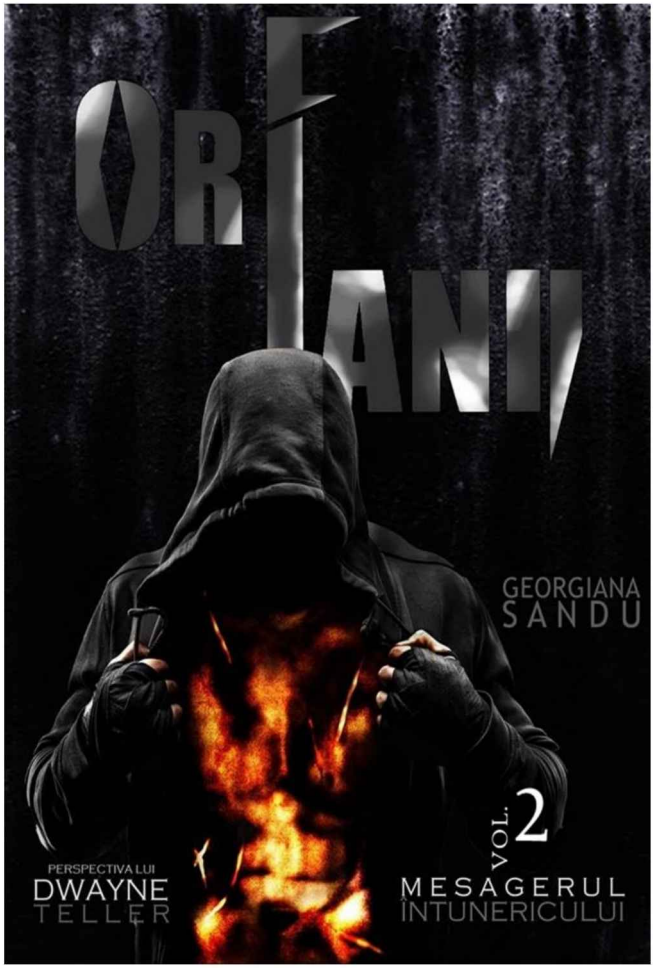
ORFANII
GEORGIANA
SANDU
VOL. 2
MESAGERUL
ÎNTUNERICULUI
PERSPECTIVA LUI
DWAYNE
TELLER

ORFANII

Vol. 2 Mesagerul Întunericului

GEORGIANA SANDU

Această lucrare electronică este protejată prin copyright, iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, punerea la dispoziţia publică, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, stocarea pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul autorului, sunt interzise.

© GEORGIANA SANDU 2020

ORFANII

VOL. 2

MESAGERUL ÎNTUNERICULUI

PERSPECTIVA LUI

DWAYNE TELLER

GEORGIANA SANDU

*Pentru **Helene N.***
Ești inspirație pură, bunătate și putere.
Sunt recunoscătoare că exiști în viața mea.

„Încerc cu disperare să nu trişez, dar e de-ajuns să mă gândesc, şi imediat se declanşează totul.

Aştept să devină cu adevărat dureros, e singura soluţie. Măcar să nu mai fie monstruos de enervant ca acum. Mă pândesc: sunt o fiară care pândeşte altă fiară.

În străfundurile mele."

Françoise Sagan

„Toxic"

PROLOG

Decembrie, 2016
Spitalul de Psihiatrie McLean
Belmont, Massachusetts

Vocile erau lângă mine sau poate doar în capul meu. Nu mai eram capabil să fac diferenţele.

Multe urlau, altele rosteau cuvinte de neînţeles, unele plângeau. Le recunoşteam.

Erau mama, tata şi Laurie. Glasurile lor se mixau în mintea mea şi formau un urlet scos parcă din străfundurile iadului.

Strigau cuvintele pe care nu le auzisem la timp, îmi cereau ajutorul pe care nu li-l oferisem.

Chipul *lui* a apărut din nou şi, de data asta am fost eu cel care a urlat.

Jake, printre umbre, ca un demon manevrat de diavol, nevinovat şi letal.

— Trebuie să începem tratamentul corespunzător, Stephen, nu-l mai putem ţine aşa. Nu o să îşi revină.

A vorbit una dintre voci, dar părea din altă lume, o lume ce nu coincidea cu a mea.

— Dumnezeule, nici nu clipeşte!

S-a auzit un suspin, puteam să o recunosc, eram sigur de asta. Aş fi făcut-o cândva, dar acum vocea de femeie îmi era străină.

— O să îşi revină. Sunt sigur de asta. E puternic!

Cineva m-a strâns cu forţă de mână, dar nu am fost în stare să reacţionez.

În acel moment mi-am dat seama că nu dormeam, aşa cum am crezut. Eram treaz şi nemişcat, întins pe un pat, exact ca un cadavru cu ochii deschişi. Creierul meu ardea, parcă mi se deschiseseră porţile minţii şi toţi demonii scăpaţi din Iad au pătruns în gândurile mele.

Nebunia mă pândea după colţ, rânjetul ei slinos era camuflat în întuneric, mă aştepta, trebuia să cedez şi avea să mă înghită cu totul.

Fizic, nu simţeam nimic. Nu eram capabil să fac vreo mişcare, nici măcar să clipesc. Îmi dădusem inconştient ordinul ăsta, pentru că ştiam ce însemna cedarea. Dacă rupeam acea barieră fragilă, aveam să sfârşesc urlând şi distrugând totul în jurul meu.

— Dwayne, mă auzi? Strânge-mă de mână dacă mă auzi.

Am auzit vocea de bărbat, probabil era a lui Stephen, dar nu l-am strâns de mână. Nu îl

voiam aici, nu îi voiam pe niciunul dintre ei. Erau familia mea… familia *lor*.

Am recunoscut şi vocea femeii. Era bunica mea.

Îi omorâsem fiul, nora, doi nepoţi.

Amintirea m-a trimis înapoi în locul ăla blestemat, am simţit durerea din carnea sfârtecată şi mirosul cunoscut de vanilie pe care mama îl folosea în fiecare cameră.

Era un parfum atât de înşelător, un camuflaj perfect al morţii.

Tăieturile îmi ardeau până în oase, simţeam sângele curgându-mi şiroaie pe corp şi ştiam că sfârşitul avea să vină curând, dureros şi meritat.

Am călcat în ceva umed şi vâscos. Mi-am privit picioarele şi am paralizat din nou, blocat în privirea goală a lui Laurie, care zăcea întinsă pe podea, într-o baltă de sânge.

O durere cruntă m-a făcut să urlu, mi-am simţit umărul retezat şi m-am prăbuşit în genunchi.

M-am întors să îmi văd atacatorul.

Ochii hăituiţi ai lui Jake erau mari, turbaţi, nebuni. Am simţit din nou corpul lui Laurie lângă mine şi i-am strâns rochiţa în pumn, într-o disperare de a o face să mişte, să se întoarcă la mine.

Surioara mea nu mi-a răspuns, iar atunci s-a produs clicul final ce a distrus orice şi oricine fusese vreodată Dwayne Teller.

Mi-am scos cuţitul din umăr şi, cu un urlet de durere şi furie, m-am întors spre Jake şi l-am înfipt în inima blestemată ce îmi distrusese toată familia.

Ochii lui albaştri s-au golit repede de viaţă, m-a privit cu iertare şi reproş, s-a agăţat de mine, dar mi-am dat prea târziu seama ce am făcut.

Am urlat din nou şi i-am prins ceafa, mâna mea plină de sânge s-a încâlcit în părul lui blond şi l-am forţat să mă privească, într-o disperare agonizantă de a-l ţine în viaţă. Chipul i-a pălit şi nu am fost capabil să îl mai susţin, s-a prăbuşit lângă Laurie, amândoi atât de asemănători, frumoşi, nevinovaţi şi morţi.

Stăpânirea a cedat, fraţii mei au dispărut din faţa mea, bariera ce mă ţinuse potolit s-a rupt şi am sărit în pat, cu un urlet de nebunie ce i-a îngrozit pe toţi.

I-am văzut dându-se în spate, cu figuri terifiate, în timp ce doi bărbaţi m-au prins de braţe şi m-au ţinut captiv.

M-am luptat cu ei, am azvârlit unul de pământ şi urletul mi-a făcut până şi urechile să doară.

Nebunia m-a luat în braţe, a revendicat tot ce fusesem vreodată şi a lăsat monstrul blestemat să trăiască cu vinovăţia pentru tot restul vieţii.

Ceva ascuţit mi s-a înfipt în gât şi întunericul binecuvântat m-a cuprins repede.

M-am prăbuşit pe pat, gâfâind şi tremurând, privind un tavan alb şi necunoscut. Lacrimile mi-au umplut ochii şi m-am ferit de cei care au venit să mă îmbrăţişeze, nu le-am crezut promisiunile că totul va fi bine.

Niciodată nu avea să mai fie bine.

Atunci am ştiut că nimic şi nimeni pe lume nu avea vreodată să mă vindece de acea durere.

I

ÎNGERUL DIN IAD

Noiembrie, 2019
San Francisco

Era a treia oară, în mai puţin de treizeci de minute, când urletul naturii mă trezea din somn. Nici măcar nu eram sigur dacă adormeam cu adevărat sau doar aţipeam, dar de un lucru eram sigur: ştiam exact ce am făcut, cât de nenorocit am fost

Dădeam vina pe tunete, pe vuietul furtunii, însă adevărul era altul şi încercam să mă mint singur.

Dakota s-a mişcat în braţele mele.

Capul ei se odihnea pe braţul meu, palma stângă era desfăcută pe pieptul meu, în dreptul inimii. Era a ei, ştia asta, felul în care degetele i se înfigeau uşor în piele mă asigura de acest lucru. Am zâmbit şi i-am sărutat tâmpla.

Lumina era foarte slabă, dar o vedeam atât de bine. Tot corpul ei, întins lângă al meu, fragilitatea ei şi delicateţea, picioarele subţiri erau împletite cu ale mele, pielea parcă îi strălucea, era atât de curată şi pură în contrast cu a mea. Mă simţeam ca un demon ce ispitise un înger. Exact aşa arătam în momentul ăsta, doar că oricât de puternic păream eu pe lângă ea, oricât de blestemat şi murdar, îmi controla toată fiinţa şi eram complet neputincios în faţa ei.

Privindu-i palma de pe pieptul meu, o simţeam cum îmi strângea inima, cum o subjuga şi o revendica.

Nu îmi fusese în viaţa mea mai greu să rezist.

De fapt, nu rezistasem deloc. Cu Dakota nu avusesem nicio şansă, îmi nenorocise controlul de sine de dinainte să o cunosc cu adevărat.

Mă ispitise spre o moarte lentă şi prea plăcută să îi pot rezista. Eram aproape liniştit în gaura mea de iad, fiecare zi era grea, dar îi făceam faţă şi rămâneam lucid, număram orele până aveam să fiu liber şi să pot pleca de aici.

Creatura din mine se târa silenţioasă prin viaţă, prin noroi şi întuneric, apoi a apărut *ea*, ca un foc năucitor într-o pădure uscată. Nu am avut nicio şansă să o sting sau măcar să îi fac faţă.

A măturat cu sufletul meu, m-a îngenunchiat şi a pus stăpânire pe inima pe care o crezusem moartă în anii ăştia.

Lumina puternică a străpuns cerul şi totul în jurul nostru, i-am văzut clar fiecare curbură a corpului şi chipul superb. Fulgerul a durat doar câteva secunde, dar a fost nevoie de mai puţin ca eu să îmi pierd complet controlul. În momentul în care tunetul puternic a făcut ferestrele să vibreze, celălalt braţ al meu era în jurul ei şi o trăgeam mai aproape de mine.

În mintea mea, cineva urla „NU", mă înjura şi mă blestema, însă mâinile mele erau ghidate de altă voce, cea pe care o ascultasem întotdeauna când venea vorba de Dakota, vocea care mă făcuse să distrug un înger.

Era vocea ei.

Dakota avea putere absolută asupra mea. Încă nu îşi dădea seama cât de mult influenţa totul în viaţa mea, dar asta nu o ajuta, dimpotrivă.

Determinase un diavol să se îndrăgostească de ea şi avea să sfârşească târâtă în iad, alături de el.

Mi-am scrâşnit dinţii de furie atunci când nu am reuşit să mă depărtez de ea, am încercat să îmi iau mâna de pe şoldul ei, dar fix atunci s-a mişcat şi s-a împins singură în palma mea, s-a cuibărit cu totul în braţele mele şi respiraţia ei caldă mi s-a lipit de gât. Am încercat să nu scot niciun sunet, însă ea a mormăit uşor, un mic suspin de fericire ce mi se părea atât de nepotrivit.

Nu, iubito, nu face asta!

Am implorat-o în gând, însă ea nu mi-a auzit disperarea şi a continuat să se mişte în braţele mele, încă adormită, însă fiecare parte a trupului ei s-a lipit de al meu, până când a devenit prea mult.

Ea era atât de liniştită, iar eu mai aveam puţin şi plesneam. Transpirasem din nou şi fiecare fibră din corp îmi vibra, m-am încordat până au început să mă doară muşchii şi nu am avut nicio putere de stăpânire. Deja nu mai ştiam dacă o făcea intenţionat sau chiar era adormită, dar atunci când mi-a respirat iar pe piele, mi-am muşcat limba ca să nu scot o înjurătură până la dracu' şi înapoi.

I-am strâns şoldul în pumn, încercând să o trezesc, deşi ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream, cu adevărat. Dacă avea să deschidă ochii, repetam nenorocirea pe care o făcusem mai devreme, ştiam deja că nu aveam nicio şansă să îi rezist.

M-am întors uşor spre ea, iar atunci s-a agăţat şi mai strâns de mine. Era cu adevărat obosită, dar nici în cel mai adânc somn instinctele nu îi dictau să se depărteze de mine. Eu nu aveam vreo şansă nici treaz şi complet conştient, degetele mele au început să îi exploreze pielea, mi se părea fierbinte, dar totuşi rece în comparaţie cu a mea.

Dakota chiar era focul ce avea să îmi ardă oasele într-o zi.

M-am aplecat spre ea, buzele mele au ajuns în părul ei şi i-am inhalat aroma pe care o ştiam parcă de secole, de parcă o iubisem şi în altă viaţă şi acum o regăsisem în sfârşit. Încă de la început, ea trezise în mine sentimente şi gânduri pe care nu le avusesem niciodată, senzaţii stranii care încă mă surprindeau şi mă îngrozeau uneori. *Romantic* era ultimul cuvânt ce putea să mă descrie, dar soarta îmi râdea în faţă atunci când venea vorba de Dakota. Sau poate era Dracu'! Cine ştia?!

Mă trezeam gândindu-mă la noi din altă viaţă, asta în condiţiile în care, înainte, era bine dacă îmi aminteam numele tipelor cu care ajungeam în pat.

Până la Dakota totul fusese distracţie şi eliberare. Fusese simplu. După ea, lucrurile se complicaseră. Rău!

Până în noaptea asta, sexul era, pentru mine, sportul ce oferea şi plăcere alternativă. Cu roşcata din braţele mele ajunsesem să înţeleg ce implicaţie avea şi inima în chestia asta şi, în ciuda plăcerii incredibile pe care o simţisem, era şi o frică îngrozitoare ce devenea tot mai puternică.

A mormăit din nou cu acea satisfacţie molipsitoare şi chinuitoare. Dacă fusesem sceptic înainte, acum eram sigur; Dakotei îi

plăcea să se arunce în braţele Diavolului şi o făcea chiar în inconştienţă, altfel nu îmi explicam.

Am întors-o pe spate şi m-am ridicat deasupra ei. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât m-a şocat şi pe mine. Mişcarea bruscă nu a reuşit să o trezească sau poate era de vină faptul că încă nu îmi lăsasem corpul peste al ei. Aveam braţele de o parte şi de alta a capului ei, am strâns perna în pumni şi am scrâşnit din dinţi, înjurând şi implorând în acelaşi timp.

Trezeşte-te!

Te rog... nu te trezi!

Bipolaritatea din capul meu îmi făcea creierul ţăndări, jumătate din mine voia cu disperare ca ea să deschidă ochii şi să îmi ofere acceptarea de care aveam nevoie pentru ce îmi doream, iar cealaltă jumătate implora ca ea să rămână adormită şi să nu repet… oare ce? Greşeala de mai devreme? Dezastrul? Experienţa uimitoare?

În momentul în care am vrut să mă aplec spre buzele ei, ochii mi-au fugit spre peretele din faţa mea. Zecile de ferestre mici creau ansamblul unei singure imagini: un monstru.

M-am văzut aşa cum eram, aşa cum mă ştiam, fulgerul ce a urmat mi-a oferit fiecare detaliu demonic al reflexiei şi mi-a amintit cine eram cu adevărat şi cât de nenorocit pentru ce făceam cu ea.

Greaţa mi-a traversat stomacul şi am sărit din pat. Habar nu aveam cum am reuşit să nu mă împiedic sau să nu o trezesc pe Dakota, însă m-am depărtat de ea cât am putut de repede şi m-am împleticit până m-am izbit de fotoliu. Am reuşit să îmi păstrez echilibrul şi minţile întregi – momentan – în timp ce Dakota doar a mormăit din nou adormită şi s-a întors în pat.

De ce era totul aşa de uşor pentru ea? Cum reuşea să fie atât de relaxată şi fericită în mijlocul iadului?

Răspunsul era simplu.

Nu conştientiza că era în iad.

Se îndrăgostise, făcuse dragoste cu bărbatul iubit, ea nu vedea altceva în afară de fericire. Dumnezeule, mă durea sufletul gândindu-mă ce se putea întâmpla mai departe. Ce avea să se întâmple.

Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am aşezat pe fotoliu, încercând să îmi calmez respiraţia şi demonii în acelaşi timp.

Cât am putut de repede mi-am făcut o listă de pro şi contra. În câteva secunde mi-am dat seama că nu exista niciun „pro", asta dacă nu includeam propriile mele plăceri, dar nu despre asta era vorba.

Îmi spusese că avea să vină cu mine, că ăsta nu era oraşul ei, dar vorbea adolescenta îndrăgostită din ea. În primul rând, Madox nu ar fi lăsat-o niciodată să plece de lângă el, iar ea îl

respecta prea mult să îi calce peste cuvânt. Nu îndrăznise să îl întrebe dacă avusese vreun amestec în moartea lui Sunny şi nu va îndrăzni nici să îi spună că îşi ia lumea în cap cu un nebun instabil.

Şi pe lângă toate astea, eu nu i-aş permite aşa ceva. Dakota a trecut prin destule, a suferit cât pentru zece vieţi şi a scăpat de moarte prin urechile acului, nu merita să fie astfel distrusă, nu merita ca sentimentele ei să ajungă la un blestemat care le va face bucăţi.

Mi-am sprijinit coatele pe genunchi şi am privit-o. După mult timp, am simţit cum mi umpleau ochii de lacrimi. Nu mai plânsesem de aproape trei ani, dar acum nu erau lacrimi îndreptate spre propria mea durere, ci spre a ei.

Mi le-am şters nervos şi m-am ridicat de pe fotoliu.

Să adun toate nenorocirile care mi s-au întâmplat în ultimii ani şi, probabil, tot nu aş ajunge la nivelul de durere pe care îl simţeam în acel moment. Mi se întorcea jigodia de inimă în piept, deloc metaforic, îmi bubuia până în urechi. Se năştea o altă personalitate în mine, una al cărei scop era doar să mă distrugă. Să îşi bată joc de tot ce mai rămăsese întreg.

Am privit-o.

Pe ea.

Tot ce reprezenta.

Încă ţinea mâna întinsă peste locul în care fusese corpul meu acum câteva momente. În lumina slabă părea că zâmbea. Zâmbea în somn.

Fericirea şi liniştea de pe chipul ei m-au durut până în măduva oaselor.

Distrugeam un înger.

O lăsasem să se îndrăgostească de mine, iar acum, ca un nenorocit, îi luasem totul.

Mi-am strâns pumnii, apoi mi-am înfipt degetele în păr şi m-am apropiat din nou de ea, fără să îmi dau seama. Prezenţa ei mă hipnotiza, aşa cum s-a întâmplat de când m-a privit prima dată în ochi. Totul la ea mă atrăgea ca un drog şi îmi distrugea orice urmă de rezistenţă, orice urmă de logică.

Înainte să îmi dau seama eram iar lângă pat, cu dorinţa atât de acută de o strânge în braţe, încât a trebuit să îmi înfig unghiile în pumni ca să mă abţin.

Aş fi vrut să o urăsc pentru că m-a prins atât de strâns, pentru că mi-a doborât toate barierele fără măcar să se străduiască. Aş fi vrut să o urăsc ca să o pot îndepărta.

Dar nu puteam.

Am fost puternic să trec peste tot ce s-a întâmplat. Mi-a fost făcută existenţa bucăţi, familia, viitorul. Am reuşit cumva să supravieţuiesc şi să trăiesc fiecare zi fără să o iau razna.

Nu mi-am dat seama cât de uşor a fost până acum, cât de simplu a fost să mă prefac că îmi pot controla viaţa, până când am dat peste Dakota Welron şi am devenit sclavul privirii ei.

Decizia a apărut brusc. A fost atât de puternică, încât a venit însoţită de o durere de cap. Nu am avut timp să mă gândesc de două ori, nu mi-am permis asta. În următoarea secundă mi-am luat hainele de pe jos şi m-am îmbrăcat. Nu ştiam cum, dar îi simţeam mirosul pe ele, gustul pe buze, respiraţia pe piele.

Uneori aveam impresia că nici măcar nu era reală, era doar produsul halucinant al unui drog foarte puternic.

Tot ce mi-ai dorit întreaga viață în combinație cu cea mai mare teroare: Dakota.

Şi singura modalitate de a scăpa de un drog, era să nu te mai atingi de el. Oricât de greu ar fi.

Îmi bubuia inima din nou, de data asta de spaimă. Dacă se trezea şi vedea ce făceam, nu eram sigur că aveam să suport durerea de pe chipul ei. Nu reuşeam nici să o mai privesc, pentru că ea încă zâmbea, în timp ce diavolul îi pregătea inima pentru măcelărit.

Furtuna mă ajuta, pentru prima dată. Tunetele puternice şi vuietul vântului acopereau sunetele produse de mişcările mele. Am vrut să plec imediat, să mă pun în mişcare şi să nu mă mai opresc până nu eram suficient de departe,

însă mi s-a cimentat corpul atunci când am păşit spre uşă.

Simţeam cum îmi plesneau venele în lupta cu propriul sine, cu bipolaritatea din mine şi dorinţa de a pleca versus dorinţa de a rămâne.

Nu puteam să îi fac asta în asemenea hal. Oricum avea să fie distrusă, însă nu fără să îi amintesc de ce o făceam.

Am luat o foaie şi un pix de pe birou şi am scris, în câteva secunde, fix ce am simţit. Nu avea să conteze, nu avea să îi panseze sentimentele distruse, dar trebuia să las în urma mea ceva, chiar dacă planul era altul.

Mi-am frecat faţa şi m-am străduit să rămân stabil pentru cât avea să mai urmeze. Am aşezat foaia pe pervazul unde stătuse ea mai devreme, unde îmi permisesem – făcusem greşeala – să fiu altcineva, să maschez adevăraţii monştri. Îi spusesem despre ei, dar nu o atenţionasem să fugă, iar dezastrul se produsese deja.

Nu mi-am permis să pierd timpul şi să iau altceva cu mine în afară de telefon şi portofel. Când am trecut pe lângă pat, junghiurile de durere au lovit din nou, lacrimile mi-au înţepat ochii şi am simţit nevoia incontrolabilă să mă prăbuşesc în genunchi şi să urlu.

Doar atât! Să urlu aşa cum făceam când aveam şaisprezece ani.

Instinctele m-au condus spre ea şi nu am avut cu cine să mă lupt.

În viaţa mea apăruse cineva care era mai puternică decât demonii mei. Dakota îi învinsese, dar nu definitiv. Tocmai de asta o lăsam pe ea să ia decizia ce îi va aduce, în cele din urmă, viaţa fericită şi liniştită pe care o merita.

— O să mă urăşti, iubito, dar asta te va elibera. I-am şoptit atât de încet, încât am spus-o mai mult în gândul meu, apoi mi-am permis încă o secundă să îi sărut fruntea şi m-am ridicat înainte ca lacrimile să îmi ajungă la bărbie.

De data asta nu m-am mai oprit. I-am lăsat cheile de rezervă şi am ieşit pe uşă, încuind în urma mea. Mai departe totul a fost sevraj, parcă fugeam de toţi diavolii din Iad, atât de disperat eram să mă depărtez de ea, dar ştiam că dacă îmi permiteam să mă opresc chiar şi pentru o secundă, aveam să mă întorc.

Mi se smulgea inima din piept după fiecare pas, mă simţeam ca unul dintre personajele alea ireale din filme, ce sfârşea făcut cenuşă de o forţă malefică. Eram întreg, dar mă simţeam rupt în bucăţi. Cu fiecare pas ce mă depărta de Dakota, se mai rupea o piesă şi, într-un mod macabru, mi-aş fi dorit să mă dezintegrez cu adevărat, să termin dracului cu totul şi să nu mai distrug singura fiinţă de pe pământ pe care ajunsesem să o iubesc.

Am ieşit în ploaie şi am lăsat-o să îmi spele faţa şi minţile, aerul rece al nopţii mi-a prins

bine şi am reuşit să mă calmez cât să fiu sigur că luam decizia corectă.

Avea să fie un iad pentru amândoi, dar era spre binele ei.

Da, o iubeam.

Da, ea mă acceptase aşa cum eram şi avea să mă aştepte.

Da, mă înţelegea şi mă iubea cum eram, dar nu merita aşa ceva. Nicio fată nu merita, dar ea, în special ea, nu merita asta. Nu merita să primească iubire cu jumătăţi de măsură, cu o boală mintală la pachet şi prea multe traume din trecut. Merita iubire necondiţionată, devotament total şi o persoană care să compenseze pentru toţi anii pe care îi pierduse din cauza bolii.

Ce aveam eu să îi aduc? Teama constantă că aş putea să dispar oricând, teama că mă pot trezi într-o zi şi să nu mai accept relaţia asta, teama că aş putea ceda şi să înfig cuţitul în cicatrice.

Îmi zâmbea atât de perfect, dar ştiam că la asta se gândea. La asta şi la multe altele, nu era o iubire curată, frumoasă şi liniştită. Era însoţită de prea multe frici, prea mult întuneric.

Nu aveam să permit asta.

Dakota merita totul.

Eu nu eram capabil să îi ofer totul, oricât de mult m-aş fi străduit, aşa că cel mai bine era să rup iubirea asta de la rădăcina cât mai repede, până când nu creştea suficient de mare să ne ucidă pe amândoi.

O să fie distrusă când se va trezi, o să plângă, o să se simtă ruptă în bucăţi, apoi o să mă urască. Iar ura o s-o salveze.

Nu mi-am luat maşina de teamă să nu audă motorul şi să se trezească, aşa că am încuiat clădirea şi pur şi simplu am pornit prin ploaie, traversând portul întunecat, fără să simt cu adevărat potopul din jurul meu. Ploua atât de puternic, încât nu am reuşit să îmi folosesc telefonul ca să chem un taxi, aşa că am continuat să merg până am ieşit din port. Acceptam furtuna ca pe o furie pe care o meritam, simţeam nevoia să fiu pedepsit prin orice mijloace. Trăsesem un înger în Iad şi aş fi meritat mult mai mult decât o furtuna puternică care să mă ude până la ultimul strat de piele.

Am văzut un taxi parcat la marginea străzii, am ridicat mâna şi farurile s-au aprins, apoi a pornit imediat spre mine. Oricât mi-aş fi dorit să îmi continui drumul dramatic prin ploaie, trebuia să pun cât mai repede distanţă între mine şi Dakota, deoarece simţeam că puterea mea interioară nu avea să dureze foarte mult. În momentul în care se va termina şi îmi voi dori cu disperare să mă întorc înapoi la ea, să nu o mai pot face.

Am deschis portiera şi am urcat în spate, nu aveam nicio şansă să îmi storc apa din haine, aşa că trebuia să îi dau tipului un bacşiş gras pentru ce aveam să îi las în maşină. M-a privit prin

oglinda retrovizoare, parcă nesigur dacă fusese o decizie bună să mă lase să urc în maşina lui. Nici nu voiam să mă gândesc cum arătam, dacă la exterior se vedea ce era în interior, taximetristul chiar avea curaj.

— La aeroport! am oftat şi mi-am tras gluga de pe cap, sperând că gestul ăsta să îl mai liniştească puţin şi să îl convingă că nu eram vreun criminal nocturn plecat la vânătoare. Doar a aprobat din cap şi a pornit maşina, lipsa conversaţiei îmi convenea, aşa că am lăsat capul pe spate şi am închis ochii, încercând să nu mă gândesc la ea, să îmi şterg chipul ei din minte, fiecare zâmbet, sărut şi, mai ales, felul în care o lăsasem în patul meu.

Nu avea să mă ierte niciodată pentru asta.

Ştia că aveam să plec, însă asta era altceva. Fusese singura mea şansă şi nu aş mai fi avut alta.

Să o părăsesc după ce făcusem dragoste. După ce îmi oferise… la dracu'! Mi-am frecat ochii şi mi-am strâns părul în pumni, rugându-mă să rezist şi să duc totul la bun sfârşit, pentru că asta era singura şansă pe care o aveam. Nimic nu o va face pe Dakota să mă urască mai mult decât asta.

Nu aveam puterea să o părăsesc eu, şi oricum asta nu ar fi ajutat. Trebuia să adaug şi ură la despărţirea asta, ura o va ţine vie, o va motiva să meargă mai departe. O despărţire

brutală o va distruge definitiv. Puterea şi decizia trebuia să fie în mâinile ei, chiar dacă eu eram cel care pleca.

Îmi era deja groază de schimbările pe care le va produce această noapte asupra ei, nu va mai fi aceeaşi după ce se va trezi, dar toată durerea asta va trece şi va fi liberă de monstrul ce apăruse în viaţa ei.

Merita mai mult.

Ăsta era singurul motiv şi nu mai conta nimic altceva.

Dakota merita totul.

Iar eu eram prea distrus să fiu totul ei.

2

LACRIMI DIN COȘMARURI

Am văzut luminile aeroportului şi am încercat să mă trezesc din sevraj şi să îmi înfrunt soarta. Luasem o decizie, îmi găsisem cumva curajul şi reuşisem să plec, acum trebuia doar să mă ţin cu dinţii de traseul ăsta.

Am scos portofelul şi am plătit dublu pentru cursă, obţinând în final şi un zâmbet fericit de la taximetristul ce condusese ca pe ace. Probabil se gândise că omorâsem pe cineva în port şi acum voiam să fug din ţară. Dacă mă gândeam bine, asta nu era chiar aşa departe de adevăr.

Am oftat şi mi-am alungat metaforele din cap, apoi am ieşit din maşină. Încă ploua cu găleata şi nu a fost deloc o plăcere să aflu că foarte multe zboruri erau anulate sau amânate din cauza condiţiilor meteorologice. Nu aveam

să ajung nici la jumătatea destinaţiei în noaptea asta, dar ce îmi păsa era să plec din San Francisco. Nu conta încotro, tot ce voiam era să mă urc într-un avion şi să plec de aici.

Ca să mă feresc de mulţimea turbată, am intrat într-un restaurant şi am verificat zborurile pe telefon. Aveam o oră, cel mult două la dispoziţie până când Dakota avea să se trezească. Cu norocul meu, asta se putea întâmpla chiar în următoarele cinci minute. Era abia trecut de ora unu dimineaţa, dar agitaţia din jur îmi făcea oarecum bine, îmi distrăgea atenţia şi nu îmi dădea voie să mă pierd iar în mizeria propriilor gânduri.

Era ca şi cum ai încerca să te rupi de propria umbră, atât de chinuitor mi se părea să plec acum din oraşul acesta, de lângă ea, dar mi-am repetat în minte motivele şi am cumpărat o cafea fierbinte, ignorând privirea tipei de la tejghea. Eram ud, nu aveam nici măcar un rucsac pe umăr şi eram sigur că nici privirea mea nu exprima vreo fericire feerică.

După o căutare de cincisprezece minute am decis că cea mai bună opţiune pentru noaptea asta era Seattle. Zborul pleca peste patruzeci de minute şi, spre şocul meu, mai erau suficiente locuri să nu am probleme, dar mi s-a terminat norocul atunci când nu am găsit niciun zbor din Seattle spre destinaţia mea. Trebuia ori să mă

cazez la un hotel, ori să pierd timpul cinci ore prin aeroport până la următoarea escală.

Nu era uşor să ajung la refugiul meu, dar tocmai de asta îl alesesem. Întotdeauna când clacam, când luam decizia să plec, nerăbdarea era cruntă, fiecare minut era înnebunitor până ajungeam în locul meu de evadare şi puteam să respir uşurat. Acum nu se mai întâmpla asta, nu mai simţeam entuziasmul şi disperarea de a fugi cât mai repede, fiecare secundă mă rupea în bucăţi şi probabil de asta cele patruzeci de minute au trecut atât de repede şi nici nu mi-am dat seama când am ajuns la îmbarcare.

Nu aveam nimic în afară de un telefon, paşaport, portofelul cu carduri şi nişte cash. Lăsasem totul în urma mea, fugisem din nou, dar de data asta fericirea nu mai exista.

Pentru prima dată în viaţa mea, aş fi dat orice să rămân.

Am deschis telefonul şi mi-am trecut degetul peste numărul ei. Încă nu mă sunase, deci nu se trezise. Avea să o facă în curând şi mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la asta, să nu îmi imaginez. I-am atins numele, de parcă astfel îi atingeam obrazul, apoi am închis complet telefonul şi l-am îndesat în buzunar.

Când avionul a decolat, am încercat să respir uşurat, să mă felicit că avusesem puterea să o fac, dar clacajul s-a produs tocmai atunci. Când am simţit că aeronava se ridica de la sol, că mă

rupea de oraşul acesta, de ea, disperarea mi-a făcut tensiunea să urce. Norocul meu era că nu mai exista nicio posibilitate să dau acum înapoi, altfel probabil aş fi sărit din avion şi m-aş fi întors. Am tras parasolarul peste hublou ca să nu mai văd oraşul nenorocit şi ce lăsam în urmă. Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii, mă bucuram de un zbor liniştit la clasa întâi, însă în capul meu era un asemenea masacru, încât probabil nu aş fi observat nici dacă tot pasagerii începeau să urle disperaţi.

— Domnule, totul este în regulă acum. Vă simţiţi bine?

Am deschis ochii şi am văzut, lângă mine, o stewardesă cu un zâmbet calm în spatele căruia se ascundea îngrijorare. Nu voiam să mă gândesc cum arătam, mai ales că îmi simţeam faţa transpirată şi hainele încă nu mi se uscaseră complet. Sincer, mă aşteptam să nu mă lase să mă urc astfel în avion, dar poate disperarea mea se simţea în aer şi nimeni nu voia să se implice în aşa ceva.

— Da, mulţumesc. Puteţi să îmi aduceţi, vă rog, un pahar de whisky?

Tipa era profesionistă, nici măcar nu a clipit în faţa comenzii. Sigur nu era foarte relaxant să primeşti asemenea cerinţă de la o matahală ce arăta de parcă tocmai a evadat din închisoare după ce a ucis toţi gardienii.

— Sigur. Cu gheaţă sau fără?

— Cu gheață. Două cuburi.

— Imediat.

După un zâmbet format de nişte buze date cu roşu aprins, tipa a plecat şi eu am închis iar ochii, apoi mi-am tras şi gluga de pe cap. Aş fi dat orice acum pentru nişte haine curate şi fusesem un idiot ca nu îmi cumpărasem din aeroport. Ce dracu' făcusem patruzeci de minute, nu aveam idee, probabil mă holbasem la cana de cafea şi mă străduisem să nu mă gândesc la Dakota. Era cald şi eu eram ud ca un aurolac de canal, aşa că mi-am dat hanoracul jos, uşurat că avusesem timp să îmi trag un tricou pe dedesubt. Era ud şi lipit de mine, dar măcar nu mai era chiar atât de inconfortabil. Mi-am trecut degetele prin părul ud şi am încercat să îmi găsesc o poziţie cât mai confortabilă, dacă asta era posibil cu pantalonii uzi şi bocancii plini de apă. Am observat câteva priviri şocate întoarse subtil spre mine, nu arătam aşa finisat şi distins ca restul colegilor mei de zbor, dar o încruntătură a rezolvat repede problema.

Stewardesa s-a întors cu băutura mea şi am privit lichidul maroniu ca pe o otravă eliberatoare. M-a privit câteva secunde înainte să îmi aşeze paharul pe un şerveţel, am avut impresia că noua mea înfăţişare o determina să nu îşi mai dorească să îmi servească alcool, dar atunci când am privit-o în ochi, i-am citit imediat gândurile. Nu era teamă.

Mi-am frecat barba ce trebuia rasă şi am luat paharul. Nu erau mai mult de trei guri, în nici un caz suficient pentru cât aveam nevoie, dar era mai bine decât nimic. Am dat paharul pe gât dintr-o înghiţitură şi nu am fost deloc mulţumit să simt că era şi diluat, dar cel puţin aroma spirtoasă mi-a mai răcorit puţin mintea îmbâcsită.

— Pot să îţi mai aduc ceva?

Mi-am ridicat iar ochii spre ea. Nu mai eram „domnule". Hanoracul larg şi gluga trasă pe cap o ţinuseră la prestanţa ei profesională, dar acum se părea că devenisem mai interesant. Era ceva cu femeile şi atracţia lor pentru cei mai nenorociţi bărbaţi pe care îi întâlneau.

— Nu, mulţumesc.

M-am abţinut să cer alt pahar, urma un zbor lung, aşa că preferam să îl păstrez pentru mai târziu.

— Poate un prosop?

Unghiile ei roşii s-au agăţat de mâneca tricoului meu, apoi s-a aplecat puţin spre mine, privind atentă în jurul ei.

— Pare că ai avut o călătorie destul de zbuciumată până aici.

Zâmbetul ei era subtil, dar cu intenţii clare. Mi-am strâns buzele ca să îmi abţin oftatul. Dacă ea tot era atât de tupeistă, mi-am permis să o analizez mai atent. Era blondă şi părea să aibă un păr destul de lung în cocul ăla elegant strâns

la ceafă, tânără, parcă prea tânără. Arăta aproape ca o adolescentă îmbrăcată elegant, dar gândurile ce i se citeau în ochi în nici un caz nu erau elegante.

Încă o dată, am simţit schimbarea pe care Dakota Welron a produs-o în viaţa mea. M-a lovit direct în plex, împreună cu greaţa pe care am simţit-o pentru această femeie care mi se oferea ca o bucată de carne.

Poate era plictisită, numai ea ştia câte curse avusese până acum, cearcănele ce se ascundeau sub stratul ăla de fond de ten, poate căuta orice motiv să iasă pentru câteva minute din hainele alea, cine eram eu să o judec?

Altădată, aş fi acceptat invitaţia imediat, tipa arăta chiar foarte bine, însă orice parte masculină luase deciziile astea înainte, acum era blocată de imaginea pe care o lăsasem în patul din casa mea şi nu am simţit nici cea mai mică dorinţă de a răspunde avansurilor.

Sexul de eliberare era exclus din schemă şi încă nu eram sigur dacă asta era bine sau rău.

— Nu, mulţumesc. Mi-am repetat cuvintele, încercând să fiu serios şi să o fac să înţeleagă. S-a îndreptat imediat şi m-a privit de sus, însă zâmbetul nu i-a pierit.

— Cheamă-mă dacă te răzgândeşti.

S-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, iar eu mi-am trecut mâinile prin păr şi mi-am lăsat coatele pe genunchi. Nu voiam sex cu o

stewardesă în călduri, ce voiam era o nenorocită de sticlă de whisky adevărat şi o ţigară. Poate şi vreo trei somnifere să îmi anestezieze demonii din cap.

După ce lumina a fost redusă, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre baie. Transpiram în continuare şi asta nu se datora căldurii din avion. Hainele mele nu aveau nicio şansă să se usuce astfel, tot ce am putut să fac a fost să mă stropesc cu apă pe faţă şi să mă şterg cu şerveţele de hârtie.

M-am privit în oglindă şi am văzut monstrul pe care îl cunoşteam atât de bine. Sprijinindu-mă de chiuvetă, m-am aplecat spre reflexie. Aveam ochii roşii, injectaţi de parcă mă drogasem toată ziua. Venele umflate pe sub piele din cauza felului în care stăteam încordat ca un arc. Mi-am pus mâna pe piept şi mi-am înfipt unghiile în piele, înjurând în gând şi dorindu-mi să scot afară jigodia ce îmi pompa între coaste şi acum se zbătea ca un animal turbat. Nu mai simţisem niciodată tipul ăsta de durere, tipul ăsta de disperare, şi crezusem că trecusem prin cele mai rele experienţe pe care le poate avea un om. Voiam să urlu şi să sparg totul în jurul meu. Monstrul pe care îl ţinusem baricadat se trezea la viaţă şi apărea, odată cu el, dorinţa de a distruge. M-aş fi bătut cu toţi din avionul ăsta, le-aş fi rupt oasele tuturor sperând

că, la sfârşit, să fie unul mai puternic decât mine şi să mă lase lat.

Mi-am strâns dinţii până a scrâşnit smalţul, apoi un ciocănit discret în uşă m-a ajutat să îmi restabilesc controlul.

— Imediat, am anunţat, stropindu-mă iar cu apă pe faţă.

— Este totul în regulă?

Mi-am ridicat privirea spre oglindă şi expresia s-a schimbat, vocea era deja foarte cunoscută.

Nu se lăsa.

Am întors capul spre uşă. Nu eram tentat câtuşi de puţin de femeia asta, aş fi făcut-o doar ca să mă simt şi mai mult ca un nenorocit şi să îmi întăresc controlul de a sta departe de Dakota.

De asta era nevoie? Să ajung să nu mă mai pot privi în oglindă, să nu mă mai pot suporta în propria piele ca să nu mai îndrăznesc vreodată să mă apropii de ea?

Am înjurat iar cu dinţii scrâşnind. Da, ăsta era răspunsul, dar nu puteam să îl suport. Nu eram încă pregătit pentru asta, poate ea nici nu se trezise încă, nici nu îşi dăduse seama că rămăsese singură, nici cu pistolul la tâmplă nu aş fi reuşit să mă ating acum de alta.

Am rupt câteva şerveţele şi le-am strâns în pumn, apoi am deschis uşa. Blonda a tresărit speriată, dar nu am rămas să îi examinez reacţia.

Am trecut pe lângă ea şi m-am întors la locul meu.

Nu m-a mai băgat în seamă tot restul zborului, a trimis-o pe alta să îmi aducă paharul de whisky când am cerut încă unul, măcar pe cealaltă nu o mai interesa tăvăleala cu mine în toaleta unui avion. Majoritatea pasagerilor dormeau, iar eu m-am înjurat în gând că nu adusesem căştile cu mine. Puteam să cer unele, dar mă îndoiam că ar fi fost ce îmi doream eu. Acum eram fericit că nu găsisem un zbor direct spre AK, şase ore în scaunul ăsta m-ar fi înnebunit. Aveam nevoie de alcool, de o cameră goală şi ponosită de hotel şi de muzică.

După ce am aterizat în Seattle, am luat primul taxi pe care l-am văzut în faţa aeroportului. Căldura era o schimbare radicală pe lângă oraşul din care plecasem, trecuse de patru dimineaţa şi voiam să ajung cât mai repede într-un loc cu draperii, înainte să răsară soarele. Mi-am cumpărat căşti direct din aeroport, chiar dacă la un preţ cu care mi-aş fi cumpărat un nou computer, dar nu aveam energie să caut prin Seattle un magazin deschis la ora asta. I-am cerut taximetristului să mă ducă la un hotel de două-trei stele, pentru că nu aveam dispoziţia să stau în lux acum şi nici să trec prin mofturile cazării.

M-a lăsat în faţa unei clădiri cu două etaje, destul de departe de centrul oraşului. Nu îi

înţelegeam numele din cauza faptului că firma era arsă. Părea să scrie Akotar sau Akolar, iar alături două stele ruginite. Era tot ce voiam. Am mers pe jos până la un supermarket din apropiere şi am cumpărat două sticle de whisky şi trei pachete de ţigări. Îmi cumpărasem căşti şi haine din aeroport, la alcool renunţasem din cauza preţurilor exagerate, chiar dacă de aici riscam să cumpăr coniac amestecat cu ceai. Culoarea conta până deschideai sticla şi mă păcălisem de multe ori în magazine de genul ăsta.

Aveam să mă întorc şi să sparg sticla în capul casierului adormit dacă îmi vindea porcării, asta era o promisiune de care eram tentat să mă ţin. Încă îmi fierbea corpul de tensiune şi nervozitate, aş fi dat orice şi pentru un sac de box. Cazarea nu a fost nicio ceremonie, am plătit pentru o noapte şi mi-au dat cheia. Nimeni nu mi-a pus întrebări, tipa ce părea arăboaică sau indiancă, mi-a întins cheia şi mi-a mâzgălit numele fals într-un caiet. Aveam o plăcere sadică şi inexplicabilă să mă cazez cu identitate falsă şi să nu îmi ofer buletinul, chiar dacă trebuia să dau nişte bacşiş pe sub mânecă. Nu mă urmărea nimeni – cel puţin nu mă urmărise până acum – dar mă simţeam mai relaxat ştiind că nu lăsam indicii în urma mea. Era o prostie, oricum, singurul om capabil să mă omoare acum ştia deja unde mă duc. Madox nu

îmi spusese niciodată asta direct, dar era destul de uşor să îi citesc printre cuvinte. Dacă voiam să îmi şterg complet urmele, avea să fie mult mai greu să o fac în faţa unui om cu asemenea putere.

— Doriţi micul dejun în cameră? Mi-am scuturat capul şi am privit-o pe fata din spatele geamului ce împrejmuia efectiv toată recepţia. După accent, sigur era arăboaică, dar engleza era bună.

Mic dejun în cameră într-un hotel de două stele, unde cazarea pe noapte costa cât un cub de gheaţă de la clasa întâi, în avion. De ce nu?!

— La ce oră se serveşte?

— De la şapte până la nouă, oricând doriţi.

Mi-am cântărit opţiunile, următorul zbor îl aveam la ora zece, aş fi putut să îmi rup din timp şi să mănânc la un restaurant bun, dar sigur nu avea să se întâmple asta.

— Sigur. La ora opt.

Femeia a aprobat din cap şi a notat din nou, i-am plătit totul, ca mâine să nu mai pierd timpul cu asta, apoi mi-am târât picioarele până în cameră. Era aşa cum mă aşteptam. Mică, un pat de o persoană, cearşafuri uzate de mii de spălări, pereţi verzi zugrăviţi cu ani în urmă, un televizor cu tub, un fotoliu jerpelit lângă fereastră şi, obiectul principal: draperii groase. Înainte de cazare, asta fusese prima întrebare pe care o pusesem, nu aveam să mă cazez dacă nu

existau draperii groase. În ciuda minimalismului, camera era curată, lenjeria mirosea a detergent şi nu văzusem încă nicio urmă de gândac, nu puteam să cer mai mult pentru momentul ăsta.

Am analizat câteva secunde priveliştea din suburbiile Seattle-ului, apoi am tras draperiile pentru că soarele dădea primele semne de viaţă şi nu eram sigur dacă îl mai puteam suporta vreodată.

Acum eram sigur că avusesem o presimţire atunci când îmi alesesem locul de refugiu, acolo soarele avea să dispară complet pentru următoarele şaizeci şi ceva de zile.

M-am dezbrăcat de hainele îmbâcsite şi am făcut un duş rapid în baia mică şi cu puternic miros de clor. Se luptau cu mucegaiul, din cauza asta pereţii erau aşa peticiţi cu vopsea şi frecaţi până se deformaseră.

Am stins toate luminile şi m-am aşezat pe fotoliu, trecându-mi mâinile prin părul umed, după ce am tras o pereche de boxeri pe mine şi blugii cumpăraţi din aeroport.

Erau câteva pahare pe tava de lângă televizor, am spălat unul la baie şi l-am umplut cu whisky, apoi mi-am aprins o ţigară şi am deschis fereastra în spatele draperiei.

Mi-am pus căştile pe urechi şi nu am mai regretat preţul exagerat, pentru că sunetul era de calitate, suficient să îmi dezmembreze creierul

în momentul ăsta şi să nu îmi mai permită să mă gândesc la ceva.

Sau cel puţin aşa speram.

Chiar şi cu bubuiala lui Post Malone, mintea mea fugea tot la *ea*. Aproape că am înghiţit trei ţigări, una după alta, şi cu fiecare pahar de whisky dat pe gât, sevrajul devenea mai nenorocit şi durerea mai acută, nu reuşeam să îmi mai ţin barierele ridicate şi am cedat atunci băutura mi-a venit de hac.

Am aprins telefonul şi am plonjat prin valul de mesaje. Erau o groază de la Alice. Aflase şi ea. Oare Dakota o chemase să o ia de acolo când se trezise singură în pat?

Bună decizie, iubito, un taxi nu era sigur la ora aia.

Am dat şi peste apelurile ei. Trei la număr, la 3:26.

Atunci se întâmplase. Atunci se trezise şi îşi dăduse seama că tot paradisul ei era distrus, că Dwayne Teller era doar un nenorocit ce îşi bătuse joc de ea. Nu insistase, după acele apeluri consecutive, se oprise, nu lăsase niciun mesaj. Ştiam deja că Dakota nu era genul de fată care să vină în lacrimi după mine, mi-o dovedise acum ceva timp.

Creatura din piept a început iar să se agite, să muşte şi să urle, mi-am scos căştile de pe urechi şi am aruncat cu ele în perete, muzica nu mai avea acelaşi efect ca înainte.

Am urlat cu buzele strânse şi m-am ridicat, începând să mă învârtesc în camera mică ca un taur în cuşcă, ca un turbat închis, ca un drogat fără doză.

Voiam să o sun!

Dumnezeule, cât îmi doream să pot face măcar asta. Să îi aud glasul pentru câteva secunde, să îmi dau seama dacă era bine, dacă suferea sau furia o ţinea puternică. Voiam să îi aud glasul, dar nu îmi permiteam clacajul ăsta acum. Aveam să mă întorc la ea dacă cedam. Nu aş fi suportat să îi simt durerea, să o aud implorându-mă să mă întorc.

Am aruncat şi cu telefonul în perete, sperând să îl fi făcut praf şi să nu mai fiu tentat să o apelez vreodată. Am băut direct din sticlă şi mi-am aprins altă ţigară, nu am nimerit fotoliul şi m-am aşezat jos, pe lângă el. Habar nu aveam unde scrumam, habar nu mai aveam pe ce lume eram şi ce avea să se întâmple de acum înainte cu mine, pentru că nu puteam să rezist mult cu ce mi se întâmpla.

Nu mi-am dat seama că începusem să plâng. Eram deja beat şi aproape terminasem a doua sticlă de whisky, fumasem un pachet de ţigări şi, în perioada asta, se produsese clacajul. Nu m-am mai străduit să mă adun, am zăcut ca un cadavru şi m-am afundat în băutură şi regrete. Ultima dată când plânsesem fusese după ce îmi îngropaseră toată familia. Fusese agonie şi un

pas depărtare de nebunie, aşa că îmi ordonasem să nu mai cedez niciodată în halul ăla, plânsul nu era pentru mine o formă de eliberare, ci un semn de alarmă că mai aveam puţin şi pierdeam complet controlul.

Iar acum chiar îl pierdusem.

Mă îngrozea gândul că şi ea suferea acum la fel de mult, nu era pregătită pentru aşa ceva, nu putea să facă faţă la genul ăsta de tortură, dar poate că nu avea să fie aşa. Va suferi, va plânge, o va durea ca dracu', dar apoi se va ridica, mă va urî şi va trece mai departe.

Era puternică, mai puternică decât orice persoană pe care am cunoscut-o vreodată, în ciuda fragilităţii ei în unele situaţii. Dakota avea să treacă peste asta, avea să se încarce cu furie şi să calce pe sentimentele ce abia înfloriseră. Ataşamentul nu era atât de puternic, ruptura nu va fi atât de agonizantă pentru ea, în cazul meu era altă poveste.

Undeva între ultimele picături de alcool şi ţigara ce mă făcuse să îmi vomit maţele în vaza ieftină de flori de pe masă, am adormit. Organismul a cedat şi mi s-a tăiat complet conexiunea cu realitatea, cu durerea şi regretele.

— Dwayne!

Am recunoscut atât de bine vocea, mi-a făcut tot corpul să tremure de groază şi

disperare. M-am învârtit în întuneric, încercând să găsesc sursa sunetului şi să ajung la ea.

— Dakota!

Am strigat-o din nou şi am început să fug, fără direcţie, simţind că eram pe un hol, într-o casă, deşi nu vedeam nicio formă în jurul meu. Am continuat să o strig disperat, dar glasul ei a dispărut, nu o auzeam alergând, nu mai auzeam nimic.

— Iubito, ajută-mă să te găsesc. Am implorat-o, oprindu-mă neputincios într-un loc.

— Şi ce o să faci dacă o găseşti?

Am tresărit când vocea slinoasă s-a strecurat în spatele urechii mele, îngheţându-mă în loc.

— Nu o poţi salva. Nu te poţi salva nici pe tine, monstrule.

Vocea lui Jake era o adiere fără corp, ca o rafală de vânt fierbinte şi puturos ce plutea în jurul meu, refuza să se arate, deşi îl simţeam dându-mi târcoale.

— Nu te poţi atinge de ea. Mi-am repetat, neştiind dacă vorbeam cu el sau cu mine.

I-am simţit respiraţia la urechea mea şi m-am întors rapid, încercând să îl prind, dar am atacat doar aerul. În următoarea secundă cineva m-a prins de ceafă şi m-a lipit cu faţa de un perete, mi-a pocnit maxilarul.

— Ai lăsat-o singură, rănită, o pradă uşoară. Şoapta şarpelui mi-a ajuns din nou la ureche, presiunea sângelui mi-a explodat în urechi şi m-

am întors spre el. Am reuşit să îi prind gâtul, chiar dacă nu vedeam nimic. L-am lovit cu toată forţa şi s-a izbit de peretele din spatele lui, asta i-a provocat un râs de satisfacţie care m-a scos şi mai tare din sărite, dar înainte să mă năpustesc din nou asupra lui, am auzit-o pe ea şi am împietrit în loc.

Dakota ţipa.

— E a mea acum!

S-a auzit din nou şoapta, nici măcar nu ştiam dacă mai era Jake, am urlat de furie şi am lovit aerul, ţipătul Dakotei s-a auzit din nou, atât de puternic şi agonizant, încât m-a smuls din coşmar.

Am deschis ochii şi am tresărit violent. M-am ridicat în fund şi am privit în toate direcţiile, aşteptându-l pe fratele meu să atace din nou sau pe Dakota să ţipe.

După ce am reuşit să îmi dau seama că fusese doar un vis, m-a cuprins o altă panică.

Începeam să reacţionez din nou la coşmaruri.

Îmi dresasem corpul să nu aibă reacţii violente, eram în complet control cu tot ce ţinea de exterior, nimeni nu avea acces la ce se petrecea în mintea mea, dar astăzi eram prea slăbit, prea epuizat să îmi mai pot stăpâni nebunia.

Şi ceva îmi spunea că ăsta era doar începutul. Plânsul fusese primul semn, acum tresărirea din coşmar.

Mi-am trecut degetele prin părul transpirat, un ciocănit s-a auzit din nou. Probabil tot asta mă trezise şi din coşmar.

— Micul dejun. A vorbit vocea din spatele uşii. Am privit în jurul meu şi m-am asigurat că eram decent înainte să mă ridic şi să deschid. Aveam pantalonii pe mine, fără tricou, dar nu aveam energie să îl caut acum.

O fată ce nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani a împietrit în faţa mea.

Mi-a întins o tavă de inox şi a înghiţit uşor în sec. Am privit în jos, spre ea, deoarece nu avea mai mult de un metru şi jumătate. Nici nu voiam să îmi imaginez cum mă vedea acum, cum arăta privirea mea de beţiv ce dormise în propria vomă.

— Mulţumesc. Am mormăit şi am închis uşa, scutind-o de panică. M-am şters instinctiv la gură, uşurat să descopăr că nu aveam nimic, dar până şi eu simţeam cât de tare duhneam.

Micul dejun era surprinzător de consistent: o omletă din vreo trei ouă, felii de şuncă, roşii şi caşcaval.

Arăta bine, dar mirosul mâncării mi-a răsucit iar stomacul între coaste şi am pus capacul înapoi peste farfurie. Am făcut un duş şi am băut doi litri de apă fără să respir, îmi bubuia capul mai tare decât o făcuse în toată viaţa mea şi nu reuşeam să merg câţiva paşi fără să fiu nevoit să mă sprijin de perete. Dormisem vreo

trei ore, dar nu prea se puteau numi odihnă, mai degrabă chinuire în inconştienţă.

Am tras draperia, iar soarele m-a făcut să mă zbârlesc ca un vampir din filmele proaste. Am încercat să mă obişnuiesc cu lumina puternică şi să fac curăţenie în camera pe care o devastasem. Am deschis ferestrele, mă usturau sinusurile şi gâtul, până şi plămânii. Erau trei luni de când nu mă mai atinsesem de vreo ţigară şi rezistasem tuturor tentaţiilor, dar noaptea trecută arsesem două pachete şi tot asta am făcut şi acum, în loc să mănânc.

Mi-am aprins una şi m-am aplecat pe pervazul ferestrei, inhalând aerul curat, dar era prea cald. Soarele mi-a asudat din nou pielea în câteva secunde şi nu am putut să îl mai suport fără să mă gândesc la Dakota, la medalionul ei. Ştiu că era al lui Sunny, dar mie îmi aducea aminte de cea de care îmi păsa cu adevărat, cea care îmi umplea fiecare colţ din minte.

Telefonul a început să vibreze pe undeva. L-am auzit în spatele meu, dar nu m-am întors. Rezistase izbiturii şi încă funcţiona, bineînţeles că tocmai acum bateria rezista eroic. Mi-am aprins altă ţigară şi l-am căutat prin cameră, am închis imediat când am văzut că mă suna Alice.

Înainte să opresc iar telefonul, mi-am amintit de Zora. I-am trimis lui Stephen un mesaj, rugându-l să se ocupe de ea până mă întorc. Nu

avea să răspundă, nu avea să pună întrebări, de asta era singura rudă pe care o suportam.

Un nod mi s-a înfipt în gât văzând că ea nu mă mai sunase deloc. Eram uşurat că nu o făcuse, însemna că era cu adevărat furioasă şi îşi dăduse seama ce urma, însă nenorocitul din mine tot se simţea strivit de lipsa ei de insistenţă.

Ce ai vrea? Să te sune şi să implore? Să plângă şi să te bombardeze cu mesaje?

Scuipa subconştientul în mine. Oricare altă fată ar fi făcut-o, o făcuseră şi unele cărora le spusesem direct ca nu le iubesc, dar nu şi Dakota.

Dakota era diferită.

Ştia că avea inima mea, dar nu mă forţa să rămân lângă ea. Încă de la început făcuse asta, îmi lăsase alegerile în mâini, iar eu acum o forţam pe ea să mă urască. O păcălisem în cel mai josnic mod, mă îndoiam că îşi va da seama de asta, că o să vadă adevărul peste valul de durere şi ură, dar asta nu conta, ce conta era ca ea să fie liberă.

Iar eu… eu urma să fug în cel mai îndepărtat, rece şi întunecat loc pe care îl găsisem pe pământ.

Barrow, Alaska. Oraşul în care soarele nu avea să mai răsară prea curând.

Acasă.

3
ÎN VÂRFUL LUMII

Am mai făcut un duş şi m-am forţat să înghit câteva bucăţi de omletă, măcar să fac faţă mahmurelii nenorocite şi durerii crunte de cap.

Vreo trei pastile de Advil şi două cafele tari, asta aveam nevoie, era reţeta mea pentru nenorocire.

Am chemat un taxi să mă ia de la hotel şi m-am întors la aeroport, nu înainte să trec pe la o farmacie. Mi-am băut şi cafeaua aşteptându-mi zborul, însă nimic nu ajuta la ameliorarea stării mele de rahat. Eram tot mai slăbit şi ameţit, nu era vina nici a alcoolului şi nici a ţigărilor, de asta nu trecea cu medicamente şi cafea. Mi-am refuzat să mă gândesc la singurul medicament care m-ar fi vindecat acum, la ziua în care eram răcit şi ea a venit la mine. La ziua în care plănuisem să rămân departe de ea şi a fost

nevoie doar să îmi ignore un mesaj că să îmi uit toate planurile.

Ţigările reuşeau să mă ţină sub control, aşa că am terminat şi al treilea pachet înainte să urc în avion. Mă aştepta un zbor de mai bine de patru ore până în Anchorage, apoi altul de două ore până la destinaţia finală.

Acum eram nerăbdător să ajung, să mă liniştesc şi să îl las pe Wolf să se ocupe de minţile mele şi de corpul pe care îl făcusem praf într-o singură noapte. Abia aşteptam antrenamentele lui dificile, chinurile fizice ce mă vor face să uit de mine, le duceam dorul mai mult ca oricând.

Zborul a fost liniştit de data asta, fără stewardese excitate, dar liniştit nu însemna şi relaxant, în cazul meu. Înainte să mi se descarce complet bateria, i-am scris lui Wolf şi l-am anunţat că veneam *acasă*, probabil nici nu avea să vadă mesajul până ajungeam eu, dar îmi încercam norocul.

Gândul la el m-a liniştit puţin. Întotdeauna mi se făcea dor atunci când plecam şi niciodată nu am reuşit să îl conving să vină cu mine.

Stephen preluase rolul de părinte când rămăsesem singur pe lume. Madox se străduise să facă acelaşi lucru, dar niciunul nu reuşiseră să îmi insufle vreun fel de autoritate paternă sau apropiere în acest fel.

Wolf, un necunoscut de la capătul lumii, o făcuse.

Mi-am ocupat mintea gândindu-mă la felul în care îl cunoscusem ca să nu mă mai gândesc la Dakota şi ce putea să facă acum. De asemenea, pastilele de cap aveau afecte adverse şi mă ameţeau, ultimul lucru de care aveam nevoie era să adorm în avion şi să mă trezesc urlând.

Trecuseră vreo patru luni după ce se terminase totul, după ce familia mea ajunsese în pământ şi Stephen obţinuse tutela, iar eu fusesem considerat încă suficient de stabil cât să mi se dea voie să ies din spital. Fusesem la un vârf de ac depărtare de internarea la nebuni, poate ar fi fost mai bine să nu îmi dea niciodată drumul.

Venisem în Anchorage ca să asist la concursul de întreceri cu câini husky. Aveam tot timpul dorinţe bizare atunci. Rămăsesem peste noapte şi îl întâlnisem pe Wolf într-un bar, el era câştigătorul cursei, dar nu părea deloc fericit. Habar nu aveam ce m-a împins atunci să intru în vorbă cu el şi să insist când a încercat să mă evite, eu înţelegeam perfect nervozitatea provocată de străinii curioşi, dar era ceva la Wolf care îmi provoca nelinişte şi parcă răspunsul la zeci de întrebări.

După ce am fost de acord să îi plătesc eu consumaţia, m-a lăsat să stau la masa lui. Îi

citeam în ochi aceeaşi durere pe care o aveam eu, acelaşi gol în suflet şi aceeaşi disperare ce nu mai avea leac. A reuşit ce nimeni nu reuşise până atunci, m-a făcut să îi spun povestea mea, ca apoi să urmeze a lui.

Trăsăturile îl dăduseră de gol că avea un sânge puternic în vene, eschimos, Iñupiat, un trib ce dăinuia de mii de ani pe pământurile reci din Alaska, cu o istorie ce părea basm pentru cei mai mulţi. Născut într-o familie de vânători de balene, învăţase tradiţia asta încă de mic, dar îşi dorise întotdeauna mai mult, iar timpul şi creşterea îi demonstraseră că era capabil de mult mai mult.

Era printre puţinii oameni care mă priveau de sus, la propriu. Ajungea la doi metri şi toată viaţa respectase cu stricteţe nişte reguli ce îi transformaseră corpul într-o maşină de ucis. O maşină de ucis ce luptase în Afganistan, Irak, Siria şi multe alte iaduri ale pământului, până a fost retras din misiuni din cauza vârstei şi nu a putut să suporte munca birocratică, aşa că s-a întors acasă înainte să fie înaintat în grad. Un fost soldat aparţinând unităţii Delta Force a Armatei Americii, profesionişti letali, implicaţi în misiuni de salvare a ostaticilor, recunoaştere specială şi terorism. Deseori îmi vorbea despre bunicul său şi cum el ştiuse deja ce avea să se întâmple cu nepotul său încă de dinainte să se nască. El îi dăduse numele; *Amaguk*. Amaguk

Pakimna, însemnând *Lupul Nevăzut*. După ce se se înrolase, colegii începuseră să îl numească mai simplu Wolf şi rămăsese cu asta, doar bătrânii din trib i se mai adresau pe numele real.

Avea cincizeci şi trei de ani când îl cunoscusem eu, însă nu îi dădeam nici acum mai mult de patruzeci.

Ştiuse exact ce căutam în perioada aia, ce îmi doream. Îmi aminteam perfect discuţia noastră.

— *Tu îţi cauţi moartea, băiete, sau să te ascunzi de viaţă?*

— *Poate amândouă,* îi răspunsesem cu sinceritate.

— *Ce zici să începi cu vârful lumii?*

Nu fusesem tentat la început, denumirea mi se păruse atunci biblică, nepotrivită.

— *Depinde cum vrei tu să înţelegi. Orice vârf ajunge bază atunci când întorci sfera, iar acolo soarele nu răsare aproape niciodată.*

Şi aşa ajunsesem în Utqiagvik. Sau Barrow, unul dintre cele mai nordice oraşe din lume, situat la cercul polar arctic. Un capăt îngheţat de lume ce îmi oferise exact ce căutam, iar Wolf îmi devenise de atunci prieten, părinte, antrenor şi ghid spiritual. Mă învăţase lucruri la care nu aş fi avut niciodată acces în lumea asta, mă ajutase să îmi descarc toată energia negativă şi să îmi canalizez puterea, să creez o balanţă între forţă şi furie, obţinând astfel calmul suprem.

Căutasem asta şi când mă întorsesem în San Francisco, aşa sfârşisem în nenorocita de Grotă a lui Cade, sperând că mă pot folosi de învăţăturile lui Wolf şi acolo, dar mă înşelasem şi căzusem în capcană.

Nu ştiam dacă fusese de vină Advilul sau gândul că în curând aveam să îmi revăd cel mai bun prieten, însă zborul până la Anchorage durase mai puţin decât mă aşteptasem.

Schimbarea a fost atât de radicală când am coborât din avion, două bucăţi s-au rupt din mine în acelaşi timp. Una era de fericire că mă întorsesem în Alaska, refugiul meu de linişte, alta s-a rupt de durere, conştientizând distanţa pe care o pusesem între mine şi singura fiinţă de pe lume pe care o iubeam.

Stratul de zăpadă era încă fragil, abia începuse să ningă de câteva zile, dar era deja teribil de frig şi hanoracul meu a cedat jalnic în faţa temperaturilor scăzute. Dacă aici era aşa, în Barrow urma să mă congelez înainte să cobor din avion.

Adoram totul la oraşul ăsta, dar din cauza asta nu îl alesesem pentru casa mea. Wolf se mutase înapoi în Barrow odată cu mine din aceleaşi motive. Nu te plictiseai în Anchorage, erau husky peste tot, creşterea lor era o adevărată minune şi aici se ţineau cele mai faimoase curse. Schiatul, munţii, pădurile, nopţile spectaculoase cu aurora boreală. Era o

singură problemă: era prea frumos. Totul aici era ca un rai îngheţat, iar eu nu căutam asta. Căutam un iad îngheţat şi îl găsisem în Barrow.

Avionul decola în treizeci şi cinci de minute şi am folosit timpul ăsta să dau o fugă până la cel mai apropiat magazin din oraş şi să îmi cumpăr o geacă de iarnă şi un pulover, altfel Barrow avea să mă despice până la oase. Oraşul ăla îmi schimbase perspectiva asupra vieţii şi asupra capacităţii de rezistenţă a corpului uman, ajunsesem de multe ori la punctul critic alături de Wolf şi reuşisem să îmi cunosc adevărata putere atunci când făcusem faţă unei nopţi cu -50°C anul trecut în februarie, după un pariu pierdut.

Cu fiecare minut ce trecea îmi era al dracului de dor de nebunia lui letală şi ştiam că acum, mai mult ca oricând, aveam să îi cer să depăşească orice limite în ceea ce privea antrenamentul nostru, pentru că niciodată în viaţa mea nu avusesem mai mare nevoie de control.

Mă aşteptau haine groase acasă, dar m-am pregătit pentru traseul până acolo. Nu mai exista clasa întâi şi nici stewardese în fuste scurte, aşa că am încercat să îmi obişnuiesc cât mai repede corpul la temperaturile specifice din Alaska.

Cele două ore au trecut repede, poate era de vină şi ameţeala mea tot mai cruntă şi starea de somnolenţă ce era mai degrabă o senzaţie de

leşin. Nu mâncasem mare lucru şi restul de alcool ameninţa să iasă afară la fel ca noaptea trecută. Mi-am înghiţit saliva şi m-am străduit să rezist.

Atunci când avionul a aterizat pe pistă, m-am simţit acasă. Am coborât şi am respirat cu nesăţ aerul polar, mi-au îngheţat plămânii, dar am acceptat totul. Am intrat în aeroport şi am fost întâmpinat de un puşti care mi-a întins un pahar de plastic cu ceai aburind, cerea pe el cinci dolari, jaf la drumul mare, dar asta era viaţa în Barrow şi întotdeauna mă amuzase. Trai ca în iad şi scump de parcă diavolul însuşi a pus preţurile. Am cumpărat ceaiul mai mult în spirit civic, pentru că toţi cei care aparţineau locului făceau asta, aşa era cel mai uşor să îi deosebeşti de străini şi de turişti.

Barrow număra un aproximativ de cinci mii de suflete, mai bine de şaptezeci la sută fiind eschimoşi ce trăiseră aici şi cu mii de ani în urmă, iar restul veneau pentru muncă şi afacerile cu petrol. Probabil eram singura persoană străină de aici care îşi construise o casă doar pentru că iubea oraşul, însă nu eram tocmai un localnic permanent.

Wiley Post era un aeroport mic şi simplu, încă neschimbat, curat şi al dracului de rece. Uşile ce se deschideau non-stop nu permiteau căldurii să persiste, iar avionul venise cu vreo zece pasagerii şi vreo trei sute de cutii.

— Bun venit în vârful lumii! mi-a zâmbit băiatul ce nu avea mai mult de doisprezece ani atunci când mi-a dat ceaiul. I-am zâmbit înapoi şi am luat o înghiţitură, apoi am privit prin fereastra îngheţată. Avea un vag gust de fructe de pădure şi o grămadă de zahăr, dar măcar era fierbinte şi asta conta, nimeni nu cumpăra pentru gust.

Bun venit în vârful lumi… unde nu avem lumină. Am ironizat situaţia în mintea mea, pentru că nimerisem cum nu se putea mai bine. Pe la jumătatea lui noiembrie începea calvarul aici, soarele îşi dădea definitiv demisia şi ţinea tot oraşul în beznă pentru vreo două luni. De vină era axa pământul şi poziţia faţă de soare în perioada asta, când pur şi simplu nicio rază nu mai ajungea până aici. Nu era chiar atât de rău precum se spunea, era într-adevăr întuneric, însă ziua putea fi diferenţiată de bezna nopţii, semăna cu întunericul unei furtunii în timpul serii, când tot cerul era acoperit de nori negri, dar asta doar pentru câteva ore. Era aproape şapte seara acum, dar părea miezul nopţii din San Francisco.

Din punctul meu de vedere, frigul era problema. Vara era aici un termen vag, iarna exista pe categorii. Era „iarna blândă" (vara), „iarna nenorocită", cea în care nimerisem eu acum şi „iarna de te lua mama dracului" dacă ieşeai din casă fără cel puţin patru pulovere pe

tine. Avea să fie o perioadă cruntă până la sfârşitul lui ianuarie, din cauza asta circula povestea că aici era întuneric vreo şase luni din an. Erau doar două, dar se simţeau ca şase, uneori şi mai multe.

— Încerci să chemi soarele sau să te asiguri că rămâne cât mai departe?

M-am întors imediat, auzindu-i glasul. Un zâmbet larg mi s-a întins pe buze, observând că era la jumătate de pas în spatele meu. Încetase demult să mă mai şocheze felul în care se mişca. Am lăsat paharul cu ceai pe pervazul ferestrei şi l-am tras pe Wolf într-o îmbrăţişare strânsă, la care mi s-a răspuns în acelaşi fel. Mirosea a lemne, a pâine coaptă şi a ger. Drace, ce dor îmi fusese de el.

— Nu îmi vine să cred că ai văzut mesajul, am râs eu când m-am tras din îmbrăţişare, a ridicat spre mine o sprânceană.

— Nici nu a trebuit să o fac. Te-am aşteptat.

Am oftat melancolic şi am aprobat din cap, simţurile lui erau alt aspect pe care nu îl mai puneam la îndoială.

— Hai să mergem, arăţi de parcă ai venit pe sub pământ până aici.

Aşa s-a simţit, i-am răspuns în sinea mea atunci când l-am urmat afară din clădire. Maşina lui era parcată în apropiere, acelaşi Chevrolet rablagit pe care îl avea de gând îl cunoşteam.

M-am zbârlit atunci când am urcat şi am verificat încă o dată radiatorul, doar în speranţa că se întâmplase o minune.

— Puteai măcar să o faci pentru mine şi să vii cu Ford-ul. Am bombănit eu când el a pornit motorul ce a urlat ca un tractor, m-au apucat damblalele când am văzut că avea şi geamul lăsat. El a rânjit în colţul gurii în timp ce întorcea, iar eu am început să îmi frec braţele.

— Wolf… am expirat, iar aerul mi-a ieşit dens printre buze. Era puţin spus condens, deja începeau să îmi amorţească buzele, de mâini nu mai vorbeam.

— Ţi-ai uitat antrenamentul. Mereu pleci de aici ca un tanc şi te întorci o panseluţă sensibilă. Respiră aerul rece, băiete. Bun venit acasă! Mi-a zâmbit cu toată gura, ceea ce nu se întâmpla foarte des la el, deci ori se amuza copios pe seama mea, ori încerca foarte mult să îmi distragă atenţia. Mi-am ţinut gura şi am dârdâit în continuare, blestemând că nu îmi luasem o geacă mai groasă, însă nu exista ceva suficient de gros pentru Barrow.

— Câte grade sunt?

— Abia -26. Vară în toată regula.

— Da, mă mir cum nu văd pe nimeni la plajă. Bombăneala mea l-a făcut să rânjească iar, sau cel puţin aşa mi se părea, nu era nicio luminiţă aprinsă pe bord şi toată venea de la stâlpii de electricitate din jurul străzii. Trebuia

să îi vin de hac maşinii ăsteia, Wolf ţinea la ea ca la ochii din cap, iar eu nu puteam să o suport, era ca şi cum ai conduce o roabă cu volan. Nu voia să audă de căldură, pentru că nu îi plăcea schimbul brusc de temperatură. Într-un fel avea dreptate, era cruntă schimbarea, dar nici tremuratul constant nu era vreo afacere mai profitabilă pentru plămânii mei.

A condus în tăcere până acasă, iar eu am analizat oraşul ce nu se schimbase deloc, cel puţin nu structural. Ultima dată fusesem timp de o săptămână înainte de începerea liceului, după ce scăpasem de nenorocitul de Cade şi ringul lui de box. Simţisem nevoia să vin la Wolf şi să mă încarce cu energie, nu planificam să mă mai întorc cel puţin până la Crăciun, însă planurile îmi fuseseră date peste cap de doi ochi albaştri și o coamă de păr roșcat.

Străzile erau pustii, toate casele erau luminate, însă nimeni nu mai îndrăznea să iasă. Poleiul de jos era ca sticla, însă aveam încredere în abilităţile lui Wolf chiar şi cu rabla asta. Nu exista stradă asfaltată în Barrow, nimic nu rezista la asemenea temperaturi. Casele erau un fascinant contrast de vechi şi nou, construcţiile specifice triburilor de eschimoşi, acelaşi stil ca acum mii de anii, mici şi cu acoperişul în boltă, ridicate pe piloni. Şi cele noi, ridicate de oameni ca mine, care veniseră aici din alte motive. Nu exista mână de verdeaţă în Barrow, niciun copac

sau vreo altă plantă. Nu rezista nici cimentul, deci natura verde nu avea nicio şansă. Era ca un petic nesfârşit de pământ, imediat ce ajungeai aici te simţeai pe o altă planetă, mai ales că puteai ajunge doar pe calea aerului. Nu existau drumuri care să te scoată de aici. Timp de câteva zile pe parcursul verii, Oceanul Arctic se dezgheţa suficient ca navele să poată ajunge până aici, aceea era singura perioadă în care localnici puteau face cumpărături serioase. Eu a trebuit să aştept jumătate de an până am reuşit să îmi aduc maşinile aici, cu avionul venea doar strictul necesar pentru supravieţuire.

Lui Wolf i s-a făcut milă de mine sau nu mi-a mai suportat clănţănitul dinţilor, pentru că a închis complet geamul, oricum era prea târziu, îmi degerase carnea pe oase.

Când am ajuns, a fost nevoie de toată puterea mea să nu alerg ca un turbat până în casă şi să mă bag în şemineu, Wolf m-a urmat în tăcere şi l-am binecuvântat în gând că, măcar în casă, făcuse căldură. Lemnele plesneau în şemineu şi era atât de bine, încât pielea mi s-a zbârlit de plăcere. Mirosea a mâncare şi pâine caldă, Wolf a intrat în bucătărie iar eu m-am aplecat în genunchi lângă şemineu, întinzând mâinile în faţă. Mi se înfundase nasul şi mă ustura pielea, cu greu mi-am dat geaca jos şi am mai aruncat câteva lemne pe foc.

Cineva mi-a sărit în spate și m-a mușcat de ureche. Am început să râd și am prins corpul imens și blănos, apoi l-am tras în fața mea ca să îl smotocesc. Nu am avut nicio șansă, pentru că imediat a urmat celălalt și m-au doborât la podea. Luna și Echo au început imediat măcelul, provocându-mi un hohot de râs pe care nu mi-l puteam stăpâni, chiar dacă mă mușcau și am auzit imediat fâșul gecii plesnind.

Când am reușit să scap, m-am ridicat în fund și le-am ordonat să se potolească. Luna a ascultat, ea era cea cuminte și ascultătoare. Echo, însă, era diavolul siberian care a stat locului doar două secunde înainte să sară iar pe mine.

Wolf a intrat în casă și s-a îndreptat spre bucătărie, râzând.

— Nu înțeleg cum e câinele ăsta mai puternic de fiecare dată când îl văd.

M-am chinuit, la propriu, să îl ridic de pe mine și să sar în picioare. Slavă Domnului că mă iubea, altfel nu mai scăpam așa de întreg. Bineînțeles, nu a fost mereu cazul. A fost nevoie de multe tehnici de convingere și dresaj până s-a convins să mă lase să trăiesc. Wolf avea unsprezece husky când l-am cunoscut eu, cei mai frumoși și puternici pe care îi văzusem vreodată, câștiga totul cu ei, însă a fost nevoie să îi vândă când s-a retras din competiții. L-a păstrat pe Echo, liderul grupului și pe Luna, care

era preferata masculului alfa. Ea era albă aproape în întregime, cu mici pete crem pe spate, ochii și botul maro. Echo, pe de altă parte, era un diavol tasmanian, cum îmi plăcea mie să îl numesc. Mult mai mare decât ea, cu blana în combinație de alb și negru și niște ochi atât de albaștri, încât de fiecare dată când se uita la mine, părea să aibă ceva demonic în el.

Îi adoram pe amândoi, dar erau motivul pentru care o lăsam mereu pe Zora acasă. Poate s-ar fi împrietenit cu Luna, ea era blândă și iubitoare, dar diavolul de Echo, nici nu voiam să mă gândesc ce putea să îi facă. Mai mult ca sigur mă întorceam acasă cu corcituri de pui husky și samoyed, asta clar.

M-am așezat pe fotoliu și i-am privit pe amândoi, Luna s-a pud imediat la picioarele mele și am început să o mângâi pe cap. Echo a început să alerge prin cameră ca un turbat, să sară pe canapea, pe masă, în spatele meu… nimic neobișnuit.

Wolf s-a întors după câteva minute cu o cană mare din care ieșea abur, am băut o gură și mi-am abținut dezgustul, orice punea în ceaiurile astea, aveau gust de mătrăgună amestecată cu esență de cadavru.

A fluierat scurt și l-a potolit pe Echo imediat, eram din cale-afară de invidios că putea să facă asta. Câinele s-a așezat la picioarele lui,

Luna a rămas drăgăstoasă lângă mine, de asta era preferata mea.

— Încă duhneşti a alcool, te-ai apucat iar de fumat şi nu ai vlagă în tine nici să muţi un scaun.

Sensibilitatea nu era punctul lui forte, mi-am dres glasul şi am luat altă gură de ceai.

— Ai zis că ai ştiut că o să vin. Ce ai simţit, mai exact?

El s-a aşezat pe canapea, a privit câteva secunde la foc, înainte să mă privească pe mine. Era o mare de înţelepciune în ochii lui negri.

— Te-am simţit mai neliniştit decât ai fost vreodată. Ceva te-a rupt în două şi, uitându-mă acum la tine, îmi dau seama că nu m-am înşelat.

M-am uitat la Luna, lăsând-o să îmi atragă atenţia cu privirea ei blândă. A scos scâncete uşoare, era felul ei de a vorbi, parcă de a transmite că îi părea rău că sufereai şi şi-ar fi dorit să ajute. Şi-a aşezat capul în poala mea.

— Atât de puţin lipsea şi erai liber de oraşul ăla. Acum o să fie mult mai greu, *din cauza ei*.

Am întors imediat capul spre el şi mi-am mijit ochii, a clătinat din cap.

— Băiete, nu îmi trebuie nici un talent magic ca să îmi dau seama că eşti îndrăgostit şi ai inima frântă.

Tot ce am putut să fac a fost să îmi trec mâinile prin păr şi să oftez.

— Vrei să vorbeşti despre ea sau încă nu e timpul?

Am clătinat din cap şi am terminat ceaiul, fusese îngrozitor, deloc ce aveam nevoie după mahmureala nenorocită, însă mă ajutase să mă încălzesc. Îmi ardea în stomac de parcă băusem benzină şi se aprinsese un foc acolo.

— Nu e încă momentul, dar ţi-am mai spus despre ea. Fiica cea mică a lui Madox.

M-am uitat la el să îi prind şocul, îi vorbisem despre Dakota acum poate mai bine de doi ani, o singură dată, dar el nu uita niciodată nimic.

— Dakota.

Am zâmbit, uimit, deşi eram pregătit pentru asta.

— Fata ce avea nevoie de transplant de inimă.

Am dat din cap.

— E bine acum, sănătoasă, superbă…

— Distrugătoare, m-a completat el.

Am zâmbit şi apoi am oftat, Wolf nu mă va lua pe ocolite în discuţia asta şi avea un înspăimântător spirit de observaţie, în unele zile aveam impresia că îmi citea pur şi simplu gândurile.

— O să îmi spui totul când o să fii pregătit, vreau doar să ştiu un lucru: eşti aici pentru că fugi de ce simţi sau pentru că ai rănit-o?

Am rănit-o?

Da, dar după ce am plecat, însă nu mai conta foarte mult acum.

— Cred că le-am făcut pe amândouă, Wolf.

A oftat, apoi s-a ridicat şi m-a bătut pe umăr.

— Du-te să te speli şi apoi coboară la cină. Puţi ca peştele putred.

Am zâmbit şi am mângâiat-o încă o dată pe Luna înainte să mă ridic, apoi am observat ceva ciudat. Mi-am întins şi i-am cuprins mijlocul ce clar nu fusese aşa ultima dată.

— Asta e ce cred eu, sau s-a îngrăşat?

Wolf a rânjit, Echo a ridicat capul şi puteam să jur că a rânjit şi el.

M-a bufnit râsul.

— Armăsar nenorocit! m-am încruntat la el, Luna mi-a lins mâna şi am sărutat-o pe cap.

— Nu ai avut scăpare, nu-i aşa, fetiţo?

Wolf a început şi el să râdă. Ultima dată vândusem toţi puii, apoi Luna fusese tristă câteva luni şi crezusem că o s-o pierdem, pentru că nici nu mai mânca.

— Are de-abia trei săptămâni, dar clar sunt mulţi pui acolo. Echo şi-a pus toată sămânţa, simte că îl paşte castrarea. A spus Wolf, iar Echo a ciulit urechile de parcă înţelesese despre ce era vorba, asta ne-a făcut din nou pe amândoi să râdem.

El a plecat la bucătărie şi eu mi-am permis să mă întind pe fotoliu şi să încerc – să încerc –

să mă relaxez, să mă încarc cu energia casei pe care o iubeam atât de mult şi să respir.

Făceam lucrul potrivit.

Luasem cea mai bună decizie pentru ea.

Mi-am repetat asta privind tavanul înalt cu grinzi de lemn. Focul trosnea în şemineu, m-am aplecat să arunc alt lemn în flăcări şi apoi am tresărit brusc.

Am închis ochii şi i-am deschis imediat, apoi am înghiţit în sec. Pentru o secundă, am avut impresia că i-am văzut chipul între flăcări, că ochii ei m-au privit prin jocul de luminii roşii şi portocalii ce acum îmi aduceau aminte de părul ei mai mult decât oricând.

Asta îmi mai lipsea, să nu mă pot uita la foc.

M-am frecat la ochi şi m-am ridicat de fotoliu, îndreptându-mă spre etaj.

Când mă hotărâsem să construiesc casa asta, fusese prima şi ultima dată când apelasem la banii lui Madox. El nu accepta să spun asta, era compania tatălui meu şi moştenirea mea, dar dacă el nu s-ar fi ocupat de ea, astăzi nu ar mai fi existat. Cu toate astea, Madox se ambiţiona să îmi bage banii într-un cont şi nici nu voia să accepte vreo discuţie despre cedarea drepturilor companiei. Trebuia să îl las să se convingă singur că se lupta cu morile de vânt, copilul care ar fi preluat într-o zi afacerile familiei murise demult.

Dar construirea acestei case fusese bătaie de cap, în ciuda faptului că nu era mare. Un garaj, parter şi etaj, camere mici şi niciun moft, optasem strict pentru ce aveam nevoie şi nu mă interesase deloc eleganța. Cu toate astea, era printre cele mai mari case din oraş, totuşi părea o cutie de chibrituri pe lângă casele pe care le aveau dezvoltatorii din zonă, deci nu eram în vârful piramidei „ciudaţilor albi cu bani ce apăruseră în oraş".

Transportul materialelor mă costase aproape mai scump decât materialele în sine. Locuisem jumătate de an într-un hotel, aşteptând temperaturile mai calde, pentru a putea transporta marfa cu vaporul.

Toată lumea îi spunea "vârful lumii", însă mie îmi plăcea să îl numesc "capătul lumii". Nu găsisem alt loc care să mi se potrivească atât de bine, care să reflecte atât de bine ce simţeam, ce trăiam.

Speram ca Barrow şi Wolf să facă faţă şi de data asta, să îi facă faţă Dakotei şi nebuniei pe care o provocase în capul meu.

4

MUNIȚIE PENTRU DURERE

Ţipătul ei m-a adus în simţiri.

Am tresărit şi m-am ridicat în şezut, căutând, instinctual, o armă. Sângele îmi fierbea în vene şi tot corpul era încordat, pregătit de atac, vocea lui Jake încă îmi bubuia în timpane, chiar dacă ieşisem din ghearele coşmarului.

Pe ea nu o mai auzeam.

Mi-am trecut mâinile prin păr şi, când am ajuns la ceafă, mi-am dat seama că bălteam de transpiraţie. Cearşaful îmi era încolăcit în jurului corpului şi respiraţia nu voia să se potolească.

Două perechi de ochi se uitau la mine, curioși și speriați. Echo și Luna dormiseră lângă mine, ea a scos acel sunet calmant care mă liniștea de fiecare dată și a venit să o mângâi.

M-am ridicat şi am mers la baie. Duşul rece mi-a mai calmat spasmele şi adrenalina, însă nu şi gândurile. Coşmarul era tot mai rău, orice atrocitate malefică din mintea mea era vinovată pentru asta, devenea tot mai puternică şi mai inventivă.

Aproape că începusem să mă obişnuiesc cu vechiul coşmar, cu Jake urându-mă pe mine şi ucigând tot ce iubeam amândoi, însă acum era diferit. Acum, acea entitate prinsese interes pentru Dakota, îşi dăduse seama că, prin ea, putea să îmi ofere un cu totul alt grad de chin.

Sub jetul de apă, mi-am repetat mantra calmantă.

Făcusem alegerea cea mai potrivită pentru Dakota.

Coşmarul nu era real, Jake nu avea nicio şansă să ajungă vreodată, *în viaţa asta*, la ea.

După ce m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un pulover gros, m-am gândit dacă nu cumva înnebuneam iar peste limitele în care mi se permitea să rămân în libertate.

Am coborât şi l-am găsit pe Wolf în bucătărie, alături de câini, gătind un mic dejun ce se anunţa foarte consistent. Eu am căutat ceva mai uşor prin frigider, înainte să dau iama în şuncă şi ouă prăjite.

— Nu avem niciun fel de fructe. O să merg după-amiază la magazin să văd dacă şi-au făcut

aprovizionarea aseară, au adus multe pachete cu zborul tău.

— E în regulă, o să merg eu, oricum am chef să ies în oraş.

Wolf s-a întors spre mine şi m-a studiat rapid. Aseară mă adormise. Altfel nu puteam să descriu, mă îndopase cu mâncare şi apoi îmi oferise altul din faimoasele lui ceaiuri. Nu aveam ce să comentez, îmi adusese odihna de care aveam nevoie. Dacă nu ar fi existat coşmarul, ar fi fost perfect.

— Eşti pregătit să te întâlneşti cu ei? Vor pune întrebări.

Am găsit o sticlă de apă şi am băut câteva guri.

— Trebuie să o fac mai devreme sau mai târziu, pentru că plănuiesc să rămân destul de mult acum, dar fă-mi o favoare şi nu le spune nimic despre Dakota. Nu am încă energia să dau explicaţiile astea.

— Sunt prietenii tăi, nu ai mei, a comentat el dezinteresat, apoi a trântit toată nebunia pe un platou şi mi-a făcut semn să mă aşez la masă.

Bucătăria era mică, preferasem să rezerv mai mult spaţiu livingului şi încă îmi luam înjurături de la Wolf pentru asta. Se descurca de unul singur, dar când eram amândoi, plus doi urşi husky, treaba devenea foarte înghesuită.

— Te-ai gândit ce faci cu Ariah?

După ce am pus tacâmuri la masă, m-am uitat nedumerit la el.

Tocmai voiam să îl întreb de ce conta asta, apoi m-am gândit mai bine. Oricum nu era o problemă pe care să mi-o pun pe umeri acum.

— Hotărârea este să mă despart de Dakota, dar situaţia s-a schimbat oricum foarte mult.

Wolf s-a uitat la mine cu o expresie enervantă, m-am înghesuit la masa mică de lemn şi am luat o porţie de ou. Luna şi Echo au început instantaneu să cerşească. Le-am aruncat câte o bucată de şuncă pe sub masă, cât Wolf încă era cu spatele, pentru că el nu îi hrănea niciodată aşa. Era un dresaj necesar, dar eu nu le puteam rezista.

— Tocmai asta ziceam, Ariah o să vrea şi ea o clarificare la această situaţie schimbată.

— M-am îndrăgostit de o fată din San Francisco şi noi nu putem să ne mai facem aiurea de cap. Poftim! Clarificare!

Am mârâit la el, dar furia mea doar l-a amuzat în continuare, aşa că am mâncat mai repede ca să scap de el.

— Tu chiar crezi că va fi aşa uşor să îi spui asta?

— Ce dracului să îi spun, Wolf? Şi de ce mă baţi acum la cap cu Ariah? Nu a fost niciodată nimic între noi.

El mi-a zâmbit împăciuitor, dar asta nu m-a calmat, părea că nu îmi înţelegea deloc

problema actuală şi o trata pe Dakota ca pe o plăsmuire a imaginaţiei mele.

— Ai dreptate, iartă-mă. Presupun că nu sunt obişnuit să te văd îndrăgostit, emani foarte multă energie negativă.

A făcut un semn ciudat spre mine, ca o incantaţie menită să mă pulverizeze cumva, apoi mi-a făcut semn să îmi termin mâncarea. Am oftat pe nări, cu gura plină.

Mâncarea era suficient de grasă cât să devină greţoasă, întotdeauna îmi era greu să mă obişnuiesc cu asta, dar altfel nu se putea. Ca să supravieţuiesc în gerul ăla, mai ales ca persoană ce venea din *exterior*, trebuia să bag în mine câteva mii de calorii pe zi. Wolf se distra de minune să mă îndoape ca pe un porc.

Având în vedere felul în care mânca, dacă ar fi locuit în oricare alt oraş, ar fi fost probabil obez. Dar aici, cu aceste condiţii climatice şi tot exerciţiul fizic pe care îl depunea, arăta ca un nenorocit de culturist. Părea înfricoşător uneori, ca un criminal tăcut şi mult prea deştept. Avea trăsături tipice tribului său, dar anii petrecuţi în alte colţuri ale lumii, războaiele, îl finisaseră diferit, distinct. Totul părea tăios atunci când mă uitam la el, de la maxilar şi până la mişcări, părul era încă negru, cu doar câteva fire albe pierdute în claia ce îi ajungea până la umăr. Purta o urmă de barbă pe care o lăsa să crească mai mare în perioada asta.

El mă adusese aici şi fusese de acord să locuiască în casa pe care o construisem. Aveam nevoie de cineva care să o îngrijească cât timp eram plecat, iar el nu era hotărât dacă voia să îşi investească banii într-o altă casă în locul ăsta. Şi-ar fi dorit să plece, trecuse prin destule ca acum să merite un trai cu tot confortul, însă era ceva la iadul ăsta îngheţat ce te atrăgea întotdeauna să te întorci.

Lumea încă vorbea despre noi, chiar dacă în ultimii douăzeci de ani fusese pe aici doar în vizită, toţi îl ştiau pe Lupul Nevăzut, nepotul vânătorului Amaguk, care lupta pentru ţară. Când apărusem şi eu ataşat de el, mă catalogaseră ca fiind un fiu nelegitim, născut după ce lăsase însărcinată vreo americancă. Nu prea conta că nu semănam deloc şi eu nu aveam nici un fel de trăsături Iñupiat, ochii negri erau la fel, deci mă considerau de-al lor, lucru ce nu mă deranjase niciodată şi, nici eu, nici Wolf, nu ne deranjaserăm să dăm explicaţii. Erau doar vreo câteva persoane care ştiau adevărul, sau cel puţin îl acceptaseră.

Să fiu considerat fiul lui chiar nu era un dezavantaj prin locurile astea şi nici în general.

A fluierat nervos la Echo când acesta a sărit pe picioarele mele, gata să bage botul în farfuria mea. Câinele s-a potolit imediat, dar eu am început să râd.

— Mereu o i-au razna amândoi când te întorci tu, a clătinat din cap, eu i-am mai strecurat Lunei nişte ou pe sub masă. Wolf s-a încruntat la mine, nimic nu îi scăpa.

— Ce? Ea e însărcinată. M-am apărat eu, de parcă înainte nu o hrăneam tot aşa.

Wolf a bufnit amuzat.

— Am cumpărat câteva buturugi săptămâna trecută, ai chef de nişte sport adevărat cu securea? m-a întrebat Wolf după ce am terminat de mâncat. Mi s-a luminat creierul, abia aşteptam o activitate epuizantă care să mă lase lat. Rânjetul meu l-a făcut şi pe el să râdă.

— După-amiază, acum i-am promis verişoarei mele că o ajut cu acoperişul casei. Stă să cadă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Prefer să mă scapi mai întâi de corvoada cumpărăturilor, apoi, dacă ai timp, ştii unde e căsuţa lui Loze.

Am aprobat din cap, apoi el a plecat.

Am urcat înapoi în dormitor şi am mai tras un hanorac negru peste pulover, apoi o geacă groasă. Uram hainele voluminoase şi felul în care mă făceau să mă simt, ca un urs din fâş, dar alternativa era să mor congelat, aşa că mofturile nu prea se discutau.

Trei perechi de ciorapi mai târziu, am ieşit din casă, iar Barrow m-a izbit ca un nenorocit de luptător profesionist. Pentru câteva secunde nu

am putut să respir, doar am gâlgâit aerul, apoi m-a apucat tusea după ce mi-am îndesat jumătate de faţă în gulerul gecii. Revenirea era întotdeauna cruntă, mai ales dacă nimeream în perioada asta. Peste câteva zile nu o să îmi mai fie aşa de rău, dar acum, corpul meu din San Francisco era terorizat în urma schimbării. Nu existau haine suficiente care să mă ajute să fac faţă imediat, pur şi simplu tremuram până mă obişnuiam, iar faptul că nu îmi luasem o căciulă nu era deloc în favoarea mea.

Mi-am tras gluga până la nas şi am fugit la garaj. Nu ninsese peste noapte, stratul de zăpadă era încă ridicol de subţire, dar gerul rupea totul în două. Dacă ascultai cu atenţie timp îndelungat, auzeai pământul plesnind pe dedesubt.

Aburul ce îmi ieşea dintre buze îmi bloca vederea şi deja mi se înfundase nasul din cauza condensului, parcă aveam particule mici de gheaţă în nări. Am înjurat printre dinţi, chinuindu-mă cu clanţa şi am ridicat uşa garajului. Orice mecanism automat de deschidere aş fi vrut eu să fac, nu rezistase nici două zile, unul crăpase la propriu din cauza frigului.

Un zâmbet mi s-a întins pe buze când mi-am văzut maşinile, mai ales una dintre ele. Aveam un Raptor şi aici, identic cu cel din San Francisco, era maşina făcută pentru mine, însă

mai era una pe care o adusesem aici din alt motiv şi abia aşteptam să o scot pe gheaţă.

— Mai târziu, fetiţo. Am mângâiat capota, recunoscător că Wolf le ţinea într-o stare atât de bună şi le scotea periodic ca să nu se uzeze, deşi nu putea să le suporte.

Am urcat în Raptor, nu înainte să verific cauciucurile şi lanţurile. Am pornit motorul şi am aşteptat vreo zece minute înainte să am curaj să ies, chiar dacă garajul era încălzit.

Rezistasem vitejeşte până acum şi nu mă uitasem deloc la telefon, dar ziua abia începuse. Nu îl aveam cu mine, iar uşurarea era plăcută, însă nu puteam să scap la fel de uşor şi de durerea nenorocită din piept.

Era aproape beznă. Nouă dimineaţa, dar deja aveam impresia că se apropia miezul nopţii. Bătea vântul şi părea gata să înceapă viscolul, aşa că oraşul era din nou aproape pustiu, oamenii se baricadaseră pentru următoarele două luni de iad îngheţat.

Uitasem ce aventură era să faci cumpărături în Barrow, cum un coş cu nimicuri îţi golea buzunarele de salariul pe o lună, iar partea şi mai interesantă era că aproape niciodată nu găseai ce căutai, dar măcar am avut noroc de fructe.

— Teller?!

M-am întors instinctiv atunci când cineva mi-a strigat numele, apoi s-a auzit un râs

puternic, deşi nu eram sigur peste vuietul vântului.

— Chiar eşti tu, nenorocitule!

I-am recunoscut vocea, aşa că mi-am tras gluga de pe cap când şi el a făcut la fel.

— Jeremiah! am zâmbit, iar el s-a oprit în faţa mea şi m-a privit şocat, apoi m-a tras într-o îmbrăţişare zdravănă. Eram ca doi urşi, înfofoliţi şi degeraţi, dar am simţit căldura prietenească venind dinspre el.

— Am crezut că e Wolf iar cu maşina ta, dar numai tu cumperi fructe.

Am început să râd şi am îndesat restul sacoşelor în portbagaj până nu îmi îngheţau pe jos.

— Deci merele m-au dat de gol?

El a râs.

— Când te-ai întors?

— Aseară.

— Parcă ziceai că nu mai dai pe aici până la Crăciun.

Jeremiah şi-a pus mâinile în sân şi s-a sprijinit de maşina mea, mi s-a încordat puţin maxilarul în timp ce îmi căutam cuvintele, apoi am închis portbagajul.

— M-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că în niciun caz nu o să ratez gheaţa din perioada asta.

Jeremiah a rânjit ca un drac, el îmi prezentase şi mă făcuse dependent de cel mai

periculos sport pe care îl practicasem vreodată, aşa că nu trebuia să îi dau mai multe explicaţii. S-a apropiat de mine şi m-a bătut pe umăr.

— E tun deja, frate, peste câteva zile va fi numai bună. Te acomodezi greu, huh? a râs de mine, observând că încă tremuram. Era enervant să văd că el era îmbrăcat mult mai subţire decât mine, dar nu avea nicio problemă, iar eu dârdâiam de îmi clănţăneau dinţii.

— Da, mereu uit cât de nenorocit poate să fie frigul aici.

— Atunci e bine că am dat de tine, am exact ce îţi trebuie.

Jeremiah avea un rânjet specific pentru aproape orice, iar cel de acum era rânjetul de beţiv. Mi-a bâzâit imediat creierul auzind de alcool, trebuia să fac orice ca să uit de Dakota zilele astea.

— Aştepţi să te rog? l-am luat peste picior, iar el a râs şi şi-a frecat mâinile ca un drac ce ispitise victima. Nu eram nici pe departe victima lui, ci mai degrabă cel mai bun prieten. Era arogant din partea mea să gândesc aşa, dar mi-o spusese chiar el, în ciuda faptului că mă vedea câteva săptămâni pe an.

— Ne vedem la bar, eu trebuie să mai iau nişte pachete de la aeroport. Le găseşti pe fete acolo, Ava o să se îmbete de bucurie că te vede.

Am început imediat să râd, chiar cu poftă, amintindu-mi de tipa ce nu putea să mă înghită nici mort.

Jeremiah mi-a zâmbit nostalgic.

— Bun venit acasă, frate. A spus înainte să plece spre maşina lui, iar senzaţia plăcută pe care mi-a oferit-o întâmpinarea lui s-a mixat dureros cu cea de… dor. Eram acasă, dar *acasă* de dinainte de *ea*. Acum Barrow era ce fusese prima dată; doar un refugiu şi, mă îndoiam că va redeveni prea curând casa mea, având în vedere pe cine lăsasem în urmă.

Casa era acolo unde se afla persoana iubită.

Idiotul care spusese asta avusese dreptate, iar eu fusesem şi mai idiot să nu cred în asta până acum. Mă crezusem invincibil în privinţa sentimentelor mele. Eram ca gheaţa. Dar gheaţa întâlnise focul şi se produsese colapsul.

Am condus ca un somnambul spre barul lui Jeremiah. Îi permisesem ei să îmi pătrundă iar în minte, iar acum acapara totul şi nu puteam să nu mă gândesc ce făcea în acest moment, dacă mai plângea sau era bine, dacă încerca să dea de mine sau spera să nu mă mai vadă niciodată.

Creatura din piept se trezise şi acum se răscolea pe toate părţile, muşca din carne şi urla, îi era dor. *Îmi* era dor.

Îmi era groaznic de dor de Dakota şi nu trecuseră nici două zile, tocmai de asta barul lui

Jeremiah era locul ideal pentru mine. Regretam doar că îi promisesem lui Wolf că o să îl ajut.

Nici nu mi-am dat seama când am oprit în fața coşmeliei de la marginea oraşului, instinctele mă aduseseră aici, chiar dacă mintea era în altă parte.

Prin parbrizul îngheţat am privit baraca ce îmi fusese refugiu în cele mai negre momente din viaţa mea şi se părea că nu am progresat absolut deloc.

Nu l-am mai aşteptat pe Jeremiah, am coborât şi mi-am tras gluga peste cap, începea să ningă şi în acel moment nu mă mai gândeam la niciun plan pe care mi-l făcusem cu Wolf, voiam doar ceva tare care să îmi anestezieze mintea.

Intrarea în bar a fost specifică scenelor Western, când cowboy-ul rătăcit al oraşului împingea uşile şi toată lumea se întorcea spre el.

Cu toată gluga mea îndesată pe ochi, tot nu am avut nicio şansă. Vijelia a intrat după mine şi a băgat fulgii de zăpadă în interior, cineva m-a zorit să închid mai repede uşa.

Am decis să merg pe procedura veche, m-am prefăcut că nu vedeam pe nimeni şi nimeni nu se uita la mine, mi-am tras gluga şi mi-am scos mănuşile, le-am îndesat în buzunare în timp ce treceam printre mese şi oameni şocaţi, de parcă îl vedeau pe Iuda dând buzna la o sărbătoare de Crăciun.

Privirea care m-a întâmpinat la bar nu era şocată, poate şi de asta mi-a fost uşor să mă concentrez asupra ei. Era de-a dreptul paralizată.

Mi-am rezemat coatele pe blatul de lemn vechi şi ros de timp, apoi mi-am aplecat uşor capul într-o parte, analizând-o.

— Ai de gând să îi oferi ceva de băut unui călător îngheţat sau o să te holbezi la mine până mă iau căldurile?

Uimirea de pe chipul ei a explodat într-un zâmbet până la urechi, a scos o chiţăială de fericire pe care o cunoşteam foarte bine şi, în următoarea secundă, a sărit peste bar.

S-a urcat cu picioarele pe el şi apoi s-a aruncat direct în braţele mele. Am început să râd şi i-am răspuns la îmbrăţişare, deşi îmi era cam greu cu geaca groasă pe mine.

— Chiar eşti aici sau iar mi-a pus Jeremiah ceva în băutură?

Am râs în continuare, încărcându-mă cu energia ei şi simţindu-i bucuria sinceră.

— Sunt aici, dar nu contest nici a doua variantă.

Râzând s-a tras înapoi şi s-a înfipt direct în fermoarul gecii mele.

— Dă-ţi naibii asta jos să te pot îmbrăţişa cum trebuie. Parcă strâng un urs polar.

M-am dezbrăcat şi am aruncat geaca pe spătarul unui scaun, iar ea s-a lipit iar de mine şi m-a strâns cu impresionant de multă putere

pentru dimensiunea ei, ceea ce m-a făcut din nou să râd.

Când s-a tras înapoi avea lacrimi în ochii, ceea ce mi-a alungat fericirea bruscă.

— Ariah… am şoptit, ştergându-i lacrima de pe obraz. Ea a zâmbit şi a scuturat din cap, apoi s-a şters singură.

— Iartă-mă, doar că m-ai luat foarte tare prin surprindere. Nu mă aşteptam să te mai văd până la Crăciun.

Am zâmbit cu tristeţe şi am îndrăznit să privesc în jur. Da, nu se schimbase nimic, încă eram Iuda.

— A avut loc o schimbare de planuri.

Ea mi-a zâmbit cu ochii încă în lacrimi.

— Oh, de parcă nu îmi era suficient că nu mai văd soarele două luni, acum a apărut şi diavolul în peisaj.

Am început să râd înainte să mă întorc spre ea, doar să îi aud vocea şi era suficient.

— Ava! a certat-o Ariah, dar eu pe ea o aşteptam cu adevărat. Ava avusese întotdeauna talentul de a-mi lua gândul de la orice, asta pentru că nu putea să mă înghită şi mă enerva până peste limitele mele de suportabilitate. M-am întors spre ea şi i-am zâmbit şarmant.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, *kimmik*.

I-a explodat imediat furia în ochi, exact ce aşteptam, pentru că nu suporta să îi spun aşa. Însemna căţeluş în Iñupiat, limbă străveche a

eschimoşilor. Era porecla pe care i-o dădusem cu un an în urmă, când nu ştia cum să îşi facă bunicul să înţeleagă că femela husky pe care o aveau făcuse pui, bătrânul nu vorbea engleză şi Ava nu îşi amintea cum să spună la căţel pe limba lui. Conversaţia dintre ei fusese comedie pură. Toţi îi ziceau acum aşa, dar fusese vina mea şi doar pe mine mă ura.

S-a apropiat, dar nu ca să mă îmbrăţişeze, ci să îşi ia un pai din paharul de pe bar.

— Nicio îmbrăţişare pentru prietenul tău venit de departe?

A strâmbat din nas şi m-a împins cu un deget din calea ei.

— Duhneşti a american fandosit, mai stai câteva zile pe aici şi poate primeşti o mângâiere pe cap.

În timp ce râdeam, am văzut-o pe Ariah dându-şi ochii peste cap şi s-a înfăşurat iar în jurul meu.

— Mai mult pentru mine, a rânjit ea, iar eu am simţit primul clopot de alarmă cu felul în care buzele ei mi-au atins obrazul.

Am înghiţit în sec şi vorbele lui Wolf mi-au revenit în minte, ştiuse ce avea să urmeze, nemernicul.

Uşa s-a deschis din nou şi atenţia lui Ariah a fost atrasă de asta, eu m-am sustras imediat din îmbrăţişarea ei, cât am putut de subtil, dar m-am izbit de sprânceana ridicată a Avei.

Nu mă mai văzuse dezlipindu-mă de Ariah până acum, probabil, iar ăsta era încă un clopot de alarmă.

— Te-am trimis aici să te încălzeşti cu nişte votcă şi tu te-ai înfipt direct în soră-mea!

Persoana care intrase era Jeremiah, am respirat uşurat pentru asta şi m-am întors spre el. Ariah a mormăit stresată şi a sărit peste bar, revenind la locul ei, iar eu m-am simţit dubios de uşurat de asta.

Jeremiah şi-a pus braţul pe după gâtul Avei şi s-a aplecat să o sărute, s-a lipit de el de parcă nu îl mai văzuse de o săptămână. M-am rezemat cu cotul pe bar, iar două pahare au fost imediat întinse spre noi. Când m-am întors spre Ariah, era roşie în obraji şi îşi ferea privirea de fratele ei dobitoc.

Am ciocnit paharul de al lui Jeremiah şi am dat imediat, pe gât, băutura spirtoasă. O să îmi permit câteva momente de linişte înainte să mă gândesc şi ce am de făcut în situaţia asta.

Ava a rămas atârnată de gâtul lui Jer, exact ca un căţeluş îndrăgostit. Şi se mai mira că o numeam aşa.

— E în oraş de cinci minute şi deja nu te mai uiţi la mine. L-a criticat ea, provocându-mi mie un bufnet de râs. Jer i-a prins obrajii în palme şi a tras-o spre el ca pe un copil bosumflat – ceea ce şi era – apoi a sărutat-o pe frunte.

— Tu eşti toată lumea mea, ştii asta deja. Şi chiar e stresant că eşti geloasă pe un tip de doi metri şi o sută de kilograme, când ştii care sunt preferinţele mele.

Ava a mai cerşit un sărut, apoi a scos limba la mine. Situaţia era amuzantă, întotdeauna era amuzantă cu ei şi din cauza asta mă lipisem atât de tare de gaşca asta, dar acum mi-am dat dureros seama cât de multe se schimbaseră. Jeremiah şi Ava fuseseră îndrăgostiţi de când îi ştiam, întotdeauna lipiţi unul de altul, dar afecţiunea lor nu m-a deranjat niciodată, însă în acel moment, văzând cum se privesc şi, mai ales, pe Jer sărutându-şi iubita pe frunte, mi s-a întors un nenorocit de cuţit fix în mijlocul pieptului şi m-am întors spre bar, prefăcându-mă interesat de băuturi.

Ariah mi-a umplut paharul din nou şi i-am mulţumit fără să o privesc. Altădată ar fi fost Ava agăţată de Jer şi Ariah agăţată de mine, iar eu nu pot să cred că am fost atât de dobitoc să nu mă gândesc la asta, să nu iau în calcul situaţia dificilă în care o să mă pună noul meu statut.

Adevărul era că nu mă gândisem niciodată la Ariah în acel fel, iar ea mă asigurase – de nenumărate ori – că nu se gândea în alt fel al mine. Eram doi americani albi într-un oraş uitat de lume, unde restul se uitau la noi ca la nişte creaturi extraterestre. Fizic, Ariah era cam tot ce

îşi putea dori un bărbat din punct de vedere sexual, era tot ce îmi dorisem eu la un moment dat. Atrăgătoare şi fără pretenţii. La câteva luni de la venirea mea aici, după ce mă împrietenisem deja cu Jeremiah, ea mă abordase direct. Îmi spusese în faţă că nu este un singur bărbat în tot oraşul ăsta care să o atragă şi se săturase să aştepte. Ea avea optsprezece ani atunci şi eu abia împlinisem şaptesprezece, dar pentru mine nu era nici pe departe prima dată, în schimb era pentru ea. Nu mă crezuse că sunt minor până nu îi arătasem buletinul, adevărul era că nu arătam ca unul, dar asta nu o făcuse să se răzgândească. Mă întrebase, deloc ruşinată, dacă am idee ce trebuie să fac. Aveam idee, dar o refuzasem. Nu aveam de gând să îmi pun tot oraşul în cap, pentru că mi se părea foarte medieval locul ăsta în perioada aia şi îmi imaginam toţi localnicii venind după mine cu săbii şi topoare, dar, cel mai important, nu voiam să stric relaţia de prietenie care se crease cu fratele ei. Îi rezistasem vreo două săptămâni, apoi reuşise să mă prindă în plasă într-o noapte, după ce mă îmbătase de uitasem cum mă cheamă. Sincer vorbind, eu nu îmi aminteam nimic din noaptea aia şi unde ajunsesem să îi iau virginitatea lui Ariah Walker, dar fusesem nervos pe ea câteva zile după asta. Nu pentru că mă păcălise să mă culc cu ea, pentru mine nu era nicio pierdere, mă abţinusem tocmai pentru că o

respectam, iar ea îmi călcase respectul în picioare, cu multă votcă şi coniac. Apoi fusesem eu cel care luase iniţiativă, eram nervos, distrus, la capătul lumii şi terorizat de probabil toţi demonii din iad ce se mutaseră în capul meu, dacă Ariah alesese să se înhame la nebunia mea, o făcuse pe propria piele. Îi făcusem cunoscute condiţiile de dinainte să se mai întâmple orice altceva şi îmi jurase că nu urmăreşte nicio relaţie de dragoste. Dacă îmi aduceam bine aminte cuvintele ei, spusese "M-am săturat să primesc avansuri de la toţi beţivii îndobitociţi din oraş, vreau să fac sex cu un bărbat adevărat înainte să devin lesbiană."

Îmi aminteam perfect, mai ales cuvântul "îndobitociţi" ce mă făcuse să pufnesc în râs, apoi îi sugerasem că nu ar fi rău să treacă la fete şi gluma mea aproape că o făcuse să plângă. În ciuda curajului ei nebun de a veni cu o asemenea propunere la mine, Ariah era o fată foarte sensibilă şi ruşinoasă, iar în capul ei deja se formase ideea că nu se va căsători niciodată atât timp cât va rămâne în Barrow. Se vedea fată bătrână şi o speriase ideea să moară virgină, iar Jeremiah şi Ava nu o ajutaseră deloc, emanând erotism în permanenţă în jurul ei.

O înţelesesem într-un târziu, apoi ajunsesem să profit la maximum de înţelegerea noastră, pentru că Ariah era exact ce îmi doream. Totul în pat şi nimic în afara lui.

Fata blondă din Barrow nu mai era nici pe departe inocentă acum, învăţase să fie satisfăcută şi să satisfacă, ştia că întoarcerea mea era echivalentă cu plăcerea ei, iar eu fusesem atât de nenorocit în durerea mea, încât uitasem complet de asta.

În momentul acesta, privind-o pe Ariah cum se uită la mine pe sub genele groase în timp ce şterge neatentă un pahar, mi-am dat seama că nu mai există nimic din acea atracţie spre ea. Chiar dacă nu aveam de gând să mă mai întorc la Dakota, amintirea corpului ei era atât de vie în mintea mea, încât îmi provoca dureri de cap şi nici măcar alcoolul nu o s-o mai ajute pe Ariah de data asta.

Am tresărit când două degete au pocnit lângă capul meu. M-am întors spre Jeremiah, mă privea atent şi probabil spusese ceva ce eu nu auzisem.

— Scuze, sunt pierdut în gânduri. Ce ai zis?

— Nu am zis nimic, dar te uitai în gol ca un strigoi drogat. Eşti OK?

Ava a început să râdă, iar eu am dat următorul pahar pe gât.

— Da, sunt OK, doar că nu pot să stau foarte mult acum, i-am promis lui Wolf că îl ajut cu un acoperiş.

Brusc, să îmi ţin promisiunea faţă de Wolf avea altă însemnătate. Nu ştiam dacă o făceam să plec de lângă Ariah sau de viitoarele

întrebări, dar oricum, nu mai aveam chef să mă îmbăt.

Jeremiah s-a strâmbat de dezamăgire, Ava a rânjit mulţumită. Mult timp nu înţelesesem ce avea fata asta cu mine, nu mă suportase încă de la început, Jeremiah îmi recunoscuse, cu jumătate de gură, că mă ura pentru că atunci când veneam eu, el nu mai era tot al ei. Nu cunoscusem în viaţa mea fată mai posesivă decât Ava, mă ura pentru că Jeremiah petrecea foarte mult timp cu mine şi nu îi mai acorda ei atenţie totală.

Adevărul era că, într-o anumită măsură, avea dreptate.

Amândoi obişnuiam să o ţinem numai în beţii şi făceam tot felul de nenorociri. Dacă te străduiai şi te îmbătai suficient, puteai să faci cele mai trăsnite lucruri chiar şi într-un oraş ca Barrow. El mă tatuase din cap până în picioare, făceam împreună drift pe gheaţă şi nu de puţine ori ajunsesem la un pas de moarte din cauza asta, odată plecaserăm morţi de beţi la vânătoare de urşi polari şi avusesem ghinionul să găsim unul. Dacă nu ne-ar fi găsit Wolf la timp, probabil unul dintre noi nu mai era acum aici. La vânătoarea de balene nici nu voiam să mă gândesc, nu prinsesem nimic, bineînţeles, şi ne alesesem cu barca bucăţi, ne găsise tot Wolf aproape degeraţi în apă şi zăcusem cu o gripă soră cu moartea vreo două săptămâni.

Privindu-l acum, am zâmbit nostalgic. Jeremiah era prietenul fără limite, de multe ori îl rugasem să vină cu mine în San Francisco, însă nu îşi permitea să plece nici măcar pentru câteva zile. Barul ăsta nu funcţiona fără el, era singura afacere rămasă a familiei lor. El şi Ariah nu aveau nici un strop de sânge Iñupiat în vene, născuţi şi crescuţi în New York până la cinci ani, când tatăl lor primise un important post la o mare companie petroliferă din Barrow. Toată familia se mutase aici şi le mersese bine câţiva ani, până când Joe, tatăl lor, murise într-o explozie şi compania refuzase să plătească văduvei şi copiilor vreun ban, pe motiv că Joe murise în propria tentativă de a fura petrol, iar partea proastă era că se dovedise adevărat. Joe nu mai suporta oraşul şi voia să îşi ia familia cât mai repede de aici, încercase să facă bani mulţi în timp scurt şi sfârşise făcut scrum în încercarea de a sabota o sondă.

Jeremiah avea cincisprezece ani pe atunci, Ariah paisprezece, iar şocul o doborâse atât de tare pe mama lor, încât nu avusese putere să îi ia şi să plece de aici, ultimii bani pe care îi mai aveau îi cheltuiseră pe medicamentele ei antidepresive. Nu îşi revenise niciodată, zăcea în continuare în pat cu ochii în tavan, iar Jeremiah nu avusese decât să îşi găsească propriile metode de a asigura supravieţuirea familiei. De parcă nu era de ajuns că trăia la capătul lumii şi

posibilităţile se numărau pe degetele de la o mână, nimeni nu voia să îl angajeze pe copilul hoţului de petrol. Începuse să fure, reuşise să îşi facă legături ilegale şi periculoase şi să aducă în Barrow „substanţe" ce nu mai ajunseseră pe aici. Aproape optzeci la sută din populaţie erau eschimoşi, rădăcini adânci de mii de ani, dar afacerile cu petrol au adus şi mulţi americani emigranţi, exact ca noi. Cu câţiva ani în urmă alcoolul era complet interzis în Barrow, nici acum nu era mai popular, dar dacă te descurcai să ţi-l aduci în oraş, erai lăsat în pace, lucru însă foarte dificil. Mai ales în perioada rece, când singurele raţii de mâncare veneau cu avionul, totul era calculat şi se aducea doar strictul necesar pentru populaţie. Îl costa pe Jeremiah o căruţă de bani să aducă alcool, să transporte o singură sticlă aici era de vreo cinci ori mai scump decât preţul ei în sine, dar chiar şi aşa, reuşise într-un sfârşit să obţină profit. Preţurile în barul lui dărăpănat concurau cu cele mai tari localuri din Las Vegas, dar avea clienţi. Oamenii munceau în condiţii inimaginabile, câştigau foarte bine şi nu aveau nicio altă plăcere, aşa că uneori nici nu se gândeau înainte să dea 150 de dolari pe un pahar de coniac.

Barrow nu era capătul lumii, nici vârful ei, era o cu totul altă lume. Iadul era al dracului de scump.

Jeremiah reuşise cu greu să scape de eticheta lăsată în urmă de tatăl lui şi ajunsese singurul comerciant serios de alcool din oraş. Erau mulţi care încercau să îl copieze cu alcool contrafăcut, diluat sau preparat în casă, dar era deja cunoscut că dacă voiai ceva de calitate, veneai la AVA. Da, era atât de înnebunit după iubita lui la fel de nebună, că îşi numise barul după ea. Ea fusese singura ce îi stătuse alături în cea mai grea perioadă din viaţa lui, singura ce nu îl evitase la şcoală şi la liceu, pe tot parcursul vieţii lui aici, Ava îi fusese stâlp în supravieţuire. Nici pe el şi nici pe Ariah nu îi ajutase aspectul, erau atât de blonzi şi palizi, că uneori păreau albinoşi, un contrast al dracului cu pielea celor de aici. Ochi albaştri, aproape gri, Ariah avea părul lung şi des, iar el îl ţinea tuns milităreşte. Se umpluse de tatuaje pe care şi le făcuse singur şi asta îl diferenţiase şi mai mult de lumea în care trăia, reuşise să fie fericit abia când acceptase că era diferit, iar Ava avea o mare implicare în asta. Sânge pur de Iñupiat, fata din trib se luptase cu propria familie şi nu lăsase pe nimeni să îi schimbe decizia atunci când decisese că îl iubea pe Jeremiah Walker. Înfăţişarea ei era efectiv emblema tribului; piele măslinie, ochii negri şi păr ca smoala, însă trăsăturile îi erau atât de puternice şi tăioase, încât nu era greu să îi înţelegi încăpăţânarea. Era frumoasă, mereu mă ducea cu gândul la o

amazoană, atât fizic, dar şi comportamental. Fusese prada cea mare printre băieţii din trib, care visau la însurătoare, iar ea îl alesese pe americanul spălăcit şi falit. Falit în perioada aia, pentru că acum îşi construise o mică avere pe spatele beţivilor din Barrow şi trebuia să mai reziste câţiva ani până când îşi va permite să îşi ia familia şi iubita şi să plece de aici.

Niciodată nu mă uitasem la el cu ochii de acum, niciodată nu îl invidiasem pe Jeremiah pentru relaţia lui, dar brusc, o făceam: îl invidiam pentru norocul de a-şi permite să stea lângă fata pe care o iubea.

Fizic nu o puteam asocia pe Ava cu Dakota, dar întotdeauna pe cei doi fraţi blonzi îi comparasem cu Dax şi Danica, deşi nu aveau nimic în comun, în afara părului.

— Haide, frate, abia te-ai întors. Îţi promit că mâine te ajut şi eu la acoperiş, dar hai să ne facem praf azi. Rânjetul lui era al dracului de ademenitor, m-a făcut să râd, Ava şi-a dat ochii peste cap.

— Începe iar sezonul beţiilor. Ariah, toarnă-mi şi mie ceva, până nu ajung să îmi răpesc propriul iubit ca să îl ţin departe de dracul ăsta.

— Poţi să îl răpeşti deja, ştii că o să fugă ca să vină la mine. Am comentat eu cu paharul la gură, Ariah şi Jeremiah au început să râdă şi Ava mi-a oferit celebra ei încruntătură.

— Nu şi dacă îl leg, a rânjit spre Jeremiah, el i-a rânjit înapoi, iar eu m-am simţit brusc foarte inconfortabil. Am observat-o pe Ariah cum se prefăcea atentă la telefonul ei.

Niciodată nu îşi afişase în public dorinţele, dar eu nu mai suportasem la un moment dat şi îi spusesem lui Jeremiah ce se întâmpla între noi. Creasem o conexiune prea puternică să nu îi spun un lucru atât de important. Spre surprinderea mea, el ştia deja. Nu îi spusese Ariah, dar îşi urmărea sora şi o cunoştea, nu avusese nimic de comentat în privinţa noastră, mă rugase un singur lucru: să nu îi rup inima. Având în vedere înţelegerea noastră, nu îmi făcusem griji în privinţa asta, speram doar ca inima ei să nu aibă acum de suferit când îi voi spune că relaţia noastră sexuală s-a încheiat.

— Vezi de ce mă bucur aşa mult când apari? Nu doar că am partener de distracţie, dar o transformi pe Ava într-o…

Şi-a luat un pumn în braţ înainte să poată termina ce voia să spună, eu am izbucnit în râs, la fel a făcut şi el.

— E ceva murdar în ideea că eu activez dorinţele sexuale ale iubitei tale.

Am primit imediat partea mea de pumn în braţ, dar mult mai tare. Dacă eram mai slab, m-ar fi aruncat de pe scaun, pentru că nu era vreo fetiţă firavă.

— Nici nu v-aţi îmbătat încă şi deja sunteţi insuportabili.

— În locul tău aş pleca după sfoară, *kimmik*, am chef de vânătoare de urşi şi îţi dau cinci minute înainte să îl conving pe Jeremiah să vină cu mine.

— Trei minute, m-a corectat Jeremiah şi eram destul de sigur că Ava plănuia serios să îl lege de pat şi să îl lase acolo cu o sticlă de apă şi doi biscuiţi.

— Chiar crezi că îmi faci faţă, *tuungak*?

Am rânjit auzindu-mi porecla, ea se apleca spre mine cu o privire prevestitoare de război. În timp ce eu o numeam „căţeluş" pe limba ei, „tuungak" nu era nici pe departe ceva aşa de drăguţ, însemna direct „diavol".

— Sunt încă fascinat că mă compari cu un diavol din viaţa ta, tocmai de asta tu nu ai nicio şansă să îmi faci faţă.

— Ariah, mai toarnă-mi şi mie un pahar cât timp se ceartă ăştia pe mine.

Cei doi fraţi râdeau de noi, dar eu şi Ava intrasem într-una din faimoasele noastre confruntări. Nu se prefăcea, nu o făcea de dragul cerţii, Ava chiar nu mă suporta, iar eu mă bucuram ridicol de mult de rivalitatea asta şi felul în care putea să îmi atragă atenţia. Eu nu o uram, chiar o apreciam în secret pentru ce făcuse din viaţa lui Jeremiah, dar o lăsam fericit să mă urască ea pe mine.

— Ce zici, iubitule? În fiecare noapte cât timp stă el aici, cât timp vrei… ce îţi place ţie cel mai mult.

Privirea şmecheră era uşor de înţeles, Jeremiah a înghiţit imediat în sec, interesat, iar Ariah s-a roşit iar în obraji. Nu era greu să îmi dau seama ce îi plăcea lui cel mai mult, dar se întâmpla să ştiu ce îi plăcea lui Jeremiah chiar mai mult decât sexul, chiar şi decât poziţia lui preferată.

Am privit-o drăceşte pe Ava şi am spus:

— Îi dau BMW-ul pe toată perioada în care stau aici, să facă orice vrea cu el.

De data asta, Jeremiah s-a înecat cu băutura, Ava a respirat pe nări şi eu am izbucnit în râs alături de Ariah.

— Să te ia dracu'! mi-a trântit-o direct în nas şi a plecat de lângă noi.

— Nu prea am cum să mă iau singur, *kimmik*, practic vorbind.

Mi-a mai transmis o înjurătură înainte să intre în birou, iar eu am încercat să îmi calmez râsul isteric.

— Faptul că şi Ava şi-a dat seama că nu poate concura cu maşina aia, îmi dă multe de bănuit, a comentat Ariah, uitându-se pe sub sprâncene la fratele ei. El a ridicat mâinile, râzând.

— Hei, e iubita mea şi sufletul meu pereche, dar maşina aia e Dumnezeul meu.

Am continuat să râdem, mai ales că, venind de la Jeremiah, chiar nu era exagerat. Era obsedat de maşina pe care eu o cumpărasem strict pentru a mă juca cu moartea pe Oceanul Îngheţat, iar visul său cel mai mare era să îşi cumpere una a lui. Îi propusesem de multe ori un împrumut de bani, însă nu îşi dorea doar maşina în sine, era un ţel pe care voia să îl atingă cu propriile puteri. Ţelurile lui îl ajutaseră să rămână în viaţă şi întotdeauna îl apreciasem pentru asta, pentru mine nu reprezentase niciodată un impediment partea financiară şi uneori asta nu îmi fusese de ajutor.

— În curând o să te trimită să dormi cu maşina aia şi o să îţi schimbi părerea, l-a dojenit Ariah, fiind, bineînţeles, de partea celei mai bune prietene. Erau ca două surori şi se adorau una pe alta, eu fusesem motivul pentru prima lor ceartă. Una mă plăcea prea mult, cealaltă deloc.

— Te-ai urcat vreodată pe bancheta din spate? Nici nu ai idee cât de confortabilă este, aş dormi ca un bebeluş acolo. A glumit Jeremiah cu ea, dar Ariah nu a primit prea bine gluma, am văzut-o înecându-se cu propriul aer şi roşindu-se până în vârful nasului.

Am oftat în gândul meu şi mi-am turnat alt pahar. Da, fusese pe bancheta din spate a acelei maşini, de mai multe ori, niciodată singură…

Ochii noştri s-au întâlnit instantaneu şi am ştiut ce gândea celălalt, mi-a zâmbit când a fost

sigură că Jeremiah nu era atent, iar eu nu am ştiut cum să reacţionez. Era ridicol, nici măcar nu o cunoscusem pe Dakota în perioada în care îmi făcusem de cap cu Ariah, dar simţeam că o înşelam chiar şi permiţându-mi să îmi aduc aminte ce făcusem cu blonda din faţa mea. O înşelam pe fata cu care plănuiam să nu mai fiu niciodată.

Am dat paharul pe gât dintr-o înghiţitură şi am înjurat în gând toată nebunia din capul meu, trebuia să găsesc cât mai repede o modalitate să uit de Dakota, iar Ariah nu avea niciun strop de putere în privinţa asta. Era precum lupta dintre o leoaică şi un pui de pisică, Dakota îşi înfipsese adânc ghearele în inima mea şi nu avea să îi dea prea uşor drumul, cel puţin nu înainte să o facă bucăţi.

— Te-ai gândit cât o să rămâi?

Jeremiah mi-a atras atenţia şi i-am fost recunoscător.

— Te rog nu mă întreba încă de ce, dar cel mai probabil o să rămân până anul viitor în septembrie.

El şi Ariah au rămas şocaţi, la fel şi eu, pentru că nu mă gândisem la asta, venise cumva ca o concluzie a gândurilor anterioare. Nu aveam cum să mă depărtez de Dakota, să o ajut să uite de mine, întorcându-mă după câteva săptămâni. Era o situaţie dificilă şi cerea decizii brutale.

— Cum rămâne cu liceul? Este ultimul tău an.

Am oftat şi mi-am fixat privirea pe osul de balenă ce atârna deasupra raftului cu băuturi, ca un trofeu de aproape doi metri.

— O să îngheţ anul ăsta.

Asta însemna să mă întorc la liceu când Dakota avea să fie în an cu mine, trebuia să am grijă şi să evit cursurile pe care le vom avea împreună, dar tot ne vom ciocni unul de altul. De furie, am băut votca direct din sticlă, cel mai bine era să renunţ dracului de tot la prostia de ambiţie de a termina liceul în San Francisco. Rezistasem până acum deoarece era efectiv singurul ţel din viaţa mea, dar devenise de neatins din cauza unei roşcate cu ochi albaştri şi capacitatea ei de a săpa până în măduva oaselor mele cu o singură privire.

O mână s-a aşezat pe umărul meu.

— Eşti acasă, frate, ştii asta. O să îmi spui când şi dacă o să vrei.

I-am zâmbit recunoscător. Pe lângă Wolf, el era singurul care îmi cunoştea adevărata viaţă. Nu îi spusesem niciodată nimic lui Ariah, relaţia noastră nu se bazase pe genul ăsta de sinceritate şi aveam destulă încredere în Jeremiah să ştiu că nu îi spusese nici măcar Avei secretele mele.

Însă, nu mă deschisesem niciodată atât de mult în faţa cuiva aşa cum o făcusem în faţa Dakotei, spusesem întotdeauna doar esenţialul,

povestea de exterior care explica mecanic evenimentele. Dakota… ea pătrunsese adânc, îi oferisem totul, cele mai întunecate gânduri, cele mai mari frici şi cele mai urâte coşmaruri, demonii mei îşi deschiseseră braţele în jurul ei şi rămăsesem fără secrete. Fusese înfricoşător la început şi atât de plăcut după, uşurarea ca ea să mă cunoască în totalitate şi să îmi dau seama că mă accepta aşa, păcat că nu îmi dădusem seama la timp ca acceptarea avea să devină condamnarea ei.

Nu exista nimic care să nu mă ducă cu gândul la ea, iar asta, în sine, era un gând înfricoşător. Aveam nevoie de Wolf şi tratamentele lui cât mai curând posibil.

M-am scuzat şi m-am ridicat de pe scaun, cu pretextul că aveam nevoie la baie. Aveam nevoie să mă stropesc cu nişte apă rece pe faţă, pentru că începeam să mă îmbăt şi asta nu mai avea niciun efect.

Toaleta abia îmi permitea să mă învârtesc, dar era curat şi mi-am lipit fruntea de faianţa rece.

În mod oficial se născuse un nou demon în mintea mea. Unul cu păr roşcat, care avea mai multă putere decât oricare altul. Fusesem de multe ori la un pas de nebunie, dar de fiecare dată găsisem evadări, îmi atrăsesem atenţia şi mă menţinusem pe marginea prăpastiei, dar în cazul ei devenea tot mai greu.

M-am privit în oglindă, apoi am închis ochii şi i-am văzut părul fluturând prin faţa mea.

Chiar credeai că o să fie aşa uşor să scapi de mine?

Am tresărit, am deschis ochii şi mi-a îngheţat sângele. Nu am privit în jurul meu să caut sursa acelui sunet, ştiam deja că venea din mintea mea.

Rezistam să o aud în coşmaruri, dar să apară şi când eram treaz, era deja un alt nivel.

— Eşti beat! Adună-te dracu' odată! mi-am înjurat propria reflexie.

M-am stropit cu apă pe faţă şi am simţit cum mă dezechilibrez pentru o secundă, habar nu aveam câte pahare îmi turnase Ariah şi de când începusem să beau din sticlă, dar clar nu eram aşa stabil precum mă crezusem.

M-am udat şi în cap, numai să îmi distrag atenţia cumva şi să… habar nu aveam ce dracu' să mai fac! Ştiusem că avea să fie greu, dar nu în halul ăsta. *Ea* câştiga după fiecare secundă, mă toca mărunt, nu puteam să îmi stăpânesc amintirea corpului ei, glasului ei. Am privit reflexia şi m-am revăzut în fereastra din casa mea, cu o secundă înainte să îmi dau seama cine eram şi să fug de lângă Dakota.

Am urlat cu dinţii încleştaţi şi am lovit cu pumnul în oglindă. S-a făcut bucăţi în jurul meu, sunetul a fost destul de puternic să îmi liniştească mintea şi să mă tragă din mlaştina

propriilor sentimente. Am rămas nemişcat câteva secunde, până când zgomotul de cioburi lovind gresia s-a oprit, din oglinda fragilă au mai rămas doar colţurile ce fuseseră prinse cu şuruburi în perete, iar pumnul meu, ce încă atârnă în aer, s-a umplut de sânge.

Faptul că nu mi-am mai văzut chipul m-a ajutat să mă calmez, m-am spălat, fără să simt durerea momentan, m-am stropit din nou cu apă pe faţă şi am ieşit din baie.

Urmam instinctual drumul pe holul îngust şi întunecat, cu gândul într-o mie de alte direcţii şi am fost pe punctul de a mă lovi de ea. Ariah m-a prins de mână şi m-a tras în camera de aprovizionare.

— Ariah, ce…

Şi-a pus degetul pe buzele mele, a zâmbit în timp ce le privea şi s-a apropiat de mine cu o intenţie clară. Am prins-o imediat de umeri şi am împins-o înapoi.

— Nu acum, Ariah!

Seriozitatea de pe chipul meu a dezarmat-o imediat de curaj, abia acum părea să mă vadă cu adevărat.

— De ce ai părul ud şi… a făcut ochii mari văzând mâna de pe umărul ei. Am înjurat şi am eliberat-o imediat, sângele meu îi pătase puloverul alb.

— Dwayne, eşti bine?

Mi-am trecut cealaltă mână prin păr şi am respirat adânc, mi-ar fi trebuit câteva zile să îi explic cât de bine nu eram.

— Ascultă, Ariah, am început, iar teama din ochii ei a crescut şi mai mare. Trecuse mult timp de când nu o mai respinsesem. Nu mai era obişnuită cu latura asta a mea, de fapt nu o întâlnise niciodată *pe asta*.

— Nu o să…

— Te rog, opreşte-te! a clătinat din cap, zâmbind. E clar că ai multe în cap azi şi o să te las să te calmezi.

Am oftat, dar nu am avut putere să o corectez. Nu aveam ceva în cap doar *azi,* tare mă temeam că devenise permanent. Aveam *pe cineva pe cap*.

— De fapt nu am venit după tine pentru asta, voiam neapărat să îţi arăt ceva.

Zâmbetul ei nu prevestea lucruri bune, şi-a tras gulerul puloverului până la claviculă, unde avea un tatuaj. Un tatuaj ce nu existase ultima dată. Am clipit de câteva ori şi am încercat să mă adun, să înţeleg la ce mă uitam, dar nu am reuşit. Ea a părut satisfăcută de dilema mea şi a zâmbit amuzată.

— Este interesant, Ariah, este vreun simbol Iñupiat?

Ea a început să râdă, încă trăgându-şi de pulover.

— Fii serios, chiar crezi că mi-aş fi tatuat permanent un simbol tribal?

Am oftat şi mi-am trecut degetele prin păr, nu mă prinsese într-un moment bun pentru ghicitori, dar atunci când am fost pe punctul de a îmi muta privirea, ceva mi-a atras atenţia. Tatuajul era micuţ, cât jumătate din degetul meu mare, o încâlceală de linii drepte şi curbe ce păreau să nu aibă nicio noimă, până mi-am dat seama care era începutul. Începea cu un D, iar în el şi în jurul lui erau împletite alte litere, le-am găsit repede ordinea după asta şi m-a izbit o durere şi mai mare de cap.

Era numele meu.

Dwayne scris într-un mod încâlcit şi şocant de interesant, arăta exact ca un simbol tribal, dar fascinaţia a durat doar o secundă. Am prins-o de braţ cu mâna care nu sângera şi mi-a venit să o zgudui ca să o trezesc la realitate.

— Ariah, de ce ai făcut asta? Nu-mi spune că l-ai pus pe Jeremiah să îţi tatueze numele meu!

Probabil arătam furios, pentru că fericirea şi amuzamentul ei au dispărut imediat, şi-a tras puloverul înapoi şi a clătinat din cap.

— Am făcut-o singură, cu ustensilele lui. Nu şi-a dat nimeni seama ce înseamnă.

Vocea ei era spartă, rănită şi jenată, am eliberat-o şi mi-am izbit ceafa de perete. Niciodată! Niciodată Ariah nu făcuse asemenea

lucruri! Motivul pentru care o acceptasem atât de multă vreme era că nu îmi dăduse niciodată vreun semn că ar interesa-o altceva în afară de sex, şi fix acum, când deja călcasem pe inima fetei pe care o iubeam ca să ajung aici, dădeam peste asemenea lucruri.

— De ce ai făcut-o? am întrebat, dar fără să o privesc.

— Nu am avut cu adevărat un motiv, pur şi simplu am vrut să o fac. Nu înseamnă nimic aşa că nu te hazarda. Ştiu că pare gestul unei obsedate, dar chiar nu e aşa, m-am distrat făcându-l şi speram să te chinui mai mult până să îţi dai seama ce este. Îmi doream de mult un tatuaj, dar niciodată nu am ştiut ce să îmi fac.

Am privit-o ca pe o nebună, apoi am bufnit în râs, obosit.

— Şi te-ai gândit să încâlceşti numele meu într-o hieroglifă care o să îţi rămână toată viaţa pe piele.

Ea a ridicat din umeri.

— Va fi amuzant să îi văd pe oameni încercând să îşi dea seama ce este. Ava încă se chinuie, a început să răsfoiască prin cărţile vechi ale bunicului ei.

Am râs, uitându-mă la ea.

— Întotdeauna uit cât de nebună eşti cu adevărat. Hai să ne întoarcem până nu îi dăm lui Jeremiah ceva de bănuit.

Am deschis uşa şi i-am făcut semn să iasă înaintea mea, apoi eu m-am întors în bar, iar ea a mers să se schimbe de puloverul pe care îl pătasem de sânge. Aveam mâna praf, amorţise deja, chiar dacă nu mai sângera atât de abundent.

Jeremiah era încă la bar şi discuta cu un tip ce sigur nu era nativ prin locurile astea, nu îl cunoşteam şi a fost prea târziu când mi-am dat seama că nu era o discuţie amicală între ei. Am apucat să îl aud pe Jeremiah spunându-i străinului să îşi ţină gura înainte să ajung înapoi la bar.

Tipul era mare şi cu o expresie ce nu îmi plăcea deloc, stătea impunător în faţa lui Jeremiah, care rămăsese pe scaun.

— Ori te bagi, ori stai dracu' în banca ta, Walker, nu avem nevoie de proşti fricoşi în treaba asta.

I-a vorbit tipul, Jeremiah şi-a încleştat maxilarul şi a strâns paharul în pumn, am simţit pericolul înainte să mă apropii de ei. Străinul era brunet și cu părul prins în coadă, avea o tăietură mare pe obraz, dar nu mă intimida cu asta, se întâmpla să am şi eu una. Încerca să mă pună la locul meu doar privindu-mă cu nervozitate, dar i-a fost distrasă atenţia atunci când am pus mâna pe bar, cea plină de sânge. Nu o făcusem intenţionat, dar a funcţionat în favoarea mea.

— S-a întâmplat ceva, Jeremiah? am întrebat, deşi îl priveam pe străin. Privirea prietenului meu era pe mâna mea, apoi s-a mutat pe chipul meu şi nu a spus nimic, dar îl simţeam şocat.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu mâna ta? m-a întrebat. I-am rânjit şi mi-am strâns pumnul.

— Am aranjat oasele din faţa unui idiot ce mă călca pe nervi.

Amândoi s-au uitat şocaţi la mine, mai mult Jeremiah, de fapt.

— Cine dracu'…

— E prietenul lui Wolf! Vorbim mai târziu, Isac, o să îţi dau un răspuns sigur.

Isac, cum se părea că îl chema pe tip, şi-a îngustat ochii la mine, privindu-mă total diferit după ce m-a asociat cu Wolf.

S-a aplecat cu cotul pe bar, spre Jeremiah.

— Diseară ne vedem la Ragn, dar îţi garantez că nu o să fie fericit dacă află că dai înapoi.

Ultima parte i-o şoptise la ureche, dar am reuşit să aud. M-am forţat să nu fac nicio mişcare cât timp ciudatul a plecat, apoi m-am aşezat lângă Jeremiah.

— În ce dracu' te-ai băgat? l-am întrebat direct, nu a vrut să mă privească. Şi-a turnat un pahar de votcă şi l-a dat pe gât.

— Eu îţi respect ţie secretele, Dwayne, înţelegerea a fost ca şi tu să le respecţi pe ale mele.

Mi-am strâns buzele şi mi-am aşezat mâna pe umărul lui.

— La dracu', Jeremiah, ştii foarte bine că aşa e! Îţi respect secretele, dar în momentul ăsta am impresia că te-ai băgat într-un mare rahat. Nu îl cunosc pe individul ăla şi am ajuns să cunosc cam pe toată lumea din oraşul ăsta.

— E nou pe aici, nu va sta mult, fii liniştit.

— Îl ştie pe Wolf?

— Da, l-a rupt în bătaie pe unul din gaşca lui după ce a întrecut măsura cu o fată din trib.

M-am calmat să aud asta, mă îngrijorase să aud că un asemenea om dubios îl ştia pe Wolf. El era protectorul lor, chiar dacă termenul de „trib" ajunsese să fie destul de nefondat. Eschimoşii de altă dată evoluaseră şi ei, dar încă îşi păstrau mare parte din obiceiurile vechi şi sângele lor era încă pur aici, le spuneam astfel pentru că nu găsisem un termen de a descrie legătura dintre ei. Spre ghinionul lor, fetele erau foarte interesante pentru mercenarii nenorociţi care veneau pe aici, uneori şi pentru turişti. Exista o secţie de poliţie destul de bine pusă la punct, dar atunci când era o problemă în Barrow, majoritatea apelau la Wolf înainte.

L-am privit atent pe Jeremiah. Nu îmi mai dădea niciun fel de detalii şi ştiam că dacă

insistam, doar îl enervam, noi doi eram asemănători în privinţa asta. L-am strâns prieteneşte de umăr.

— Promite-mi doar că o să îmi ceri ajutorul dacă va fi nevoie. Indiferent de situaţie.

El şi-a aşezat mâna peste a mea şi a aprobat din cap.

— Acum apelez la tehnica ta de mai devreme şi vreau să îmi răspunzi în acelaşi fel, adică să nu pui întrebări.

M-am încruntat, el a continuat.

— Dacă o să dispar în perioada următoarea, te rog să ai grijă de Ariah şi de Ava.

Am vrut imediat să vorbesc, dar el mi-a făcut semn să mă ţin de promisiune, aşa că am închis gura, deşi îmi pompa o venă în tâmplă.

— Te rog, frăţioare, fără întrebări, doar jură-mi că mă pot baza pe tine. Nu am curaj să plec nici măcar o zi din nenorocitul ăsta de oraş, pentru că vor da imediat năvală aici şi vor fura tot. Am paznici, dar nu am atât de mare încredere în ei. Am încredere în tine! Te vei ocupa de tot până mă întorc, în cazul în care o să plec?

Mi-am strâns buzele, era durere fizică să nu îl întreb ce dracului avea de gând, dar Jeremiah îmi făcuse de multe ori acelaşi favor, ascultase doar ce avusesem de spus, fără întrebări.

Am aprobat din cap şi l-am strâns din nou de umăr.

— Ştii că o să fac totul ca să le protejez pe fete şi afacerea la care ai muncit atât de mult. Nu o să pun întrebări şi nu o să le spun nici lor nimic, presupun că asta era următoarea rugăminte.

El a zâmbit trist şi a aprobat din cap.

— Dar vreau să te gândeşti de zece ori înainte să faci ceva pentru bani şi să pierzi ce ai aici.

I-am făcut semn spre unul dintre tablourile de pe perete, în care erau el şi Ava, îmbrăţişaţi şi fericiţi. Mă rodea pe interior că nu puteam să îi ofer eu bani, dar ştiam deja că nu i-ar fi acceptat niciodată, nici măcar cu împrumut, era prea încăpăţânat în privinţa asta şi i se trăgea de la eşecurile tatălui său, care îi lăsase cu o groază de datorii înainte să moară. Jeremiah nu se împrumuta nici măcar cu un dolar.

— Mulţumesc, Dwayne. Mă duc să le caut pe fete, o să devină aglomerat acum.

— Apropo, îţi datorez o oglindă la baie.

S-a uitat la mine, apoi la pumnul meu, doar a zâmbit şi a clătinat din cap înainte să plece.

Eu am rămas, analizând clienţii din bar. Erau cinci acum, dar avea să devină imediat sufocant odată cu terminarea turei de zi a muncitorilor. Încăperea asta în sine era mult mai mică decât camera pe care o aveam eu în casa din San Francisco. O masă de biliard, o tablă de darts şi mese simple de lemn înghesuite peste

tot. Îl costase o avere numai sistemul de încălzire al clădirii şi reabilitarea ei. Nu funcţiona pe fonduri de la Guvern, ca hotelurile şi magazinele simandicoase ce apăruseră în zonă în ultimii ani, odată cu dezvoltarea industriei de petrol. Turismul era în creştere, lentă, dar totuşi era o mare diferenţă faţă de prima mea venire aici. Tot mai mulţi curioşi să ajungă în vârful lumii, în teritoriul vânătorilor de balene.

Privirea mi s-a oprit pe un alt tablou agăţat pe pereţii acoperiţi cu lambriu. Era o poză cu noi patru. Eram singurul străin pe care îl puseseră în tablourile lor, iar senzaţia mi-a provocat căldură şi nelinişte în acelaşi timp. Păream fericit în poza aia, arătam mult mai tânăr, deşi fusese făcută anul trecut. Aveam braţul pe după gâtul lui Ariah, iar în spatele nostru era monumentul boltă din oase de balenă, de pe plajă. Fusese o excursie la -46 de grade Celsius, fetele se îmbătaseră criţă în disperarea de a rezista temperaturii îngrozitoare. Amintindu-mi cât de mult am râs în ziua aia, îmi era uşor să îmi dau seama de ce eram atât de nerăbdător să mă întorc aici. Wolf era principalul motiv, dar imediat după el erau prietenii pe care mi-i făcusem în locul ăsta.

Încercam să mă agăţ de orice, să mă consolez cu absolut orice şi să mă conving că aici îmi era bine, că făcusem cea mai bună

alegere şi trebuia să uit tot ce lăsasem în San Francisco.

A fost suficient să închid ochii pentru o secundă, chipul ei să îmi apară în întuneric şi să îmi dau seama că aş renunţa la absolut orice pe lume pentru ea.

5

DEZLĂNȚUIREA NEBUNIEI

Nu am mai rămas foarte mult după ce barul a început să se aglomereze. Afară era deja beznă totală, deşi abia trecuse de ora patru după-amiaza. Ninsoarea se înteţise şi stratul de zăpadă se triplase, de ger nici nu voiam să mai discut, mi-a îngheţat respiraţia în plămâni înainte să am ocazia să o scot pe nas.

Sigur Wolf îşi terminase demult treaba cu acoperişul şi mă simţeam vinovat că nu mă ţinusem de promisiunea de a-l ajuta. Trebuia să învăţ odată să nu mai fac promisiuni pe care nu le puteam ţine. M-am dus direct acasă şi l-am găsit în hambar, tăind lemne. După ce am dus alimentele în bucătărie, m-am alăturat lui şi nici că puteam să îmi descarc altfel energia decât

lovind cu securea în buturugi cu diametrul cât trunchiul meu.

Afară erau deja cam minus treizeci şi două de grade, dar Wolf trăia după alte reguli, era îmbrăcat doar într-o pereche de blugi tăiaţi până deasupra genunchiului, fără tricou şi transpirat până în călcâie. Nu mi-a luat mai mult de zece minute să dau şi eu hanoracul jos şi apoi puloverul, pentru că epuizarea într-o asemenea activitate nu se compara cu nimic.

Wolf nu a zis nimic, iar eu am preferat să mă epuizez fizic cât puteam de mult şi să elimin din tensiunea ce se acumulase azi, înainte să încep conversaţia. Am spart lemne, neafectaţi de linişte, el probabil relaxându-se, eu încercând îmi calmez toţi dracii din cap sau să leşin de epuizare, îmi convenea oricare dintre variante.

— Îmi pare rău că nu am venit să te ajut. M-a prins Jeremiah şi restul îl înţelegi.

El a zâmbit în colţul gurii şi apoi a lovit cu securea atât de tare, încât a crăpat în două ditamai buşteanul. Era enervant cum nici nu părea să se străduiască.

— Dwayne, nu te cunosc de ieri. Sincer, sunt surprins că te-ai întors atât de repede acasă şi că nu eşti mort de beat.

Mi-am scos tricoul şi l-am folosit să şterg transpiraţia de frunte. Hambarul era rece, singura diferenţă era că aici nu ajungea vijelia,

însă nu mai simţeam niciun strop de ger. Epuizarea era cel mai bun sistem de încălzire.

Am lovit în buturuga mea, apoi am fărâmiţat-o în bucăţi potrivite pentru şemineu.

— Ai avut dreptate în privinţa lui Ariah.

El nu a spus nimic, nici nu a zâmbit mândru că avusese dreptate.

— Ce ai făcut?

— Am încercat să îi spun că nu mai putem să continuăm aşa, dar nu am reuşit să găsesc momentul potrivit.

Am cugetat dacă trebuia să îi spun şi despre tatuaj, dar era secretul ei.

— Depinde ce te-a adus aici. Nu pot să îţi dau sfaturi până nu ştiu exact despre ce este vorba.

Am izbit într-o buturugă, aşchiile au sărit în toate părţile şi lemnul a trosnit ca un geamăt de durere.

— M-am îndrăgostit cum nu credeam vreodată că o să mi se întâmple în viaţa asta, Wolf. Atât de repede, încât nici nu am avut timp să îmi dau seama că devin obsedat de ea, că o transform în anestezicul meu, în drogul împotriva a orice există în viaţa mea.

Am început, continuându-mi treaba, la fel făcea şi Wolf, ajutându-mă astfel să mă relaxez, pentru că nu se holba curios la mine, chiar dacă ştiam că asculta cu atenţie totul.

— Am încercat cât am putut de mult să stau departe de ea, de atracţia ciudată pe care o simţeam, dar nu am clacat mai puternic niciodată. M-ai antrenat atât de bine să îmi stăpânesc firea şi orice senzaţie nelalocul ei, dar cu fata asta nimic nu a avut efect.

— Sunt sigur că e frumoasă, dar nu asta te-a atras la ea. Ce a fost?

— Felul în care îmi vorbeşte, în care mă ascultă. La început nu a ştiut nimic despre mine, s-a aşezat lângă mine, la cantină, şi şi-a dat seama că mă cunoaşte de la cursul de teatru. Atât! Mă simt ca un idiot să îţi descriu cât de bine m-am simţit în momentul ăla.

— Stai aşa, cum adică nu te cunoştea? Ai zis că e fiica lui Madox.

De data asta s-a oprit să mă privească, eu mi-am continuat treaba.

— Cea mică, care a fost bolnavă. Toată viaţa a stat închisă în camera ei şi eu o văzusem doar în poze, când a venit la liceu în clasa a noua era în stare critică şi a rezistat doar câteva zile înainte să fie mutată cu şcoala acasă.

— Puternică fata dacă a reuşit să supravieţuiască unei asemenea boli şi să îşi auto impună izolarea, a concluzionat Wolf, eu am zâmbit cu amărăciune.

— Nici nu ai idee! Bănuieşte că moartea fetei de la care a primit transplantul nu a fost întâmplătoare, are coşmaruri din cauza asta, dar

s-a programat, efectiv, să se gândească la acea fată ca la îngerul ei păzitor şi îi mulţumeşte în fiecare zi pentru că i-a dat şansa la viaţă, chiar dacă o hăituieşte în coşmaruri. Amândoi am lucrat cu autocontrolul de-a lungul vieţii, dar crede-mă, nu am ajuns nici pe aproape de nivelul Dakotei.

— Deci ai plecat ştiind că ei nu îi va fi atât de greu să treacă *peste tine*.

Am înghiţit în sec, auzind asta. Da, ăsta era planul, sau cel puţin încercam să mă conving că era.

— Nu îi va fi. O cunosc de puţin timp, dar ştiu cum procedează la durere. O să plângă o zi, apoi o să mă urască şi o să îşi umple programul atât de mult, încât nu o să mai aibă timp să se gândească o secundă la mine. Dakota şi-a aşteptat moartea timp de nouă ani, în fiecare zi. A învins, are asigurarea că va ajunge la bătrâneţe, orice i se pune acum în cale e un obstacol peste care va trece luptând cu toate puterile.

— Atunci de ce ai plecat? Dacă era capabilă să facă asta singură, de ce a trebuit să te refugiezi la capătul lumii de ea?

Am zâmbit cu amărăciune şi m-am oprit ca să îmi trag suflul şi să mă şterg de transpiraţie.

— Din două motive: pentru că ea nu mă vede ca pe un obstacol, nu conştientizează cât de toxic sunt în viaţa ei. Dar mai mult decât primul

motiv, pentru că eu nu aş fi rezistat. Nu aş fi rezistat să stau în preajma ei şi să mă abţin, nu am rezistat nici înainte să îmi dau seama că o iubesc. Îmi e imposibil, Wolf, nu am atins încă acel grad de autocontrol. Timpul şi distanţa dintre noi o să mă liniştească, la fel şi pe ea.

El s-a oprit din nou şi s-a uitat la mine.

— Ai încercat măcar să te gândeşti că poate ai primit o şansă şi îi dai cu piciorul?

M-am încruntat la el şi am lovit lemnul gros şi nenorocit ce nu voia să plesnească.

— Nu începe şi tu, mi-au ajuns criticile lui Stephen.

— Din ce îmi spui tu, fata asta era cel mai bun medicament pe care puteai să îl primeşti, îţi…

— Nu e un nenorocit de medicament, Wolf! am urlat la el, oprindu-l. Nu e un medicament, un drog, un refugiu pentru o minte bolnavă. Merită mult mai mult decât să fie perna amortizoare între mine şi nebunia mea. Era fericită şi speriată în egală măsură, întotdeauna mă privea de parcă era ultima dată, se gândea dacă aveam să dispar în lumea largă după ce îmi luam adio, dacă aveam să clachez. Mama ei s-a sinucis după ce un nenorocit a lăsat-o însărcinată şi apoi a dispărut, a dat-o afară pe hol înainte să îşi pună ştreangul de gât. Toată copilăria s-a luptat cu o boală cumplită şi a învins moartea. E plină de viaţă, de fericire şi de

dorinţe. E un înger ce şi-a primit aripile după atât timp şi crezi că viaţa ei nouă se va limita în a-mi fi mie medicament? Chiar dacă ar fi reuşit, în cele din urmă, să mă vindece complet, ar fi ajuns ea distrusă în procesul ăsta, alţi ani din viaţă pe care i-ar pierde pentru mine. Să fiu al dracu' dacă o să accept să devin noua ei boală.

Am aruncat securea şi am plecat din hambar, fără să aştept un răspuns de la Wolf.

Gerul mi-a îngheţat imediat transpiraţia pe piele, la propriu. Am simţit-o până în suflet şi am alergat în casă, blestemându-mă că nu făcusem hambarul conectat cu casa.

Am băut un pahar mare de apă şi m-am rezemat cu mâinile pe chiuvetă, încercând să mă calmez şi să alung valul de durere ce pulsa în mine ca o rana deschisă.

O simţeam în fiecare por, în sânge şi în suflet, era o durere aproape palpabilă ce doar creştea din ce în ce mai mare şi mă gândeam dacă avea să se oprească vreodată înainte să mă înnebunească complet sau să mă omoare. Tot ea m-a condus orbeşte şi spre obiectul pe care îl evitasem astăzi toată ziua, nu am mai avut nici un gram de rezistenţă înainte deschid telefonul şi să aflu dacă îmi trimise vreun mesaj.

Trecuseră două zile, iar eu clacasem deja. Mă gândisem că nu o să îi ascult mesajele vocale dacă îmi va trimite, dar acum căutam cu disperare unul, chiar şi plin de ură, orice, doar să

îi aud vocea şi să mai alin monstrul ce muşca din mine.

Nu aveam niciun mesaj de la ea, mă sunase doar după ce se trezise fără mine, apoi renunţase. O cunoşteam, se ţinea de promisiune. În ciuda felului în care o făcusem, îmi oferea spaţiul pe care mi-l promisese.

Mi-am muşcat buza până mi-a dat sângele, încercând să mă conving că aşa era cel mai bine, că ar fi fost mult mai rău dacă îi auzeam vocea.

În schimb, aveam zeci de mesaje de la Alice, în majoritatea folosea toate înjurăturile pe care le ştia, mă sunase şi Lucas, dar îmi trimisese un singur mesaj.

Curiozitatea oarbă m-a împins spre el, l-am deschis fără să mă gândesc de două ori şi mi-a crăpat nenorocita de inimă în două.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi înainte să am vreo şansă să le opresc şi m-am trezit iar plângând, de data asta cu suspine ce mă lăsau fără aer.

Lucas nu îmi trimisese un mesaj scris. Îmi trimisese ceva ce ştiuse că avea să mă distrugă, să mă chinuie cu adevărat pentru ce făcusem.

Poza pe care ne-o făcuse mie și Dakotei la cantină.

Îmi aminteam fiecare secundă din momentul ăla şi ce urmase după. Ideea lui Lucas de a folosi poza asta drept cadou de Crăciun peste mulţi ani, prima şi singura poză pe care o aveam

împreună. Nu mi-o arătase, dar acum, privind-o, îmi dădeam seama din nou cât de pierdut eram în ochii ei, cum o priveam de parcă ea era întregul meu univers şi chiar aşa era, iar ea părea să mă privească în acelaşi fel.

Ea ştiuse adevărul întotdeauna, ştiuse că nu avea să existe un Crăciun peste ani şi că aveam să dispar din viaţa ei cândva, dar eu fusesem prea drogat atunci ca să îmi dau seama de asta. Vedeam şi simţeam doar fericirea absolută ce uitasem că există, Dakota era exact aşa cum o descrisese Wolf: medicamentul meu.

O iubeam cu toată fiinţa mea, iubeam un om perfect. Ea iubea un om defect.

Am rămas probabil ore în şir pe podeaua din dormitor, rezemat de pat, privind fotografia. Cel mai sigur Lucas o trimisese să mă chinuie, dar i-am răspuns cu un „mulţumesc". Avea să mă rupă în bucăţi poza asta, dar eram fericit că o aveam.

Când am adunat suficientă energie să mă ridic, am făcut un duş, m-am îmbrăcat într-un trening şi am coborât în bucătărie. Nu îmi era foame, dar trebuia să mănânc. Aveam nevoie de energie pentru ce urma.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar şi am înţepenit în loc. Din instinct îl luasem cu mine şi uitasem să îl opresc, l-am scos cu inima între dinţi şi am respirat tot aerul din plămânii când am văzut că era Stephen. Niciodată nu

răspundeam şi el ştia asta, i-am închis şi am mai aruncat câteva lemne în şemineu. Înainte să apuc să închid complet telefonul şi legătura cu San Francisco, Stephen mi-a trimis un mesaj. L-am văzut jumătate la notificare, scria:

„Ai putea să ai măcar respectul să îi trimiţi un mesaj şi să îi spui că eşti bine, e o fată minunată şi nu merită ignorarea asta după ce ai lăsat-o să îndrăgostească de tine."

Am simţit că îmi explodează o venă în tâmplă. Stephen se întâlnise cu Dakota! Cum? Când dracu'? O căutase el sau îl căutase ea?

L-am apelat înainte să mă gândesc de două ori, fumegând de nervi.

— Da.

— Ce dracului ai făcut?

— Salut şi ţie.

— Nu mă călca pe nervi şi mai mult, Stephen, spune-mi cum dracu' ai ajuns tu să vorbeşti cu Dakota! Habar nu avea de tine.

— Ne-am întâlnit duminică, a venit să o ia pe Zora. Ea nu ştia că tu mă trimiseseşi pe mine să am grijă de ea, a luat-o acasă cu ea până te întorci.

Mi-am strâns buzele şi am început să mă învârt ca să nu explodez chiar în locul ăla.

— Eu am făcut toate astea ca să o eliberez de mine şi tu ce faci? Îi dai câinele meu în grijă? Asta nu o s-o ajute să mă uite, idiotule.

— Ai grijă la limbaj, Dwayne Teller, ţi-am înghiţit deja destule. Întâlnirea noastră a fost pur întâmplătoare şi dacă tu crezi că fuga ta în lume o s-o facă să te uite aşa uşor, atunci nu o cunoşti deloc.

— Şi tu o cunoşti? am lătrat la el, faptul că îşi folosea tonul de adult cu mine mă enerva şi mai mult, Stephen avea autoritate cât un pui de găină cu talent la pictat.

— Se întâmplă să o cunosc, am scos-o pe Zora împreună la plimbare şi am discutat foarte multe.

— Ce… m-am oprit şi mi-am înfipt pumnul în bărbie.

Asta îi mai lipsea, şi mai multe conexiuni cu nenorocita mea de familie.

— Stephen, dacă îndrăzneşti să te mai apropii de ea, jur că îţi rup picioarele, nu contează că eşti fratele tatălui meu. Mă autodistrug în momentul ăsta ca Dakota să reuşească să treacă peste, nu o s-o ajute dacă îl are prin preajmă pe unchiul nenorocitului care a părăsit-o.

— Nu îţi face griji, este superbă şi deşteaptă, o să apară repede altul care să o preţuiască aşa cum merită şi tu o să fii liber.

Mi-am înghiţit propria fiere, m-am oprit în loc şi nu am fost capabil să mă mai mişc.

— Ah, nu te-ai gândit la asta, nu?! Ţi-ai calculat despărţirea, dar nu şi un posibil înlocuitor.

— Stephen, dacă îndrăzneşti… mai mult am şoptit, nu eram în stare de mai mult. El a râs.

— Nu eu, idiotule, nu mă refer la mine, nu aş încerca niciodată să mă uit astfel la o fată pe care o iubeşti tu, dar sunt alţii care abia ţi-au aşteptat plecarea, sunt sigur.

— De ce îmi faci asta?

— Pentru că meriţi, prostul dracului! Te-am avertizat să nu faci ceva greşit, să nu îi rupi inima şi exact asta ai făcut. Dacă aş ştii unde eşti, aş venii oriunde ai fi şi te-aş rupe în bătaie, ţi-ai distrus singura şansă la fericire şi ai distrus-o şi pe a ei. Îţi spun asta, pentru că sper, măcar în ultimul ceas, să deschizi dracu' ochii şi să te întorci acasă să repari ce ai făcut.

Urlase la mine încontinuu, iar Stephen nu urla, nici nu credeam că ştia să urle. Tonul îi era serios şi matur, ceea ce însemna că, orice vorbise cu Dakota, îl marcase foarte tare.

Mi s-a risipit toată furia şi m-am trântit pe canapea.

— Nu ai idee cât de mult aş vrea să mă întorc, Stephen. Ai avut dreptate, nu trebuia să mă apropii de la bun început, trebuia să o las în pace. Acum încerc să repar greşeala asta şi e cel

mai chinuitor lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, iar asta vine de la mine. Te rog, înţelege-mă şi măcar acum ai încredere în mine, nu te mai întâlni cu ea şi încearcă să i-o iei pe Zora, nu o să poată uita de mine dacă are căţeluşa la ea.

A oftat adânc şi s-a calmat şi el.

— Nu o să mai întâlnesc cu ea dacă nu mă caută, Dwayne, dar câinele nu i-l voi lua eu. Dacă vrei, fă-o tu! Este foarte ataşată de Zora şi nu va renunţa la ea.

M-am gândit la poza pe care mi-o trimisese Lucas. În ciuda faptului că îmi provoca durere cumplită, nici prin gând nu îmi trecea să o şterg. Conexiunea dintre Dakota şi Zora era chiar mai puternică.

M-am străduit să nu încep iar să plâng şi am tras cu putere aer în piept.

— Mă urăşte?

Aş fi vrut să nu întreb, aş fi vrut să nu aflu, dar nu m-am putut abţine.

— Ştiu că ai vrea asta, dar nu. Şi, îmi pare rău să îţi spun, Dwayne, dar nu cred că te va urî vreodată. E rănită şi dezamăgită, dar e foarte puternică, în ciuda aparenţelor.

— Ştiu, Stephen.

Mi-am frecat faţa cu palma, deloc liniştit să aflu că ea nu se folosea de furie ca să se vindece. Din nou, mă înşelasem în privinţa ei, dar de ce

dracu' mă surprindea asta?! Întotdeauna Dakota făcuse ce mă aşteptasem mai puţin.

— Tu crezi că va reuşi planul ăsta al tău? Că vei reuşi să stai departe de ea până o uiţi?

— Planul nu este să o uit eu, am ajuns să o iubesc prea mult ca să mă gândesc că o voi mai uita vreodată.

— Bun, deci planul este să te uite ea pe tine. Făcând asta, automat înseamnă că trece mai departe, că se va îndrăgosti de altcineva. Gândeşte-te la asta, Dwayne. Gândeşte-te serios la asta, dacă o să poţi suporta ca singura fiinţă pe care ai reuşit să o iubeşti pe lumea asta, să fie iubită şi de alt bărbat, iar el să primească tot ce ai refuzat tu. Eu nu mă tem pentru inima ta distrusă, nici măcar pentru a Dakotei. Mă tem de momentul în care vei claca şi tot controlul tău de fier o să ajungă praf. Suferinţa pe care ai simţit-o până acum va fi nimic în comparaţie cu aia.

Nu mi-a mai aşteptat răspunsul, a închis telefonul, iar eu am rămas privind în gol, cu o nouă teroare muşcându-mi din suflet, o nouă imagine în minte şi cu primul pas călcând în gol deasupra prăpastiei în jurul căreia mă învârtisem trei ani de zile.

Am auzit zgomot în spatele meu şi m-am întors, crezând că aveam să îl văd pe Wolf, dar era Ariah. Rezemată de stâlpul de lemn, părea că stătuse acolo suficient de mult să audă totul.

Nu aveam niciun strop de energie şi pentru aşa ceva, am întors capul şi mi-am încleştat maxilarul.

— Nu e momentul potrivit, Ariah.

Am auzit-o apropiindu-se, furia mea nu îi dăduse semnalul potrivit.

— Am simţit schimbarea din momentul în care ai intrat în bar şi te-am îmbrăţişat, dar nu am vrut să o cred. Acum înţeleg.

Am oftat şi mi-am rezemat coatele pe genunchi.

— Dwayne Teller s-a îndrăgostit, a spus simplu.

Nu am privit-o, am lăsat-o să asimileze informaţia asta şi să tragă singură concluziile. Trebuia să fie destul de şocant pentru ea, de când mă cunoscuse îi făcusem foarte clar aspectul ăsta al vieţii mele.

— Poţi să mi-o arăţi?

M-am întors spre ea, în continuare încruntat.

— De ce vrei să o vezi?

— Sunt curioasă cum arată fata care ţi-a ajuns ţie la inimă.

Era al dracului de puţin spus că mi-a ajuns la inimă, în momentul ăsta o simţeam muşcând din ea şi rupând câte o bucăţică după fiecare gând care pleca spre ea. Nu am găsit energia să o contrazic pe Ariah, pur şi simplu i-am arătat poza cu mine şi Dakota.

Am privit-o atent în timp ce analiza imaginea, a rămas nemişcată mai multe secunde şi la un moment dat a dat zoom, sigur nu pe faţa mea.

După ce mi-a întins telefonul, a înghiţit uşor şi a privit în podea, împreunându-şi palmele între genunchi.

— Cu siguranţă are acel ceva ce atrage atenţia. Este o roşcată naturală?

— Da. Jumătate scoţiancă.

Ariah şi-a trecut limba peste buze şi a zâmbit timid, eram tot mai curios să ştiu ce gândea ea.

— Şi cealaltă jumătate?

— Englezoaică, dar crescută în San Francisco de la trei ani. Adoptată.

Ea m-a privit imediat, înţelegerea i se citea în ochi.

— Deci nu doar că arată ca o zână în mărime umană, dar este şi…

— Orfană, da, am completat-o eu când s-a temut de propriile cuvinte.

M-am uitat şi eu la poză, zâmbind uşor la comparaţia făcută de Ariah. O zână. Nu mă gândisem niciodată la Dakota ca la o zână, era mult prea puternică şi luptătoare ca să fie comparată cu o făptură atât de fragilă, dar uneori chiar părea una, mai ales fizic.

— Îmi pare rău că ţi-am ascultat discuţia, a fost urât din partea mea, doar că am fost foarte şocată când te-am auzit ţipând.

— Stai liniştită, oricum trebuia să îţi spun mai devreme sau mai târziu. Ea este motivul din cauza căruia nu te-am sărutat la bar şi nu se va mai întâmpla nimic între noi.

Poate eram prea direct acum, dar mă săturasem deja să mă învârtesc în jurul cozii.

— Înţeleg, a şoptit, privind din nou în podea.

Mă durea din nou inima şi, pentru prima dată după mult timp, nu mai era Dakota de vină. Chiar dacă, în ceea ce o privea pe Ariah, ţinusem situaţia sub control tot timpul şi ştiuse care ne era înţelegerea, tot mă simţeam ca un nenorocit să rup atât de brutal legătura cu ea. Ariah nu era ca restul, era sensibilă şi inocentă, prea bună pentru locul ăsta şi ce îi oferise. Barrow îi mânca tinereţea şi fericirea, din cauza acestui oraş se aruncase în braţele primului bărbat care o refuzase. Pentru că asta o atrăsese de fapt la mine, nu eram singurul venit din exterior, erau şi câţiva băieţi în trib care arătau foarte bine, însă absolut toţi o priveau ca pe o distracţie diferită, ca pe o floare tropicală crescută pe plaja Oceanului Îngheţat.

Eu fusesem singurul care o respinsesem şi nu îi făcusem avansuri, nu îmi dădusem seama

la timp că exact asta îi întinsese o capcană la picioarele mele.

Jeremiah îşi acoperise mare parte din pielea foarte albă cu tatuaje, dar Ariah rămăsese naturală, uneori părea chiar translucidă şi nici părul argintiu nu o ajuta deloc. Mai erau fete blonde prin Barrow, însă nici una aşa, Ava îi spunea că era fiica Crăiesei Zăpezii şi nu se înşela deloc, uneori când o atingeam parcă mă aşteptam să îi simt pielea făcută din gheaţă.

— Hei, ascultă… am prins-o de mână. Le ţinuse ascunse între genunchi şi când am înţeles de ce, mi s-a blocat aerul în gât. A încercat să îşi tragă mâna, dar am prins-o şi i-am desfăcut palma. Avea o tăietură oribilă.

Mi s-au pus imediat detaliile cap la cap, exista un singur mod prin care să capete o astfel de tăietură în acest moment, pentru că nu o avusese mai devreme. Nu mai sângera, dar era proaspătă şi nu se deranjase să o bandajeze.

— Te-ai tăiat curăţând cioburile din baie.

A oftat şi şi-a tras din nou mâna, ascunzând-o în buzunarul gecii.

— Nu e vina ta, aveam capul în nori şi nu am fost atentă.

Ba era vina mea! Era a dracului de tare vina mea. Chiar dacă de Ariah nu mă îndrăgostisem, nu o trăsesem niciodată într-o relaţie reală, ce avusesem fusese oribil de toxic şi abia acum vedeam efectele pe care le lăsa asupra ei.

Fusesem prost să cred că nu se va implica cu sufletul în asta, că va rămâne rece şi va urmări întotdeauna doar distracţia sexuală. I-am tras gulerul puloverului şi am privit încă o dată tatuajul pe care şi-l făcuse, numele meu nenorocit ce avea să rămână pe ea pentru totdeauna.

— Ariah, am început oftând, dar ea a clătinat din cap şi şi-a tras gulerul înapoi.

— Uite ce e, nimic nu s-a schimbat între noi. Îmi dau seama că te-a luat prin surprindere gestul meu de a-mi face un tatuaj, dar îţi garantez că nu e ceea ce crezi tu. Da, sunt şocată acum şi puţin tristă că te-am pierdut, ţi-am mai spus şi îţi repet, eşti singurul bărbat pe care îl cunosc şi pe care mi-am dorit să îl las să mă atingă. Nu trebuie să te fereşti de mine acum sau să se creeze o tensiune ciudată de fiecare dată când ne vedem. Accept să îmi pierd prietenul cu beneficii, dar nu accept să îl pierd şi pe cel mai bun prieten al meu.

Am privit-o câteva momente, apoi zâmbetul ei sincer a reuşit să mă calmeze.

— Nu ai idee cât sunt de fericit să aud asta.

Ea a început să râdă şi s-a ridicat în picioare.

— Acum ce zici să îmi dai o îmbrăţişare sinceră, fără groaza că o să rup hainele pe tine în următoarea secundă.

Am râs şi m-am ridicat să îi ofer îmbrăţişarea pe care o ceruse, şi-a strâns braţele

în jurul gâtului meu, iar eu i-am cuprins mijlocul. Eu şi Ariah aveam o istorie, o istorie ce se scrisese înainte să apară Dakota şi, cel puţin în cazul ei, nu distrusesem totul. În privinţa asta mi-aş fi dorit să fie la fel de uşor şi cu Dakota, să putem rămâne prieteni, dar cu ea viaţa nu era atât de simplă. Totul la ea mă atrăsese întotdeauna într-o singură direcţie şi îmi pierdeam capul înainte să îmi dau seama.

— Din discuţia pe care am auzit-o, mi-am dat seama că situaţia nu e foarte bună între tine şi…

— Dakota, am completat-o eu, ea a zâmbit.

— Nu o să îţi pun întrebări, dar dacă o să vrei să te descarci, ştii că o să îţi fiu întotdeauna alături.

I-am zâmbit recunoscător, deşi nu aveam să o fac. Poate o să vorbesc cândva cu Jeremiah, dar Ariah nu era persoana potrivită să mă asculte vorbind despre iubita de care fugisem.

— Iar acum, revenind la motivul vizitei mele, Jeremiah vrea să închidă mai devreme barul în seara asta şi pregăteşte celebra lui friptură de vită. Ava aduce prăjitură făcută de bunica ei. Tu şi Wolf sunteţi bineveniţi.

M-am gândit câteva secunde, apoi am clătinat din cap.

— Mulţumesc, Ariah, dar nu azi.

Şi-a trecut limba peste buze, apoi le-a muşcat, un semn clar că încerca să se abţină să

nu pună întrebări. Am fost fericit că a reuşit să se abţină şi să nu insiste.

— OK, atunci ne vedem mâine.

Era aproape o întrebare, am aprobat din cap şi ea a zâmbit. I-a mângâiat pe Luna şi Echo înainte să iasă din casă. Era printre puţinele persoane pe care o acceptau.

I-am urmărit maşina plecând, încercând să mă conving că nu eram un nenorocit, că de data asta nu era vina mea. Înainte să mă întorc, am observat ceva ciudat peste stradă. O maşină mare, neagră, nepotrivită locului. În întuneric, mi-am dat seama că era un Rover prea fiţos pentru partea asta a oraşului, care sigur nu fusese aici când mă întorsesem eu. Echo a venit lângă mine şi s-a urcat cu labele pe pervaz, iar în următoarea secundă a început să mârâie, privind direct spre maşina aia. Ăsta era un semn clar pentru mine, am ieşit afară, iar câinele m-a urmat imediat. I-am fluierat să rămână pe loc, dar spumega de furie. Înainte să ajungem vreunul la maşină, şoferul a accelerat cu viteză. Echo a început imediat să latre în urma lui.

Nu văzusem cine era la volan, dar era o senzaţie ce nu îmi plăcea deloc şi mă ducea cu gândul la ciudatul de la bar.

M-am întors în casă şi l-am chemat pe Echo după mine, Wolf urmărise şi el scena, de la fereastră.

Expresia îi era întunecată, îl cunoșteam deja destul de bine să știu ce gândea.

— Ce știi despre noi veniți în oraș? l-am întrebat direct, el încă se încrunta în urma mașinii.

— Ai aflat de ei?

— M-am întâlnit cu unul la bar. Cel cu cicatrice pe față.

Wolf s-a întors spre mine.

— Nu știu cine sunt și de unde dracului au apărut, dar o să aflu.

— Crezi că era unul dintre ei? Ne urmăresc casa?

— Tot ce se poate.

Din tonul lui înțelegeam că abia aștepta să calce unul strâmb și să îndrăznească să se apropie, i se pregătea o tortură lungă. Echo încă stătea cocoțat pe pervaz, în poziția de atac.

— Jeremiah mi-a spus că l-ai bătut pe unul dintre ei după ce s-a luat de o fată din trib.

Wolf a scuipat o înjurătură și a intrat în bucătărie, eu l-am urmat.

— Ar fi trebuit să îi rup gâtul. Nu doar că s-a dat la ea, mai avea puțin și o viola. Am avut noroc că am dormit la tata în noaptea aia și am auzit-o țipând.

M-am așezat la masă, împreunându-mi mâinile. Cu cât aflam mai multe, cu atât îmi plăcea mai puțin.

— A intrat peste ea în casă?

— Nu, a prins-o pe stradă. E fata lui Tyrs, a ieşit în timpul nopţii să se plimbe.

Am aprobat din cap. Tyrs era unul dintre vânătorii din trib, avea o fată de nouăsprezece ani, cu probleme mintale. Fata era potolită şi chiar stabilă, însă uneori se trezea făcând lucruri ciudate, total nelalocul lor, şi era prea prietenoasă pentru binele ei.

— Vreo idee cu ce se ocupă?

— Momentan doar dau târcoale peste tot, sunt aici de o lună şi ceva, dar sigur nu vor să îşi cumpere teren prin zonă.

— Câţi sunt, mai exact?

— Patru până acum. Nu m-ar mira să apară şi alţii. Oraşul ăsta nu are nevoie de aşa ceva.

Wolf intrase deja pe modul letal. Nu îi plăcea să îi fie distrusă liniştea, nu îi plăcea să fie urmărit şi clar era scos din sărite când cineva ataca tribul. Oricine erau intruşii ăştia, aveau să perturbe liniştea din Barrow. Am hotărât să nu îi spun încă de Jeremiah, îi făcusem o promisiune şi sigur Wolf avea să îl prindă şi să îl bată până o să vorbească.

— Îmi pare rău pentru ce am zis în hambar, m-am grăbit să îmi dau cu părerea. Tu îţi cunoşti cel mai bine motivele şi nu trebuie să dai explicaţii nimănui.

Mi-am scuturat capul şi m-am uitat la el, mintea mea era în cu totul altă parte.

Wolf mi-a analizat rana de pe mână, apoi a aplicat o cremă verde, ce mirosea a cadavru şi ustura ca dracu', dar aveam încredere în tratamentele lui şi l-am lăsat să îşi facă treaba. Nu s-a deranjat cu pansamentul, ştia deja că nu aveam să îl suport.

— Ţi-a ajuns ziua asta de beţie, sau mai vrei câteva?

Am clătinat din cap.

— La tine am venit. Mort de beat puteam să zac oriunde.

— Bine.

A pus un ibric cu apă pe foc, apoi a început să adauge tot felul de ierburi ce îmi erau necunoscute şi nu miroseau mai frumos decât remediul pe care îl aveam pe răni.

— Fizicul tău e la pământ, te-am analizat în hambar. Oboseşti repede şi ai corpul plin de toxine.

Nu puteam să îl contrazic, nu prea mai acordasem atenţie antrenamentelor de când o cunoscusem pe Dakota, de ultimele zile nici nu voiam să vorbesc.

— Nici eu nu am mai ieşit de când ai plecat tu, deci va fi o excursie pentru amândoi. Nu o să te iau uşor.

Era tot ce îmi doream. Chiar dacă el vorbea de tortură, la propriu, eram nerăbdător să mă pierd în epuizarea fizică şi să reînvăţ să îmi controlez gândurile şi să îmi canalizez furia.

— Plecăm mâine?

— Cel mai probabil poimâine, trebuie să îţi recapeţi puterile înainte şi să îţi pregăteşti corpul. În momentul ăsta nu o să rezişti nicio oră acolo.

Am zâmbit, dându-i dreptate, deşi nu era nimic amuzant, fizicul meu nu mai fusese demult atât de slăbit şi tot ce voiam acum era să fumez o ţigară. În schimb, Wolf a turnat conţinutul ibricului într-o cană mare şi a aşezat-o pe masă.

— Doar asta şi fără mâncare.

Când am văzut rezultatul final şi cum mirosea, mi-am adus aminte ce era.

— Wolf, nu rahatul ăsta din nou.

Teroarea mea nu l-a impresionat, şi-a pus mâinile la piept şi s-a rezemat de dulap.

— Nu mergem nicăieri până nu purifici corpul de toate mizeriile pe care le-ai băgat în tine. Dacă vrei să o faci pe cale naturală, o să mai dureze cel puţin o săptămână şi nu prea cred că poţi să te ţii departe de alcool.

Mi-am strâns ochii şi mi-am trecut mâinile prin păr.

— Nu ştiu dacă sunt suficient de stabil să suport acum.

— O să fii!

M-am chinuit să nu mai comentez şi am oftat cu ochii pe lăturile din cană. O singură dată Wolf îmi mai oferise asta şi adevărul era că,

fizic, se meritase. Habar nu aveam din ce era făcută otrava, dar avea efectul unui detoxifiant la nivel 1000. Îmi eliminase greaţa, ameţelile şi oboseala, îmi calmase până şi ritmul cardiac. Era ca un duş zdravăn în interiorul corpului, dar niciun miracol nu venea fără sechele. În cazul de faţă, poţiunea minune a lui Wolf acţiona grozav la nivel fizic, dar făcea prăpăd psihic şi îmi dăduse nişte halucinaţii atât de nenorocite, încât fusesem pe punctul de a da foc la casă.

— Nu o să mai fie aşa de rău acum, am făcut-o mai slabă.

Mă îndoiam că avea să fie aşa, dar mi-am acceptat soarta şi am început să beau. Gustul nu mă mai deranja aşa mult acum, teama a ce avea să urmeze elimina tot.

Nu m-am oprit până nu am dat-o pe toată pe gât, apoi am izbit cana de masă şi mi-am muşcat limba, luptându-mă cu voma ce îmi urcase până în trahee. Am început să tuşesc şi Wolf mi-a dat peste mâna atunci când am vrut să beau apă. Nici asta nu mai aveam voie până mâine.

— Drace, o să îmi spui vreodată ce pui în nenorocirea asta?

— Dacă îţi spun, nu te mai atingi niciodată de ea.

Făcea mişto de mine, îmi dădeam seama după zâmbet, l-am înjurat printre dinţi şi am dat capul pe spate ca să ţin voma la locul ei. Ştiam că erau plante, cel puţin în mare parte, le avea

adunate de prin locurile în care călătorise, dar combinaţia numai gust de ceai nu avea. Îmi simţeam gura şi stomacul de parcă înghiţisem zeamă de gunoi fiert amestecat cu nişte acid de baterie, iar gustul nu dispărea câteva ore bune, devenea doar insignifiant odată ce loveau halucinaţiile.

Data trecută, o versiune înfricoşător de reală a lui Jake mă alergase cu un topor prin toată casa, iar eu nu reuşeam să ies pe nicio uşă. Nu mă omorâse, dar se distrase teribil să mă chinuie, eram curios acum ce avea în plan să îmi facă.

Wolf s-a învârtit în jurul meu timp de vreo două ore, prefăcându-se că nu mă urmăreşte ca pe o bombă gata să explodeze. Cert era că mă simţeam exact ca una. Data trecută halucinaţiile apăruseră mult mai repede, Wolf ajunsese la concluzia că tonicul mai slab avea să mă scape de vedenii de data asta, aşa că mersese la culcare.

Simţeam efectul pozitiv al medicamentului, începeam să transpir tot mai tare, toxinele îmi ieşeau prin piele şi senzaţia de vomă nu mai era atât de puternică. Am urcat în camera mea să fac un duş, speram să nu adorm prea curând, pentru că în coşmaruri sigur nu scăpam.

Mi-am scos tricoul şi ceva mi-a ars colţul ochiului. Am clipit de câteva ori şi apoi am întors capul, nu aveam şemineu în camera asta şi

nu puteam să spun că văzusem focul, însă puteam să jur că ceva roşu îmi străfulgerase pentru o secundă prin faţa ochilor.

Mi-am scuturat capul şi am dat vina pe medicament, poate nu avea suficientă putere să îmi provoace halucinaţii, dar tot se juca cu mintea mea.

— Eşti sigur că nu are suficientă putere, iubitule?

M-am blocat pe loc. M-a străfulgerat până în călcâie, mi-a fost frică să mă întorc spre acea voce.

Nu! Nu! NU!

Orice, dar nu asta. Nu ea!

Am înghiţit în sec şi mi-am scuturat capul, mi-am frecat tâmplele cu vârful degetelor şi am început să mă rog ca un nebun, nu ştiam la ce divinitate şi nici ce îi ceream mai exact, dar trebuia să mă scape de asta.

— Poţi să te rogi până mâine dimineaţă, pe mine tot aici mă găseşti.

Furios, m-am întors brusc spre voce.

M-a întâmpinat un zâmbet ce mi-a aruncat tensiunea arterială în aer.

Era aici. Fizic.

Dakota.

Întinsă pe patul meu, rânjindu-mi mult mai lasciv decât ar fi făcut-o vreodată versiunea ei reală, semn că era aici cu un singur motiv:

Să mă chinuie.

6

DROGUL ADEVĂRULUI

M-am holbat la ea de parcă diavolul însuşi ieşise din străfundurile iadului şi acum stătea tolănit în patul meu. Într-o oarecare măsură, asta era adevărat. Nu era Dakota cea reală, încă eram suficient de lucid să ştiu asta, dar dacă medicamentul îşi va face efectul până la capăt, în curând nu aveam să mai ştiu că era doar o halucinaţie, o s-o cred pe Dakota aici şi… Dumnezeu să aibă în pază casa asta.

— Oh, nu mai dramatiza atât, ştii deja că nu sunt aici ca să îţi fac rău.

Doar m-am uitat la ea, chinuindu-mă să rămân sănătos la cap, să nu fug spre ea, să o strâng în braţe şi să… mi-am scuturat capul.

— Nu eşti reală. Eşti doar în mintea mea, eşti doar în mintea mea! am repetat, cu ochii închişi, râsul ei superb m-a determinat imediat

să îi deschid, eram deja jumătate vrăjit şi nu îmi trebuia nici un drog pentru asta. Când mi-am permis să mă uit cu adevărat la ea, să îi analizez chipul pe care îl iubeam atât de mult, fiecare milimetru al corpului ei, părul superb şi ochii albaştri, m-am prăbuşit în genunchi fără să îmi dau seama.

— De ce eşti tu aici? De ce nu e Jake?

— Cred că ştii deja răspunsul. Este simplu, iubitule. În momentul ăsta, eu sunt cea mai importantă persoană din viaţa ta, vie sau moartă. Mi-a făcut cu ochiul, jucându-se cu o şuviţă de păr. Voiam atât de mult să fac eu asta, să îmi afund faţa în părul ei şi să îi simt aroma de care îmi era atât de dor.

Am urlat cu dinţii încleştaţi.

— Şi ştii deja că nu o să te rănesc, nu ţi-am apărut în halucinaţii pentru asta. Ar fi fost cazul dacă ai fi crezut că te urăsc. Oh, imaginează-ţi ce ne-am fi distrat atunci, dar cum tu ştii deja că nu te urăsc şi nu îţi vreau răul, mintea ta drogată mă creează într-o formă drăguţă. O să fiu Dakota pe care o ştii tu, fix ceea ce nu îţi doreşti acum. Mi-a zâmbit iar, arăta ca un roboţel programat. Era Dakota, dar totuşi nu era ea, însă nenorocirea de leac al lui Wolf îşi făcea tot mai tare efectul în mintea mea şi nu reuşeam să mai păstrez controlul.

Dakota a râs iar de mine, m-am ridicat şi am lovit cu pumnul în perete. Suficient de tare să

mă doară până în umăr şi să îmi calmeze mintea turmentată. Când m-am întors spre pat, Dakota dispăruse şi nu mai era nicăieri, îmi sângera iar mâna şi probabil îmi rupsesem câteva oase, dar se meritase.

Am intrat la duş şi l-am făcut cât de rece s-a putut, dar nimic nu mai era suficient să îmi calmeze temperatura corporală. Nu mă mai simţeam drogat, ci direct otrăvit şi începeam să cred că Wolf minţise când spusese că folosise o concentraţie mai slabă. Mi s-a înceţoşat privirea şi m-am dezechilibrat când am ieşit din duş, am ajuns în faţa oglinzii, dar nu am reuşit să îmi văd reflexia, am clipit zăpăcit şi speriat şi am şters aburul, dar eu nu eram pe nicăieri. Mi-au trebuit minute bune să îmi dau seama că mă holbam la faianţă, iar oglinda era în cealaltă parte.

Am ştiut când am pierdut complet controlul cu propria minte, a fost un declic silenţios, au început să îmi bâzâie urechile şi, brusc nu mai ştiam unde eram.

M-am învârtit în loc de câteva ori, m-a luat ameţeala şi nu înţelegeam de ce transpiram atât de tare, de ce îmi venea încontinuu să vomit şi ce se întâmplase cu mâna mea. Era umflată şi sângera, mă durea ca dracu' şi parcă aveam acid în vene.

Am mai făcut un duş ca să scap de transpiraţie, dar fără succes, aş fi rămas în

cabină, dar se făcuse prea cald şi simţeam nevoia să alerg prin zăpadă.

Am ieşit din baie, agăţându-mă de uşă atunci când mi s-a înceţoşat iar privirea şi nu mi-am mai putut folosi picioarele. Mă simţeam de parcă băusem trei zile la rând, cea mai nenorocită mahmureală din viaţa mea, dar nu îmi aminteam deloc băuta asta şi cum ajunsesem aici. Eram în Alaska, măcar atât îmi era clar, am plecat din San Francisco. Da, am plecat ca să…

M-am blocat iar. Mi s-au mărit ochii în cap şi am transpirat până şi pe limbă. În capul meu tocmai se puneau evenimentele în ordine, mă gândeam că am plecat ca să o scap pe Dakota de mine, dar ea era aici. Era în faţa ferestrei mele, se uita la ninsoare.

Îi vedeam doar spatele, dar aş fi recunoscut oriunde părul ăla.

Când s-a întors spre mine, m-au luat căldurile şi mai tare, mai aveam puţin şi mă sufocam cu propriul aer.

— Iubito, ce cauţi aici? abia de mi-am recunoscut vocea, parcă aveam pietre îndesate pe gât. Când s-a apropiat de mine, mi-am dat seama că eram complet dezbrăcat şi transpirat ca un eschimos trimis în Africa, dar nu am fost în stare să mă mai mişc când ochii ei s-au înfipt într-ai mei.

— Sunt aici, pentru că tu mă vrei aici.

Am clipit zăpăcit, nu înţelegeam ce voia să spună, dar putea să zică orice, pentru mine nu mai conta nimic.

— Vrei să fugi din nou, Dwayne? Sau o să mă goneşti de data asta?

Pentru a nu ştiu câta oară, am înghiţit în sec, era un gest pe care îl preluasem de la ea. Ar fi trebuit să o întreb cum a ajuns aici, că nu trebuia să vină şi lista lungă de motive pe care mi-o făcusem în privinţa despărţirii noastre, dar nu am reuşit să scot niciun cuvânt, eram complet şi irevocabil drogat de ea şi cât de frumoasă era.

Probabil corpul meu nu avea nevoie de comenzi de la creier când venea vorba de Dakota, pentru că nici nu mi-am dat seama când am prins-o şi am tras-o spre mine. Palma mea s-a înfăşurat pe ceafa ei şi mi-am zdrobit buzele de ale ei.

Era ca drogul pentru un dependent fără şanse de vindecare, ce fusese chinuit zile întregi.

Palmele ei timide s-au aşezat pe spatele meu şi m-a cuprins în braţe, încercând să facă faţă sărutului meu turbat.

Trebuia să vorbim.

Trebuia să îi explic ce am făcut.

Trebuia să îmi cer iertare.

Trebuia să mă opresc înainte de o altă prostie colosală.

Creierul îmi făcea lista, corpul acţiona după propriile reguli, m-am aplecat spre coapsele ei şi

am ridicat-o în braţe, s-a încolăcit veselă în jurul meu şi degetele ei mi-au ajuns în păr. Încă eram ameţit ca dracu' şi abia mă ţineam pe picioare, dar am reuşit să ajung cu Dakota în pat şi tot corpul ei superb s-a arcuit spre mine, potrivindu-se între braţele mele. Rămâneam fără aer, dar nu puteam să mă dezlipesc de buzele ei.

A devenit dintr-o dată atât de fierbinte, încât a început să îmi pârlească pielea. Răsuflarea ei era foc pur ce îmi ajungea până în plămâni, îmi simţeam pielea sfârâind pe unde treceau degetele ei şi am scrâşnit din dinţi atunci când durerea a devenit foarte puternică. M-am dezlipit de buzele ei ca să o pot privi.

Era atât de superbă, încât îmi distrugea concentrarea în câteva secunde, ea nu ardea, dar mă simţeam de parcă mă strângea în braţe o creatură din flăcări şi lavă.

— Ceva nu e în regulă. Nu ar trebui să fii aici, iubito. Am şoptit, închizând ochii, luptându-mă cu fiecare strop al fiinţei mele să ajung la acea scânteie de luciditate ce se pierduse în capul meu. Haosul preluase controlul, nu mai înţelegeam nimic din viaţa mea, tot ce ştiam era ca o aveam pe Dakota în braţele mele şi aveam să înnebunesc dacă nu făceam dragoste cu ea.

Am gâfâit respirația și mi-am privit corpul, nu mai vedeam nimic, nici cicatrici şi nici

tatuaje, doar jarul ce rămăsese din pielea mea. Mi-am scuturat capul şi am înjurat pe mormăite.

Ea mi-a cuprins obrajii între palme şi am suportat arsura, pentru că ochii m-au vrăjit să rămân nemişcat atunci când am îndrăznit să o privesc.

— Sunt aici, ce mai contează restul? Sunt aici pentru că, în adâncul sufletului tău, asta îţi doreşti cel mai mult, nu-i aşa?

— Îmi doresc să nu te rănesc.

— Ai făcut-o deja. Plecând, ignorându-mă, lăsându-mă singură după ce m-am oferit ţie. Fugi ca un laş, Dwayne, dar ştii deja că nu mai poţi să faci nimic pentru durerile pe care le-ai provocat deja. Şi te păcăleşti pe tine dacă ai impresia că o să poţi vreodată să te întorci şi să mă ignori.

Flacăra din ochii ei s-a stins, s-a transformat brusc în gheaţă şi m-a prins de umeri. M-a împins de pe ea cu o putere neobişnuită, apoi s-a ridicat. Era îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le-a avut în ziua în care am vorbit prima dată, ceea ce mi se părea bizar, dar erau alte aspecte pe care trebuia să mă concentrez.

Şi-a aranjat părul şi s-a întors spre mine.

— Eu sunt de neînlocuit pentru tine, dar tu nu eşti pentru mine.

Am înghiţit iar în sec, cam atât puteam să fac.

— Cum va fi să te întorci şi să mă găseşti în braţele altuia? Poţi să accepţi asta, Dwayne Teller? Controlul tău e atât de puternic?

S-a aplecat spre mine şi a rânjit diabolic, mi-a clocotit sângele în vene şi am simţit că îmi plesneşte o venă în tâmple înainte să o prind de braţ şi să o trag înapoi în pat, m-am urcat peste ea, nereuşind să îmi controlez furia.

— Ce încerci să faci? am mârâit.

— Nimic, am venit doar să îţi spun ce urmează să se întâmple.

— Nu o să fac nimic atât timp cât persoana pe care o alegi te va face fericită.

A izbucnit în râs.

Atât de puternic şi înnebunitor pentru mine, că îmi era greu să rămân lucid şi să îmi menţin punctul de vedere. I-au dat lacrimile de amuzament.

— Nici măcar tu nu crezi asta, când o să încetezi să te mai minţi singur?

Am scrâşnit din dinţi şi m-am ridicat de pe ea, mă simţea aiurea să fiu complet gol în timp ce era îmbrăcată şi sexul era cam exclus din discuţie. Am cotrobăit în dulap şi am tras o pereche de pantaloni scurţi pe mine, am înjurat nenorocita de ameţeală şi greaţă, m-am rezemat de perete, iar Dakota a apărut brusc lângă mine. Nu o auzisem mişcându-se.

— Ar putea fi chiar Dax. Nu ţi-a plăcut niciodată felul în care se uită la mine. Mi-a şoptit la ureche, m-am întors brusc spre ea.

— Nu face asta, Dakota.

— Ce? Să spun adevărul?

— E fratele tău vitreg.

A pufnit iar în râs.

— Da, frumoasă scuză. La fel e şi al Danicăi. La fel cum ai fi fost şi tu dacă te adoptau Madox şi Mikaila. S-a întins iar să îmi şoptească pe buze: ţi-ar fi oprit asta gândurile murdare despre mine, Dwayne?

A început iar să îmi fiarbă carnea, nervii mi-au explodat şi am prins-o de umeri. Am izbit-o de perete, nereuşind să mă controlez.

— Dacă ai venit până aici doar ca să mă scoţi din sărite, îţi iese, dar nu o să te bucuri de vreo victorie, am scrâşnit din dinţi, la un pas de a muşca din gâtul ei ca un obsedat, pentru că mă înnebunea imaginea fragilităţii ei.

— De ce? O să faci iar dragoste cu mine şi apoi o să fugi în lume?

I-am strâns umerii în palme, ar fi trebuit să o doară, dar nici nu scâncea. Am eliberat-o şi am lovit iar în perete, lângă capul ei, durerea mi-a străfulgerat iar până în măduva oaselor şi am închis ochii. Când i-am deschis, Dakota scăpase din braţele mele.

M-am întors bulversat şi am văzut-o lângă mine, dar nu înţelegeam cum reuşise să se

elibereze fără să o simt. Cât timp eu clipeam zăpăcit, ea şi-a pus mâinile la piept şi a ridicat o sprânceană.

— Nici drogat ca un şobolan nu recunoşti adevărul.

M-am întors spre noua voce ce apăruse în cameră şi am gemut de disperare când l-am văzut pe Dax aşezat pe un fotoliu. Îmi rânjea în acelaşi mod ca şi Dakota, dar la el era şi mai periculos.

— Ce dracului cauţi şi tu aici? Cum ai intrat în casa mea?

S-a ridicat şi a venit spre mine.

— Ştii că o plac, nu o văd deloc ca pe sora mea. Am rupt-o cu Danica şi acum tu ai plecat, crezi că nu o să fac vreo mişcare dacă am ocazia? Ştii că dintre toţi tipii din liceu, de mine te temi cel mai mult.

Am închis ochii şi am încercat să mă abţin. Nu era real, asta nu avea cum să fie real, Dax nu era aici şi nu avea cum să spună aşa ceva.

— Ai lăsat-o distrusă şi e o pradă uşoară, o să îţi mulţumesc dacă te mai întorci vreodată.

Am auzit presiunea sângelui din urechi şi propriul meu urlet înainte să mă năpustesc asupra lui Dax. L-am lovit cu toată puterea de care eram capabil în momentul ăla, pumnul meu a părut să îi deformeze capul şi l-a aruncat la podea ca pe o cârpă, dar tot ce a făcut a fost să izbucnească în râs. Sângele i-a ţâşnit din gură şi

din nas, dar mi-a râs în faţă, arătând grotesc, enervându-mă şi mai tare. Am vrut să mă năpustesc iar asupra lui şi să îl rup în bucăţi, uitând că îmi fusese cel mai bun prieten cândva. Voiam să îl omor şi atât, pentru că scosese la suprafaţă gânduri de care nici măcar eu nu eram conştient, dar existaseră întotdeauna acolo.

L-am prins de guler şi pumnul meu s-a izbit iar de falca lui, doar că a lovit aerul. Dax a dispărut de parcă era făcut din magie şi eu am rămas şi mai bulversat, blocat în poziţia aplecată.

Îmi urlau o mie de voci în cap şi se învârtea totul în jurul meu.

— Ce dracu' se întâmplă? am urlat şi eu, doar să acopăr acele voci nenorocite, mi-am înfipt mâinile în păr şi m-am prăbuşit în genunchi. Îmi venea să vomit tot mai tare, dar nu voiam să fac asta în faţa Dakotei. Îmi ardea carnea pe oase, era un miracol că încă eram viu, având în vedere cât de rău mă simţeam.

Prin infernul din capul meu, am auzit un alt sunet. Atât de firav prin comparaţie, dar îndată ce l-am înregistrat, nu m-am putut concentra pe altceva. M-am întors spre Dakota şi am văzut-o ghemuită într-un colţ, plângea atât de amar, încât mi s-a rupt sufletul în două.

Puteam să suport orice, orice chin existent pe lume, dar nu suferinţa ei. M-am târât spre ea şi am tras-o în braţele mele, nu a spus nimic, dar

nu se oprea din plâns şi doar suspina la pieptul meu.

— Iartă-mă, iubito. Te rog, iartă-mă. Am implorat-o, dându-mi seama că începusem şi eu să plâng. Dakota se dezintegra în braţele mele, plânsul tot mai amar o rupea în bucăţi şi nu reuşeam să le prind, parcă îmi scăpa printre degete, iar disperarea m-a împins de pe prăpastie.

Am înnebunit în acel loc, cu ea plângându-mi în braţe.

Am implorat-o, am cerşit din nou cerului să oprească asta, dar nimic nu se întâmpla. Lacrimile ei mi-au ajuns în palme atunci când i-am cuprins faţa, m-au ars precum acidul, iar ochii ei mi-au îngheţat sufletul. Nu ştiam care dintre noi avea să cedeze primul, dar cert era că dacă nu o opream, nu avea să mai rămână nimic din mine.

— Dakota… am şoptit, neştiind ce să mai spun, ce să îi promit, cum să îmi cer iertare.

Când nu mi-a răspuns şi alte lacrimi i s-au scurs din ochi, am clacat definitiv. Mi-am aplecat capul şi am urlat din toate puterile, neputinţa de a face orice cu viaţa mea m-a aruncat dincolo de întunericul în care am fost până acum. M-a aruncat în nebunie pură.

Am urlat de durere şi furie până când propriul corp a cedat şi m-a abandonat, mi-am

pierdut cunoştinţa undeva între lacrimile Dakotei şi iadul ce mă aştepta.

7
ÎNCOLȚIT DE ÎNTUNERIC

Eram orb.

Nu am văzut nimic după ce am deschis ochii, simţeam doar ceva foarte rece pe frunte şi o mână zguduindu-mă zdravăn.

— Hai, băiete, revino-ţi!

Senzaţia de vomă a venit înaintea vederii, glasul lui Wolf era o bună ancoră prin ceaţa din capul meu, dar chiar şi atunci când am reuşit să mă trezesc complet, nu puteam să văd absolut nimic.

M-am prins cu forţă de mâna lui Wolf.

— E întuneric în cameră?

Mi-a înţeles frica şi mi-a strâns mâna.

— O să îţi revii, linişteşte-te.

— Wolf, nu văd nimic!

M-am ridicat imediat, îngrozit de-a binelea. Am vrut să mă dau jos din pat, dar două mâini puternice m-a prins de braţe şi m-au ţinut pe loc.

— Ce dracu' se întâmplă cu mine? am întrebat, necunoscându-mi tremuratul din voce. Mi-am rotit capul în toate părţile, apoi m-am frecat la ochi, groaza creştea după fiecare secundă în care rămâneam în întuneric.

— Ai avut o noapte grea, Dwayne. Încearcă să te linişteşti, e doar un efect al medicamentului.

— Ce dracului efect? Data trecută nu am avut nicio problemă cu vederea.

— Data trecută nu ai urlat până ţi-ai pierdut cunoştinţa.

L-am privit, dar ghidându-mă mai mult după sunetul vocii lui, pentru că nu vedeam nicio nenorocită de siluetă.

— Vezi asta?

Am tresărit când ceva mi-a ars ochii. A fost parcă un ac de lumină ce mi s-a înfipt în globul ocular, am înjurat şi mi-am scuturat capul, Wolf părea mulţumit de rezultat.

— Bun, o să îţi revii complet în câteva ore. Ţi s-au spart dracului vasele de sânge în ochi la cât de tare ai urlat.

A început iar să îmi tremure carnea. Nu era prima dată când mi se întâmpla asta, dar niciodată astfel.

— Înainte nu mi-am pierdut vederea după asta.

În mod normal mi se roşea albul ochiului, eram o arătare cu ochii roşii, se umflau şi arătau grotesc, dar vederea nu îmi fusese afectată de asta.

— Irisul e afectat? am întrebat cu un nod în gât, tăcerea lui Wolf m-a panicat şi mai tare.

— Spune-mi odată, la dracu'! m-am agăţat de braţul lui şi l-am strâns cu putere.

— Dwayne, a urmat un oftat, deloc liniştitor. Orice ai văzut noaptea trecută, te-a adus mai aproape de nebunie decât am calculat eu.

M-am oprit şi doar am respirat, ascultând.

— Ai avut o criză psihotică.

Tăcere din partea mea, dar nu şi în gânduri. Am întors capul, chiar dacă nu vedeam nimic. Nu era prima dată când cineva îmi spunea asta, dar se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, încât uitasem.

Se întâmplase prima dată după ce îmi pierdusem toată familia şi controlul odată cu asta. Fusese motivul pentru care doctorii erau hotărâţi să mă închidă într-un spital de psihiatrie. Îmi pierdusem şi atunci vederea din cauza crizelor, nu ştiam dacă îmi plesniseră vasele de sânge din ochi, nu îmi spusese nimeni. Noaptea trecută îmi pierdusem controlul în acelaşi fel, poate mai tare, din cauza nebuniei pe

care mi-o produsese medicamentul sau otrava lui Wolf. Dakota plângând era slăbiciunea mea. Era acel lucru ce mă ucidea pe loc, declanşatorul nebuniei pure. O visasem şi o văzusem urlând de furie, fugind speriată, urându-mă… dar nimic nu se compara cu momentul în care era fragilă, neputincioasă, când îmi zăcea la picioare şi doar plângea.

— Hemoragia nu a fost puternică, dar s-au umflat vasele foarte tare. Ca să fiu sincer, nu ai leşinat singur, am fost nevoit să te lovesc ca să te las inconştient.

Mi-am aşezat capul în palme şi am oftat cu putere. Nici nu voiam să mă gândesc ce făcusem de îl determinasem pe Wolf să mă lase lat.

— Te doare capul?

— Nu, dar nu prea îmi simt jumătate din el.

— Ţi-am dat un calmant.

Am oftat iar, la Wolf „calmant" nu prea însemna acelaşi lucru ca pentru un om obişnuit.

— Ai fost lângă mine noaptea trecută?

— Mai bine de o oră după ce ai început să urli. Chiar am avut impresia că nu se va întâmpla nimic de data asta, ai fost potolit ore întregi.

Apreciam că nu mă întreba ce am văzut, dar oare ce spusesem eu?

— Doar am urlat?

— Dacă te interesează ce ai zis, nu mare lucru, însă mi-am dat seama că, de data asta, nu a mai fost Jake demonul.

Mi-am băgat degetele prin păr şi am simţit cum trecea durerea chiar şi prin anestezicul letal al lui Wolf. Când mi-am atins ochii cu mai multă atenţie, am simţit umflături enorme, cearcăne şi umiditate.

— Nu e sânge, doar lăcrimează. M-a liniştit Wolf atunci când m-a apucat iar panica.

M-am ridicat nervos din pat, dar parcă eram pentru prima dată pe o pereche nouă de picioare, sau mai degrabă pe cinci perechi de picioare. M-am dezechilibrat şi m-am izbit de ceva dur, Wolf m-a prins iar de braţ.

— Mi s-a luat de rahaturile astea, Wolf.

M-am tras din strânsoarea lui, jurându-mi că nu o să mai beau niciodată otrăvurile pe care mi le dă. De parcă nu aveam o viaţă suficient de grea, acum am rămas şi în întuneric şi încă nu eram cu mult mai lucid decât am fost aseară.

— În câteva ore o să fii ca nou, promit. Acum stai locului să îţi pun ceva peste ochi.

Am înjurat iar când mi-a înţepat ochii, sau poate fusese un medicament lichid, pentru că mi s-a scurs până pe bărbie şi mirosea puternic a ierburi. L-am lăsat să îmi înfăşoare ceva în jurul capului, părea un fel de material, parcă era şi rece, dar nu eram foarte sigur, pentru că nu

aveam mare control asupra acelei părţi a capului meu.

Nu era nicio diferenţă acum că aveam ochii acoperiţi, începea iar să mă ia ameţeala şi am simţit nevoia să ies din camera asta.

— Du-mă afară, Wolf.

— În niciun…

— Ori mă duci tu, ori plec singur!

Mi-a înţeles tonul vocii şi nu a mai obiectat, m-a prins de cot şi m-a condus afară. Îmi cunoşteam casa, am mai umblat pe aici prin întuneric, nu era chiar atât de greu să mă mişc, mai ales ajutat de Wolf, dar era foarte enervant.

— Oricum nu pierzi mare lucru, e beznă şi afară.

Am simţit aerul polar pe piele şi am respirat cu nesăţ, Wolf mi-a pus o geacă pe umeri atunci când am început să dârdâi, dar cel puţin nu bătea vântul şi nici nu simţeam fulgi de zăpadă atunci când am întins palma.

Era ger şi beznă.

— Vrei să rămân cu tine?

Am clătinat din cap, el m-a ajutat să mă aşez pe ceva. Am pipăit sub mine şi am simţit o buturugă.

— Adu-mi căştile şi telefonul, te rog.

Wolf m-a lăsat singur şi, în ciuda tuturor nenorocirilor din jurul meu, după ce mi-am pus căştile şi am pornit muzica, am simţit o pace bizară ce mă ocolise atâtea zile.

Eram scufundat în întuneric, iar singurul meu companion era muzica ce mă salvase întotdeauna.

Frigul îmi muşca din piele, dar am învăţat repede să îl ignor şi să caut acel centru de control la care Wolf m-a învăţat să ajung atunci când eram înghiţit de haos.

Probabil arătam ca un nebun, dar era în regulă, eram unul. Îmi era dor să mixez, dar nu aveam niciun fel de echipament aici. Mintea mi-a zburat departe şi am ajuns să mă gândesc ce fel de cântec aş crea, nu a fost greu să îmi dau seama şi despre cine ar fi fost cântecul.

Îl începusem deja.

Ea nu îl auzise niciodată şi nici nu avea să îl audă vreodată.

Proiectul era pe computerul din San Francisco, printre puţinele pe care le începusem de la zero şi creasem toată muzica, instrumentalul şi versurile. Prima dată când îmi folosisem şi vocea într-un cântec.

Odată ce descătuşasem tot ce avea legătură cu Dakota în sufletul meu, versurile curseseră de la sine, era un alt nivel pentru mine, dar şi un cântec ce nu se compara cu nimic altceva din ce creasem.

În momentul acesta mi-aş fi dorit să pot lucra la el, în ciuda faptului că îi dădeam iar voie Dakotei să facă ravagii în capul meu.

Într-o noapte aproape mă prinsese.

Amintirea mi-a pus aşa de repede stăpânire pe minte, încât nu am putut-o opri, totul în jurul meu mă ducea acum cu gândul la noaptea aia. Era prima noapte în care Dakota rămăsese la mine, în următoarea zi după ce fusesem pe ponton şi îmi spusese ce simţea în legătură cu inima ei.

Ne uitaserăm la un film, îi explorasem corpul până la limita nebuniei mele, dar reuşisem să mă abţin. Ea adormise goală în braţele mele şi, câteva ore mai târziu mă trezisem, cu cheful nebun de a crea muzică. Nu puteam să lucrez în cameră fără ca ea să mă audă, aşa că mi-am luat căştile, un caiet şi am coborât la parter.

Repetând cuvintele pe care le-am scris atunci, amintirea a pus complet stăpânire pe mine. Poate erau de vină şi medicamentele lui Wolf, dar brusc eram înapoi în San Francisco, în casa mea, iar următorul lucru pe care l-am auzit au fost paşii Dakotei coborând scările…

Mergea ca o pisică, dacă nu s-ar fi lovit de colţul peretelui şi nu ar fi mormăit de durere, nu aş fi auzit-o. Am stins imediat lanterna cu care luminam pe caiet, l-am închis şi l-am băgat sub scaun.

— Hei, era foarte greu şi aşa! s-a plâns imediat şi a rămas pe loc, eu mă obişnuisem cu

întunericul şi nu mi-a fost greu să îi văd silueta, dar pentru ea nu era la fel de uşor.

Un rânjet drăcesc mi s-a întins pe buze atunci când am văzut-o rotindu-şi capul în toate direcţiile.

— Dwayne?

Tremuratul din glasul ei era delicios şi mi-a stârnit imediat chef de joacă. M-am ridicat de pe scaun şi m-am apropiat de ea, eram desculţ şi reuşeam să nu fac niciun zgomot.

— Nu e amuzant, iubitule.

Silueta ei s-a dat un pas în spate şi s-a lipit de perete, probabil avea să se obişnuiască şi ea cu întunericul în curând şi să mă vadă, dar momentan era pierdută.

Am ajuns la un metru de ea, dar ştiam că încă nu mă vedea.

— Dwayne, eşti tu sau ţi s-a întors vârcolacul din ţările calde? Şi am mâncat usturoi aseară, deci nu o să fiu un deliciu nici pentru vampiri.

Mi-am muşcat buzele ca să îmi abţin râsul, pentru că fix asta făcea nemernica: încerca să mă facă să râd ca să mă audă. Nu i-a ieşit şi a mormăit nemulţumită, s-a întors şi mi-am dat seama că voia să fugă înapoi pe scări, dar nu mai ştia încotro s-o apuce. A făcut un pas în faţă şi a ajuns atât de aproape de mine, încât a trebuit să respir foarte uşor ca să nu mă audă. Clar nu era deloc bună la orientare pe

întuneric, ori era foarte speriată. Îi simţeam respiraţia agitată şi mi-am strâns pumnii ca să nu o trag spre mine chiar în momentul ăla. M-am mişcat şi am ocolit-o, m-a simţit şi s-a întors şi ea, s-a repezit şi a prins aerul.

— Agh, încetează odată! Ştiu că eşti lângă mine.

Da, dar unde? am rânjit cu satisfacţie, ochii mei erau atenţi la silueta ei în timp ce se agita şi mă căuta cu mâinile întinse, am reuşit să mă feresc iar de ea când a trecut pe lângă mine şi a fost aproape să se izbească în perete.

— Dwayne, nu mai e amuzant. Locul ăsta e înfricoşător.

Îi tremura iar vocea, dar apoi imediat s-a enervat şi a început să mă caute şi mai agitată. Mi-am abţinut hohotul de râs când am văzut-o că se depărtează, a mers în faţă şi s-a izbit de un sac de box.

— Aha! a făcut triumfătoare, strângând sacul în braţe, dar şi-a dat repede seama că nu era ce trebuia. S-a balansat atunci când s-a lăsat pe el şi asta a speriat-o foarte tare, a ţâşnit imediat înapoi.

Mi-am desfăcut braţele şi ea a ajuns fix la pieptul meu. A ţipat imediat atunci când am strâns-o, dar nu am lăsat-o să se elibereze.

— Nu te descurci prea bine pe întuneric, iubito. I-am şoptit la ureche, ascultând-o cum

încerca să îşi calmeze respiraţia şi a rămas nemişcată.

— De asta doar unul dintre noi este mesagerul întunericului.

Am zâmbit şi i-am inhalat aroma părului, apoi mi-am coborât buzele pe gâtul ei. Încă tremura, dar de data asta nu mai era frică. Nu observasem înainte, dar acum, atingând-o, am aflat că avea pe ea doar lenjeria intimă, suficient cât să îmi dea foc la tot autocontrolul şi am întors-o în braţele mele ca să o pot săruta.

Buzele mele s-au zdrobit de ale ei şi i-am prins ceafa în palmă, tot ce o reprezenta mă înnebunea, nu aveam strop de raţiune şi control, tot ce voiam era să mă pierd în lumea în care exista doar ea, să nu mai ştiu şi să nu mă mai gândesc niciodată la nimic altceva.

Trecutul, prezentul şi viitorul nu mai contau atunci când o aveam în braţele mele, eram parcă înghiţit de o gaură neagră şi tot ce voiam era să rămân pentru totdeauna acolo.

„Prefer să fiu mereu pierdut dacă astfel pot să fiu cu tine."

Era unul dintre versurile melodiei, iar acum îl înţelegeam chiar şi mai bine.

I-am prins coapsele şi am ridicat-o în braţe, s-a încolăcit imediat în jurul meu şi mi-a cuprins gâtul cu braţele. Tremuratul i s-a oprit, dar inima a început să îi bubuie, pieptul ei era

lipit de al meu şi a scos un sunet delicat şi înnebunitor atunci când am muşcat-o de buză.

Liniştea era totală, nu se auzea absolut nimic în afara respiraţiilor noastre şi a inimii Dakotei, faptul că nu puteam să o văd devenea tot mai excitant, mai ales că ea părea atât de fragilă şi încă temătoare. Îi plăcea să aibă control asupra oricărui aspect al vieţii ei.

— Învaţă să foloseşti întunericul în favoarea ta, iubito. Nu te mai concentra pe lucrurile de care eşti privată, ci pe ceea ce îţi oferă.

I-am dat drumul din braţe şi am lăsat-o să coborâre pe podea, i-am simţit picioarele tremurând, aşa că am ţinut-o de braţe pentru câteva secunde înainte să o eliberez complet.

— Toate simţurile îţi sunt automat amplificate în întuneric. Sistemul tău senzorial lucrează la nivel maxim atunci când e privat de cel mai important simţ, frica e singura ce îţi stă în cale. Nu mă vezi, dar poţi să mă simţi mult mai bine. Concentrează-te. I-am şoptit la ureche şi i-am sărutat părul, apoi m-am depărtat de ea.

Mă aşteptam să protesteze, să înceapă să se agite ca să mă prindă, însă a rămas nemişcată. Am făcut câţiva paşi spre dreapta, am simţit-o întorcând capul spre mine. Nu mai avea respiraţia vijelioasă care să îi blocheze auzul, aşa că m-a auzit imediat. Am zâmbit şi am încercat să respir cât mai silenţios.

Şi-a schimbat poziţia şi, pentru câteva secunde, nu am mai văzut-o deloc. S-a mişcat repede de data asta, sigură pe ea şi silenţioasă, apoi mi-a dispărut complet din vedere.

Trebuia să am grijă când o învăţam ceva nou pe Dakota, era capabilă să înregistreze foarte repede informaţia şi să o folosească împotriva mea.

Asta până când s-a izbit de ceva şi a înjurat pe mormăite. Asta i-a dat poziţia de gol, iar pe mine m-a dat de gol faptul că nu am reuşit să îmi abţin râsul.

Înainte să am ocazia să mă opresc şi să îmi schimb locaţia, ea era deja pe mine.

— Te-am prins.

— Ai trişat. M-ai făcut să râd.

Nu puteam să îi văd chipul, dar eram sigur că îşi dădea ochii peste cap acum.

— Da, se numeşte strategie inteligentă. Păcăleşte prădătorul să îşi arate locaţia.

Am început să râd, nereuşind să mă abţin. Ea şi-a strâns braţele în jurul meu şi mi-a sărit în braţe, i-am prins din instinct coapsele.

— Deci dacă te urmărea un monstru adevărat, asta era strategia ta? Îl făceai să râdă?

— Mhm.

— Şi apoi ce?

— Apoi îi atacam punctul sensibil. Fiecare monstru are câte unul şi se întâmplă să îl cunosc deja foarte bine pe al tău.

— Da?! Care...

M-a atacat fix la punctul sensibil!

Şi-a lipit buzele de ale mele şi discuţia s-a încheiat fix acolo, atunci mâna ei a coborât pe spatele meu, cu unghiile săpând adânc în carne.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am întors cu ea în braţe, norocul meu că ştiam foarte bine încăperea asta şi am reuşit să găsesc liftul, chiar dacă mult mai greu, pentru că Dakota îmi făcea creierul terci.

Am intrat cu ea în braţe, dar lumina puternică nu ne-a plăcut niciunuia. Dakota a închis ochii, atât de vrăjită era de senzaţiile produse de întuneric, iar eu nu puteam să o privez de plăcerea asta. M-am ridicat şi am izbit cu pumnul în spotul led. S-a făcut din nou întuneric şi uşile liftului s-au închis, am simţit respiraţia şocată a Dakotei şi ştiam că se gândea la acelaşi lucru ca şi mine.

Primul nostru sărut, liftul ăla defect şi toate senzaţiile pe care le ţineam atunci baricadate.

Am blocat liftul şi mi-am descătuşat toate abţinerile, am izbit-o de perete şi buzele ei delicate au suportat un asalt puternic şi turbat, exact aşa cum eram şi eu. Ştiam că era un anumit moment în care trebuia să mă opresc, nu puteam să merg până la capăt, nu aveam voie

să merg până la capăt, dar erau mii de plăceri de care puteam să mă bucur până acolo. Plăceri cu care să mă hrănesc eu şi pe care să i le ofer şi ei.

Tremura în braţele mele, unghiile ei se înfigeau în pielea mea şi sunetele pe care le scotea printre buze mă făceau să uit de tot ce era raţional şi demn, voiam totul de la ea, voiam să cedez fiecărei nevoi şi, exact ca o bestie scăpată din lanţ, să nu mă mai oprească nimic de la masacru.

Dakota era o pradă în mâinile mele şi nicio putere din lume nu mă putea convinge să o eliberez în acel moment.

I-am scos sutienul şi am coborât-o din braţele mele ca să scap şi de lenjerie. La fiecare atingere, corpul ei tremura şi se încălzea, se agăţa disperată de mine, de fiecare senzaţie ce îi vibra pe sub piele.

M-am aplecat în genunchi în faţa ei şi am obligat-o să îşi depărteze picioarele.

— Dwayne!

Am scrâşnit din dinţi atunci când numele meu a ieşit într-un geamăt printre buzele ei, apoi am făcut exact ce făcea un monstru cu o pradă atât de ispititoare: am devorat-o.

Avea gustul purităţii şi al pierzaniei, al ispitei dulci ce te arunca în iad după ce îţi lua minţile.

Eva a fost păcălită de şarpe, dar eu nu eram şarpele în situaţia asta, eram Adam. Adam nu i-a rezistat Evei când l-a ispitit să o urmeze spre pierzanie şi blestemul etern, nici eu nu aveam vreo şansă să îi rezist Dakotei. Acceptam toate blestemele din lume doar să o aud astfel respirându-mi numele şi implorându-mă să mă opresc doar pentru că nu îşi mai putea controla plăcerea.

Şi-a prins degetele în părul meu şi a încercat să se mişte, să scape de mine, coapsele au început să îi tremure şi a lovit cu pumnul în peretele liftului. Mi-am înfăşurat braţele în jurul acelor coapse catifelate şi nu a mai avut nicio şansă de scăpare, atunci a început să implore.

I-am ridicat un picior şi l-am aşezat pe umărul meu, poziţie ce a făcut-o să ţipe şi aproape că şi-a pierdut echilibrul. Oricum nu era foarte stabilă pe propriile picioare, iar asta mi-a dat o idee.

I-am prins şoldurile şi m-am ridicat, a fost suficient să îmi îndrept spatele, am rămas tot în genunchi, dar Dakota a pierdut susţinerea podelei.

A ţipat din nou scurt şi s-a agăţat de părul meu, a fost nevoită să îşi treacă şi celălalt picior peste umărul meu şi astfel a ajuns într-o poziţie care simţeam că o înnebunea chiar şi fără să îmi lipesc buzele de acel punct sensibil al feminităţii ei, ce acum ardea şi tremura.

— Dwayne, te rog.

— Nu o să cazi, iubito, am rânjit, totuşi ştiind că nu asta era problema ei, dar îmi plăcea să o chinui.

— Nu asta, nu mai pot... oh, Dumnezeule! a ţipat şi a izbit cu palmele în perete, şi-a strâns picioarele în jurul capului meu, dar nu a mai comentat după asta, pentru că nu i-am mai oferit ocazia să comenteze. Am luat-o cu asalt şi singurul lucru de la care m-am stăpânit a fost să nu o muşc, am făcut-o totuşi atunci când am întors capul şi dinţii mei s-au înfipt în interiorul coapsei ei.

Era imposibil să iau tot ce voiam, să fac tot ce simţeam, îmi lua minţile atât de tare, încât mă speriau propriile instincte şi gânduri, propriile idei cu ce voiam să fac trupului ei.

M-am ridicat atunci când am simţit-o că îşi pierdea puterile, mi-am lins buzele, aroma ei mă drogase deja suficient cât să nu mai am strop de control. Am ridicat-o iar în braţele mele şi mi-am împins trupul într-al ei, cu nevoia animalică de a duce totul la cap, de a pătrunde, de a o face a mea. Mă durea erecţia până în coloana vertebrală, m-am împins în ea ca un animal turbat, chinuit şi ţinut în lanţuri.

— Iubitule, te rog.

Implorarea ei avea altă tonalitate, era un alt fel de disperare atunci când s-a agăţat cu

degetele tremurânde de elasticul boxerilor mei, era singura barieră fragilă ce o mai proteja.

Am gemut printre dinţi şi m-am aplecat să îi cuprind sânul în gură. Îmi tremura carnea, îmi plesneau parcă oasele pe sub piele şi încordarea îmi făcea tâmplele să pompeze, asta era cel mai al dracului exerciţiu de autocontrol prin care trecusem prin viaţa mea şi doar dorinţa de a o proteja pe Dakota mă ţinea agăţat de acel fragil fir de aţă.

I-am oferit ei plăcere brutală, sălbatică, i-am muşcat şi sărutat pielea, limba mea a ajuns în cele mai sensibile zone, până când a cedat în braţele mele.

I-am prins încheieturile şi le-am ridicat deasupra capului, ţinând-o captivă atunci când a încercat să mă atingă. Nu eram în stare să mă controlez mai mult de atât, nu aveam să mai rezist dacă îi simţeam atingerea pe mine, dar ca să îmi dau drumul a fost suficientă respiraţia ei pe pielea mea, ce parcă luase foc. Transpirasem în ultimul hal, gâfâiam foc, iar eliberarea ei şi scâncetul delicat au fost suficiente. Mă temeam de momentul în care nu voi mai fi puternic, în care nu mă va mai sătura doar asta, dar reuşisem încă o dată să evit dezastrul.

— Dwayne, suntem într-o relaţie, am avut deja discuţii despre tot ce ne priveşte, de ce nu vrei să....

M-a întrebat câteva minute mai târziu, când am reuşit să ieşim din lift şi am cărat-o în braţe până la pat. Acum era întinsă lângă mine şi pielea încă îi tremura delicios. Era moale şi fragilă, părea aşa mică în braţele mele şi mă speria uneori delicateţea ei, mai ales când mă simţeam astfel, ca o bestie ce voia totul de la ea, indiferent de consecinţe.

Am oftat dureros şi mi-am înfrânt gândurile nenorocite, apoi am sărutat-o pe tâmplă.

— Tocmai ţi-ai răspuns la propria întrebare, iubito.

Curioasă, s-a ridicat pe coate şi m-a privit. Aici era suficientă lumină să îi văd trăsăturile.

— Eşti atât de fragilă, încât nici nu poţi spune asta până la capăt. De ce nu vreau să... ce?

Am continuat, jucându-mă cu părul ei ce arăta ca un cărbune încins în lumina asta slabă. Am simţit-o înghiţind încet în sec, mi-aş fi dorit să nu mai facă asta atât de des, după privirea ei era lucrul ce mă înnebunea cel mai tare. Gâtul ăla mic şi fragil, atât de cald şi parfumat... am înghiţit eu în sec.

— Să faci dragoste cu mine.

Am zâmbit, trăgându-i o şuviţă lungă de păr până mi-a ajuns la buze.

— Tocmai am făcut dragoste cu tine.

— Da, dar nu până la capăt.

— Ce înseamnă până la capăt, pentru tine?

Şi-a strâns buzele, frustrată că o obligam să explice asta. Nu aveam de gând să mă opresc până nu o spunea.

— Ştii ce vreau să spun.

— Vreau să o aud de la tine.

Furioasă, m-a ciupit de braţ, dar am rezistat pe poziţie şi doar i-am zâmbit ademenitor, încercând să aflu dacă avea putere măcar să rostească câteva cuvinte perverse sau era chiar mai inocentă decât crezusem.

— Bine!

S-a ridicat peste corpul meu, nu am avut nicio şansă să o opresc atunci când şi-a desfăcut picioarele în jurul meu. Erau raiul şi iadul în acelaşi pat.

— Dacă o s-o spun, o s-o faci?

— Depinde cât de bine îmi explici.

— Vrei să îţi aduc un caiet şi un pix ca să notezi?

Am rânjit la câţiva centimetri de buzele ei, chinuindu-mă din toate puterile să nu îmi cobor mâinile mai jos, pe spatele ei.

— Am o memorie foarte bună.

— Vreau să... s-a oprit şi şi-a trecut limba peste buze, apoi a tras cu putere aer în piept. Ar fi fost chiar amuzantă dacă nu mi-ar fi

nenorocit astfel fiecare instinct masculin ce urla în momentul ăsta.

— Ce vrei, iubito? m-am apropiat şi i-am şoptit pe buze. A înghiţit iar în sec, iar asta a distrus totul. Nu am mai avut răbdare să îşi găsească ea cuvintele care să descrie sexul.

Am întors-o pe spate şi m-am ridicat peste ea.

— Cărţile tale şmechere nu te mai ajută acum? am şoptit peste buzele ei după ce a reuşit să le elibereze din sărut, eram destul de sigur că le muşcasem de câteva ori.

— Ba da, dar nu îmi dau şi curajul să o spun. Ar fi de ajutor dacă ai pătrunde în mintea mea.

Mi-a trecut un fior fierbinte pe şira spinării şi m-a ars până în vintre, nici nu voiam să mă gândesc la o asemenea idee, să aflu ce gândea ea.

— Sunt aşa o laşă. A mormăit supărată, tratându-şi timiditatea complet diferit de cum o vedeam eu.

— Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, Dakota Welron. I-am şoptit pe buze, calmând-o. A devenit atentă, parcă şocată. Mereu reacţiona aşa când îi făceam asemenea declaraţii.

— De unde ştii? Mă cunoşti doar de câteva zile.

— Şi mi-a fost suficient. Ce o să aflu în continuare o să îmi dovedească că eşti mult mai mult decât orice mi-am dorit eu...

Gerul nemilos şi lovitura în umăr m-au tras din braţele Dakotei şi m-au adus la mizeria pe care o trăiam în prezent. 2Scratch îmi bubuia în urechi cu „Nightmare", nu fusese o idee prea bună să fac un Playlist care să mă ducă atât de bine cu gândul la ea.

Mi-am scos căştile şi, odată ce am permis freneziei să dispară, faptul că eram orb şi afară în ger a devenit imediat de nesuportat.

— Cum te mai simţi?

— Ca dracu'! i-am răspuns lui Wolf fără să mă gândesc măcar, venea instinctual de câteva zile. Mi-a ridicat mâinile şi mi-a aşezat o cană în palme, eram aproape congelat şi nu îmi venea să cred că nu simţisem asta până acum. L-am auzit aplecându-se în faţa mea.

— Dwayne, trebuie să te aduni. Începi să mă îngrijorezi.

Am mirosit ceaiul înainte să îl beau, părea tei şi poate muşeţel, aşa că am îndrăznit să îl bag în gură. Nu l-am întrebat de ce, l-am lăsat pe el să clarifice.

— Ai idee cât timp ai stat aici?

Fusesem complet pierdut în amintire, corpul meu rămăsese aici o carcasă goală, mintea şi toate simţurile fuseseră îmbătate de Dakota.

— Douăzeci de minute?

— Două ore şi jumătate.

Nu m-am mişcat, doar mi-am verificat mâinile să mă asigur că mai aveam degetele întregi.

— Te-am urmărit non-stop. Nu te-ai mişcat aproape deloc, aveam impresia că dormi, dar când m-am apropiat de tine, ţi-am văzut buzele mişcându-se. Mimai ceva, parcă vorbeai, dar fără să scoţi cuvinte. Dakota sau Jake?

— Dakota.

El a înjurat printre dinţi.

— Nu îmi vine să cred că ţi-ai găsit un demon chiar mai puternic decât el.

Am mormăit un fel de „da" şi am băut restul de ceai. Cu toate că eram îngheţat, nu simţeam încă nevoia să mă întorc în casă. Probabil mi se formaseră ţurţuri şi pe barbă pentru că Wolf m-a scuturat de ceva.

— Voiam să te mai las o zi să îţi revii, dar vreau să începem acum. E clar că îţi pierzi controlul, pierzi simţul realităţii şi te autodistrugi tot mai repede.

M-a prins de braţe şi m-a forţat să mă ridic. Mi-au trosnit oasele şi m-a durut fiecare bucată de carne, instinctul m-a condus la materialul pe care îl aveam la ochi, mă săturasem până în gât de întuneric, dar Wolf mi-a prins mâna şi m-a oprit.

— Nu, las-o acolo. Dă-ţi geaca jos şi hai să vedem care îţi mai sunt instinctele pe întuneric.

— Acum? Eşti nebun?! Sunt degerat, Wolf.

— Nu ai fost degerat să halucinezi aproape trei ore despre Dakota.

Am înjurat şi am aruncat geaca de pe mine. Dacă urma să mor, nu era mare pierdere, până la urmă. M-a lovit gheaţa fix în măduva spinării, mi-a fost greu să îmi găsesc puterea de altădată.

— Acum, ascultă, Dwayne. Ascultă realitatea şi închide porţile minţii tale.

Nu era chiar atât de uşor, având în vedere câte porţi erau deschise în mintea mea şi câte creaturi ieşeau pe acolo. Wolf mă învăţase tehnica asta acum mult timp; am rămas nemişcat şi mi-am imaginat toate aceste acţiuni în format fizic. Mi-am imaginat o cameră, m-am pictat în mijlocul ei, în jurul tuturor uşilor deschise. Uşor şi cu detalii clare, am început să le închid pe toate. Mintea mi-a scăpat de câteva ori, gândurile au evadat şi de fiecare dată a trebuit să o iau de la capăt. Era o uşă pentru fiecare coşmar ce mă bântuia, când am ajuns în dreptul celei pe care o asociam Dakotei, mi-a fost uşor să o închid, doar că în secunda următoare imaginaţia m-a trimis înapoi şi uşa era din nou deschisă.

Am închis-o de trei ori, furia m-a ajutat să îmi imaginez procesul cu detalii foarte clare, apoi mi-am oprit complet mintea şi m-am concentrat pe auz.

Am respirat aerul rece şi am revenit în prezent, în locul în care eram şi, am ascultat, mirosit şi simţit tot ce se întâmpla în jurul meu. Cu mintea limpede – pe moment – am devenit conştient de lucruri pe care le ignorasem. Ningea, dar foarte încet, fulgii de zăpadă erau mici şi însoţiţi de vântul lent ce bătea dinspre vest şi aducea cu el aroma frigului şi a lemnului ars. Am auzit o drujbă undeva spre sud, tabla desprinsă de pe o casă lovindu-se cu putere de acoperiş.

Mi-am extins aria de analiză cât am putut de mult, cum m-a învăţat Wolf. Am înregistrat lucrurile ce se întâmplau la distanţă, tot ce era capabil corpul meu să acumuleze, apoi mi-am restrâns cercul în minte şi simţurile s-au ascuţit de zeci de ori. Sunetul focului din şemineu, eram în stare să îl aud pentru că ştiam exact unde să îl caut. Ţurţurii rupându-se şi căzând în zăpada din spatele casei, gheaţa crăpând din cauza gerului, apoi l-am ascultat pe cel mai important aliat al meu în întuneric: aerul.

Am simţit sunetul mai mult decât l-am auzit, acel foşnet subtil al unui obiect masiv ce se mişca repede.

M-am aplecat spre dreapta şi m-am ferit în ultimul moment de pumnul lui Wolf.

I-am auzit foşnetul hainelor abia după ce m-a atins, apoi s-a tras imediat înapoi.

— Foarte bine. Ascultă aerul, ascultă pământul. Nu îţi trebuie ochi, urechile sunt cele mai importante arme.

S-a repezit iar spre mine, am auzit zăpada foşnind sub talpa lui atunci când a păşit, i-am simţit lovitura venind din dreapta şi mi-am ferit capul, l-am prins de braţ şi am încercat să îl lovesc cu pumnul în stomac, dar s-a ferit şi m-a lovit cu vârful piciorului în gambă, dezechilibrându-mă.

Poţi să auzi sunete chiar şi de la sute de metri. Nu o să poţi niciodată vedea atât de departe.

Asta îmi spusese prima dată când mă învăţase să folosesc întunericul în favoarea mea, când mă ajutase să îl înţeleg şi să devină o parte din mine.

— Scârţâi! Erai brici când ai plecat ultima dată.

Am scrâşnit din dinţi şi m-am redresat, ascultându-i mişcările şi respiraţia. Ceva rece mi-a trecut pe la ureche.

Atenţie doar la detaliile ce fac parte din luptă.

Instinctual, învăţăturile lui îmi reveneau în minte şi creierul meu a descifrat imediat informaţiile. Pe întuneric, cel mai uşor era să te laşi distras de zgomotele bruşte, să îţi pierzi concentrarea şi să ajungi doborât.

Nimic rece nu avea cum să îmi treacă pe la ureche în confruntarea asta, Wolf încerca să îmi distragă atenţia şi aruncase cu zăpadă pe lângă mine.

Nu am reacţionat în niciun fel şi m-am ghidat instantaneu spre locul de unde venise zăpada, l-am prins de braţ şi m-am aplecat, l-am lovit cu cotul în stomac şi apoi în picior, reuşind să îl trântesc la pământ.

S-a târât imediat, dar simţurile mele erau complet active şi reuşeam să „văd" exact unde se afla. L-am călcat cu bocancul pe gambă, apoi l-am lovit cu pumnul în faţă când l-am simţit repezindu-se spre piciorul meu.

A urmat un râs puternic.

— Aşa mai merge, băiete.

Era o satisfacţie diabolică în glasul lui şi m-a molipsit şi pe mine imediat.

— Acum hai să ne distrăm cu adevărat.

Am auzit foşnet de haine, sunet indicând braţe ridicate, şi-a scos geaca şi a rămas probabil în pulover, pentru că nu mai foşnea nimic. Apoi ceva indicând material strâns, două consecutiv; un nod.

Wolf îşi acoperise şi el ochii.

Nu trebuia să mă apropii şi să verific, ştiam deja că nu avea să trişeze, îl distrau prea mult lucrurile astea ca să trişeze.

Adevărata lupta a început din momentul ăla, Wolf a devenit instantaneu tăcut ca o panteră şi

mi-am dat seama că nenorocitul îşi scosese şi bocancii, astfel nu aveam cum să mai aud zăpada sub tălpile lui. Prea târziu, din păcate, pentru că m-a izbit un pumn în falcă ca un tanc rusesc şi în întunericul din capul meu au apărut stele verzi.

A dat cu mine de pământ şi am reuşit să mă feresc la timp şi să mă întorc pe spate, pentru că ceva puternic s-a izbit în zăpada de lângă capul meu.

M-am rotit pe spate, folosindu-mă de muşchii ce ruginiseră în perioada asta şi l-am lovit peste picioare, dezechilibrându-l. A bufnit lângă mine, în zăpadă, şi imediat am sărit în picioare, mi-am desfăcut silenţios fermoarul de la bocanci – dar sigur auzise tot, pentru că a râs – apoi i-am scos. Nu am simţit deloc răceala, nu aveam nici măcar şosete, eram îmbătat de adrenalină şi sevrajul luptei, îmi zbârnâiau toate simţurile şi mintea îmi era doar la ce se întâmpla în secunda următoare.

Armele mele erau şi armele lui, dar simţurile îi erau mult mai ascuţite, îmi era greu să mă concentrez să îl atac şi să mă feresc în acelaşi timp, nu mă mai luptam cu prietenul meu, ci cu un duşman ce avea să mă lovească cu toată forţa dacă mă prindea.

A vâjâit aerul în jurul pumnului său şi m-am întors în jurul lui, l-am prins de umăr şi l-am lovit cu cotul în gură. A căzut, dar m-a tras după

el. Înainte să îmi dau seama, avea picioarele în jurul mijlocului meu şi a ajuns deasupra mea, am înregistrat lovitura înainte să mai am timp să o ascult, am întors capul şi pumnul lui s-a înfipt în zăpada de sub mine, am început să pipăi cu mâinile în jurul meu şi am găsit o bucată de gheaţă pe care am folosit-o să îl lovesc în cap. A înjurat, dar nu m-a eliberat până nu am reuşit să îl simt suficient de aproape să îl lovesc cu capul în gură. Momentul de slăbiciune m-a ajutat să scap de el, să îl împing şi să mă ridic în două secunde, ştiam exact unde trebuia să fie, unde căzuse, dar atunci când am lovit în acel loc, piciorul a izbit aerul. Fusese de fapt o secundă care îmi scăpase.

M-a prins de coapsa şi a izbit cu mine de pământ, apoi s-a ridicat înainte să îmi aplice vreo lovitură.

Dezorientat, am sărit şi eu, mi-am dat seama prea târziu că aşteptase asta, i-am simţit piciorul rece direct în maxilarul, l-a mutat de la locul lui şi m-a azvârlit direct cu faţa în zăpadă. Am gâfâit şi am scuipat ce îmi intrase în gură şi se amestecase cu sângele, a început să îmi pompeze tot capul şi Wolf m-a găsit şi m-a prins de guler, m-a ridicat cât să mă poată lovi cu piciorul în stomac.

— Eşti lent ca un sac de cartofi. Ridică-te şi fă ce te-am învăţat.

Am scrâşnit din dinţi şi am scuipat iar o gură de sânge, am sărit în picioare şi simţurile mi s-au ascuţit atât de tare, încât am reuşit să mă ghidez după căldura lui corporală.

Furia începea să se mixeze cu calmul, rezultatul a fost nebunia pe care doar Wolf putea să o provoace. M-am repezit la el şi l-am lovit cu pumnul drept în faţă, apoi cu stângul, s-a ferit de amândoi şi s-a aplecat pe spate, atunci m-am întors şi am reuşit să îl nimeresc cu piciorul în piept. S-a dezechilibrat şi l-am atacat la gambe, pumnul lui a venit spre mine şi m-am ferit în ultimul moment, dar m-am aplecat fix spre piciorul ce se avânta spre mine. Săriturile în zăpadă erau mult mai dificile, chiar dacă abia îmi trecea de gleznă. Wolf era un maestru al loviturilor cu piciorul şi gustasem de multe ori asta cu propriile oase, a urmat un bombardament în care m-a lovit doar aşa. Am reuşit să îl prind în dreptul şoldului după ce m-a lovit acolo, am încercat să îl lovesc în celălalt picior şi să îl dobor, dar atunci nenorocitul efectiv a sărit folosindu-se de piciorul pe care i-l ţineam şi astfel a ajuns ancorat pe mine şi m-a lovit cu genunchiul în stomac. Am căzut amândoi la pământ după asta, dar pe el l-am simţit ridicându-se imediat. M-am târât pe coate, ferindu-mă disperat de lovituri.

Când m-am ridicat, au urmat pumnii, reuşeam doar să mă feresc, dar nu mai aveam

nicio şansă să ripostez. Realizând că nu mă prinde, m-a atacat imediat pe alt flanc, s-a repezit la mine şi m-a prins de trunchi, l-am simţit în jurul meu ca pe un nenorocit de şarpe înainte să mă ridice în aer şi să dea cu mine de pământ. Mi-a ieşit aerul din plămâni şi mi-a bubuit iar craniul, ne-am desprins unul de altul şi ne-am ridicat amândoi, doar el prin săritura pe spate, aşa că atunci când am încercat să atac, am fost întâmpinat de o talpă de picior direct în piept, apoi alta fix în maxilar. Doar Wolf putea să lovească consecutiv atât de repede cu ambele picioare. Lupta cu tot corpul, fiecare parte din el era o armă mortală în continuă mişcare, o combinaţie de Jiu Jitsu, Judo şi Box. Aceeaşi tehnică mi-o predase şi mie, dar mai era mult până elevul avea să depăşească maestrul.

Am reuşit să mă ridic, mai mult împins de furie şi adrenalină, aveam să simt durerile mai târziu. Wolf era la fel de aprins ca mine, atunci când am început să îl lovesc din nou, a încasat pumnii cu mult mai mare rezistenţă şi nu am reuşit să îl mai clintesc. M-am ferit cu succes de doi pumni, dându-mă înapoi, dar nu am reuşit să mă feresc şi de piciorul ce mi-a ajuns direct în faţă. M-a lovit în genunchi şi s-a ancorat iar pe mine atunci când m-am aplecat, i-am simţit picioarele în jurului gâtului meu înainte să se arunce la pământ şi mă izbească de mi-a sărit sângele din gură.

Am rămas întins ca un peşte scos pe uscat, gâfâind şi cu dureri până în firele de păr, dar simţindu-mă mai bine decât m-am simţit în ultimele luni.

Am început să râd, instinctul a venit de la sine şi a fost amestecat cu gâfâitul, a urmat şi Wolf care m-a prins de braţ şi m-a ridicat pe picioare.

— Drace, îmi era dor de asta. A râs el, iar eu am simţit nevoia să ies din întuneric. Îmi fusese de ajuns pentru ziua asta, mă ajutase să mă vindec psihic momentan, dar acum voiam să văd lumea din jurul meu. Mi-am scos materialul din jurul capului şi am clipit de câteva ori, a rămas beznă, apoi a început uşor să se formeze o siluetă în faţa mea.

I-am închis, i-am strâns şi au început să lăcrimeze, apoi am reuşit să văd chipul rânjind al lui Wolf. Încă în ceaţă, dar era un sentiment de nedescris, ca ieşirea din Iad. L-am tras în braţe şi l-am strâns cu toata forţa, râzând cu o veselie rară.

— Şi mie mi-a fost dor, prietene, chiar dacă mi-ai nenorocit vreo douăzeci de oase.

— Abia ţi-am făcut încălzirea.

Am râs şi ne-am întors în casă, ţinându-ne pe după umeri.

Mă durea până şi măduva din oase, pumnii şi maxilarul, mi se umflase nasul, dar cel puţin scăpasem de loviturile la ochi, deşi cunoscându-

l pe Wolf, avusese grijă să nu mă ferească acolo. Pentru el, ce se întâmplase afară fusese o mică joacă, ştiam de ce era cu adevărat capabil şi trebuia să îmi amintesc că luptam cu un soldat ce fusese antrenat în cele mai inumane condiţii şi devenise o maşină de ucis, ca să nu mă simt ca un idiot că mă bătuse măr. Cel puţin nu un idiot foarte mare.

8

ÎNTRE GHEAȚĂ ȘI MOARTE

A doua zi am reuşit să mă trezesc în sfârşit ca un om normal. Încă aveam dureri de la bătaia cu Wolf, ochii roşii de la vasele de sânge sparte, dar minţile erau momentan la locul lor. Luasem un somnifer puternic şi reuşisem să dorm fără coşmaruri, vederea mi-a revenit complet şi greaţa a dispărut, iar Wolf ştia că urma o foame de animal scăpat din lanţuri, pentru că a pregătit un mic dejun după care m-am ales cu cel puţin zece mii de calorii şi o grămadă de satisfacţie pe papilele gustative.

Toate leacurile lui erau mai nenorocite decât orice pe lume în timp ce acţionau, dar efectele pe care le lăsau erau miraculoase.

Nu mă mai simţisem atât de puternic de prea mult timp, corpul îmi era detoxifiat şi tot ce simţeam era forţă brută şi sănătate. Eram gată să mă lupt cu zece bărbaţi şi să mă şi distrez în timpul ăsta. Dar, cel mai important, reuşeam să îmi controlez gândurile şi abia aşteptam să plec cu Wolf în următoarea „excursie".

Înainte de asta, însă, era ceva ce îmi clocotea în vene şi nu mai reuşeam să îi rezist.

Corpul mi s-a adaptat mult mai rapid temperaturii scăzute şi nici nu am mai avut nevoie de trei perechi de pantaloni.

M-am privit în oglinda de la baie şi mi-am trecut degetele prin barba pe care nu o mai răsesem în ultimele patru zile. Trăsăturile mature erau şi mai accentuate aşa, îmi plăcea, era un contrast al dracului cu tatuajele de pe gât, dar mai important decât asta; avea să țină de cald când va mai crește.

L-am lăsat pe Wolf să termine bagajele şi am mers în garaj, acolo unde mă aştepta cea mai mare distracţie aici şi febleţea lui Jeremiah.

Imediat după ce am urcat în maşină şi am pornit motorul, sunetul şi vibraţiile puternice au fost cel mai puternic drog de care aveam nevoie în momentul ăla.

Nu eram fanul maşinilor de dimensiune medie, îmi plăceau cele cât mai mari când venea vorba de deplasare, dar nu cumpărasem BMW-

ul ăsta pentru deplasare, ci pentru joaca cu moartea.

Căutasem săptămâni în şir ceva potrivit pentru condiţiile de aici şi ajunsesem la concluzia că nimic nu putea să întreacă un M4 la drifting pe gheaţă. Era un monstru pe care îl ţineam închis în garaj şi la care apelam doar în situaţiile cele mai disperate.

Am pornit muzica şi am accelerat, îndreptându-mă spre ocean.

Eram la vreo două sute de metri distanţă, dar dura mai mult să găsesc o zonă potrivită ca să pot trece cu maşina, pentru că plaja era împânzită de bucăţi mari de gheaţă, găuri şi alte capcane.

Capetele se întorceau din toate părţile, priveau maşina ca pe un diavol ce ieşise la suprafaţă şi exact aşa arăta. Negru mat în contrast cu zăpada şi gheaţa, nu avea cum să nu îţi fure privirea. Era ceva diferit aici, toţi aveau maşini mari, zdravene, SUV sau nimic, BMW-ul ăsta întorcea capetele ca un fotomodel într-o mulţime de bărbaţi. Lui Ariah îi plăcea să se compare cu ea, se izbea toată ziua de gură cască. Avea dreptate.

Mi-am amintit că aşa îi spuneam şi maşinii din cauza ei „Ariah bruneta", dar acum nu mai eram aşa confortabil cu porecla asta, avea să rămână BMW sau monstrul ce probabil o să mă ucidă într-o zi.

După ce am scăpat de pe plajă şi de privirile curioase, am accelerat pe ocean. Fix pe ocean, pe Arctic, al cărui strat de gheaţă ajunsese la aproximativ treizeci de centimetri şi nu exista nicio şansă să se spargă sub mine. Pericolul venea din alte părţi, erau denivelări în anumite zone, gheaţa nu era netedă precum ar fi putut părea, o secundă de neatenţie şi puteam să mă rostogolesc cu maşina până nu mai rămânea nimic întreg din niciunul dintre noi, deoarece nu era drifting cu 50 la oră, ci uneori cu 200, recordul era de 240.

Am accelerat spre nesfârşitul îngheţat, era tot ce vedeam în faţă şi am pierdut orice contact cu lumea din spatele meu, cu Barrow sau cu San Francisco. Eram într-un iad îngheţat, călare pe un monstru care îmi asculta toate comenzile.

Acul a ajuns la 200 şi vibraţiile motorului mi-am făcut inima să bubuie într-un sevraj nebunesc, am tras frâna de mână şi am rotit de volan. Aderența era maximă, tracţiune integrală, am simţit puterea celor patru roţi care încercau să menţină stabilitatea maşinii, dar gheaţa câştiga întotdeauna lupta asta, totul spre distracţia mea.

Am accelerat şi am tras de volan, învârtindu-mă în altă spirală mortală în care părea că am pierdut complet controlul, viteza era ameţitoare şi în spatele meu se vedea zăpada pe care o spulberam, arăta ca o avalanşă ce venea după

mine, iar maşina părea o tornadă neagră, o spirală perfectă ce avea să fie distrusă dacă eu îmi pierdeam concentrarea chiar şi pentru o secundă.

Tot corpul îmi funcţiona la nivel maxim. Fiecare instinct, muşchi şi simţ erau activate, concentrarea de a executa corect schemele şi de a nu pierde controlul maşinii, alături de ochii ce analizau totul în jur, în căutarea capcanelor din gheaţă.

Am ocolit în ultimul moment un dâmb ascuns în zăpadă, dar am văzut prea târziu o gaură ce m-a propulsat în centură. Maşina a înghiţit lovitura ca o campioană şi a urmat o serie de alte rotiri şi alunecări, patinajul roţilor era ca o sfoară subţire ce mă ţinea atârnat deasupra unei prăpăstii adânci. Motorul urla, toată maşina părea să vibreze odată cu mine. Wolf şi Jeremiah o scoteau deseori cât eu lipseam, piesele se uzau repede, mai ales în zona asta, dar ştiu că niciunul nu îi forţa limitele aşa cum o făceam eu.

Pentru că ei nu aveau motivele mele. Se urcau la volan cu frică, eu total lipsit de ea, dimpotrivă. Atunci când ajungeam pe gheaţă, nu eram complet convins că aveam să mai cobor viu din maşină şi niciodată nu îmi păsa ăsta, mă distram cu un pas în iad, dacă tot aveam să mor, măcar să simt şi viaţa înainte de asta. Şi viaţa nu

se simţea niciodată aşa, nu îmi auzeam niciodată sângele vuindu-mi prin vene.

Clacajul s-a produs într-o secundă. A fost prea târziu să dau înapoi şi să îmi blochez mintea, gândurile mi-au fugit spre ea şi spre efectele pe care le avea ea asupra mea. Permiţându-mi acum să analizez asta, mă înşelasem. Era ceva, sau cineva, care mă arunca în abis chiar mai tare decât 250 de kilometri la oră pe gheaţă.

Am oprit cu o frână puternică şi maşina a derapat frenetic, am pierdut controlul câteva momente, învârtind de volan în direcţia opusă, până când, cu greu, maşina s-a oprit. În jurul meu era o furtună de zăpadă, un dezastru pe care îl creasem singur, pentru că nu ningea, dar în capul meu s-a trezit din nou monstrul. Disperarea de a-l izgoni m-a împins mai departe decât am ajuns vreodată atunci când am accelerat din nou, nu mai derapam ca să mă distrez, nici măcar să mă joc cu moartea, în mişcările mele era furie pură, disperare de a obţine frica suficientă să mi-o scoată pe ea din cap, adrenalina la limite atât de extreme, încât şi senzaţiile produse de Dakota să fie pe locul doi.

Nu aveam să reuşesc fără să mor.

Probabil doar aducând maşina în stadiul de a se rostogoli pe gheaţa asta aveam să reuşesc să îmi iau complet gândurile de la orice altceva şi, ce m-a speriat, a fost faptul că mă tenta ideea,

mă tenta gândul de a termina cu totul aici şi acum, într-un asemenea fel, dar tot ea m-a oprit.

Mi-am imaginat-o aflând asta. Aflând că murisem ca un idiot inconştient după ce fugisem de ea, era suficient de deşteaptă să ştie că făceam asta din cauza ei, în disperarea de a o uita.

Am oprit din nou maşina, cu o frână mai lentă ce nu m-a mai învârtit de zece ori pe gheaţă. Am strâns volanul în pumni şi în jurul meu s-a făcut brusc linişte, am privit spre infinitul alb şi îngheţat. Doar respiraţia mea se auzea, alături de sunetul materialului de pe volan, pe care îl strângeam în pumni. În ciuda chinului masiv, motorul se oprea întotdeauna cu un tors lent. De data asta reuşisem să îi fac de cap. Un semnal din bord îmi indica supraîncălzire şi un firicel de fum ieşea de sub capotă.

Mi-am izbit capul de tetiera şi am respirat ritmat până când bătăile inimii mi s-au calmat. Am pornit motorul şi am întors pe loc, ignorând avertismentele, am accelerat înapoi spre casă.

Eram mult mai calm şi relaxat, mi se reglase nivelul de adrenalină, dar mai aveam până la stadiul suprem de calmitate.

Conducând prin oraş, în limita legală, am observat imediat ceva suspect în urma mea. Părea că o maşină mă urmărea. Am încercat să nu devin paranoic atât de repede şi am încetinit,

dându-i voie să mă depășească, dar atunci a încetinit și el, ajungând suficient de aproape să îi văd fața prin parbriz.

Am oprit cu o frână bruscă și am coborât din mașină. Am ajuns lângă el și am izbit cu pumnul în geamul de pe partea șoferului, care apoi s-a lăsat în jos.

— De ce dracu' mă urmărești?

Isac a rânjit, cioflăind o gumă.

— E un oraș mic, omule. Poate mergem în aceeași direcție.

Am scrâșnit din dinți. Habar nu aveam cine era idiotul ăsta și ce căuta aici, dar nu îmi plăcea absolut nimic în legătură cu el și ajunsesem să nu mă mai înșel în privința asta.

— Mișto roți, a arătat cu capul spre mașina mea. Am respirat pe nări, abia abținându-mă să nu îl smulg de acolo și să îi îndes capul în zăpadă. M-am aplecat și mi-am rezemat cotul de plafon.

— Ce cauți în orașul ăsta?

Știam deja că nu avea să îmi spună mie, evident, dar voiam să îi văd reacția.

— Voiam să te întreb același lucru. Ești la fel de dubios ca mine, și-a îngustat ochii, privindu-mă fix. Mi-am strâns pumnii, apoi i-am relaxat.

— Eu nu urmăresc oamenii prin oraș și nu umblu prin baruri cu amenințări.

A rânjit din nou.

— Nu toți avem un BMW, trebuie să ne umplem timpul în rahatul ăsta de oraș. A făcut un semn ciudat, apoi a ridicat geamul.

— Salută-l pe Wolf din partea mea, a mai adăugat într-un rânjet vizibil batjocoritor, apoi a accelerat pe lângă mine.

Am privit în urma lui, tot strângându-mi pumnii, cu o neliniște tot mai puternică în privința acestor vizitatori.

Wolf pregătise deja totul, rucsacii aşteptau lângă scară, iar alături de ei era aşezat Jeremiah. Încă eram furios după faza cu Isac, dar am încercat să mă abțin şi să nu îl iau iar la întrebări.

S-a uitat cu ochii mari la mine când am coborât, apoi la maşina ce scotea fum şi mai tare, la mine şi tot aşa.

— Stai calm, nu am distrus-o.

— Eşti sigur? Nu credeam că cineva poate aduce o asemenea maşină în stadiul ăsta.

Am ridicat capota. Fumul a ieşit dens, sfârâind. Căldura degajată i-a zbârlit lui Jeremiah sprâncenele când s-a aplecat. Am verificat cablurile şi am fost uşurat să observ că nu era nimic ars sau topit.

— Probabil e pompa de apă, o să mă ocup de ea după ce mă întorc.

Am închis capota, chiar dacă ieşea fum în continuare.

— Pleci deja?

Am simţit o tensiune bizară în vocea lui când m-a întrebat asta, l-am studiat atent, dar încruntătura i-a mascat repede reacţia.

— Cu Wolf, pe ocean.

— Oh, încă o serie de antrenamente mortale?

Nu mă păcălea, simţeam uşurare în vocea lui şi clar nu se datora faptului că îi rămânea prietenul aici.

— Prefer să îi zic calmare mortală.

Şi-a fixat privirea pe maxilarul meu şi a ridicat din sprânceană, l-am masat uşor şi am zâmbit, încă era umflat şi vânăt de la loviturile lui Wolf.

Vorbind de lup – la propriu – a ieşit din casă, complet echipat şi gata de excursie. Am simţit o satisfacţie drăcească să văd că şi el avea un ochi vânăt.

— Ai zece minute la dispoziţie să te schimbi. S-a încruntat la mine, apoi la maşina ce fumega. I-am aruncat cheile să o bage el în garaj şi am intrat în casă, Jeremiah a venit după mine, la bucătărie. Luna şi Echo nu erau prin preajmă, probabil Wolf îi închisese deja ca să nu devasteze toată casa cât vom fi plecaţi.

— S-a întâmplat ceva, Jer?

— Am trecut să mă asigur că eşti OK, mă aşteptam să vii ieri la bar.

Am umplut un pahar cu apă şi l-am dat pe gât.

— Wolf m-a băgat la detoxifiere.

— Otrava aia ce îţi bagă toţi dracii în cap?

Am zâmbit, privindu-l. Făcuse greşeala să accepte un pariu cu mine şi băuse şi el o dată. Nici până în ziua de azi nu îmi spusese ce văzuse, dar urlase ca un descreierat vreo cinci ore şi încercase să fugă din oraş.

Revenind în prezent, i-am observat cearcănele de la ochi şi mi-am amintit discuţia ciudată din bar, ce băgam mâna în foc că avea legătură cu Isac si ce dracului dubioşi mai apăruseră prin zonă.

— Nu plec încă, Jer, stai liniştit. Nu am uitat promisiunea pe care ţi-am făcut-o, dar sper că ai rezolvat problema.

S-a rezemat de blat, cu mâinile la piept şi privirea în pământ.

— Vezi direct prin mine, nu-i aşa?

Am oftat.

— Nu atât pe cât mi-aş dori.

— Trebuie să fac ceva, Dwayne.

Seriozitatea din vocea lui mi-a zbârlit pielea pentru o secundă.

— Ceva în legătură cu ce?

— În legătură cu viaţa nenorocită din oraşul ăsta. A oftat şi a privit în tavan, avea o epuizare psihică pe care o cunoşteam mult prea bine.

— Afacerile nu mai merg bine deloc. Au început să apară tot mai mulţi distribuitori de alcool, magazinele mă bagă în pământ, pentru că

au început să scadă preţurile. Orice aş face, orice am face eu şi Ariah, rămânem tot copiii hoţului de la Oil Enterprises. M-am săturat până în gât de eticheta asta. M-am săturat să o privească pe Ava ca pe trădătoare pentru că s-a îndrăgostit de mine.

Mi-am aşezat mâna pe umărul lui şi l-am forţat să mă privească.

— Jer, ştii cât de mult îţi admir determinarea şi curajul, dar devii enervant de încăpăţânat. Vreau să te ajut, lasă-mă să o fac.

A zâmbit cu amărăciune şi şi-a aşezat mâna peste a mea.

— Ştiu, dar nu îţi pot lua banii, Dwayne. După ce a murit tata, am jurat că eu nu o să fac niciodată greşelile lui.

— Nu e acelaşi lucru, la dracu'! Tatăl tău s-a împrumutat la cămătari, la tot felul de nenorociţi, apoi a încercat să saboteze o sondă de petrol. Eu sunt cel mai bun prieten al tău. Nu ai face la fel, în locul meu?

— Nu e vorba de asta, ci de repulsia pe care o am pentru asta. Să iau bani de la tine ar însemna că am eşuat, că nu am atins singurul ţel ce mă ţine în viaţă de atâţia ani. Trebuie să fac asta pe cont propriu, înţelege.

Mi-am strâns buzele, dar am încercat să o fac, să îl înţeleg, să mă pun în pielea lui şi să îmi dau seama ce fel de demoni îi măcinau lui gândurile.

Şi-a scuturat imediat capul şi şi-a frecat faţa cu palmele.

— Dar nu de asta am venit aici.

Wolf dădea târcoale pe afară, aşteptând şi fumegând. Ura sa îl ţină cineva pe loc, mai mult ca sigur aveam să iau o bătaie soră cu moartea pentru treaba asta, dar momentan eram atent la Jeremiah.

— Spune.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Ariah?

Am încercat să nu am vreo reacţie, dar Jeremiah era prea atent.

— La ce te referi, mai exact?

— După ce s-a întors alaltăieri, e tot posomorâtă şi nervoasă. Azi a ţipat la mine să o las în pace şi nu a mai făcut asta de când avea treisprezece ani.

Am oftat şi mi-am trecut mâna prin păr, rezemându-mă şi eu de blat.

— Jer, e…

— Nu te oblig să vorbeşti despre asta, dar voiam să ştiu dacă ea e motivul din cauza căruia nu ai venit ieri la bar.

— Nu ea este motivul, ţi-am spus deja, iar nervozitatea ei se datorează probabil faptului că, am oftat iar, nu era uşor să spun asta, să recunosc că o respinsesem pe sora celui mai bun prieten pentru altă fată, dar trebuia să ajung şi la discuţia asta.

— A aflat că m-am îndrăgostit de cineva. Până acum nu a existat nimeni, dar de acum încolo nu mai pot să fac nimic. O respect pe Ariah, Jer, chiar dacă între noi nu a fost niciodată dragoste.

El a privit în gol câteva secunde, apoi a zâmbit încet în colţul gurii, parcă la un gând propriu. Când s-a uitat la mine, era calm.

— Apreciez că ai făcut asta, acum înţeleg de ce eşti aşa ciudat încă de când ai venit.

Am râs fără amuzament.

— Cum o cheamă?

— Dakota.

— Un singur lucru nu îl înţeleg; dacă există în San Francisco o fată pe care o iubeşti, ce cauţi aici? Mai ales plănuind să stai până anul viitor?

M-am gândit pentru o secundă dacă să îi spun sau nu, dar nu era acum momentul pentru asta.

Am zâmbit şi l-am bătut iar pe umăr.

— E o poveste lungă, prietene, pentru altă zi.

— Treci pe la local după ce scapi din ghearele lui Wolf.

A strigat după mine când am fugit spre etaj.

— Rămâne stabilit, dar doar în cazul în care o să mai scap viu. Am strigat înapoi şi l-am auzit râzând.

Eram oarecum uşurat că vorbisem şi cu el despre Ariah, chiar dacă nu detaliasem mare

lucru. Nu îmi plăcea faptul că Ariah îşi schimbase atitudinea din cauza mea, mă păcălise părând împăcată cu ideea. Speram să fie de vină doar faptul că şi-a pierdut partenerul de sex şi nimic mai mult.

Wolf îmi pregătise deja hainele, aşa că schimbul a fost rapid, nu avea rost să mai fac duş, să îmi deschid porii acum şi apoi să ies în aerul polar. Urma să primesc alte o sută de motive să mă îmbolnăvesc în zilele ce vor urma.

Telefonul avea să rămână aici, dar l-am verificat din instinct.

Surprinzător, dar toţi mă lăsaseră în pace, mă interesa doar faptul că ea nu îmi scrisese şi nici nu mă sunase. Însă o făcuse altcineva, o persoană al cărui nume îl vedeam pe ecran doar în situaţiile importante.

Madox mă sunase de patru ori, apoi îmi lăsase un mesaj vocal prin care îmi ordona să îl sun cât mai repede.

M-am contrazis cu mine însumi pentru câteva minute, nesigur dacă ar trebui sau nu să iau legătura cu el, dar dacă îşi dorea să vorbească cu mine, avea să o facă într-un fel sau altul.

Am oftat şi am încercat să îmi găsesc energia pentru ce avea să urmeze.

După câteva tonuri de apel, mi-a răspuns o voce feminină.

— Biroul domnului Welron, cu ce vă pot ajuta?

Mi-am trecut mâna prin păr şi m-am aşezat pe pat. Nu îmi era de ajuns că mă forţa să vorbesc cu el, acum mă mai dădea şi pe mâna asistentei.

— Aş vrea să vorbesc cu el.

— Domnul este într-o şedinţă importantă, nu vă pot face legătura cu el. Cine să îi spun că îl caută?

Tonul ei se schimbase, mai că mă lua la rost că îndrăznisem să fiu atât de direct. Ei bine, dacă era ocupat, cu atât mai bine.

— Dwayne Teller.

— Oh…

A părut că se îneacă după ce mi-a auzit numele, eram sigur că băuse ceva înainte. Reacţia ei nu era un semn bun.

— Îmi cer scuze, vă fac imediat legătura cu domnul Welron. Vă rog să aşteptaţi câteva momente.

— Sigur, am mormăit. Deci Madox mă transformase în prioritate chiar şi într-o şedinţă foarte importantă, cam atât de furios era.

Am aşteptat mai mult de câteva momente, cu o melodie plictisitoare la ureche, moment în care Wolf a venit peste mine. Privirea lui furioasă m-a luat în pene imediat, dar i-am mimat „Welron” pe buze şi furia lui s-a transformat în curiozitate.

— Alo!

S-a auzit vocea inconfundabilă a lui Madox în acelaşi timp în care i-am închis lui Wolf uşa în nas.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine.

— Mă surprinde faptul că ai sunat înapoi.

M-am aşezat din nou pe marginea patului şi mi-am tras părul ce îmi tot cădea pe frunte.

— Este totul în regulă?

— Nu, Dwayne! Nu deloc în regulă!

Nu m-a luat prin surprindere urletul lui, era de aşteptat, totuşi, mi-a pus un ghimpe în gât.

— Te-am avertizat să nu faci asta! Mi-ai promis, Dwayne!

Abordarea lui era mult mai rezervată decât fusese a lui Stephen, totuşi, mă simţeam zguduit mult mai tare.

— A fost o greşeală, Madox. Încerc să repar totul până nu e prea târziu.

— Fiica mea a stat o zi întreagă închisă în cameră şi a plâns. Nu ştiu ce încerci tu să repari, mai exact.

Mi-am strâns ochii şi am încercat să îmi menţin calmul, nenorocita de durere se întorcea.

— Ştii cât de mult mi-am dorit asta, Madox. Şti mai bine decât oricine, nimeni nu mă cunoaşte ca tine, nimeni nu mă mai cunoaşte… dar m-am înşelat crezând că o să fac faţă.

S-a auzit şi oftatul lui.

— Ăsta e şi motivul pentru care nu am venit încă peste tine să te rup în două pentru ce i-ai făcut, dar asta nu se va mai repeta. La fel de bine ştii şi tu ce înseamnă Dakota pentru mine.

Am înghiţit uşor şi am clătinat din cap.

— Da, ştiu.

Şi probabil eram sigurul care ştia, eu şi Madox ştiam multe unul despre altul, într-o mare măsură mi-a fost ca un tată în tot timpul ăsta, dar şi un bun prieten. El şi-a dorit-o pe Dakota, nu Mikaila. El a aflat de ea, a găsit-o şi a luat hotărârea să o înfieze, Mikaila nu şi-a dorit mai mult de doi copii, dar ceva l-a atras inexplicabil pe Madox spre Dakota. S-a dedicat obsesiv vindecării ei şi, privind din punctul ăsta de vedere, suspiciunile Dakotei erau fondate. Îi iubea şi pe Dax şi Danica, dar Dakota era singura pe care o simţea cu adevărat copilul lui.

— Îmi pare rău, Madox. Îţi jur că nu am vrut să se ajungă aici, aş fi dat orice să fiu… normal, să îi pot oferi iubirea pe care o merită.

— Dwayne, dacă aş fi avut vreo secundă ideea că nu eşti normal, nu te-aş fi lăsat să te apropii de fiica mea. Boala e doar în capul tău, dar ţi-ai făcut alegerea. Nu o să permit ca asta să se întâmple a doua oară şi sper că eşti conştient de asta. Te iubesc ca pe fiul meu, ştii asta, dar dacă o mai faci o singură dată să plângă, o să regreţi! De mine nu te poţi ascunde atât de uşor.

După asta, apelul s-a întrerupt, iar eu am rămas cu telefonul la ureche şi cu degetele înfipte în păr. Mă aşteptasem la o conversaţie mult mai vulcanică, deşi eram sigur că se abţinuse foarte mult. Îi simţisem furia mocnind, m-ar fi călcat în picioare până acum dacă eram oricine altcineva, însă ce mă rănise cu adevărat nu erau ameninţările lui, ci confirmarea că Dakota suferise foarte mult din cauza mea.

Acum era, poate, într-o stare mai bună, însă la început nu fusese aşa puternică precum sperasem eu. Ca să mă otrăvesc şi mai mult, am deschis şi mesajele de la Alice din acea zi, toate pline de reproşuri şi injurii, din ce în ce mai furioase, până la promisiunea că o să îmi spargă capul când mă întorc.

Ei bine, Alice, dacă nu mi-l sparg singur zilele astea, e o promisiune că o să te las pe tine să mi-l spargi.

Mi-am tras haina pe mine şi am coborât la parter, dorindu-mi şi mai tare să plec de aici şi să mă pierd în epuizarea antrenamentelor lui Wolf.

Nu m-a criticat pentru întârziere şi nu a întrebat cum a decurs discuţia cu Madox, dar privirea lui îmi spunea că nu avea să fie blând cu ce va urma.

9

MONSTRUL NIMICIT DE UN FIR DE APĂ

Nu mai aveam sânge în vene.

Plămânii mei nu mai trăgeau oxigen.

Păream mort, dar totuşi, mă simţeam mai viu decât am fost în ultima vreme.

Am deschis ochii şi tăietura dureroasă a frigului mi-a străfulgerat prin vene, dându-mi de înţeles că încă trăiam, totul organismul meu pompa, funcţiona la cel mai înalt nivel.

În asemenea momente, îmi aminteam cât de puternic eram, reuşeam să îmi adun energia psihică, astfel încât să o pun in funcţiune pe cea fizică.

Nu funcţionau una fără cealaltă şi nenorocita mea de depresie mă făcea de multe ori să mă simt ca un bărbat amărât ce abia se putea ridica din pat.

Am privit în jurul meu. Iadul îngheţat ce mă înghiţise şi părea că avea să îmi fie sfârşit.

Eram în Arctic, scufundat în apă atât de rece, încât fusese aproape să mă ucidă de multe ori până acum.

Nu aveam echipament de scafandru, nu aveam tub de oxigen, mă scufundasem în apa de sub stratul gros de gheaţă, bazându-mă doar pe aprobarea lui Wolf şi pe puterea propriului corp.

Era incredibil cum totul se punea la treabă fix atunci când rămânea fără ceva atât de important precum era respiraţia. Îmi simţeam inima luptându-se să mă ţină în viaţă, să menţină tot organismul în parametri, deşi circulaţia sanguină scăzuse cu mult şi simţeam deja dificultatea prin care nervii mei trimiteau impulsuri creierului.

Era cod roşu în corpul meu, dar totul funcţiona. După mult timp, totul funcţiona atât de bine, încât senzaţia era înnebunitor de plăcută chiar şi peste paralizie. Adorasem încă de la început felul în care deveneam mai puternic după o asemenea scufundare, în ciuda factorilor negativi.

Totul era pace, nu se auzea absolut nimic, nu vedeam mai mult decât îmi permitea gaura făcută în gheaţă deasupra mea, puteam să fiu în mijlocul oceanului sau în mijlocul universului, părea acelaşi lucru. Pierdeam uşor noţiunea timpului aici, secundele păreau minute, iar

minutele păreau ore. Mă gândeam la toate şi nu mă gândeam la nimic.

Primul semnal a fost durerea surdă din piept, alarma pe care mi-o dădea corpul că se va ocupa de apa rece, dar nu şi de înec, însă liniştea era atât de plăcută, de tentantă, încât nu m-am îndurat să înot spre suprafaţă.

Era uşor să pierd controlul după asta, dar gândurile mi-au fugit din nou la ce spusese Madox despre Dakota şi faptul că suferise atât de mult după plecarea mea.

Nu am realizat că închisesem ochii decât atunci când i-am deschis din nou, deja nu mai simţeam nimic din mine şi imaginea mi se distorsiona în faţa ochilor. Cineva părea să înoate spre mine, o femeie. Dispărea şi apărea de multe ori, era probabil produsul lipsei de oxigen din creierul meu, dar ce m-a speriat cu adevărat a fost să îi văd părul. Superbul păr roşcat, ca focul viu în apa îngheţată.

A apărut în faţa mea şi chipul ei a fost clar, Dakota înota alături de mine, dar acum eram suficient de lucid să ştiu că nu era ea.

Superbă, dar ireală.

Mi-am clătinat capul şi mi-am forţat corpul paralizat să se pună în mişcare, a fost de parcă am început să înot prin ciment, însă am reuşit să trec prin apa letal de liniştită şi am găsit gaura pe care o făcusem mai devreme cu Wolf.

Tremuram ca varga şi nu ştiam cum, dar am reuşit să îmi folosesc braţele ca să mă ridic deasupra gheţii. Wolf era aşezat lângă foc, m-a privit cu o sprânceană ridicată, apoi a zâmbit.

— Aproape trei minute jumătate. Nu mă aşteptam, având în vedere cât ai fumat zilele astea.

Am zâmbit şi am tras parka pe mine. Era un cadou de la Wolf, o blană pe care toţi eschimoşii o purtau, din blană de ren. Nu aveam altceva în afara unui short de înot şi adevărata provocare era să nu pui zece straturi de haine pe tine după ce ieşeai din apa aia. Mi se părea tentant să sar direct în focul ăla din faţa lui Wolf, cam atât de frig îmi era.

Mi-am scuturat de câteva ori şi am început să fug pe loc, să dau din mâini şi din picioare ca să îmi pun din nou circulaţia în mişcare, apoi m-am aşezat lângă foc, în faţa lui Wolf. Mi-a întins o halbă în care ştiam deja ce era şi am băut cu sete.

Vin fiert, preparat de el. Totul merita când veneam cu Wolf pe Arctic. Am scos un sunet de satisfacţie şi mi-am dat capul pe spate, privind cerul ce era atât de negru. Deja era noapte în toată regula, deşi probabil nu trecuse nici de opt seara. Vântul abia adia şi părea că, în sfârşit, aveam puţin noroc, pentru că nu urma să vină vreo altă furtună de zăpadă.

Eram pe Oceanul Îngheţat, suficient de departe să nu mai vedem nicio urmă de civilizaţie, suficient de departe să mă simt pe altă lume, dar Dakota mă găsise şi aici.

— Ce ai văzut acolo? m-a întrebat Wolf când privirea mi-a rămas fixă în foc. Încercam să mă bucur doar de senzaţia vinului fierbinte curgând pe gât, dar capul îmi era în alte părţi.

— Ce tot văd de când am venit aici.

Wolf m-a privit intens şi a luat o gură din vinul lui.

— Se pare că de ce vrei să te depărtezi mai mult de ea, de asta e mai puternică. De când nu l-ai mai visat pe Jake?

— Din noaptea în care am plecat de lângă ea. Şi, sincer, nici atunci nu sunt sigur că era el.

Wolf a tăcut, privirea lui înţeleaptă cerceta parcă nimicul din jur, eu l-am urmărit atent, peste limbile de foc. Uneori părea atât de tânăr şi puternic, iar în momente ca acestea îmi dădea impresia că se afla pe pământul ăsta de sute de ani. Felul în care focul îi lumina trăsăturile, linia străveche ce rămăsese pură, înţelegeam de ce aleseseră să îl numească „lup", uneori chiar părea una cu animalul.

— Cea mai rapidă cale de a uita de o suferinţă, este să o înlocuieşti cu alta, dar nu e şi cel mai sănătos mod. Se pare că, în sfârşit, ţi-ai găsit medicamentul împotriva lui Jake.

Am lăsat blana să îmi cadă de pe umeri şi am rămas dezbrăcat în faţa focului, nu îmi mai era frig şi corpul îmi trepida de energie.

— Nu l-am uitat, Wolf. Nu mă simt mai puţin vinovat, e încă acolo şi foarte puternic, doar că acum vinovăţia pentru ce i-am făcut Dakotei, acaparează totul.

— Nu şi când iei bătaie, din câte am văzut. A rânjit, eu am pufnit în râs şi am luat altă gură de vin.

Restul serii l-am petrecut în linişte. Linişte deplină.

Eu şi Wolf am intrat într-o sesiune de meditaţie în care ne-am contopit cu natura din jurul nostru, cu nimicul căruia i-am dat voie şi în minte. Aveam mare nevoie de asta şi chiar dacă mi-a fost greu la început, am reuşit să golesc complet totul şi m-am concentrat doar pe răspunsul corpului meu, pe care nu l-am mai ascultat de mult timp.

M-a trezit bătaia vântului în prelata corului. Era suficient de groasă să nu pătrundă frigul, dar totuşi o agita zdravăn. M-am întors în sacul de dormit şi m-am întins pe spate, Wolf lipsea dintr-al lui şi ceasul de pe mâna îmi spunea că era 8:48 dimineaţa. După meditaţie şi alte – cam multe – căni de vin fiert, alături de friptura lui Wolf, am adormit secerat şi, aşa cum se

întâmpla de fiecare dată când eram în preajma mentorului meu, somnul a fost liniştit şi lipsit de personaje demonice.

Am căscat zdravăn şi m-am ridicat în fund, apoi m-am zbârlit imediat. Aveam încălzire în cort şi era o podea de lemn dedesubt, dar eram totuşi pe Arctic, la minus patruzeci de grade, aşa că nu prea exista încălzire suficientă, exista doar acomodarea corpului cu condiţiile extreme, adică partea distractivă.

Wolf a intrat în cort, acoperit de zăpadă şi având dimensiunea unui urs polar cu atâtea straturi de haine pe el.

— Bun, te-ai trezit! Începeam să cred că ţi-am dat prea mult vin aseară.

— Mi-ai dat prea mult vin aseară, am bolborosit eu, încercând să ies din sac şi să mă îmbrac în acelaşi timp, înainte să îmi degere vreo extremitate importantă. Wolf a rânjit drăceşte, el băuse mult mai mult decât mine, dar nici măcar nu ameţise.

— A început furtuna?

— Încă nu, momentan doar ninge potolit, până mâine nu o să mai vină altă vijelie. Avem noroc.

Cum de ştia chestia asta, nici nu mă oboseam să întreb, învăţasem lecţia cu mult timp în urmă. M-am înfofolit cât de bine am putut, până când mişcarea a devenit extrem de dificilă, apoi am ieşit din cort şi am respirat

aerul rece ce putea să îmi reteze plămânii în două.

Pentru asta venisem aici.

Ningea liniştit, exact aşa cum spusese Wolf, atmosfera era plăcută şi nu atât de congelată cum fusese alte dăţi, dar asta nu însemna că era câtuşi de puţin călduţ, era ger de te lua dracu'. Lumina era puţin mai puternică aici din cauza zăpezii şi a faptului că nu exista nimic altceva în jur, dar nu vreo zi remarcabilă cu soare.

Wolf pregătise deja micul dejun, ouă ochiuri şi cârnaţi sfârâiau în multă grăsime, într-o tigaie deasupra focului, iar pâinea era bine învelită într-o folie de aluminiu pe care o aşezase pe jar încins. M-am alăturat lui şi mi-a turnat o cană mare de ceai, nu la fel de nenorocit ca cel pe care mi-l dăduse prima dată, dar nici ăsta nu era vreo delicatesă, însă îşi făcea treaba şi punea organismul în mişcare.

Am scos un sunet de satisfacţie şi aburul mi-a ieşit dens printre buze, mai lipsea un urs polar să ni se alăture şi totul era perfect.

Ninsoarea nu era atât de deasă încât să ne determine să intrăm în cort, aşa că am mâncat acolo, în faţa focului, în linişte şi cu puterea naturii dezlănţuindu-se în jurul nostru. Urcasem pe munţi, ajunsesem prin cele mai dese şi sălbatice păduri, stătusem chiar şi lângă un vulcan, lângă cascade zgomotoase şi fioroase, cunoscusem natura aproape în toate formele ei,

dar niciodată nu mă simţeam mai aproape de planeta Pământ cum era aici. Nu era nimic în jurul meu, dar totuşi erau atât de multe. Puterea brută ce mă susţinea deasupra, oceanul adânc şi letal de dedesubt.

Oamenii care spuneau că un lucru anume se va întâmpla atunci când va îngheţa iadul, nu ajunseseră încă aici. Aici iadul era îngheţat, tăcut şi letal.

— Vreau să îţi arăt ceva. A spus Wolf după ce am terminat de mâncat şi am strâns resturile. Trebuia să fim foarte atenţi cu mâncarea, urşii polari, deşi imenşi, aveau un talent înfiorător să se strecoare. Wolf avea puşca pe umăr, pentru orice eventualitate, pentru că mai avusesem surprize şi nu erau deloc plăcute.

— Sigur.

Fusese deosebit de tăcut în timpul micului dejun, privise în zare, cu gânduri ce nu i se citeau în privire. Dacă era special pentru mine să fiu aici, nu puteam descrie ce însemna pentru Wolf.

Mi-am tras gluga pe cap, peste căciulă, şi am pornit alături de el. Stratul de zăpadă nu era mai mare de douăzeci de centimetri deocamdată, dar asta se datora vântului ce spulbera totul.

Ne-am îndepărtat destul de mult de tabăra noastră şi am vrut să îl întreb când a avut timp să exploreze atât de mult, apoi am văzut ceva

ciudat în faţă. Wolf era şi el tăcut şi a rămas aşa până când am ajuns acolo.

Nu trebuia să îmi explice ce vedeam, însă avea un impact puternic şi am simţit nevoia să mă aplec în genunchi, în faţa fiinţei puternice şi imense, ce nu avusese însă nicio şansă împotriva naturii dezlănţuite.

O balenă fusese prinsă în gheaţă, capul îi rămăsese la suprafaţă, aproape sfârtecat de gheaţa ce se formase în jurul lui, iar zăpada din jur fusese curăţată – probabil de Wolf – astfel încât se vedea forma vagă a corpului imens prins sub apă. Părea să aibă undeva la douăzeci de metri.

Wolf s-a aplecat şi el lângă mine.

— A ratat migrarea şi a rămas blocată sub gheaţă. Când temperaturile scad foarte mult, stratul de gheaţă este imposibil de spart, chiar şi pentru o creatură atât de puternică.

Capul ei fusese atacat de animalele prădătoare, în jur era o baltă de sânge ce îngheţase şi imaginea nu era deloc una uşor de privit.

— De ce ai vrut să îmi arăţi asta? am oftat, trăgându-mi gluga de pe cap, Wolf a făcut la fel.

— Uită-te la ea. Uită-te cu atenţie.

A spus, indicându-mi să mă concentrez pe mărimea ei, pe corpul prins sub gheaţă. Arăta ca un monstru străvechi.

— Îţi dă impresia că nimic nu o poate doborî, că e atât de mare şi puternică încât va răzbate oriunde. S-a întins şi a rupt o bucată de gheaţă ce se formase în jurul gâtului balenei.

— Poate a fost rănită şi a rămas în urmă sau poate s-a crezut mult mai puternică decât gheaţa uşor de crăpat şi a vrut să o înfrunte. Oricare ar fi motivul, a pierdut, pentru că nu a făcut alegerea corectă şi şi-a crezut inamicul mult mai slab decât ea. Asta, mi-a arătat spre bucata de gheaţă din mâna lui. Asta este Dakota, tu o vezi pe ea aşa cum a văzut balena venirea iernii. O crezi fragilă şi uşor de spart, îţi e teamă că o greşeală din partea ta o poate face bucăţi, când, de fapt, fără să îţi dai seama, ea te-a înghiţit deja şi se pare că nu îi mai poţi scăpa nici la capătul lumii.

Şi-a pus mâna pe umărul meu şi mi-a întins bucata de gheaţă. În ciuda frigului teribil, mi-am scos mănuşa, pentru că voiam să îi simt răceala în palmă, marginile ascuţite.

— Învaţă să cunoşti puterea oamenilor din jurul tău, până nu e prea târziu. Nu eşti întotdeauna monstrul capabil să îi distrugă pe toţi.

L-am privit şi nu mi-am putut abţine lacrimile ce mi s-au format în ochi. De durerea creaturii ce sfârşise în dureri atât de cumplite, neputinţa ei de a lupta cu furia naturii, neputinţa

mea de a lupta cu proprii demoni, adevărul din cuvintele lui Wolf.

— Uită-te la mine şi spune-mi ce îţi doreşti cu adevărat în momentul ăsta.

— Îmi doresc să mă întorc la ea.

Cuvintele au ieşit fără să le pot opri, fără să mă gândesc măcar la răspuns.

M-a strâns de umăr, cu acea privire ce îmi inspira inteligenţă pură şi înţelepciune.

— Ascultă-ţi inima, fiule. Mintea o să te aducă în capcana gheţii.

L-am privit cu intensitate, era prima dată când îmi spunea astfel. Eu îi spusesem lui că îmi era ca un tată, iar el că îi sunt ca un fiu, dar niciodată nu mi se adresase direct aşa. Am înghiţit uşor şi am aprobat din cap, aşezându-mi mâna peste a lui.

M-a lăsat singur după asta, nu aveam încă energia să îl urmez, am rămas lângă leşul bietei creaturi, simţindu-mă conectat cu pierderea şi suferinţa ei. Wolf avea dreptate, ca de fiecare dată. O subestimasem pe Dakota şi puterea ei asupra mea. Crezusem că îmi va fi uşor să plec, că o să las timpul să treacă şi ea să mă uite, apoi o să mă întorc şi o să îmi reiau viaţa de unde rămăsese înainte să o întâlnesc pe ea.

Nu avea să mai fie niciodată la fel. Orice îmi făcuse Dakota Welron, reuşise să îşi înfigă colţii atât de adânc în inima mea, încât nimic nu părea să mă mai poată scăpa de ea.

Mă crezusem monstrul ce era acum în faţa mea, mort şi blocat în gheaţă. Mă crezusem prea distrugător pentru ea, dar oare chiar asta era, sau mă îngroziseră schimbările pe care începuse să mi le provoace într-un timp atât de scurt?

Wolf s-a întors cu o drujbă şi un târnăcop. Am tăiat gheaţa din jurul balenei şi am eliberat-o din capcana ce îi luase viaţa. Trupul imens a alunecat şi a fost imediat înghiţit de ocean, iar Wolf s-a aplecat în genunchi şi a făcut o rugăciune în gândul lui. Nu ştiam ce să mă rog, dar am rămas lângă el, tăcut şi conectat cu puterea spirituală a momentului.

Balenele erau creaturi sacre pentru tribul lui. Îi ţinuseră în viaţă timp de sute de ani. Nimeni nu avea voie să le mai vâneze în afară de ei, dar Guvernul le lua încet şi sigur toate drepturile, dar, din păcate, erau suficienţi braconieri încât să le pună existenţa în pericol. Wolf fusese învăţat să vâneze de către bunicul său, uneori mă gândeam de ce nu încercase niciodată să aibă propriul lui copil, dar nu întrebasem niciodată.

Când ne-am întors în tabăra noastră, ninsoarea se mai înteţise puţin, dar încă se putea sta afară. Mă tenta o altă serie de scufundări, dar Wolf mi-a schimbat planurile când mi-a permis mie să mă ocup de gătit, ceea ce se întâmpla rar. Era o provocare să găteşti în condiţii extreme, mai ales carne ce elimina sânge şi în preajma noastră erau o grămadă de prădători înfometaţi.

În faţa focului, Wolf meşterea ceva. Părea extrem de concentrat şi mi-am dat seama că era un os pe care îl luase de la balenă înainte să se scufunde. L-am lăsat în pace şi mi-am văzut de treaba mea, dar după ce am terminat de curăţat şi pregătit carnea, Wolf a venit la mine şi mi-a întins un colier. Lanţul era curea neagră împletită subţire şi strânsă în jurul a ceea ce părea un colţ, dar era osul de balenă pe care Wolf îl sculptase să arate astfel.

L-am privit surprins, iar el mi-a pus singur colierul la gât.

— De ce mi-l dai mie? am întrebat luat prin surprindere. Era frumos, alb-gălbui şi avea dimensiunea unui dinte de rechin, semăna cu unul din acele coliere obişnuite, dar avea o semnificaţie mult mai mare, iar atunci când l-am strâns în palmă, mi-am dat seama ca vârful era foarte ascuţit, pentru că mi-a străpuns uşor pielea.

— Să îţi aminteşti întotdeauna că niciun monstru nu este suficient de mare sau de puternic.

Am zâmbit şi m-am ridicat să îl îmbrăţişez. Nu era nevoie să îi mulţumesc prin cuvinte, îmi simţea recunoştinţa de fiecare dată. Încă nu eram complet vindecat, dar Wolf mă ajutase să văd clar nişte lucruri ce fuseseră în întuneric până acum. Mai aveam de muncă până la momentul în care aveam să fiu pregătit pentru o decizie,

dar cel puţin în capul meu nu mai era infernul ce fusese acum câteva zile.

Lumina slabă dispărea repede, aşa că Wolf voia să profităm de ea. Am făcut o serie de antrenamente, asta după ce m-a pus să alerg mai bine de doi kilometri înfofolit ca un eschimos, la propriu, apoi mi-a îndesat alte ceaiuri minune pe gât şi am m-au apucat căldurile atât de tare, încât dacă gaura din gheaţă nu ar fi fost deja acoperită, probabil aş fi sărit iar în apă.

Am rămas în pantaloni scurţi, desculţ şi cu nimic altceva, la fel era şi Wolf acum. Osul de la colier se simţea incredibil de rece pe pielea mea fierbinte, aburul îmi ieşea ca o vijelie printre buze şi mă simţeam tot mai animalic după fiecare secundă. Am urlat exact ca un lup, eliberând o fericire pe care nu o mai simţisem demult, apoi Wolf m-a urmat şi el. Am râs împreună şi ne-am luat la întrecere pe Oceanul Îngheţat.

El avea întotdeauna avantajul experienţei, dar eu îl aveam pe cel al tinereţii. Îmi cam lipsise la ultima noastră luptă, fusesem prea slăbit să îi fac faţă, dar acum mă adusese înapoi pe linia de plutire şi corpul meu răspundea cu toată forţa la competiție.

— Analizează fiecare mișcare a corpului, elimină-ți slăbiciunile, cum te-am învățat.

I-am ascultat cuvintele, concentrându-mă și ascultându-mi propriul corp, așa cum nu mai făcusem demult.

Lupta normală era ceva, dar pe Oceanul Înghețat, doar într-o pereche de pantaloni scurți și respirația ce parcă nu mai ieșea omenește, era altceva.

Durerea era paralizantă, dar în același timp îmi scotea la lumină toate defectele. Unde durea mai repede, acolo trebuia să repar.

Erau peste șase sute de tehnici diferite în Jiu Jitsu, Wolf spunea că era nevoie de o viață întreagă de dedicare pentru a ajunge să le cunoști și să le stăpânești pe toate. Era arta mea de luptă preferată, cea în care îmi simțeam cel mai bine puterea corpului și puteam să îmi dobor cel mai repede adversarul.

Nu îmi simțeam picioarele, dar știam exact ce trebuia să fac cu ele. Corpul meu zbârnâia de putere.

Wolf a ridicat palma în dreptul capului său, indicându-mi să lovesc cu piciorul. A fost ușor prima dată, a doua, dar ideea era să îmi mențin poziția, nici măcar să nu tremur, în timp ce loveam cu piciorul în același loc, destul de sus să înceapă imediat să mă ardă interiorul coapselor. Wolf mi-a prins piciorul și a încercat să mă doboare, m-am folosit de celălalt și am sărit asupra lui, doborându-l în genunchi.

A început să râdă și s-a ridicat. Tehnicile de autocunoaștere ne-au ținut ocupați câteva ore bune, până când furtuna ne-a obligat să grăbim întoarcerea.

Am mâncat în cort, apoi ne-am strâns lucrurile și am plecat spre oraș, dar niciunul nu aveam chef să ne întoarcem încă acasă, așa că Wolf a condus spre comunitatea Iñupiat și a oprit în fața casei părinților lui.

Întotdeauna simțeam altfel locul ăsta, atât de diferit de restul orașului, chiar dacă era la distanță doar de vreo trei kilometri de casa noastră.

Kumaglak părea că ne aștepta. Era ceva cu acești oameni care știau întotdeauna ce se întâmpla cu tine, când urma să apari și nu aveau nevoie de telefon pentru asta.

În casă era destul de frig, dar el purta doar un pulover subțire. Wolf s-a apropiat și i-a sărutat mâna, am făcut la fel, simțindu-mă mai aproape de spiritualitate decât oriunde altundeva. Bătrânul mi-a zâmbit și și-a așezat palma pe obrazul meu. Pielea lui se încrețea în jurul ochilor atunci când zâmbea, avea peste șaptezeci de ani, dar postura îi era dreaptă și demnă. Din păcate, rămăsese singur, mama lui Wolf murise anul trecut.

— Prea multă durere. A șoptit, cu mâna pe obrazul meu. Am simțit că se uita direct în sufletul meu, ochii lui negri erau capabil să vadă

prin mine și întotdeauna mi se înmuiau picioarele când făcea asta. Și Wolf avea un înalt nivel spiritual, dar Kumaglak îmi insufla direct acea stare antică, eram în fața unui *șaman*.

Mi-am aplecat privirea, iar el m-a tras de mână și ne-am așezat în fața șemineului, unde era și Wolf. Căsuța era mică, simplă, dar foarte primitoare și plină de esență spirituală.

Ne-am așezat pe podea, în fața focului, iar Kumaglak a întrebat ceva, dar nu în engleză. Vorbea engleza doar în fraze scurte, concise, dar știa întotdeauna să se facă înțeles. Nu era atât de înalt ca Wolf și nici atletic, Wolf semăna cu bunicul lui, pe care, din păcate, nu am apucat să îl cunosc.

Liniștea era plăcută, niciunul nu simțeam nevoia să spunem ceva. Am privit-o pe Aput, câinele husky al lui Kumaglak, care era mult mai potolită decât ai noștri.

Bătrânul s-a uitat la mine și a respirat adânc, apoi și-a așezat palma pe pieptul meu. Încă nu mă îndurasem să îmi dau geaca jos.

— Multă putere, dar inimă chinuită. Văd schimbare la tine.

Am zâmbit scurt și am privit în flăcări. Wolf ne-a adus câte o cana de ceai, era puțin mai bun decât ce îmi dădea mie de obicei.

M-am întors spre înțelepciunea din fața mea, sperând să găsesc răspunsuri în ochii lui ce văzuseră atât de multe. Trăsăturile de eschimos

erau mult mai pronunțate la el decât la Wolf, mai blânde. Era o adevărată operă de artă a antichității. Arăta exact așa cum arătaseră strămoșii lui cu mii de ani în urmă.

— Ce simți? am întrebat simplu. El a apăsat pe pieptul meu, apoi mi-a atins din nou obrazul și a privit prin ochii mei.

— Greșeală! Plecatul nu era răspunsul.

Mi-a înghețat inima.

Kumaglak s-a întors spre foc și a scos câteva bucăți de jar cu vătraiul.

— Focul tău are nevoie de tine. Se va stinge.

Am înghițit în sec și mi-a urcat fierea în gât. Nu era urmă de îndoială că se referea la Dakota. Wolf privea și el curios, mi-au transpirat dintr-o dată mâinile și mi-am dat geaca jos.

Am vrut să îl întreb ce mai vedea, dar a închis ochii și a început o rugăciune pe care nu o înțelegeam, dar o simțeam.

Se va stinge…

Cuvintele lui erau atât de simple, dar suficiente să îmi înghețe sângele în vene. Asta însemna că Dakota suferea foarte tare? Că era în pericol?

Capul mi se umplea din nou de gânduri negre, Kumaglak m-a prins de mână și m-a îndrumat să intru în meditație alături de ei, ceea ce am și făcut.

Am închis ochii și m-am rugat să primesc un răspuns. Să îmi dau seama ce trebuia să fac. Am

strâns osul de la medalion în pumn și chipul Dakotei mi-a apărut în minte, însă nu eram capabil să îmi dau seama dacă era fericită sau tristă. Cert era că, în subconștient începeam să îmi dau seama că poate nu luasem cea mai bună decizie.

Eram sub gheață.

Am încercat să respir, dar gura mi s-a umplut de apă și mi-a înghețat plămânii. Panica bruscă m-a făcut să îmi pierd controlul, realizând că nu găseam ieșirea din apă, nu găseam gaura în gheață.

Am început să tremur spasmatic, corpul să mi se cutremure din cauza lipsei de oxigen și am lovit orbește cu pumnii în gheață, încercând să o sparg.

Deasupra era Echo, el încerca să ajungă la mine, zgâria gheața cu ghearele, dar nu avea nicio putere.

M-am oprit și am văzut direct în ochii lui albaștri ce mi se păruseră mereu demonici.

El arăta ca un demon.

Un demon ce voia să mă ajute, deci poate nu erau întotdeauna toți răi.

Eram prins sub gheață și nu aveam nicio șansă de scăpare. Mi-am pierdut cumpătul și am început să urlu, chiar dacă astfel îmi găseam sfârșitul și mai repede.

Mi-am încordat pumnul și am încercat să lovesc încă o dată, într-o ultimă încercare ce a fost zadarnica, iar eu mi-am pierdut puterile și am început să mă scufund. Deasupra gheții, Echo încă se agita turbat, dar asta m-a forțat să mai încerc o dată. Cu ultimele puteri și complet lipsit de aer, mi-am trimis pumnul prin gheață și durerea m-a săgetat până în suflet. Nu mai eram în stare de altceva, spărsesem gheața, dar nu puteam să fac mai mult, exact ca balena ce își învinsese dușmanul doar pe jumătate. Alunecam înapoi în Iadul înghețat, apoi o pereche de colți s-au înfipt în mâneca mea și m-au tras cu toată forța.

Am reușit să sparg barierele coșmarului și m-am ridicat în șezut, respirând nebunește. Din instinct am strâns osul balenei în pumn și am înghițit în sec.

Îi simțisem durerea, disperarea și neputința. O agonie pe care nu aveam să o uit curând.

M-am împleticit din pat și m-am îndreptat spre baie. Îmi era frig, chiar dacă eram transpirat. M-am băgat sub jetul fierbinte și am încercat să îmi limpezesc mințile.

Plecasem de la tatăl lui Wolf pe la miezul nopții. Bătrânul mă ajutase, dar mă și bulversase teribil.

M-am îmbrăcat într-un trening gros și am ieșit afară, am alergat câțiva kilometri și apoi mi-am vărsat restul de energie pe sacul de box.

Îmi era dor de puterea mea fizică, mă rupsesem de antrenamente din cauza obsesiei mele de a sta departe de Dakota. Era cazul să îmi revin măcar din punctul ăsta de vedere.

Am ieşit din duş cu gândul la o omletă din vreo opt ouă, moment în care telefonul a scos un sunet scurt, dar care mi-a adus transpiraţia pe frunte. Nu îl avusesem cu mine şi nici nu îl verificasem noaptea trecută.

M-am apropiat de el şi am aprins ecranul fără să îl ridic, aveam mii de notificări de la e-mail şi canalul de Youtube, mesaje şi apeluri, dar, cumva, printre atâţia oameni care mă căutaseră, numele ei era în capul listei.

Mă sunase şi îmi lăsase un mesaj vocal.

Şi astfel s-a dus liniştea pe care mi-am creat-o zilele astea. M-am aşezat pe marginea patului şi am luat telefonul în mână, l-am strâns până când l-am auzit pocnind.

Nu puteam să o ascult.

Ştiam că nu era posibil. Dacă îi auzeam vocea, totul se ducea dracului şi eram în primul avion spre San Francisco. Nu aş fi suportat să ştiu că suferea acum, să o aud cerându-mi să mă întorc. Poate nu era asta, poate erau doar reproşuri în mesaj, dar nu eram dispus să risc.

I-am scris lui Stephen şi l-am rugat să îmi spună dacă s-a întâmplat ceva cu ea.

Mi-a răspuns imediat, dar nu aşa cum aş fi sperat.

„Un nemernic i-a rupt inima, cam asta s-a întâmplat cu ea.”

IO

CONSECINȚELE RĂZBUNĂRII

În zilele ce au urmat m-am concentrat doar pe antrenament. Am încercat să mă pierd în epuizare şi muncă, l-am ajutat pe Wolf cu proiectele pe care le avea prin oraş, am curățat șemineul, am mai cumpărat buturugi doar ca să am ce sparge, l-am ajutat pe tatăl lui Wolf să își repare mașina. Nu conta ce trebuia să fac, important era să fiu mereu în mișcare și epuizare, să nu mai cad în mizeria de depresie ce mă nenorocise destul.

Într-o dimineaţă, Jeremiah m-a rugat să le ajut pe Ava şi Ariah cu descărcatul noii încărcături ce venise pentru local, el mormăise un motiv pentru care nu putea să o facă, dar nu îmi bătusem prea tare capul cu asta, eram ocupat să fiu atent prin preajma lui Ariah şi, cumva

aşteptând-o să explodeze. Chiar dacă îşi pierduse controlul cu Jeremiah, cu mine părea să fie foarte bine. La bar râdeam, îmi servea băuturi şi discutam ca doi prieteni, de parcă nimic nu se întâmplase între noi, dar nu reuşeam să îmi dau seama dacă se prefăcea sau chiar nu era deloc afectată. Speram la a doua variantă şi faptul că Jeremiah exagerase.

Ajuns acasă, aveam chef să ies cu maşina pe gheaţă, aşa că exact asta am făcut. Nu avusese nicio defecţiune şi rezolvasem totul doar strângând un furtun. O chinuisem teribil zilele astea, dar cu cât eram eu mai furios, cu atât îmi cerea ea mai mult, aşa că iubeam maşina asta şi probabil faptul că nu mă ucisese încă.

Am simţit problema imediat ce m-am întors. Era parcată în faţa casei mele şi mă aştepta rezemată de capotă, cu mâinile în sân. Am coborât din maşină şi m-am uitat după Jeremiah, dar părea să fie singură.

— S-a întâmplat ceva, Ava?

Wolf ne urmărea de pe fereastra de la bucătărie. Apariţia asta i se părea şi lui la fel de bizară.

— Da, am nevoie de ajutorul tău.

Eram pe punctul de a şterge zăpadă şi gheaţa din grila maşinii, când m-am oprit brusc şi m-am uitat la ea. Ava îmi cerea ajutorul, deci venea sfârşitul lumii.

— Te ascult.

S-a îndreptat şi a tras o gură mare de aer, apoi a privit în jur, temându-se parcă să nu o audă cineva.

— Ava, am insistat eu, începând să îmi fac griji.

— Îmi e teamă pentru Jeremiah.

Am ridicat o sprânceană.

— De ce?

— Nu sunt încă sigură, dar se comportă foarte dubios în ultimul timp şi umblă tot mai des cu tipi ăia ciudaţi ce au venit în oraş. Azi-dimineaţă l-am auzit vorbind cu unul la bar, ziceau ceva de Oil Enterprises.

— Firma la care a lucrat tatăl lui? Ce dracului pune la cale?

— Nu ştiu, nu vrea să vorbească, de asta am venit la tine. Eşti cel mai bun prieten al lui, trebuie să îţi fi spus ceva. Speranţa din ochii Avei m-a făcut să oftez. O parte din mine voia să păstreze secretul lui Jeremiah, dar logica învingea şi îmi spunea că prietenul meu se băgase clar în ceva periculos.

— Tot ce ştiu e că urmăreşte să facă bani. Mulţi şi repede. Nu mi-a spus mai multe.

Ava şi-a trecut mâinile prin păr şi a început să se plimbe prin faţa mea.

— Se întâlnesc la şapte la vechiul abator, să discute. O să mă duc acolo şi o să aflu exact ce dracului se întâmplă.

— Oh, stai puţin! am prins-o de încheietură şi am tras-o spre mine când a vrut să urce în maşină.

— Habar nu avem cine e la mijloc, nu poţi pur şi simplu să apari acolo, în mijlocul lor! O să îţi pui şi viaţa ta şi pe a lui în pericol.

— O să mă ascund, o să…

— Ava! am strâns-o de încheietură, forţând-o să mă asculte. Nu te duci acolo singură, ai înţeles?! O să aflăm ce se întâmplă, dar acum calmează-te.

A început să respire mai repede, dar apoi a aprobat din cap şi m-a lăsat să o conduc în casă. Am pus ibricul de cafea pe aragaz şi l-am privit pe Wolf.

— Ai mai aflat ceva de noii veniţi?

M-a privit cu seriozitate şi a clătinat din cap.

— Nu am mai avut timp de săpat, dar nu îmi place deloc, toţi sunt cazaţi la un hotel, dar nu sunt turişti obişnuiţi.

Mi-am frecat barba şi am privit-o pe Ava, era mai agitată decât am văzut-o vreodată.

— Ai mai auzit şi altceva? Orice ne-ar fi de ajutor să aflăm ce pun la cale.

Ea şi-a trecut ambele mâini prin păr, apoi şi-a pus coatele pe masă şi a clătinat din cap după ce s-a aşezat.

— A fost o discuţie scurtă… a tresărit, aducându-şi aminte de ceva. Unul dintre ei,

ciudatul care vine mereu la bar, a spus că nu va fi nevoie de amortizor, o să fie furtună la noapte.

Eu şi Wolf ne-am privit amândoi în acelaşi timp, Ava clar nu îşi dădea seama ce însemna „amortizor" în contextul ăsta.

— Ce? a făcut ea, speriată.

M-am întors, am pus cafea în apa ce clocotea, apoi am turnat-o într-o cană şi i-am întins-o, alături de borcănelul de zahăr.

— Ava, cred că se referea la amortizorul unui pistol. Va fi o furtună de zăpadă, viscol, mult zgomot… sunetul unei arme nu va fi auzit de nimeni.

Ochii ei mari erau descrierea perfectă a groazei. Mâinile au început să îi tremure şi le-am prins între ale mele.

— Ce vrea să… o să îl…

— Nu, sunt sigur că Jeremiah nu e în pericol din punctul ăsta de vedere, sunt parteneri.

— Atunci ce Dumnezeu vor să facă?

Când nu a găsit răspuns la mine, l-a privit disperată pe Wolf, care rămăsese nemişcat ca o stană de piatră şi cu o expresie ce parcă prevestea război.

— Vor să omoare pe cineva. A răspuns el simplu, mi-am strâns ochii şi apoi am privit-o pe Ava, care mai avea puţin şi se îneca cu aerul. I-am tras cana de cafea din faţă şi m-am ridicat să îi dau un pahar cu apă. L-a băut pe nerăsuflate.

— Ai zis că i-ai auzit vorbind de Oil Enterprises?

Ea a aprobat din cap, Wolf a devenit şi mai sumbru, analizând situaţia exact ca un lup, apoi a privit-o pe Ava.

— Ce au spus?

Ea a clătinat din cap, neputincioasă şi deja transpirată.

— Nu ştiu, nu sunt sigură nici de asta, poate doar mi s-a părut că aud numele companiei.

Ceva îmi spunea sigur că nu i se păruse nimic, dar mai bine să trăiască cu scepticismul acum.

— Cum se comportă Jeremiah? a întrebat Wolf.

— Foarte ciudat în ultimul timp, e mereu cu gândul în altă parte şi agitat. Barul nu merge prea grozav şi credeam că asta este cauza.

— Este una dintre cauze, am oftat eu, trecându-mi mâinile prin păr. Am mers spre fereastră şi am privit norii ce prevesteau furtuna, încercând să găsesc o modalitate de a-mi scăpa prietenul din rahatul ăsta înainte să îşi piardă viaţa. Ştiam că se băgase în ceva, dar nu mă gândisem atât de departe. Echo a venit lângă mine și am început să îl mângâi pe cap, să mă calmez. Luna se ghemuise la picioarele Avei, probabil simțindu-i neliniștea.

Wolf a continuat să îi pună Avei întrebări despre tot ce îşi amintea de noii veniţi.

I-am făcut semn să mă urmeze afară din bucătărie.

— Ava, îţi promit că o să rezolvăm asta, nu o să las nimic să îi se întâmple lui Jeremiah.

Când am strâns-o de mână, m-a privit cu lacrimi în ochi şi o implorare pe care nu am văzut-o niciodată pe chipul ei. A aprobat din cap şi a sorbit o gură de cafea, eu şi Wolf am ieşit din bucătărie.

— Trebuie să chemăm poliţia! a spus Wolf când am ajuns în hol, i-am făcut semn să vorbească mai încet şi am tras tabloul în spatele căruia era ascuns seiful.

— Totul o să cadă pe Jeremiah, mai ales dacă e implicată compania la care a lucrat tatăl lui.

— Ce dracului pun la cale? Crezi că plănuiesc să fure?

M-am gândit o secundă în timp ce scoteam banii pe care îi aveam aici.

— Să facă ce i-a distrus viaţa tatălui său… nu e atât de prost.

— Nu, dar e răzbunător şi disperat să facă bani.

Am scos o înjurătură dându-mi seama că abia aveam 10.000 de dolari. Erau o grămadă de bani, dar dacă Jeremiah făcea asta ca să îşi aranjeze viitorul, sigur primea mult mai mult.

— Crezi că o să îi poţi cumpăra libertatea? Dwayne, nici măcar nu ştim despre ce fel de

oameni e vorba. E posibil să te omoare doar pentru că le-ai văzut feţele.

— Ava a spus că se întâlnesc la vechiul abator la ora şapte. Crezi că ar trebui să mergem şi să încercăm să aflăm despre ce e vorba?

Wolf şi-a pus mâinile în şolduri şi a privit în pământ, calculând opţiunea asta.

— Se poate termina urât. Îmi susţin ideea că ar trebui să lăsăm poliţia să se ocupe de asta.

Am lovit în uşa seifului, de nervi.

— La dracu', Wolf! Nu putem să îl trimitem chiar noi în închisoare. Tu eşti poliţia aici!

Calculându-şi şansele, a mers spre dulapul în care ştiam că îşi ţinea toate armele. Era un început bun. Inima mea a început să bată mai tare când a scos carabina.

— Bine, dar mă duc singur.

— În niciun…

— Dacă e doar o întâlnire, trebuie să mă strecor şi să ascult. Nu are rost să mergem amândoi, mă descurc mai bine singur.

Voiam să îl contrazic, dar nu prea avea rost. Toată viaţa lui se antrenase şi luptase în asemenea situaţii, probabil aveam doar să îl încurc şi să ne dau de gol ascunzătoarea.

Am aprobat din cap.

— Bine!

— Du-te şi linişteşte-o pe Ava, nu cred că e obişnuită ca iubitul ei să fie implicat în aşa ceva.

M-am întors în bucătărie, frecându-mi ochii şi încercând să îmi adun energia pentru ce avea să urmeze. Asta era cireaşa de pe tort, tot ce îmi mai lipsea ca venirea mea în Alaska să mă dea complet peste cap. De parcă nu aveam de-a face cu suficienţi criminali şi traficanţi acasă, apăruseră câţiva şi aici.

— Ava, Wolf o să…

M-am oprit imediat, am analizat bucătăria goală, apoi am fugit la fereastră şi am înjurat când am observat că maşina ei nu mai era aici. Când dracului plecase?

— Wolf, Ava a plecat! am urlat, căutându-mi telefonul, dar nu aveam semnal absolut deloc. Furtuna ce se apropia anihilase tot.

— Crezi că s-a dus la abator?

Am privit ceasul de la mână, era abia cinci după-amiaza.

— Nu ştiu! Ce dracului facem?! Mi-am înfipt mâinile în păr, Wolf a venit la mine şi m-a privit aşa cum o făcea de fiecare dată când mă punea pe picioare.

— Eu mă duc la abator, tu du-te la bar şi vezi dacă o găseşti acolo. O să încerce să îl oprească pe Jeremiah şi este destul de nesăbuită să se pună în pericol.

Am aprobat din cap şi mi-am recăpătat calmul, înhăţându-mi geaca de pe spătarul scaunului.

— Dacă nu e acolo, o să vin la abator. Nu o să îi poţi proteja singur pe amândoi.

Wolf s-a gândit puţin, nu i-a plăcut opţiunea, însă nu a mai comentat şi mi-a întins un pistol.

— Nu te expui decât dacă situaţia scapă de sub control.

Am aprobat din cap şi am verificat încărcătorul înainte să îl pun la spate. Wolf m-a prins de umăr şi m-a privit cu intensitate, citeam îngrijorare în ochii lui, o teamă paternă ce făcea conexiunea dintre noi atât de puternică. M-a tras în braţele lui şi m-a strâns cu forţă pentru câteva secunde.

— Ai grijă.

L-am strâns înapoi şi am aprobat din cap.

— Şi tu! apoi am ieşit din casă şi am fugit la maşină, pentru că fiecare secundă pierdută era o şansă pentru Ava să facă o mare tâmpenie. O cunoşteam destul de bine, era în stare să intre în mijlocul unui grup de criminal şi să ţipe la ei.

Era deja beznă şi ningea tot mai tare. Ninsese încontinuu în ultimele două săptămâni, dar acum părea să vină adevărata furtună specifică oraşului. Vijelia era deja atât de puternică, încât o simţeam balansându-mi maşina. Am condus cât am putut de repede spre bar, a început iar să îmi bată pulsul când nu am văzut maşina Avei. Când a reuşit să se mişte atât de repede? Nu avea mai mult de zece minute avans în faţa mea.

Am dat buzna în bar cu vijelia de zăpadă în urma mea, mi-am tras gluga de pe cap şi am ignorat toate privirile ce s-au întors spre mine. Ava şi Jeremiah nu se vedeau pe nicăieri, doar Ariah, care s-a uitat la mine de parcă diavolul însuşi intrase pe uşă.

— Ava e aici? am întrebat când am ajuns în faţa ei.

A clătinat din cap, speriată.

— Ce s-a…

— A trecut pe aici mai devreme?

— Nu, este plecată de mai bine de două ore. Dwayne, ce naibii se întâmplă?

Mi-am trecut mâinile prin păr şi m-am întors cu spatele la ea. La dracu', Ava! Mai erau două locuri în care putea să fie: ori acasă la Jeremiah, ori direct la abator.

Cineva m-a prins de mânecă şi m-am întors, privirea lui Ariah era un amestec de confuzie şi frică.

— Ce s-a întâmplat?

Cu toată puterea mea, m-am străduit să îmi relaxez expresia şi să zâmbesc.

— Nimic, stai liniştită. Voiam doar să vorbesc ceva cu ea.

S-a încruntat la mine.

— Pe naibii! Ai intrat aici ca un uragan, de când ai tu chestii aşa urgente de discutat cu Ava?

— Am intrat repede din cauza furtunii. Trebuie să plec, i-am zâmbit din nou şi m-am întors să ies din bar. Trebuia să o găsesc pe Ava şi nu puteam să pierd timpul inventând explicaţii pentru Ariah.

— Hei, stai puţin! Dwayne!

Nu m-am oprit, am ieşit din bar şi m-am luptat cu viscolul nenorocit până la maşina mea. Abia după ce am urcat la volan mi-am dat seama că fusesem urmărit, cineva a sărit imediat în dreapta mea.

M-am uitat trăsnit la ea.

— Ariah, ce faci?

A închis portiera şi s-a încruntat la mine.

— Nu pleci nicăieri până nu îmi spui ce se întâmplă. Jeremiah se comportă foarte ciudat de câteva zile, e plecat de azi-dimineaţă, iar acum a dispărut şi Ava. Aşa că nu îmi spune că totul este OK.

Am strâns volanul şi am încercat să îmi păstrez calmul, dar nu prea reuşeam, o venă începea să îmi pompeze în tâmplă.

— Ariah, crede-mă, nu este momentul. Coboară din maşină!

— Nu!

— Coboară din maşină, Ariah!

Nu am avut intenţia să ridic tonul vocii, nici să lovesc volanul cu pumnii, dar tensiunea creştea şi ştiam că fiecare secundă era importantă, aşa că încăpăţânarea ei mă scotea

din sărite. Am văzut-o tresărind, s-a speriat de reacţia mea, dar nici măcar asta nu a convins-o să coboare.

Am înjurat mult prea scârbos pentru urechile ei, dar nu m-am mai putut controla, pierdeam timpul şi nu aveam să ajung nicăieri cu Ariah. Am apăsat pe acceleraţie şi am ieşit din parcare, habar nu aveam dacă lăsase barul deschis şi cu toţi clienţii înăuntru, dar asta era problema ei, nu a mea. Nu a pus nicio întrebare când am întors în stradă, mi-am concentrat privirea în faţă, încercând să îmi calmez nervii şi să iau cea mai bună alegere în nenorocirea asta. Wolf urma să se ducă direct la abator, mai aveam timp să dau de Ava până când o să mă duc şi eu acolo.

Chiar dacă se încăpăţâna să rămână, Ariah nu părea să aibă curajul să mai spună ceva, s-a făcut ghemotoc în scaun şi şi-a tras centura de siguranţă, speriată probabil de felul în care conduceam pe o stradă acoperită de gheaţă şi zăpadă.

După ce mi-am recapăt un strop de calm, am tras o gură mare de aer şi am privit-o.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine.

A clătinat din cap în semn că nu conta, apoi m-a privit şi ea.

— Te rog spune-mi ce se întâmplă, a şoptit ea, aşezându-şi mâna peste a mea, pe schimbătorul de viteze.

Mi-am trecut limba peste buze, oricum avea să afle, speram doar ca asta să nu o transforme şi pe ea în vreo eroină fără minte.

— Nici eu nu ştiu sigur, Ariah, dar Jeremiah s-a implicat în ceva ce e posibil să îi pună viaţa în pericol. Îi ştii pe tipii ăia dubioşi care au venit de curând în oraş şi treceau pe la bar?

Ea a aprobat imediat din cap, speriată.

— Ai auzit vreodată o discuţie? Ceva ce ţi-a dat de bănuit? Ne-ar fi de ajutor acum.

— Sincer, am încercat mereu să îi ignor, mă…

Am întors capul spre ea când s-a oprit, apoi am simţit-o tremurând uşor.

— Ce?

— Isac îmi făcea mereu avansuri şi din cauza asta păstram distanţă.

— Ţi-a făcut ceva? am întrebat, strângând volanul în pumni. Cu coada ochiului am văzut-o clătinând din cap că nu.

— Am păstrat distanţa, dar nu mi-a plăcut niciodată prietenia lui Jeremiah cu el. Te rog spune-mi în ce este implicat fratele meu.

— Ţi-am spus deja, încă nu ştiu, dar suntem pe cale să aflăm.

Am oprit în faţa casei lor şi am respirat toată uşurarea din lume când am văzut maşina Avei parcată. Al lui Jeremiah nu era, dar măcar o găsisem pe ea.

M-am întors spre Ariah şi am strâns-o de mână.

— Te rog ai răbdare cu întrebările şi nu mi te mai pune în cale. După ce se termină îţi promit că o să afli totul, dar acum am nevoie de ajutor, nu de încăpăţânare. E pentru Jeremiah.

Cu lacrimi în ochi, ea aprobat din cap.

Am coborât din maşină şi am mers spre casă, Ariah m-a urmat de aproape şi s-a prins de braţul meu când furtuna era să o spulbere de pe picioare. I-am prins mijlocul şi am ajutat-o să intre în casă, unde am găsit-o pe Ava făcând ture prin sufragerie.

— Dacă mai dispari vreodată aşa, te bat în cuie pe scaun.

Am ridicat degetul spre ea şi am închis uşa în urma noastră, era prea speriată ca să reacţioneze.

— L-am căutat peste tot, Dwayne. Ar fi trebuit să se întâlnească la şapte.

M-am uitat la ceasul de la mână, mai era aproape o oră până atunci, dar era posibil ca Jeremiah să se fi dus mai devreme.

— Wolf este deja acolo, o să se ocupe dacă situaţia scapă de sub control.

— Tu ce cauţi aici?

— Ce dracului crezi? Te căutam pe tine!

— Pe mine! Nu eu sunt cea în pericol aici!

— La cât eşti de nesăbuită, mă aşteptam la orice. De ce ai plecat aşa?

Am ajuns unul în faţa celuilalt şi am început amândoi să urlăm. Încăpăţânarea Avei nu mi se mai părea deloc amuzantă acum, îmi venea să o încui într-o cameră şi să mă asigur că nu mai scăpa până când rezolvam totul.

I s-au lărgit nările de nervi.

— Nu trebuie să îţi dau ţie explicaţii.

A vrut să treacă pe lângă mine, am prins-o imediat de braţ şi am tras-o înapoi.

— Unde dracului crezi că te duci?

— Să îmi găsesc iubitul. Dă-mi drumul!

A ţipat la mine, încercând să scape, dar tupeul ei nu mai avea efect. Am tras-o înapoi şi am forţat-o să se aşeze pe canapea. A ţâşnit imediat înapoi, gata să îmi sară în cap şi reuşise iar să mă enerveze peste măsura mea de suportabilitate. Norocul ei că era fată. Un băiat care m-ar fi enervat aşa ar fi fost aruncat într-un perete până acum.

— Ce crezi că o să faci tu?! O să apari acolo şi doar o să îl pui în pericol! Ai minte măcar să îţi dai seama de asta.

— Nu o să stau aici şi să aştept, dacă tu nu faci nimic…

— Încetaţi! Amândoi!

De data asta Ariah a fost cea care a urlat, nu observasem că deja plângea.

— Credeţi că o să îl ajutaţi pe Jeremiah dacă vă certaţi acum?

Mi-am frecat fața cu palmele şi am încercat să mă calmez. Ariah avea dreptate, dar habar nu aveam ce să fac, iar stresul iubitei lui nu făcea decât să mă agite şi mai tare.

Ava a reacţionat la fel ca mine, aşa că am încercat să vorbesc calm.

— Uite cum facem: eu o să mă duc la abator. Dacă se întâmplă ceva, o să fim acolo să îl ajutăm pe Jeremiah, dar am nevoie de înţelegerea voastră. Gata cu făcutul pe eroina, nu ne ajutaţi pe niciunul în momentul ăsta.

Mai mult am privit-o pe Ava spunând asta, s-a încruntat la mine, dar a aprobat din cap.

Mi-am îndreptat atenţia spre Ariah.

— Te rog ţine-o aici. Promit că o să îl aduc teafăr înapoi. Ultima parte am spus-o spre amândouă, apoi m-am întors spre uşă.

— Dwayne, stai!

Ariah a fugit spre mine şi m-am trezit cu mâinile ei în jurul meu atunci când m-am întors.

— Te rog, ai grijă. Nu aş suporta să vă pierd pe niciunul dintre voi.

Un nod dureros mi s-a pus în gât, nu am găsit tăria de a o strânge înapoi în braţe, dar am aprobat din cap. Nu puteam să îi promit nimic, am ieşit din casă fără să fiu prea conştient pe unde mergeam şi, în timp ce conduceam spre clădirea pe care o ştiam drept vechiul abator al oraşului, m-am gândit la cuvintele lui Ariah, dar în alt context.

Nu ştiam cum, dar şi în asemenea nebunie, mintea mea reuşise să fugă la Dakota.

Nu am putut-o strânge pe Ariah în braţe, deoarece mi-am imaginat-o imediat pe Dakota şi aceea era îmbrăţişarea pe care mi-o doream. Aveam nevoie de căldură ei, de iubirea şi inteligenţa ei ce m-ar fi calmat şi m-ar fi ajutat să iau cea mai bună decizie. Nu mi-am dat seama niciodată ce catastrofă eram până la ea. Cu toate că era esenţa nebuniei mele, era şi singurul strop de calm pe care îl avusesem în ultimul timp.

Dacă avea să mi se întâmple ceva, nu o s-o mai văd niciodată.

Nici măcar nu i-am dat ocazia să îşi ia adio.

Am condus prin viscol, cu mintea în două părţi şi sufletul zăpăcit de sentimentele mele tot mai puternice şi dureroase.

Trebuia să mă concentrez pe seara asta şi pe salvarea lui Jeremiah, dar era dubios cum, fix într-un asemenea moment, dorul de Dakota a lovit mai nimicitor ca oricând.

Mi-am dat seama de ce, atunci când am parcat la câţiva metri în spatele abatorului, ascuns după un morman de zăpadă şi mi-am scos pistolul de la spate.

Lucrurile puteau scăpa aşa uşor de sub control, habar nu aveam cu cine mă luptam şi nici dacă aveam să mai ies viu de aici. Se putea termina cu bine, dar şi dezastruos. Tot ce voiam

să fac în momentul ăsta era să ascult mesajele ei. Mesajele vocale pe care le-am ignorat atâtea zile, să aflu ce era în sufletul ei.

Am scos telefonul şi l-am strâns în pumn, rezemându-mi capul de tetieră.

Nu voiam să o fac, pentru că altfel mi-aş fi pierdut complet capul, dar în acelaşi timp îmi era teamă să înfrunt ce va urma fără să ştiu ce mi-a spus.

Wolf era singur, voia să fie singur şi momentan doar îl încurcam, exact cum Ava ne încurca pe noi, aşa că am rămas la distanţă şi am încercat să fiu atent la orice mişcare. Peste vuietul furtunii nu s-ar fi auzit nici un tun, văzusem câteva maşini parcate în faţa clădirii şi speram că Wolf era deja într-un punct sigur şi acoperit. Cunoscându-l, aşa era.

Am strâns din nou telefonul şi mi-am muşcat buzele îngheţate.

Salvasem toate mesajele, opt în total, chiar dacă nu îndrăznisem să dau vreodată play la unul.

Acum era cel mai nepotrivit moment posibil, dar aveam nevoie de ea, de orice din ea, altfel urma să îmi pierd minţile.

Era beznă în maşină, stinsesem toate luminile şi auzeam doar furtuna urlând în jurul meu ca un vârtej din Iad, se făcea frig şi era posibil să înceapă o nenorocire la câţiva paşi de mine.

Am deschis primul mesaj vocal.

„Bună... ăăă, voiam doar să mă asigur că eşti OK. Te rog sună-mă când poţi vorbi."

Era doar vocea ei, o auzisem de atâtea ori înainte, dar în momentul ăsta a fost ca un glonţ ce mi-a trecut direct prin piept şi m-a rupt în două.

Am strâns ochii şi l-am deschis pe următorul, pe care mi-l trimisese la o săptămână după primul.

„Hey... sunt eu. Ştiu că nu vrei să ai de-a face cu niciunul dintre noi, nu trebuie să mă suni dacă nu vrei, doar trimite-mi un mesaj să ştiu că eşti bine... te rog."

Am rămas surprins de tonalitatea ei, de puterea ei. Pentru că exact asta era în aceste mesaje: putere. Era calmă, liniştită, îmi vorbea ca unei bestii pe care încerca să o convingă să se apropie. Nu cunoscusem niciodată o persoană care să îşi poată masca durerea atât de bine, până şi calmul lui Wolf pălea în faţa ei.

Dacă tot mă făcusem praf cu vocea ei, am dat play la tot.

„Nu ştiu unde eşti şi nu o să îţi cer să îmi spui, sper doar că eşti bine."

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz, nu m-am obosit să o şterg.

„Tot eu, probabil nu asculţi niciunul din mesajele astea, dar sunt modalitatea mea de mă descărca atunci când... ştii tu, devine prea greu. Ăhm, ai grijă de tine şi...".

Ştiam ce fusese pauza de la final şi de ce nu putuse continua, vocea i se înecase şi urma să izbucnească în plâns. Mă îngrozea faptul că părea tot mai slăbită şi îndurerată după fiecare mesaj.

„Bună, nu ştiu dacă ţi-a spus Stephen, Zora este la mine. Voiam doar să te asigur că este bine şi o să am grijă de ea până... te întorci tu."

M-a durut să o aud cu câtă incertitudine spunea asta. Se gândea deja că nu o să mă mai întorc prea curând, era inteligentă şi ştia că ea era cauza de data asta.

Mai aveam doar trei mesaje, toate de acum două zile, trimise la diferenţă de câteva minute. Cumva, acelea mă speriau cel mai tare.

Primul a început cu râsul ei, deşi nu era obişnuit. Era un râs combinat cu plâns, de parcă se săturase să îmi tot lase mesaje şi totuşi nu se putea abţine. I-am ascultat respiraţia, felul în

care se chinuia să îşi găsească vorbele, apoi pur şi simplu a închis.

În acea tăcere îmi spusese totul. Suferinţa ei nu avea nevoie de cuvinte şi eu eram deja cu piciorul pe acceleraţie şi cu o mână pe volan. Nu aveam să mă mai opresc până la aeroport şi înapoi la ea.

Al doilea mesaj exact la fel, apoi s-a auzit un lătrat.

„Da, asta a fost Zora, cred că ea se pricepe mai bine decât mine la cuvinte."

L-am deschis şi pe ultimul.

„Ştii ce?! Nu mai vreau să fac asta, nu mai vreau să mă abţin de la a-ţi spune ce simt doar pentru că e posibil să te depărteze şi mai mult. A urmat un râs melancolic. *Nici nu cred că e posibil să se mai întâmple asta, deja ai plecat acolo unde nu o să te găsească nimeni şi orice aş spune eu nu o să îţi schimbe planurile, aşa că, cel puţin, o să ştii ce simt. Mi-aş dori să nu îmi fie dor de tine, mi-aş dori să te aştept liniştită şi să îmi văd de viaţă, dar te-ai înfipt atât de adânc în inima mea, nemernicule, încât simt că înnebunesc pe zi ce trece tot mai tare. Mi-aş dori să plec, să dispar complet, probabil ştii tu de ce faci asta. Aş vrea să nu mai doară, Dwayne, dar...* a oftat cu putere şi au urmat alte

secunde de tăcere. *Da, ştiu că ţi-am promis că nu o să te presez niciodată şi o să te aştept de fiecare dată, dar nu m-am gândit niciodată că o să pleci într-un asemenea moment. Urăsc faptul că pierzi ultimul an de liceu şi nu îţi poţi duce planurile la capăt din cauza mea. O să fie ca şi cum nu ne-am cunoscut niciodată dacă asta vrei, îţi promit, doar... întoarce-te acasă."*

Am lovit de mai multe ori în volan şi apoi mi-am îndesat pumnul în gură ca să îmi abţin urletul.

O să fie ca şi cum nu ne-am cunoscut niciodată dacă asta vrei…

Nu, iubito, nu asta vreau. Ce vreau este să mă întorc la tine, să te iau în braţe şi să nu îţi mai dau niciodată drumul.

Uitasem totul. De ce eram acolo, ce făceam şi de ce. Eram pe punctul de a întoarce maşina spre aeroport atunci când am văzut lumini trecând prin bezna nopţii şi a furtunii. M-am aplecat în scaun şi mintea mea a revenit în prezent, la Jeremiah. Mai târziu o să îmi dau seama ce fac cu viaţa mea, acum trebuia să mă concentrez şi să îmi salvez prietenul.

Nu voiam să fiu un ghimpe în coasta lui Wolf, dar nici nu puteam să stau pe margine şi să aştept să se întâmple ceva. Avusesem suficiente experienţe cu asemenea oameni şi

întotdeauna erau imprevizibili, nebuni şi uşor de enervat.

Trecuse cu câteva minute de ora şapte, deci orice se întâmpla, acum era momentul. Mi-am tras gluga pe cap şi am coborât din maşină.

Avantajul furtunii era faptul că nu trebuia să îmi fac prea multe griji cu strecuratul, nu m-ar fi văzut nici dacă eram la doi metri în faţa lor. Dezavantajul, însă: nici eu nu vedeam. Noroc că ştiam zona şi pe unde să intru prin spate. Zăpada deja îmi ajungea la genunchi şi îmi intra în bocanci, dar probabil eram prea încărcat de adrenalină ca să simt frigul. Mâinile mele erau însă de altă părere, abia mi-am convins degetele să apuce clanţa şi să tragă. Nimeni nu mai încuia clădirea asta, aşteptau să cadă şi proprietarul să vândă terenul.

Diferenţa de temperatură nu era foarte mare în interior, dar cel puţin am putut să respir normal şi să îmi trag gluga de pe cap. Nu intraseră niciunul pe aici, am aprins telefonul, m-am aplecat şi am verificat zăpada ce intra prin ferestrele sparte. Stratul de jos era curat, fără urme de paşi, dar ceva îmi spunea că dacă Wolf intrase, pe aici o făcuse. Nu mă surprindea că nu lăsase nicio urmă şi am încercat să fac la fel.

Cine ar fi crezut că un oraş atât de mic are o activitate infracţională de asemenea amploare.

Am ajuns pe hol şi am fost nevoit să renunţ la lumina telefonului. Nu se auzea încă nimic,

dar era posibil să trimită oameni să verifice zona. Era beznă în toată regula şi mi-a luat ceva să mă ghidez în felul ăsta, dar eram obişnuit cu întunericul şi ştiam exact ce să ascult.

Cineva însă nu ştia.

M-am oprit imediat şi am privit raza de lumină ce venea de după colţ. Se auzeau paşi şi înjurături atunci când lovea cu bocancul ceva ce îi stătea în cale.

Wolf îmi insuflase calmul în asemenea momente, acum îmi dădeam seama cât de bine o făcuse. Am reuşit să nu fac niciun zgomot, căutând un loc în care să mă ascund. Singura uşă era cea pe care intrasem în hol şi era prea departe să mă mai întorc.

Am înjurat în gândul meu şi m-am lipit cu spatele de perete, aşteptându-l. Speram doar să nu aibă arma pregătită. Nu aveam deloc dispoziţia de a mă lupta fizic cu cineva acum şi în niciun caz de a omorî, dar ne puneam pe toţi în pericol dacă mă lăsam prins.

Am urmărit raza de lumină cum se apropia şi devenea tot mai mare pe peretele din faţa mea, tot corpul mi s-a încordat şi eram pregătit de luptă, când lumina s-a oprit brusc, la fel şi paşii zgomotoşi.

A scuipat pe jos, la un pas de mine, am rămas lipit cu spatele de perete, aşteptându-l să cotească. A înjurat frigul şi a lovit iar cu piciorul în ceva. Asta a părut să îl convingă că nu avea

rost să îşi continue verificarea, lumina s-a întors şi i-am auzit paşii îndepărtându-se pe hol.

Am rămas nemişcat până s-a făcut linişte, apoi mi-am permis să respir uşurat. Nu mă temeam de confruntare, cât de agitaţia pe care ar fi produs-o dispariţia unuia dintre ei. Nici nu ştiam câţi erau aici.

M-am luat după el, urmărindu-l în linişte şi întuneric, efectiv îmi curăţase drumul, lovind cu piciorul tot ce fusese în calea lui. Nu eram în stare să văd ce, dar mi-a fost mult mai uşor să mă deplasez, până am văzut primele raze de lumină venind din salonul cel mare.

Am intrat într-o cameră din dreapta şi am aprins telefonul după ce am închis uşa în urma mea. Era o cameră îngustă, sus erau scripete ruginite pe care fuseseră cândva atârnate cârligele de carne. Am privit în jur şi în sus, ştiam că existau multe căi de acces care duceau la platforma de deasupra. Dacă ajungeam acolo, puteam să urmăresc totul mult mai bine. Nu era asta camera, aşa că a trebuit să ies şi să o încerc pe următoarea, am dat câteva nailoane din calea mea şi am găsit scara pe care o căutam, însă era într-o condiţie mult mai groaznică decât îmi aminteam. Majoritatea treptelor erau rupte, iar restul prea ruginite să mă susţină. Am înjurat în şoaptă, Wolf sigur se urcase şi acum urmărea totul ascuns pe undeva, dar el avusese mai mult timp la dispoziţie să îşi găsească ascunzătoarea.

M-am întors în hol şi am înaintat spre sala de unde începeau să se audă zgomote, băgaseră o maşină înăuntru şi aprinseseră farurile. Am reuşit să mă strecor în spatele unei cutii mari de lemn ce, din nu voiam să ştiu ce motiv, mirosea a putreziciune, dar cel puţin îmi oferea protecţie şi o viziune bună spre sală.

Am numărat patru indivizi şi l-am găsit pe Jeremiah stând rezemat de un stâlp de aluminiu, părând stresat şi obosit. Am privit în sus, încercând să îl găsesc şi pe Wolf, dar nu avem nicio şansă. Totuşi, probabil el mă vedea deja pe mine.

M-am aplecat pe vine şi m-am încruntat când l-am văzut pe nenorocitul pe care îl cunoşteam, Isac, rezemat de botul maşinii, cu o mitralieră în mână şi cu o expresie de entuziasm diabolic.

— Ţi-ai curăţat urmele?

A vorbitul unul dintre ei. Nu îl mai văzusem până acum, dar avea o figură înspăimântătoare de criminal în serie.

Jeremiah a aprobat din cap.

S-au mai alăturat câţiva şi gradul meu de stres se amplifica odată cu numărul lor ce creştea, erau şapte acum, fără Jeremiah.

— Plecăm în jumătate de oră. A meritat să aşteptăm ninsoarea asta.

A rânjit cel care părea să fie şeful, i-am analizat pe toți: nu foarte înarmaţi, dar fiecare

avea cel puţin un pistol. Isac era singurul cu mitralieră şi mă liniştea doar gândul la câte arme putea Wolf să care când era echipat.

— A avut loc o schimbare de planuri; clientul vrea întreaga familie.

Jeremiah a tresărit, la fel am făcut şi eu, deşi nu ştiam despre ce era vorba.

— Cum adică întreaga familie?

— Se pare că ar exista un testament şi nu vrea să rişte. Soţia este capabilă să se ocupe singură de companie o perioadă, iar fiul are şaptesprezece ani.

— Oh, stai puţin!

Jeremiah s-a desprins de stâlp şi a făcut un pas spre cel cu care vorbea.

— Ne-am înţeles la o singură persoană: Rockfort. Nu ai spus nimic de soţia şi copilul lui.

Bărbatul din faţa lui a rânjit malefic, eu începeam să înţeleg ce se întâmpla şi voiam să mă duc la Jeremiah doar ca să îi trag una în momentul ăsta, prostul dracului.

— Planul s-a schimbat. Clientul decide. A crescut şi suma odată cu asta, stai liniştit. Treaba ta rămâne aceeaşi.

Jeremiah şi-a trecut mâinile prin păr şi s-a întors cu spatele, dar cu faţa spre mine. Am citit teamă şi groază în privirea lui, apoi a clătinat din cap.

— La dracu', nu! Nu asta a fost înţelegerea.

Expresia tipului s-a schimbat atunci când Jeremiah s-a întors spre el.

— Ai spus că nu dai înapoi, Walker.

— Da! Înapoi din a-l ucide pe Rockfort! Nu întreaga lui familie, a urlat Jeremiah furios.

— Care e diferenţa? El ţi-a distrus ţie familia. Nu ai zis că s-a răzbunat pe tine pentru că nu a mai putut să o facă cu tatăl tău?

Jeremiah şi-a muşcat buza şi a clătinat din cap, mi se părea că avea lacrimi în ochi.

— Nu o să fac acelaşi lucru pe care l-a făcut el. Fiul lui nu are nicio vină.

Mi-am frecat faţa cu palmele, încercând să îmi păstrez calmul şi să nu îmi dau de gol ascunzătoarea. Îmi trecuseră prin cap o groază de lucruri, chiar îl suspectasem că făcea trafic de droguri, însă nu mă gândisem că se băgase în aşa ceva. Că voia să îl omoare pe preşedintele de la Oil Enterprises. Oamenii ăştia erau asasini plătiţi, dar cum ajunseseră la Jeremiah era o întrebare ce mă speria.

Tipul a făcut în pas în faţă şi l-a prins de guler.

— Ţi-am dat cumva impresia că ai de ales în afacerea asta? Ar trebui să îmi mulţumeşti că îţi dau şansa să te răzbuni.

Jeremiah s-a tras înapoi, împingându-l.

— Scuteşte-mă, Ragn. Nu te mai preface că ai făcut-o ca o favoare, ştiu foarte bine că m-ai ales pentru că eram un pion uşor de mutat, pe

care va cădea toată vina în cazul unei anchete. Primeşti banii şi nu faci nimic, al dracului de convenabil. Dacă vrei să îi omori şi restul familiei, nu ai decât să te ocupi. Înţelegerea noastră a fost pentru Rockfort.

Ragn a zâmbit înfricoşător şi s-a dat câţiva paşi înapoi, mi s-a oprit respiraţia atunci când a îndreptat pistolul spre Jeremiah.

— Înţelegerea aia a căzut. Ori o accepţi pe cea nouă, ori o să fii primul în noaptea asta care se alege cu un glonţ în cap.

Speriat, Jeremiah a făcut un pas înapoi. Situaţia se împuţea repede, am privit în jur, sperând ca Wolf să fie pe fază în momentul ăsta. Mi-am pregătit pistolul, aveam să acţionez singur dacă nu o făcea el.

— Who, ce dracu' omule?!

— Decide, Walker!

— Poţi să îţi iei banii înapoi, mă retrag din chestia asta şi ai cuvântul meu că nu o să spun nimănui nimic.

Ragn a început să râdă. A lăsat pistolul în jos, dar nu a fost de ajutor, toţi ceilalţi îl aveau îndreptat spre pieptul lui Jer.

— Crezi că am ajuns până aici având încredere în cuvântul cuiva? Ai cinci secunde să iei o decizie, tu sau familia lui Rockfort.

Jeremiah nu era obişnuit cu situaţii aşa de tensionate, îşi pierduse controlul şi ştiam deja că

nu mai gândea logic, era prea speriat să ia o decizie.

— Ar fi păcat ca sora şi iubita ta să rămână singure.

Pe Jer nu l-a înfuriat rânjetul sarcastic al nenorocitului, doar l-a speriat. Însă a înfuriat pe altcineva. Treaba asta nu avea să mai ducă nicăieri pe cale paşnică, la fel gândea şi Wolf, din câte se părea. De nicăieri, s-a auzit o bubuitură puternică, apoi capul lui Ragn a explodat ca o petardă.

Şocul i-a oprit pe toţi câteva momente, nu şi pe Wolf, care a început să îi elimine pe rând.

— Fugi, Jeremiah! am urlat, dându-mi astfel de gol ascunzătoarea, însă prostul rămăsese înţepenit de groază şi avea să se aleagă cu o gaură în cap. A reuşit să se pună în mişcare şi s-a ascuns în spatele unui stâlp, o ploaie de gloanţe a tăbărât pe cutia în spatele căreia m-a ascundeam eu şi mi-am dat repede seama că nu era de bine.

Wolf mai doborâse doi până apucaseră să fugă ca furnicile şi să se ascundă, nu ştiam unde era el, dar sigur undeva sus.

Cutia era cât un container, mai înaltă decât mine, însă din lemn putred ce a pocnit ca plasticul şi aşchiile au zburat în toate părţile. Trebuia să îmi schimb cât mai repede ascunzătoarea, am fugit spre holul pe care venisem, gloanţele mi-au zburat în jurul capului,

periculos de aproape. Nu eram pregătit pentru lupta asta, aveam o geacă groasă care doar îmi îngreuna mişcarea, dar nu îmi oferea nici un fel de protecţie. Un glonţ s-a înfipt în colţul peretelui, unde îmi fusese capul cu jumătate de secundă în urmă, tencuiala spulberată mi-a sărit în ochi şi praful mi-a intrat în nas şi în gură, dar am reuşit să mă retrag în întunericul sigur, momentan.

— Găsiţi-i!

A urlat unul dintre ei şi eram sigur că era Isac. Wolf omorâse trei, deci posibil să mai fie patru sau mai mulţi, în cazul în care nu erau toţi în interior. M-am lipit de perete şi am încercat să îmi calmez respiraţia şi adrenalina ce îmi bubuia în creier şi mă făcea să tremur spasmatic. Mai mult ca oricând, trebuia să mă concentrez şi să mă calmez, să aplic tot ce învăţasem anii ăştia, pentru că, dracu' să mă ia dacă mă lăsam omorât în halul ăsta.

Gloanţele s-au oprit câteva secunde, nici Wolf nu mai trăgea, ceea ce mă făcea să cred că îşi abandonase ascunzătoarea ca să îl ajute pe Jeremiah, pentru că nu fugise mai departe de stâlpul ăla.

— Walker, vierme laș, când o să ies de aici, o să am grijă ca iubita ta drăguță să plătească scump pentru ce ai făcut.

Nu s-a auzit nimic, ori Jeremiah îşi păstra calmul foarte bine, ori Wolf îl ţinea pe loc. Era bine că era încă viu.

— Teller, eşti şi tu pe aici? Nu îţi face griji, o să mă ocup şi de Ariah.

Voia să mă enerveze, să mă determine să ies, dar nu era primul criminal cu care mă întâlneam, mi-am păstrat calmul şi am rămas în întuneric.

După moartea lui Ragn, se părea că Isac preluase controlul şi probabil asta aştepta, am auzit paşi risipindu-se în toate părţile şi împuşcăturile au început din nou. Erau multe holuri care ieşeau din sala cea mare, ştiau pe care să vină spre mine, aşa că nu m-a luat prin surprindere atunci când am auzit paşi apropiindu-se.

Instinctele reţinuseră drumul încoace şi am reuşit să mă retrag mai mult în întuneric, fără să fac vreun zgomot. M-am dezbrăcat de geacă să mă pot mişca mai uşor şi am aruncat-o în mijlocul holului, în faţa următoarei cotituri. Rămăsesem într-o helancă subţire, dar nu simţeam deloc frigul, corpul îmi ardea de adrenalină, sângele alerga prin vene şi inima pompa energie.

M-am lipit cu spatele de perete şi am văzut lumina pe podea, apropiindu-se de mine. Nu erau oameni obişnuiţi, poate nu toţi erau asasini profesionişti precum Ragn şi Isac, însă clar confruntările nu aveau să fie uşoare.

Am aşteptat până când raza luminii s-a oprit fix pe capcana mea: pe geaca de pe jos. Fără să mă gândesc de două ori, m-am întors şi m-am aruncat asupra celui care venise după mine. Spre norocul meu, era singur, momentan. Am reuşit să îl prind de gât şi să îl izbesc în perete, şi-a pierdut lanterna şi am strivit-o cu piciorul, lăsându-l într-o beznă ce l-a făcut să icnească.

Am rânjit satisfăcut de reacţia lui şi am ştiut exact unde să îi găsesc falca pe care am făcut-o să trosnească. Era agitat şi gălăgios ca un porc speriat, nu aveam nevoie de ochi ca să ştiu, în fiecare secundă, ce făcea. Loviturile lui erau anapoda şi, odată ce am început să mă concentrez doar pe auz, m-am ferit de toate cu o lejeritate aproape plictisitoare. Nu se compara cu Wolf, dar se meritase pe deplin bătaia pe care o luasem de fiecare dată, legat la ochi.

— Nenorocitu' dracu', a gâfâit, încercând să mă prindă, l-am lovit cu genunchiul în gură şi l-am simţit căzând ca un bolovan. Nu era Isac, mi-aş fi dorit să fie el.

A bâjbâit după gambele mele, l-am lovit cu piciorul în gură, îl simţeam puternic, ar fi fost o luptă mult mai dură, însă era pierdut în întuneric. Distracţia mea nu a durat mult, altă lumina a apărut din nou pe hol şi am auzit pe cineva alergând. Inamicului meu i-a fost suficient să îmi vadă silueta şi să prindă din nou curaj, dacă mai venea încă unul de-al lor, aveam

probleme serioase. Gloanţele au năvălit imediat asupra noastră, am reuşit să sar în ultima secundă şi să mă ascund pe celălalt hol, dar adversarul meu nu a mai avut timp de asta, gloanţele l-au ciuruit din cap până în stomac şi, pentru o secundă, am crezut că era Wolf, până i-am auzit glasul.

Isac a înjurat că îl nimerise pe omul lui.

Când raza luminii s-a oprit asupra cadavrului, a fost primul moment în care am simţit frică. Capul îi era făcut ţăndări şi sângele se făcuse baltă în jurul lui. Eu fusesem ţinta, dacă nu exista o cotitură pe hol unde să mă ascund, aş fi fost în locul lui.

Am înghiţit amărăciunea ce mi-a apărut brusc în gât, faţa lui distorsionată de moarte avea să mă bântuie mult timp de acum încolo, dar nu era acum momentul să îmi pierd controlul în faţa fricii. Mi-am lipit ceafa de peretele rece şi am simţit cât eram de transpirat, respiraţia mi se oprise din instinct, Isac s-a oprit şi el.

— Ştiu că eşti aici, Teller! Ieşi, nenorocitule!

— De ce nu vii tu după mine? i-am răspuns, pregătindu-mi pistolul.

Eram aproape spate în spate, amândoi ascunşi după colţ, cel care ceda şi ieşea primul, mai mult ca sigur avea să fie spulberat. Frica ce

apăruse pe moment s-a risipit şi mi-am recăpătat calmul de gheaţă şi pofta de luptă.

L-am auzit verificându-şi şi el pistolul, dar încă era riscant să ies.

— Ştiu cine eşti! Toţi pe aici te cred băiatul eschimosului veteran, dar tu ai o istorie mult mai interesantă. Nu sunt prea multe pe internet, dar oamenii potriviţi ştiu unde să caute. Ai o blondă aici şi o roşcată în San Francisco, bruneta unde o ţii?

Totul în capul meu a făcut implozie. Nu a reuşit să mă scoată din sărite prima dată, dar acum, făcând referire la Dakota, nu mai exista fărâmă de calmitate de care să mă agăţ. Furia mi-a explodat în vene şi nu am putut-o controla. Cum ajunsese nenorocitul ăsta să afle de Dakota?

Nu aveam să mă arunc asupra lui ca un turbat, aşa cum voia, însă nici să rămân pe loc nu se mai putea. Am tras în colţul peretelui, acolo unde ştiam că era posibil să se ascundă. Gloanţele au făcut praf construcţia veche şi am profitat de asta, sperând ca şi Isac să fie distras şi să îşi piardă concentrarea.

El nu avea lanternă separat, nenorocitul venise după mine cu ditamai mitraliera cu viziune nocturnă, eram o ţinută distractivă pentru el. A tras după mine imediat, dar am profitat de praful produs şi m-am mişcat cât am putut de repede să îl derutez. Am tras orbeşte alt

glonţ, doar ca să îi distrag atenţia, apoi am reuşit să ajung suficient de aproape să mă arunc asupra lui. I-am prins arma şi am îndreptat-o în jos fix la timp, a găurit podeaua de sub picioarele noastre în locul stomacului meu, i-am întors-o şi l-am lovit cu ea în gură. L-am tras spre mine şi l-am lovit cu piciorul în burtă, apoi l-am prins şi l-am izbit de perete până a fost nevoit să renunţe la armă ca să se apere. Mi-a fâsâit ceva bizar în jurul urechii şi m-am ferit la timp, dar apoi m-a tăiat în jurul coastelor.

Durerea tăieturii m-a împins în spate, am încercat să nu îi acord atenţie şi am izbit cu piciorul în armă, trimiţând-o suficient de departe să ne lase din nou în beznă.

Am rămas în tăcere, amândoi gâfâind şi încercând să ne dăm seama unde era celălalt, nu voiam să trag aiurea cu pistolul, am încercat să îi ghicesc poziţia exactă, însă ceva mi-a ars ochii imediat.

Bâzâitul electric s-a auzit cu putere şi, brusc, eram capabil să îl văd foarte bine pe Isac. Prea bine. Cineva ajunsese la generator şi pornise electricitatea, lupta pe întuneric se terminase şi am apăsat pe trăgaci imediat, însă nu am fost suficient de rapid, nenorocitul a cotit pe hol şi a luat-o la fugă. M-am luat după el şi am mai tras o dată, fără reuşită, apoi pistolul a făcut un clic ce îmi indica lipsa gloanţelor. Era tot ce aveam, ce îmi dăduse Wolf în caz de urgenţă, nu mă

gândisem că o să ajung aici şi o să am nevoie de muniţie serioasă. Puteam să pierd câteva secunde şi să mă întorc după arma lui, însă fiecare clipă conta. Poate aş fi făcut-o înainte, dar acum, după ce spusese de Dakota, nenorocitul nu avea să iasă viu din clădirea asta.

M-am luat după el, alergând, şi l-am văzut intrând într-o cameră. Era aceeaşi în care intrasem eu mai devreme, subconştientul mi-a adus aminte de cârlige şi m-am ferit din instinct, atunci când unul a fost aruncat spre mine şi mi-a trecut mult prea aproape pe lângă gât. S-a înfipt în uşă şi l-a blocat pe Isac în strădania de a-l scoate, l-am împins cu piciorul în stomac şi a căzut pe spate, am smuls cârligul din uşă, iar el a scos cuţitul ce era mai mult o macetă.

Cârligul era ruginit, dar mare şi capabil să îşi facă treaba, suficient să susţină un porc şi să despice în două un nenorocit.

— Cum ai aflat de ea? am mârâit. Cu precauţie, am început să ne dăm târcoale unul altuia.

Rânjetul lui mi-a făcut furia să vibreze până în tâmple.

— Avem câţiva prieteni comuni în San Francisco.

Nu mi-a luat mult să îmi dau seama despre ce vorbea, chipul lui Cade mi-a apărut în minte şi încă o dată m-am întrebat de ce nu l-am omorât pe viermele la până acum.

— Mi-a spus că eşti un luptător dat dracu', dar nu o să ucizi niciodată. Asta o să fie distractiv pentru mine.

Am strâns metalul rece şi am reuşit să mă apropii de el atunci când a pierdut timpul rânjindu-mi.

— Atunci de ce fugi de mine?

A sărit peste bordura de sub scripetele din mijloc, unde erau agăţate toate cârligele. Nu am ales traseul lui şi am preferat să ocolesc şi să mă postez în faţa uşii, asigurându-mă astfel că nu mai fuge.

El şi-a pierdut primul răbdarea şi s-a avântat spre mine, am văzut tăişul ascuţit al lamei cum îmi trece prin faţa ochilor şi am putut să îmi imaginez gâtul tăiat în locul peretelui pe care l-a nimerit. Am devenit conştient de tăietura din jurul coastelor atunci când a trebuit să mă aplec pentru a mă feri, Isac mi-a ghicit imediat slăbiciunea şi pumnul lui s-a înfipt direct în şoldul meu. Mi-am simţit sângele țâșnind prin haine, iar durerea m-a electrizant până în ceafă. Am gâfâit şi m-am rezemat de perete, nu am apucat să respir de două ori înainte să mi se întunece brusc privirea şi durerea să se mute în maxilar. Isac m-a prins la colţ şi am fost nevoit să îl las să îmi care pumni în gură doar ca să îmi pot apăsa palma pe coaste şi să mai calmez puţin sângerarea de acolo. Era mare, aproape la fel de înalt ca mine şi puternic, dar nu era primul care

mă pocnise. Wolf şi cuşca lui Cade mă învăţaseră cum să fac faţă durerii, cum să mă hrănesc din furie şi ce părţi importante alte feţei să mi le feresc. Maxilarul meu putea să îndure multe, m-a mai lovit o dată şi apoi s-a tras brusc înapoi.

— Eşti dur, nenorocitule!

Am rânjit când l-am auzit gâfâind, am scuipat o gură de sânge şi m-am desprins de lângă perete.

— Acum e rândul meu.

A încercat să se ferească, dar ştiusem exact cum o s-o facă, aşa că s-a izbit direct de pumnul meu. Ne-am cărat pumni şi picioare, avea un stil sălbatic de luptă, căşuna cu lovituri într-un singur loc până se epuiza chiar şi el, era ca un câine turbat, dar se folosea doar de pumni şi deloc de picioare. Odată ce i-am ghicit slăbiciunea asta, am luat distanţă de el, suficient să îl pot ataca cu piciorul. L-am lovit în genunchi, a încercat să se tragă în spate, dar nu i-a fost de folos să se ferească atunci când am sărit asupra lui şi bocancul meu l-a lovit în gură.

Şi-a recuperat nenorocita de macetă şi a început o încercare disperată de a-mi reteza picioarele la fiecare mişcare. Am sărit şi m-am prins cu mâinile de bara metalică ce susţinea cârligele, astfel am reuşit să îl lovesc în faţă cu ambele picioare şi să îl arunc în perete. I-am prins încheietura şi am sucit-o până când a

eliberat maceta, apoi l-am întors cu spatele spre mine şi mi-am strâns braţul în jurul gâtului său.

— Ce ţi-a mai spus Cade despre Dakota?

Când nu mi-a răspuns, l-am strâns până a început să gâfâie şi să se zbată ca un şobolan sugrumat. M-a împins în spate şi a încercat să mă izbească în perete, dar astea nu avea să îl elibereze.

— Spune-mi sau îţi rup capul de pe umeri! Am mârâit şi l-am strâns mai tare, până când gâtul a început să îi trosnească. M-a bătut pe braţ şi semn de predare şi l-am eliberat cât să poată vorbi.

— Suficient să ştiu că următoarea mea vacanţă va fi în San Francisco.

I-am simţit rânjetul slinos şi totul din mine a tremurat de groază şi furie, creaturile din mine şi-au întors mânia asupra lui şi nimic nu a mai fost logic. Cade îi dăduse informaţii clare, ştia cât de îngrozit eram de uciderea cuiva, pe asta se baza acum, enervându-mă când era deja cu un pas în groapă.

— Ştii care e partea proastă, Isac? i-am mârâit la ureche. Ce ţi-a spus Cade despre mine se aplica înainte să o cunosc pe ea.

Decizia fusese deja luată înainte să am timp de cugetare. Nenorocitul ăsta nu avea să mai iasă viu din camera asta.

Se agăţase de Dakota şi nimic din mine nu avea logică atunci când venea vorba de ea.

Şi-a dat seama că încercam să îl omor, i-am simţit agitaţia şi disperarea de a se elibera. M-a lovit cu cotul în tăietura din coaste şi a reuşit astfel să se elibereze, dar nu am mai simţit durerea, doar turbarea pură, pe care a citit-o în ochii mei, pentru că expresia i s-a schimbat.

S-a dat înapoi când am făcut un pas spre el, a încercat din nou să mă lovească, însă nici nu m-a atins. Ştiind ce urma să fac, lupta devenise cumva mult mai uşoară, nu mai era doar o amânare pentru mine, voiam sânge şi inamicul meu nu mai reprezenta un obstacol.

A scos un cuţit din bocanc şi m-a atacat imediat, a reuşit să îmi taie braţul, apoi s-a avântat fix spre gâtul meu. M-am întors şi m-a strecurat printre cârlige, am smuls unul din scripete şi l-am împins pe Isac cu piciorul în piept atunci când a încercat să mă lovească din nou.

Următorul lui avânt a fost direct în cârligul încă ascuţit şi letal. Vârful ruginit i-a pătruns prin gât şi a ieşit în obraz, se întâmplase atât de repede, instinctele mă împinseseră spre cea mai rapidă şi eficientă lovitură, nu mi se mai permisese etica sau orice altceva mă făcuse vreodată uman.

Figura lui Isac a rămas schimonosită, blocat ca o caricatură distrusă, sângele i-a ţâşnit din gât şi s-a prăbuşit imediat ce am dat drumul cârligului.

II

ALIAT CU DEMONII

Totul din mine s-a oprit. Corpul mi-a dat shut down şi am rămas nemişcat, cu ochii pe cadavru. Sângele a format repede o baltă în jurul lui, ochii i-au rămas deschişi şi mari, într-o ultimă expresie de groază. Cârligul îi distorsionase capul şi gâtul, nu l-am mai putut privi şi m-am întors cu spatele, apoi mi-a venit să vomit.

M-am aşezat pe un jos, cu spatele la el, şi am încercat să îmi recapăt calmul, să îmi ţin toate componentele în interior. Îmi era cald şi frig în acelaşi timp, chipul lui Jake mi-a apărut neinvitat în faţa ochilor şi am rămas nemişcat, incapabil să îmi recapăt puterea şi să mă duc după prietenii mei.

Sunete de împuşcături încă se auzeau, dar deveneau tot mai îndepărtate în fundal, îşi

pierdeau logica, la fel şi eu. Am închis ochii şi i-am strâns, chinuindu-mă să îmi calmez toţi demonii din cap, dar uciderea lui Isac mi-a readus la viaţă amintirea lui Jake.

Am retrăit scena de zeci de ori până am reuşit să înot prin mocirla din capul meu şi să mă întorc cu picioarele pe pământ. M-am ridicat şi am luat maceta lui Isac, nu am mai privit deloc în urma mea şi am ieşit din cameră. Războiul încă nu se terminase şi nu era momentul să îmi pierd complet minţile.

Surprinzător, însă, brusc nu se mai auzea nimic. Am ajuns înapoi în sala mare şi am prins momentul în care Wolf l-a prins pe unul şi l-a bătut mult mai dur decât a făcut vreodată cu mine. Tipul avea o armă, dar nu a mai apucat să ţintească cu ea înainte să fie aruncat de pe platforma de sus. Căzătura îi sucise de gâtul, dar a primit şi un glonţ în cap, de parcă Wolf voia să se asigure că nu mai fugea.

Am clipit zăpăcit, numărând cadavrele din jur. Nu calculasem bine prima dată, se pare că mai fuseseră şi afară, pentru că acum erau cel puţin zece cadavre aici, fiecare ucis mai spectaculos decât altul.

— Poţi să ieşi, Walker!

A strigat Wolf, sărind direct de pe platformă şi aterizând ca o panteră. Era acoperit de sânge şi cu o privire sălbatică de furie şi adrenalină.

I-am citit uşurarea de pe chip când m-a văzut.

— Cel cu cicatrice s-a luat după tine. Te-ai ocupat de el?

Am aprobat din cap. M-a înţeles foarte bine, pentru că mă cunoştea şi mai bine. Nu am apucat să spunem mai multe, Jeremiah s-a târât de sub maşină şi a rămas paralizat, tremura de groază, privind masacrul din jurul lui.

Era în viaţă şi asta conta. Toţi eram. Am mers spre el şi nu m-am putut abţine, l-am lovit cu pumnul în gură suficient de tare cât să îl arunc la pământ. Oricum arăta de parcă nici nu fusese atins în bătălia asta şi sigur nici nu omorâse pe cineva, în timp ce eu şi Wolf eram acoperiţi de sânge şi vânătăi.

Jeremiah a rămas la pământ, cu faţa în jos, parcă aşteptând mai multe lovituri.

— Îmi pare rău, a şoptit ca un idiot.

Wolf şi-a pus mâna pe umărul meu, calmându-mă când era să mă avânt iar asupra lui.

— Pentru ce? Pentru că ai vrut să omori un om sau pentru că aproape ai băgat un criminal în patul surorii tale?

— Nu am…

— Taci dracu' din gură! am urlat înapoi la el, apoi am tras o gură mare de aer şi m-am întors spre Wolf. Era tăcut, liniştit şi enervant de neobosit având în vedere ce făcuse. Nu era o

noutate pentru el, fusese antrenat şi probabil făcuse altele mult mai rele, dar răceala de pe chipul lui era înspăimântătoare acum.

— Crezi că mai sunt alţii? l-am întrebat.

— Probabil nu. Sunt mulţi care au venit în seara asta. S-au adunat, pentru că acum plecau după Rockfort.

Cu coada ochiului m-am uitat la Jeremiah, se ridicase în picioare, dar arăta plouat ca o pisică idioată.

Wolf şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Eşti bine?

Ştiam că nu se referea din punct de vedere fizic, chiar dacă aveam trunchiul baltă de sânge şi probabil faţa plină de vânătăi. Am aprobat din cap în semn că da, şi chiar eram, în ciuda impactului pe care îl avusese asupra mea prima dată.

Subconştientul meu ştia că o făcusem pentru Dakota, viaţa ei ar fi fost în pericol dacă acel nenorocit rămânea în viaţă. Pur şi simplu nu existase altă cale şi eram în regulă cu asta. Când venea vorba de ea, se părea că, într-adevăr, nu existau limite.

— Sunt bine, dar ce facem cu dezastrul ăsta?

Şi-a trecut mâna prin păr şi a oftat.

— O să fie o noapte lungă, dar mă ocup eu. Arctic e adânc şi nimeni nu caută cadavre acolo. Îi umplu cu pietre şi îi arunc în ocean, apoi cred

că singura soluţie este să dau foc dărăpănăturii ăsteia, e prea mult sânge de curăţat.

— Erau asasini, crezi că o să îi dea cineva dispăruţi?

— Slabe şanse, dar o să am grijă să nu ducă nimic la noi. Posibil să se fi discutat pe afară despre băiatul nostru, criminal de ocazie.

S-a întors spre Jeremiah, acesta a înghiţit în sec, dar nu a spus nimic. Nu era încă în afara pericolul şi merita o doză de frică în plus, să nu mai facă niciodată aşa ceva.

— Du-l acasă până nu leşină pe aici.

— Trebuie să te ajutăm.

El a clătinat din cap, l-a prins pe unul de guler şi a început să îl târască pe podea. Arăta ca un porc spintecat şi lăsa o dâră slinoasă de sânge după el. Jeremiah a scos un sunet de parcă îi venea să vomite şi m-am încruntat iar la el, nici să privească nu era în stare, dar el se crezuse asasin.

— Mă descurc singur, vreau să te ocupi de rana aia, Wolf a făcut semn spre tăietura mea. Mi-am ridicat helanca să verific, spre norocul meu, nu era aşa de adâncă, dar era foarte lungă, îmi înconjura coastele. Loviturile lui Isac agravaseră sângerarea, pentru că mi se învineţise carnea în jurul rănii.

Nu am mai protestat, încă mă simţeam plin de adrenalină şi furie, voiam să plec cât mai repede de aici.

I-am făcut semn lui Jeremiah, iar el m-a urmat fără comentarii. Am plecat pe acelaşi drum, aşa că mi-am recuperat geaca de pe jos şi a fost o idee bună, pentru că afară se dezlănţuise Iadul. Abia am reuşit să ajungem la maşină fără să fim suflaţi cu totul, toată era acoperită de zăpadă şi Jeremiah s-a oferit să o dezgroape singur din nămeţi. Oricum nu aveam de gând să îl ajut, merita să facă măcar atât.

Drumul înapoi spre casă a fost tăcut, i-am respins fiecare încercare de conversaţie şi m-am concentrat doar pe condus şi furia ce îmi mocnea în vene. Dacă începeam să vorbim, era posibil să îl lovesc din nou.

Am oprit în faţa casei lui, dar a rămas nemişcat.

— Coboară, Jeremiah. Am mârâit, privind în faţă şi strângând volanul în pumni.

— Frate, îţi jur că nu am ştiut că se va ajunge aici. Era doar…

— Au ajuns la *ea*.

A înţepenit când m-am întors spre el.

— Dacă aveai de gând să te implici cu nişte nenorociţi de criminali, trebuia să îmi spui să stau dracului departe de tine. M-au studiat, iar asta i-a dus la Dakota.

În luminile slabe de pe bord, i-am citit groaza de pe grup.

— Îmi pare…

— Roagă-te să îi fi omorât pe toţi în noaptea asta, Jeremiah.

Mi-a citit în cuvinte. Ştia că era vina lui, el se băgase în rahatul ăsta şi îi adusese pe oamenii ăştia în viaţa noastră, în viaţa mea şi, mai avusese tupeul să îmi ceară să am grijă de sora şi de iubita lui dacă păţea ceva.

— Ţin mult la Ariah şi la Ava, dar dacă mai ajungi vreodată să pui viaţa Dakotei în pericol, Jeremiah, o să regreţi că m-ai cunoscut. Nu îmi pasă ce dracului faci în viitor, cu cine alegi să faci afaceri, dar nu mă mai implica şi pe mine.

— Nu te-am implicat în nimic, îţi jur. L-ai întâlnit pe Isac accidental în ziua în care ai venit, nu am avut nicio intenţie să creez o confruntare între voi.

Mi-am mijit ochii la el.

— De unde ştia că eu am avut ceva cu Ariah? El credea că sunt motivul pentru care îl ignoră.

— Eşti motivul.

— Cine i-a spus, Jeremiah? am urlat, lovind cu pumnii în volan.

— Ea! Ea i-a spus că are o relaţie cu tine ca să nu îi mai facă avansuri.

L-am privit cu scârbă.

— Da, a fost nevoită să mintă că să scape de un vierme, pentru că nu avea un frate capabil să o apere.

Chiar dacă era aşa şi Ariah dăduse naştere furiei pe care Isac o avea asupra mea, tot Jeremiah era principalul vinovat. Nu ar fi fost nevoită să mintă dacă nu i l-ar fi adus pe acel nenorocit prin preajmă.

Nu am mai apucat să spunem ceva, uşa casei s-a deschis şi Ava a ţâşnit afară. A alergat spre maşină şi a deschis portiera. Chipul ei a explodat de fericire şi l-a târât pe Jeremiah afară din maşină, apoi a izbucnit în plâns. Am văzut-o şi pe Ariah ieşind şi fugind spre noi, dar nu am mai rămas pentru plânsetele de final. M-am întins să închid portiera în spatele lui Jeremiah, apoi am accelerat spre casa mea.

Voiam linişte, încă îmi trepida corpul şi nu înţelegem de ce, pentru că nu mai simţeam nimic legat de uciderea lui Isac. Era ceva ce nu îmi dădea pace, ceva ce mă speria îngrozitor şi mă liniştea în egală măsură, gata să mă înnebunească.

Am condus ca un maniac, fără să văd mare lucru din cauza furtunii, mai mult am ghicit drumul spre casă şi am oprit cu o frână puternică, dar tot am simţit maşina izbindu-se în scară.

Am coborât şi m-am împleticit în casă, am aruncat helanca de pe mine şi am înjurat ca un maniac de furie şi durere. Am intrat în duş şi am pornit apa fierbinte, lăsând-o să îmi cureţe sângele de pe corp, sau cel puţin să încerce.

Atunci când am văzut apa roşie scurgându-se la picioarele mele, am încercat să înţeleg ce se întâmpla cu mine, însă în afară de tremurat şi o mie de gânduri ce îmi făcea capul ferfeliţă, nu ajungeam la mai multă logică.

M-am rezemat cu palmele în perete şi mi-am strâns ochii, chipul lui Isac şi al lui Jake erau înfiorător de prezenţe, îi vedem clar pe amândoi, morţi şi cu feţele distorsionate, însă era şi ea.

De ce era *ea?*

De ce tocmai acum?

Îmi era teamă pentru viaţa ei? Pentru faptul că mai exista altul? Şansele erau mici, Isac întrebase din interes personal, îşi dorise să ştie mai multe despre cel care îl călcase pe nervi, nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care se afla aici.

Dar mai era şi Cade. Crezusem că nenorocitul înţelesese mesajul prima dată şi stătea departe de Dakota, dar trebuia să mă mai gândesc o dată la asta.

Mi-am curăţat rana cât am putut de bine, dar îmi provoca o usturime de care nu aveam energie acum. Pe faţă nu aveam aşa multe vânătăi cum m-am aşteptat, doar una mare în jurul maxilarului, dar urma să se retragă în câteva zile şi nu ajunsese deloc în jurul ochilor. Am ieşit din duş cu aceeaşi instabilitate emoţională, am izbit cu pumnul în perete fără să mă pot abţine, mă scotea din sărite tot ce se

întâmpla în viaţa mea şi incapabilitatea mea de a o proteja.

O puneam în pericol chiar şi acum, când fugisem la capătul lumii şi rupsesem complet legătura cu ea. Probabil aveam să fiu pentru mult timp un ghimpe în viaţa ei, pedeapsa că mă cunoscuse, că se îndrăgostise de mine.

Nu mai aveam control. Ştiam că îl pierdusem cândva în noaptea asta, dar mi s-a confirmat în următoarele momente. Nu am auzit uşa deschizându-se din cauza jetului de la chiuvetă, dar atunci când am simţit atingerea pe umăr, m-am întors imediat şi mi-am înfipt mâna în gâtul persoanei din spatele meu.

Instinctele îmi zbârnâiau, muşchii îmi vibrau pe sub vene şi încă eram setat pe ucis, m-au speriat propriile reacţii, dar mai tare m-a speriat chipul din faţa mea.

— Dwayne, abia i-am auzit gâfâitul, apoi am eliberat-o şi m-am tras înapoi.

Ariah a început să tuşească şi s-a sprijinit de perete. Când am fost capabil să îmi revin din propria sperietură, i-am prins obrajii în palme şi am ridicat-o să o privesc, să mă asigur că era bine.

— Îmi pare rău, Ariah.

Nu puteam să spun mai multe, nu ştiam ce, mai ales uitându-mă la ea şi dându-mi seama cât de speriată era. Şi-a frecat gâtul şi a clătinat din cap.

— Este vina mea, am crezut că m-ai auzit, te-am strigat de câteva ori înainte să intru.

Poate aş fi auzit-o dacă mi-ar fi stat capul la ce se întâmpla în jurul meu.

Când mi-am mai revenit, mi-am dat seama că eram complet dezbrăcat în faţa ei. Am înjurat printre dinţi şi am înşfăcat un prosop pe care mi l-am pus în jurul şoldurilor.

— Te aştept jos.

A spus şi a ieşit imediat din baie, înainte să am timp să îi răspund. I-aş fi spus să se ducă acasă şi să mă lase în pace în noapte asta, eram mai instabil ca oricând şi Dumnezeu ştia de ce mai eram capabil.

Am tras o pereche de blugi pe mine şi un tricou, rana nu am bandajat-o cu prea mare atenţie, mi-am înfăşurat tifon în jurul mijlocului şi am turnat apă oxigenată cât să îmi blestem toată generaţia din cauza durerii. Momentan, mă interesa doar să nu se infecteze şi să nu mai înceapă iar să sângereze.

Am coborât la Ariah şi am găsit-o aşezată pe canapea, cu privirea în pământ şi palmele împreunate în poală. Arăta mai calmă când m-a privit, dar nu puteam să uit chipul ei de mai devreme, după ce văzuse adevăratul monstru.

— De ce ai venit aici, Ariah?

— Ai plecat atât de repede… Jeremiah mi-a spus că eşti rănit.

— Ţi-a spus şi restul poveştii? am mormăit printre dinţi, mergând spre şemineu ca să aprind focul ce se stinsese demult.

— Nu am rămas să aflu, am plecat imediat după tine, dar am oprit de multe ori din cauza furtunii.

Am aruncat lemnele în şemineu şi le-am aprins, trosnetul cunoscut al focului în lemn era plăcut şi calmant, dar nu suficient de calmant.

— Du-te acasă, Ariah. Discută cu fratele tău, cu familia ta.

— Şi tu faci partea din familia mea acum.

Mi-am strâns maxilarul, încă aplecat în faţa focului, fără să o privesc.

— Ariah…

— Uite, nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, dar orice ar fi fost, tu mi-ai salvat fratele. Ţi-ai riscat viaţa pentru el, a trebuit să vin să îţi spun măcar mulţumesc.

— Bine, mi-ai mulţumit, acum du-te acasă.

Nu mai aveam niciun pic de energie să fiu gentil cu ea, speram să înţeleagă asta cât mai repede şi să plece.

M-am ridicat ca să merg spre bucătărie şi să îmi pun un pahar cu apă.

— De ce te comporţi aşa cu mine?

I-am simţit glasul tremurând, semn că era gata să plângă. Agonia m-a lovit direct în plex, cineva îşi bătea rău de tot joc de mine în noaptea asta. M-am oprit şi am închis ochii.

— Şi nu mă refer la noaptea asta. De când ai venit, mă eviţi ca pe o molimă. O iubeşti pe ea, dar eşti încă aici. De ce?

S-a apropiat de mine şi am ridicat un deget spre ea, drept avertisment.

— Ţi-ai ales cel mai prost moment posibil să mă întrebi asta. Îţi mai spun o dată, du-te acasă până nu se întâmplă ceva ce o să regret mai târziu.

— Ce? Îţi e teamă că o să mă săruţi şi o să îţi placă? Că o să îţi aduci aminte cât de bine era?

— Ariah…

A fost rândul meu să mă dau un pas în spate, mai aveam puţin şi eram direct în Iad.

— Măcar recunoaşte asta. Recunoaşte cât de bine te-ai simţit şi nu mă mai trata de parcă mi-ai făcut o favoare toţi anii ăştia.

Cumva, a ajuns în faţa mea. Dacă Wolf mi-ar fi dat să beau ceva astăzi, nici nu aş fi crezut-o reală în momentul ăsta.

— Niciodată nu am spus asta, a fost o înţelegere din care am profitat poate mai mult decât tine, Ariah.

Şi-a pus palmele pe pieptul meu şi a ajuns prea aproape.

— Atunci de ce mă respingi acum? Pentru că ştiu care e planul tău. Ştiu că nu vrei să te mai întorci la Dakota.

Furia mi-a zvâcnit iar în vene şi am desprins-o de pe mine.

— Este ultima dată când te avertizez! Pleacă!

Încăpăţânată, a clătinat din cap şi mi s-a încordat corpul când şi-a scos puloverul în faţa mea. O văzusem de multe ori în sutien, dar niciodată nu a avut impactul ăsta.

— Ariah, nu face asta.

A profitat de înţepenirea mea şi s-a apropiat iar.

— Suferi, Dwayne. Întotdeauna ai suferit, dar acum este mai rău decât a fost vreodată. Lasă-mă să îţi iau durerea asta măcar pentru puţin timp, aşa cum am făcut mereu.

Când am vrut să protestez, ea a clătinat din cap şi s-a agăţat de gâtul meu.

— Ştiu că nu o s-o pot înlocui vreodată, dar pot alina durerea pe care ţi-o provoacă.

Privind-o, am avut, pentru prima dată de când am venit, instinctul de a-i ceda. Corpul şi mintea mea mi-au cerşit o pauză, noaptea asta a fost mai mult decât puteam suporta. Dureau toate, fizic şi psihic, dar mai ales psihic.

— Închide ochii, mi-a şoptit şi am făcut exact cum a spus, încercând să mă las pe mâinile ei şi poate avea să alunge disperarea, chiar dacă apoi urma să fie şi mai puternică.

Buzele ei s-au lipit de ale mele.

Sărutul a fost fragil, l-am recunoscut, dar era totuşi atât de bizar, atât de nepotrivit. Însă l-am luat cu totul, complet greşit cum era, pentru că

sălbăticia din mine răspundea cu propria disperare.

I-am prins ceafa şi mi-am presat buzele peste ale ei, i-am prins coapsele şi am ridicat-o în braţele mele. S-a încolăcit în jurul meu, inocenta ei se spulbera de fiecare dată imediat după ce o sărutam.

Am aplecat-o pe canapea şi m-am întins deasupra ei. Dacă aştepta ceva gentil în noaptea asta, nu venise la momentul potrivit. Totul în mine era animalic şi atât.

Tot ce eram, ce voiam, ce credeam… se spulberase şi mă concentram doar pe acel moment de eliberare, fără logică sau orice mă făcuse vreodată inteligent… uman.

Încercam să nu dau vina pe ceva sau pe cineva, dar în special să nu mă gândesc la ea. Să fac asta însemna că, fizic, nu aş mai fi fost niciodată capabil să o privesc în ochi pe Dakota.

Poate asta şi voiam, de fapt, fără să îmi dau seama. Acel apogeu pe care îmi fusese frică să îl ating, greşeala fatală ce mă rupea complet de ea.

Masculinitatea din mine se trezea doar fizic din cauza lui Ariah, eram pregătit să o iau cu brutalitatea pe care mi-o cerea, dar ce s-a întâmplat apoi a fost peste limitele mele.

Mi-am ridicat privirea spre focul ce cuprinsese lemnele din şemineu. Printre limbile furioase de foc, am văzut-o pe *ea*. Am simţit-o în respiraţie, pe pielea mea, în minte.

Nu ştiam cum era să arzi în adevăratul sens al cuvântului, mintea se pricepea foarte bine să inducă starea asta, dar nu era o pedeapsă pentru ce făceam, ci mă ajuta să îmi dau seama, în sfârşit, ce se întâmpla cu mine şi de ce mă simţeam atât de bulversat.

M-am ridicat de pe Ariah şi m-am împleticit până în faţa şemineului, unde m-am sprijinit de el şi am permis flăcărilor să îmi pârlească pielea.

Îmi fusese frică că nu o s-o mai văd niciodată.

Asta mă speriase cu adevărat.

De asta împietrisem când Isac îl împuşcase pe tipul ăla şi ţinta fusesem eu. Apoi luptasem ca să o protejez pe ea, dar prima dată fusese frica.

Frica de moarte.

Pentru prima dată după atât timp, simţisem din nou asta. Trăisem atât de mult cu dorinţa de a-mi lua viaţa, de a termina cu totul, încât uitasem cum se simţea inversul acestui sentiment, cum se simţea teroarea că totul se va termina în următoarea secundă.

Subconştientul meu făcuse legăturile şi ajunsese la concluzia că moartea însemna să nu o mai văd niciodată pe Dakota, iar acum înţelegeam ce însemna cu adevărat asta.

Am început să râd de uşurare şi şoc. Să râd şi să plâng în acelaşi timp.

— Dwayne, a şoptit Ariah în spatele meu, dar nu m-am întors spre ea. Uşurarea pe care am simţit-o în acel moment era prea puternică, era ca un bloc de piatră pe care încercasem ani de zile să îl ridic de pe mine.

Ea avusese dreptate, toţi avuseseră dreptate. Dakota era mult mai mult decât fata de care mă îndrăgostisem, era cea care mă vindecase.

Îmi luase toţi demonii şi îi făcuse bucăţi, până când ea devenise centrul meu de gravitaţie şi toate concepţiile mi se schimbaseră complet. Fusese nevoie de o modalitate brutală ca să îmi dau seama de asta, dar probabil nu aş fi avut curajul să o recunosc astfel.

Dakota era tot ce aveam nevoie. Nu mai eram capabil să o distrug, pentru că nu mai eram un monstru. Ea mă vindecase şi mă transformase într-un om normal, un bărbat îndrăgostit… viu.

— Îmi pare rău, Ariah, totul se termină aici.

— Despre ce vorbeşti?

M-am întors spre ea şi am zâmbit.

— Mi-ai spus că sufăr şi ai avut dreptate. Sufăr mai mult ca oricând, dar asta pentru că sunt departe de ea. Acum îmi dau seama că singura perioadă fericită din viaţa mea a fost când mi-am permis să fiu cu ea, apoi am început să fug de ce simţeam şi aşa ne-am rănit pe amândoi.

Ariah a tăcut şi doar m-a privit, nu citeam durere pe chipul ei, dar nici fericire pentru ce conştientizasem, însă nu mi-am putut abţine zâmbetul când am spus:

— Mă întorc acasă.

12

PHOENIX

Privirea ei a coborât în podea şi am văzut-o cu lacrimi, fericirea mea bruscă s-a transformat în regret. Regret pentru felul în care o spusesem.

— Ariah…

Ea a clătinat repede din cap, oprindu-mă. A zâmbit şi şi-a şters repede ochii, apoi a respirat adânc.

— Este OK. Mă bucur că… s-a încurcat în propriile cuvinte, apoi s-a aplecat să îşi ridice puloverul şi s-a îmbrăcat.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru ce ai făcut în noaptea asta.

— Lui Wolf trebuie să îi mulţumeşti.

— Amândurora. Jeremiah mi-a spus că ar fi fost mort dacă nu erai tu, aşa că o să îţi fiu pentru totdeauna recunoscătoare că mi-ai salvat fratele.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că doar am aprobat din cap. Ariah s-a pierdut din nou în propriile cuvinte şi a fost pe punctul de a începe să plângă, atunci şi-a luat geaca şi a fugit afară înainte să am timp să o opresc.

Uram ce se întâmpla cu noi, cu ea, faptul că îşi lăsase sentimentele să pătrundă în relaţia asta şi acum ajunsesem să o rănesc, însă nu ştiusem atunci că se va ajunge aici.

Ariah mă făcuse să cred că, într-adevăr, nu o să mă îndrăgostesc niciodată. Dacă nu reuşisem să mă îndrăgostesc de ea, ce şansă aveam cu altcineva? Era frumoasă, inteligentă, misterioasă şi îmi îndeplinea toate dorinţele sexuale. Ţineam mult la ea, era mai mult de o simplă prietenă, dar nu ajunsesem niciodată să o iubesc. Nici nu ştiam să iubesc, Dakota mă învăţase.

Am urmărit maşina ei dispărând în furtună şi m-am întors în dormitor, unde mi-am găsit telefonul în grămada de haine pline de sânge.

M-am întins pe pat şi am reascultat mesajele de la ea, de data asta cu zâmbetul pe buze.

Dakota avusese întotdeauna elementul surpriză care mă dăduse peste cap. M-aş fi aşteptat de la ea să fie extrem de furioasă sau extrem de rănită, dar mesajele ei expuneau putere, rezistenţă şi promisiunea pe care mi-o făcuse că îmi va accepta plecările, deşi nu fusese niciodată vorba de o asemenea plecare.

Nu avea să fie uşor, ştiam deja că nu mă va primi cu braţele deschise şi va dura ceva timp să repar ce am făcut şi să îi recâştig încrederea, dar era o linişte dumnezeiască în sufletul meu, care îmi oferea acum puterea pentru orice.

Îmi dădusem în sfârşit seama că iubirea ei mă vindecase şi nu urma să fiu monstrul care o s-o distrugă, ci bărbatul care o s-o protejeze de orice pe lume şi o s-o iubească… mai mult decât orice pe lume.

Mă ardea din nou tot corpul de dorinţa de a o avea lângă mine, măcar de a-i auzi glasul. Era o senzaţie bizară pe care mi-o provocase încă de când o văzusem; fusesem ca un cadavru umblător până să o văd pe Dakota Welron în prima zi, pe holurile şcolii. Atunci îmi luase foc inima şi pe piele parcă îmi curgea lavă, senzaţia se repeta de fiecare dată, tot mai acută, iar acum se întâmpla acelaşi lucru, deşi doar mă gândeam la ea.

Dakota îmi dăduse foc, arsese tot veninul din mine şi mă ajutase să renasc precum Phoenix alături de ea.

Eram un alt om, nu mai trăiam doar cu dorinţa de a găsi curajul să termin tot, ci cu dorinţa de a avea totul.

Durerea uciderii lui Jake nu avea să dispară niciodată, vina că totul s-a produs din cauza mea şi mi-am pierdut întreaga familie, dar, pentru prima dată, simţeam că pot să trăiesc cu asta.

Cuvintele Dakotei din noaptea ăia mi-au revenit în minte şi am reuşit să îl văd pe Jake din nou ca pe fratele meu, nu ca pe demonul ce îşi dorea să mă chinuie în permanenţă. Poate se sacrificase pentru mine, poate nu, dar el murise şi eu rămăsesem în viaţă. Prea mult timp am regretat că nu m-a omorât şi pe mine, mult timp în care nu am avut de ce să mă agăţ în afară de vinovăţie şi durere.

Nu o să pot da niciodată timpul înapoi şi să distrug filmul ăla nenorocit, dar cineva, oricine fusese, mi-o adusese pe Dakota în cale şi îmi oferise din nou nevoia de a trăi, de a deschide ochii în fiecare dimineaţă, de a mă teme de moarte şi pierderea ei. Dacă nu ar fi fost Dakota, probabil nu aş mai fi ieşit viu din abatorul acela. Nu aş fi avut puterea să lupt, nu aş fi avut curajul să îl ucid pe Isac şi m-ar fi ucis el pe mine.

Pentru prima dată, demonii mei nu mai luptaseră împotriva mea, ci alături de mine.

Ucisesem din nou şi chipul lui nu avea să dispară prea curând din mintea mea, dar o făcusem ca să o protejez pe ea şi sufletul mi-era intact din cauza asta. Isac fusese primul, dar voi face acelaşi lucru cu oricine încearcă vreodată să îi facă Dakotei rău.

Cu vocea ei în căşti, am reuşit să adorm şi somnul a venit aproape bizar de liniştit. Uitasem cum era să mă odihnesc cu adevărat, să mă trezesc cu mintea limpede. Chiar dacă dormisem doar trei ore, m-am trezit plin de energie şi odihnit, am făcut din nou duş şi am schimbat bandajul din jurul coastelor, de data asta cu unul mai subţire. Avea să fie altă cicatrice în jurul celor deja existente, părea să fie o tradiţie pentru mine să am un semn permanent de la cel pe care l-am ucis.

Mi-am alungat gândurile macabre, pentru că nu voiam să mă mai întorc în punctul ăla, aveam alte lucruri de care să mă ocup.

Wolf nu se întorsese încă, aşa că am făcut micul dejun şi cafeaua şi l-am aşteptat. Era abia cinci dimineaţa, beznă în toată regula şi furtuna nu părea să dea vreun semn că se va linişti prea curând. Aveam să îl mai aştept încă o oră, apoi plecam în căutarea lui. Am mâncat repede ceva şi am ieşit să îmi deszăpezesc maşina ce fusese îngropată în nămeţi, pentru că o lăsasem afară. Mă aşteptam să aibă probleme la pornire din cauza frigului extrem. A tuşit de câteva ori şi a scos câteva sunete neplăcute, dar la a treia încercare motorul s-a trezit la viaţă şi mi-a demonstrat încă o dată de ce iubeam maşinile astea.

M-am întors să mai arunc câteva lemne în şemineu şi să mă schimb pentru că mi se

congelaseră iar hainele pe mine, pregătindu-mă să plec după Wolf, atunci când i-am văzut farurile maşinii trecând prin furia furtunii şi oprind în faţa casei.

A intrat şi s-a trântit direct pe canapea. Arăta de nerecunoscut, ud şi acoperit de cenuşă. M-am simţit vinovat că nu am rămas să îl ajut.

I-am adus o cană de cafea fierbinte şi a luat-o imediat.

— Ţi-a luat mai mult decât ai estimat, nu?

Zâmbind epuizat, el a aprobat din cap. Echo a sărit lângă el şi a început să îl adulmece, probabil încercând să îşi dea seama dacă era stăpânul lui sau vreo creatură ce intrase în casă.

— Furtuna a fost o nenorocită, dar m-am ocupat de tot. Prietenii lui Jeremiah sunt acum pe fundul oceanului, cu stomacul plin de pietre, iar dărăpănătura aia arde din temelii.

Nu voiam să pun întrebări în legătură cu ce le făcuse, probabil îi despicase ca pe purcei şi îi umpluse cu pietre, era treaba lui şi nu aveam nevoie de detalii.

— Cum ai reuşit să îi dai foc pe furtuna asta?

Wolf m-a privit şmecherește, de parcă îmi spunea să nu pun la îndoială calităţile lui. Am început să râd şi m-am aşezat lângă el.

— Dacă nu ai arăta ca un diavol ieşit din Iad, aş zice că te-ai distrat în noaptea asta.

A început şi el să râdă.

— Mă bucur că l-au tras pe Jeremiah de parte lor, altfel nu i-aş fi prins niciodată.

Eu nu puteam să spun acelaşi lucru, aşa că am preferat să tac, deşi avea dreptate într-o oarecare măsură, pentru că ar fi ucis o întreagă familie şi ar fi rămas ei în viaţă să producă alte nenorociri.

— Ţi-a adus aminte de perioada în care îi vânai pe terorişti ca pe mistreţi, huh?

Râjnetul lui diabolic mi-a confirmat totul, am râs din nou.

— Cu toată puterea mea, dar aproape că am intrat în depresie atunci când m-au retras din misiuni. E plăcut să revii la ce te ţinea în viaţă mai demult.

Am zâmbit şi am clătinat din cap. Wolf nu vedea ucisul ca majoritatea oamenilor, nu făcea nicio tragedie din asta nu simţea nicio remuşcare în cazul în care persoana pe care o omora aducea chiar şi cel mai mic rău umanităţii.

— L-ai spintecat pe ăla ca pe un peşte în cârlig. Sigur eşti OK?

Am dat din cap că da.

— Se interesase de mine şi aflase de Dakota.

Wolf nu a mai avut nevoie de clarificări, pur şi simplu a afirmat.

— Mai era unul împuşcat pe hol, dar nu cu gloanţe din pistolul tău.

— L-a împuşcat Isac încercând să mă omoare pe mine.

— Mă gândeam eu. Le-am luat telefoanele şi tot ce am mai putut găsi în maşinile lor. Mai târziu o să încerc să intru în camerele de hotel unde erau cazaţi, să văd dacă pot să găsesc mai multe.

— Cu maşinile ce ai făcut?

— O problemă pentru mai târziu, momentan le-am lăsat parcate prin oraş.

— Ai aflat ceva de angajatorul lor?

— Nu. Nu am avut timp să verific ceva, dar sunt sigur că o să aflu.

Am oftat şi m-am întins mai comod pe canapea, începea să mă usture nenorocita de tăietură.

— Crezi că Jeremiah este în pericol?

— Oamenii de genul ăsta sunt umbre, de obicei, nu o să îi dea nimeni dispăruţi, mai mult ca sigur. Posibil să aibă prieteni care să încerce să afle ce s-a întâmplat.

— La asta m-am referit. Isac îl cunoştea până şi pe Cade, tipul care m-a băgat pe mine în lupte în San Francisco.

Wolf a cugetat, frecându-şi barba plină de cenuşă.

— Trebuie să fim cu ochii în patru. Oricine încearcă să îl omoare pe Rockfort, posibil să încerce din nou.

— Încă nu pot să înţeleg de ce l-au băgat şi pe Jeremiah în treaba asta, omul nu a ţinut o armă în mână în viaţa lui.

— E ceva comun în lumea asta a criminalilor, dar rareori găsesc candidatul perfect. Jeremiah era candidatul perfect. Îi aflaseră povestea şi ştiau sigur că vrea răzbunare, avea nevoie de bani şi probabil l-au ameninţat că, dacă spune ceva, o să le facă rău Avei şi lui Ariah. Rockfort e un om important, s-ar fi făcut ditamai ancheta şi s-ar fi săpat până în străfunduri, Jeremiah avea să fie sigur prins, dar nu ar fi spus nimic de frică pentru viaţa fetelor. Asasinii îşi primeau banii şi altcineva se ocupa de treabă pentru nişte mărunţiş.

— I-au dat banii, din câte am înţeles aseară.

— Probabil doar o parte, dar tot îi e bine. E fricos ca o găină, nu ar fi avut nicio şansă să îl omoare pe Rockfort. Parcă îţi spusesem să vii la abator doar în cazul în care e şi Ava acolo.

Expresia i-a devenit repede furioasă, am zâmbit vinovat.

— Nu puteam să stau pe margine şi să aştept, Wolf, mai ales văzând cât de mulţi erau. Ştiu că nu ţi-am fost deloc de ajutor şi te-ai fi descurcat să îi omori singur pe toţi, dar nu regret ce am făcut, pentru că, într-un mod macabru, noaptea trecută m-a ajutat să îmi dau seama cât de mult vreau să trăiesc.

Furia lui s-a risipit şi i-a rămas înţelepciunea acumulată după atâţia ani.

— Ai simţit frica de moarte, aşa-i?

Înghiţind în sec, am aprobat din cap.

El a zâmbit şi m-a bătut pe umăr.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Că viaţa mea s-a schimbat radical din cauza Dakotei, dar a fost nevoie să îmi zboare gloanţe pe lângă urechi ca să îmi dau seama. O să mă întorc acasă şi o să încerc să repar ce am făcut.

El a zâmbit din nou şi s-a ridicat de pe canapea, şi-a trosnit gâtul înţepenit şi a căscat.

— Atunci nu o să te cotonogesc pentru că ţi-ai pus viaţa în pericol, o las pe Dakota să facă asta.

A urcat la etaj, iar eu am rămas pe canapea, zâmbind. Da, sigur avea să mă cotonogească bine de tot pentru ce i-am făcut, dar eram pregătit să încasez orice şi să îi acord timpul de care avea nevoie.

După ce a făcut un duş şi a mâncat, Wolf a căzut lat şi a adormit direct pe canapea.

Eram nerăbdător să mă întorc acasă, dar am decis să mai rămân două zile şi astfel să ajung în San Francisco pentru piesa de teatru. Ştiam cât de important era pentru Dakota şi aveam să o las să se ocupe de asta mai întâi. Mai devreme îl sunasem pe Stephen şi îmi spusese că, deşi nu se mai întâlnise cu ea, îi oferise o invitaţie la piesa de teatru şi asta părea să îi ocupe tot timpul. Se dedicase obsesiv muncii pentru a nu se mai

gândi la durere, era ceva specific, ceva ce doar ea reuşea. Nu voiam să o bulversez şi să nu se mai poată concentra, dar intenţionam să mă strecor în sală şi să văd totul.

În acelaşi timp, voiam să mai acord puţin timp vânătăilor să se vindece şi tăieturii să se închidă. Voi avea destule explicaţii de dat, măcar pe astea să le exclud.

L-am lăsat pe Wolf să se odihnească şi am plecat spre barul lui Jeremiah. Nu m-aş fi mirat să fie închis, dar se părea că hotărâse să îşi continue viaţa în mod normal şi să nu dea nimic de bănuit; bun plan.

Am intrat pe uşă şi m-am scuturat de zăpadă. Nu era nici un client, ceea ce nu era atât de surprinzător, pe apocalipsa asta nu se merita să ieşi nici pentru băutură, dar totuşi era ora opt dimineaţa şi abia de se luminase cât să vezi la doi metri în faţa ta.

Trei capete s-au întors spre mine, în acelaşi timp. Am citit pe chipurile lor că nu se aşteptau să mă mai vadă aici, probabil nu prea curând, având în vedere că îi spusesem lui Ariah că mă întorc acasă.

Mi-am scos geaca şi am pus-o pe spătarul scaunului, apoi m-am aşezat şi l-am privit direct pe Jeremiah.

— Tocmai voiam să vin spre tine, a spus el, parcă mai mult şoptind.

Mi-am frecat fața cu palmele şi m-am întins spre sticla de votcă din faţa lui. Am dat pe gât un pahar şi am lăsat fierbinţeala plăcută să îmi încălzească stomacul.

— Le-ai spus totul? l-am întrebat, deşi mă uitam la pahar.

— Da.

— Bun. Aş aprecia să îmi spui şi mie. Totul.

La ultimul cuvânt, m-am uitat la el. A aprobat din cap şi şi-a pus un pahar de votcă, Ava şi Ariah au simţit că avea să fie o discuţie personală şi s-au retras la o masă din bar.

Când a trecut pe lângă mine, Ava şi-a pus mâna pe braţul meu.

— Mulţumesc, Dwayne.

I-a tremurat glasul, nu îmi aminteam ultima dată când am văzut-o cu lacrimi în ochi. Am aprobat din cap şi, înainte să pot spune ceva, ea s-a întins spre mine şi şi-a pus braţele în jurul gâtului meu.

Am îmbrăţişat-o stângaci, neştiind cum să primesc recunoştinţa asta.

— Wolf merită toate mulţumirile, nu am fi scăpat dacă nu era el.

Ava s-a tras înapoi şi s-a şters la ochi.

— Da, dar dacă nu erai tu, el nu s-ar fi implicat sau eu nu aş fi avut curajul să i-o cer.

A mers la masă alături de Ariah, lăsându-ne pe mine şi Jer singuri.

Mi-am turnat alt pahar şi am privit iar tabloul cu noi.

— Au apărut acum o lună şi ceva, la puţin timp după ultima ta plecare. Ragn a fost cel care m-a abordat, ştia deja totul despre mine şi tatăl meu.

— Mi-am dat seama cum te-a folosit şi de ce, dar nu pot să înţeleg cum de ai fost de acord cu aşa ceva.

El a privit în jos, parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele opt ore.

— Aveam mare nevoie de bani şi îl uram pe omul ăla, mi s-a părut afacerea perfectă atunci. Apoi am început să am îndoieli şi am vrut să dau înapoi, dar nenorocitul de Isac a început să mă preseze şi să îi dea târcoale lui Ariah. Pur şi simplu mi-a fost frică să mai renunţ, credeam că o pot face repede şi o să scap.

— Vreo idee cine a comandat asasinarea asta?

Jer s-a încruntat, cugetând.

— Nu mi-au spus niciodată, dar cred că era cineva din companie, cineva chiar apropiat lui Rockfort, care avea să dobândească conducerea după moartea lui. Probabil de asta voia să îi omoare toată familia, soţia lui sigur ar fi preluat comanda.

Am dat din cap, era o informație importantă și trebuia să i-o spun lui Wolf.

— Acest… angajator, crezi că ştia că tu te vei ocupa? Dacă e cineva din companie, e posibil să fie chiar din oraşul ăsta.

— Nu pot să fiu sigur, dar nu cred că ştie. A angajat asasini specialişti tocmai pentru ca totul să fie executat cât mai perfect, nu le-ar fi fost bine să spună că mă folosesc pe mine pentru treaba lor, efectiv erau plătiţi să facă nimic. Planul iniţial a fost altul. Voiau să mă folosească pe mine ca să ajungă în apropierea lui Rockfort, apoi m-au pus să îl ucid şi aseară s-a schimbat planul şi mai mult.

Am oftat şi am încercat să nu îl judec mai mult decât era cazul.

— Dacă te simţeai manipulat, de ce nu mi-ai spus? De ce nu i-ai spus lui Wolf?

— În ciuda a ceea ce crezi tu, nu te-am vrut deloc implicat în rahatul ăsta. L-ai cunoscut din greşeală pe Isac şi după asta am prins curaj să îţi cer să ai tu grijă de fete în cazul în care se întâmplă ceva cu mine.

— Să înţeleg că deja nu te mai vedeai scăpat din asta.

— Mă vedeam închis. Eram copilul răzbunător care îl ucide pe preşedintele companiei ce i-a distrus familia şi copilăria. Poliţia avea să vină direct după mine.

— Şi dându-ţi seama de asta, de ce dracului nu ai fugit? De ce nu le-ai luat pe fete şi să vă urcaţi în primul avion? Mai ales dacă le lăsai

banii, nu şi-ar fi pierdut prea mult timp căutându-te.

Jer a zâmbit cu amărăciune.

— Am încercat, însă eram urmărit tot timpul. Probabil nu aş fi reuşit nici singur, dar să le iau pe fete şi pe mama era complet imposibil. Nimic nu e uşor în gaura asta de Iad.

I-am înţeles frustrarea şi nu am mai spus nimic, doar l-am privit în timp ce dădea alt pahar pe gât.

— Mi-ai salvat viaţa, omule. Nu o să pot niciodată să îţi mulţumesc.

— Suntem chit, am spus, turnându-mi alt pahar. El m-a privit curios.

— Şi tu m-ai ajutat într-o perioadă în care aveam mare nevoie. Îmi pare rău pentru ce am spus noaptea trecută.

— Ai avut dreptate. M-am băgat în ditamai rahatul şi am pus în pericol o groază de persoane. În veci nu m-aş fi gândit că nenorocitul ăla poate să ajungă până la Dakota.

— Nu o să mai ajungă acum, am adăugat eu, privind în fundul paharului înainte să beau o gură.

Jer m-a privit cu ceva ce semăna a teamă.

— A fost… o luptă grea?

— Până în punctul în care am decis că nu mai iese viu de acolo. M-a enervat suficient cât să nu aibă parte de o moarte prea frumoasă.

Jeremiah a înghiţit în sec.

— Încă mă simt ca un idiot, noapte trecută mi-am dat seama cât de inutil sunt. Tu şi Wolf vă luptaţi pentru mine, iar eu nu eram în stare să mă mişc.

— Nu eşti obişnuit cu asta, Jer, şi încearcă să nu mai ajungi vreodată în aşa ceva.

A bufnit cu amărăciune.

— Voiam să mă iau după Isac când mi-am dat seama că te urmăreşte pe tine, dar Wolf a urlat la mine şi m-a îndesat sub maşină, de acolo nu am mai fost în stare să fac nimic. Omul ăla e o maşinărie de ucis.

Am zâmbit cu o mândrie ciudată, era ca şi cum îmi lăuda tatăl.

— Este! Nu îi plânge de milă, s-a distrat de minune noaptea trecută.

M-a privit cu ochii mari, apoi a început să râdă.

— Măcar unul dintre noi.

Uşa s-a deschis şi ne-am întors amândoi. Odată cu vijelia de zăpadă au intrat doi bărbaţi, îi cunoşteam, erau din oraş, însă Jeremiah începuse să tremure din momentul în care auzise clanţa. Mi-am aşezat mâna pe braţul lui.

— Calmează-te! Nu se ştie dacă se va investiga sau nu dispariţia oamenilor ăstora, dacă îi va căuta vreodată poliţia sau prietenii lor, dar e important să nu dai nimic de bănuit. Fii cu ochii în patru în permanenţă, dar încearcă să te comporţi normal.

Înghiţind iar în sec, a aprobat din cap. Ava a venit la bar să ia comanda celor doi clienţi, a plecat cu două pahare de coniac şi nu mi-a scăpat faptul că nu s-a uitat deloc la Jer.

— Cam cât de supărată este? am întrebat după ce ea a plecat. El a oftat şi şi-a frecat iar faţa.

— Nici nu ştiu de unde să încep, noaptea trecută vorbea despre despărţire.

— O să îi treacă. Te iubeşte mult, dar trebuie să îi acorzi timpul de care are nevoie să te ierte şi să accepte tâmpenia pe care ai făcut-o.

Vorbeam de el, dar şi eu eram fix în aceeaşi situaţie, însă în cazul meu nu era vorba de o relaţie ce avea o bază de ani de zile, cum era a lor. Eu şi Dakota avusesem la dispoziţie doar câteva zile de fericire înainte să o iau razna şi să îmi activez dracii din cap. De frustrare, am golit iar paharul, deşi nu voiam să mă îmbăt.

— Ariah mi-a spus că vrei să pleci. Nici ea nu vorbeşte mai mult cu mine, dar cred că supărarea ei are şi alte motive.

Am căutat-o cu privirea, stătea la masă cu Ava, suficient de departe să nu ne auzim unii pe alţii. Trebuia să îşi dea seama că o privesc, dar intenţionat mă evita, am oftat şi m-am întors spre bar.

— Da, mă întorc acasă. Tot iadul de noaptea trecută a avut şi o parte bună.

Jer nu a cerut mai multe explicaţii, eu mi-am verificat iar telefonul, acum aşteptându-i mesajele ca pe picătură de apă în deşert. Nu îndrăznisem să îi răspund pentru că nu ştiam ce să îi spun, nu era nimic ce să îi pot transmite în felul ăsta.

Au mai intrat şi alţi clienţi şi atmosfera a devenit repede prea aglomerată. Ultimii s-au aşezat la o masă apropiată de noi şi am reuşit să le auzim discuţia. Vorbeau despre abator şi încercau să găsească explicaţii pentru incendiul ce îl distrusese în întregime. Dacă fusese mâna lui Wolf la mijloc, aveau să caute explicaţii mult şi bine.

Jeremiah se albise iar la faţă, auzindu-i. I-am dat un cot în braţ, să se adune.

— Dacă rămân aici, o să mă îmbăt şi, sincer, nu am chef de asta acum. Mă duc să văd cum se simte Wolf şi poate mai trec diseară pe aici.

— E rănit?

— Nu, doar obosit.

Nu a mai insistat să rămân cu el, deşi ştiam că voia asta. Însă nici eu nu eram într-o dispoziţie prea grozavă pentru conversaţii. Sincer, îmi era somn. Şi pentru prima dată în ultimii trei ani, nu îmi mai era teamă să pun capul pe pernă.

Le-am salutat pe fete şi am ieşit din bar. Furia naturii m-a izbit cu toată forţa şi aproape că m-a aruncat de pe picioare. Nu se luminase

absolut deloc, era la fel de beznă ca acum trei ore, furtuna şi norii negri acopereau tot şi mi-a fost greu să îmi găsesc propria maşină în parcare.

Aproape că nu vedeam nimic, nicio luminiţă după care să mă ghidez, oricât ar fi fost de mică…

M-am oprit în mijlocul parcării. Mintea mi-a fugit la acea primă săptămână, la acea primă noapte, la ea şi ce mi-a spus. Am înţeles-o şi atunci, dar acum totul avea o logică nebună.

Licuriciul meu.

Dacă nu mi-ar fi îngheţat faţa, aş fi zâmbit. M-am întors spre bar şi nu prea mi-a ieşit tentativa de fugă, am intrat cu tot cu nămeţi şi l-am făcut iar pe Jeremiah să tresară.

Am strigat spre el, pentru că nu mai aveam răbdare şi eram ca un copil ce îşi dăduse seama ce cadou voia de Crăciun:

— Ai chef să faci un tatuaj?

13

LICURICIUL

— Dacă nu iese bine, să nu dai vina pe mine.

S-a apărat Jeremiah, după ce protestase încontinuu, dar eram hotărât unde voiam tatuajul.

— O să iasă bine, ştiu asta.

S-a uitat cu scepticism la gâtul meu, apoi a oftat.

Aveam gâtul plin de tatuaje şi nu mai era un singur loc curat pentru altul. Mai aveam spaţii pe braţe, pe picioare, se găsea peste tot, dar eu fix acolo îl voiam şi singura posibilitate rămânea să îl fac peste cele deja existente.

— OK, a oftat Jer, dându-se bătut. Hai să facem schiţa. Mai întâi caută-mi pe internet nişte imagini cu licurici.

M-am conformat şi am făcut ce mi-a spus maestrul în tatuaje. Venisem la mine acasă, iar acum eram la a doua sticlă de coniac. Îi tăiasem porţia lui pentru că voiam să iasă ceva bun din tatuajul ăsta.

— Nu e o insectă prea atrăgătoare, a comentat Jer când a văzut imaginile. M-am încruntat la el, deşi avea puţină dreptate.

— Nu mă interesează aspectul ei, doar lumina.

Jer a aprobat din cap şi a început să caute licuricii desenaţi în mod artistic, a găsit un personaj haios din „Prinţesa şi broscoiul", dar a fost destul de deştept să nu glumească şi să mi-l recomande pe ăla. Ştia că tatuajul era despre Dakota, aşa că a încercat să rămână serios.

— Eu am cel puţin zece tatuaje despre Ava, nu mă gândeam că o să îţi fac şi ţie vreodată unul despre o fată. Recunosc că e o schimbare plăcută de la personajele alea de groază.

Am zâmbit în colţul gurii, aşa cum ştiam că îi plăcea unei anumite persoane.

Pe gât îi aveam pe Pinhead[1] şi Michael Myers[2], două personaje pe care mi le tatuasem când logica mea era pierdută prin neant. Analizându-mă acum în oglindă, simţeam deja nevoia să mi le scot pe toate, să şterg toată nebunia ce îmi otrăvise mintea, însă nu mai era posibil.

Tatuajele, cicatricele, tot ce făcusem, erau acum o parte din mine şi aveau să rămână pentru totdeauna, important era ce urma să fac în continuare. Mi se vindecase mintea, în oarecare măsură, dar corpul avea să rămână mereu afectat şi trebuia să învăţ să trăiesc cu asta.

Când m-am întors la Jer, avea deja o schiţă a tatuajului şi începea deja să îmi placă.

— Va fi primul tatuaj colorat, altfel nu am cum să fac *lumina*. Trebuie să combin cât mai multe nuanţe de galben, alb şi portocaliu, încă nu sunt sigur cum o să iasă.

— O să îţi iasă bine, sunt sigur.

Mi-a zâmbit când am pus mâna pe umărul lui.

Avusesem încredere în el cu toate nenorocirile pe care mi le făcuse pe corp, însă niciodată nu fuseseră aşa mari emoţiile. De fapt, nu avusesem niciodată emoţii, pentru că nu îmi păsase dacă ieşeau bine sau nu.

Pinhead[1] - personaj fictiv din franciza Hellraiser întemeiat de autorul, regizorul și artistul vizual britanic Clive Barker. Pinhead este liderul unui ordin de creaturi tridimensionale foste umane numite Cenobiți care caută să tortureze suflete umane pentru experimente sado-masochiste odată ce cutia de puzzle care marchează poarta către lumea lor este deschisă.

Michael Myers[2] - personaj fictiv din seria de filme de groază Halloween. Acesta este un criminal în serie, având ca armă specifică un cuțit de bucătărie. Personajul a fost creat de John Carpenter și Debra Hill.

Jeremiah era foarte talentat, dar acum mă interesa asta cu adevărat şi simţeam nevoia ca tot el să fie cel care mi-l făcea şi pe ăsta.

— Presupun că reprezintă lumina din întunericul tău, dar de ce un licurici? Sunt multe simboluri ale luminii, mult mai… atrăgătoare.

— Nu l-am ales eu, ea s-a comparat cu un licurici. Micuţ şi fragil, dar capabil să pătrundă prin cel mai puternic întuneric.

Jer m-a privit, apoi a zâmbit, înţelegând semnificaţia.

— Sper să am ocazia să o cunosc, pare o fată uimitoare.

Am zâmbit înapoi, aşezându-mă lângă el.

— Este mult mai mult decât uimitoare. Cândva, poate o s-o aduc aici, sau poate veniţi voi în San Francisco.

În capul meu deja se formaseră idei şi mă gândeam la o vacanţă aici, cu Dakota. Adorasem întotdeauna locul ăsta, cum ar fi cu ea aici? Mi se zbârlea pielea de extaz, mă trezisem deja făcând planuri pentru viitor şi nici măcar nu ştiam cât îi va lua să mă ierte. Nu conta, aveam să fiu lângă ea pentru oricât va dura, nu mai exista nicio fărâmă de îndoială.

A durat două ore până când am finalizat schiţa şi a ieşit ce mi-am dorit. Ne-am depărtat destul de mult de ideea aspectului autentic al licuriciului după ce Jer a găsit nişte imagini *fantasy* foarte mişto şi s-a luat după ele, până

când a ieşit silueta unei insecte ce era un fel de combinaţie între licurici, libelulă şi fluture, dar lumina era elementul esenţial şi aveam emoţii în privinţa asta şi felul în care va reuşi să mi-o tatueze.

— Te-ai decis unde va fi? m-a întrebat Jer, punându-şi mănuşile chirurgicale.

— Peste capul lui Myers şi jumătate din Pinhead.

— Asta înseamnă că iese pe mijloc şi destul de mare.

— Cam asta e ideea.

Şi-a făcut o cruce înainte să se apuce, gest ce m-a amuzat într-o oarecare măsură, apoi m-am lăsat pe spate şi am închis ochii, lăsându-l să îşi facă treaba şi am visat la momentul în care o să mă întorc acasă şi ce o să îi spun ei.

Durerea dispăruse cu mult timp în urmă, dar era enervant pentru că nu puteam deloc să vorbesc sau să îmi mişc capul. Vedeam totul în oglindă, inclusiv transpiraţia de pe fruntea lui Jer, care avea emoţii în privinţa luminii pe care decisese să o facă ghidându-se după ideea de prismă.

Cinci ore mai târziu priveam rezultatul şi nu îmi puteam abţine zâmbetul. Era atât de mic în comparaţie cu altele, dar totuşi schimbase complet totul la mine. Monstruozităţile ce îmi stătuseră atât timp pe gât fuseseră acoperite de lumină, ce puteam să spun că îi ieşise exemplar

lui Jer, chiar dacă îl chinuise cât un tatuaj pe tot spatele. Îşi dăduse tot sufletul şi ştiu că o făcuse şi ca o revanşă pentru noaptea trecută şi pericolul în care o pusese pe Dakota.

Era ea.

Privind tatuajul, am revăzut zâmbetul ei din dimineaţa aia şi felul în care privea primele raze ale soarelui. Avusese dreptate; licuriciul pătrunsese prin întuneric şi acoperise monştrii de pe mine. Astfel, o mică parte din corpul meu era vindecată şi acum aveam să văd asta de fiecare dată când priveam în oglindă.

Nu simţisem niciodată aşa un tatuaj, erau doar desene ce fuseseră parte din ideea de a mă chinui, de a mă ține în permanenţă conştient de suferinţă. Acesta era primul pe care îl admiram, pe care îl adoram şi îmi provoca o senzaţie de căldură şi fericire, nu contrariul.

Am întors capul și am analizat cicatricea. Am decis că era momentul să o acopăr și pe asta. Mă chinuise ani de zile, rămăsese acolo ca o rană deschisă, ca o amintire constantă a suferinței. Nu o să uit niciodată nimic, dar zilele în care încercam să înfig cuțitul acolo și să duc totul la bun sfârșit, s-au încheiat.

Wolf s-a trezit la scurt timp după a plecat Jeremiah, parcă mai liniştit decât fusese de dimineaţă. Tatuajul îi ocupase timpul şi îi luase gândul de la tragedia din viaţa lui, fusese benefic pentru amândoi din mai multe puncte de

vedere. Wolf nu a pus nicio întrebare în privinţa tatuajului, doar l-a privit atent, apoi a zâmbit scurt. Eram atât de călit, încât nu mai aveam nevoie de bandaje. Pielea mea suferise altele mult mai rele.

Aşteptam să mă ia somnul şi mă uitam la poza cu noi, apoi telefonul mi-a sunat în mână.

Am tresărit mai tare ca oricând şi inima mi-a bubuit până în ceafă.

Numele ei pe ecran mi-a crescut temperatura corporală cu câteva zeci de grade şi nu am mai ştiut ce să fac cu mine. Voiam cu disperare să îi aud vocea, să vorbim şi să îi spun totul, dar oare asta era modalitatea corectă?

Înainte să îmi găsesc curajul nenorocit să îi răspund, apelul s-a întrerupt şi eu am înjurat de frustrare.

Am sărit din pat şi am început să mă plimb prin cameră. Trebuia să mă stăpânesc până când o voi avea în faţa mea, probabil nici nu m-ar crede acum dacă i-aş spune că mă întorc. Telefonul a sunat din nou, anunţându-mă că am un mesaj vocal. Nu am sărit în viaţa mea mai repede pe un telefon.

"Hei, ştiu că nu o să asculţi asta, dar mă calmează să ţi le trimit. O să îmi imaginez singură ce mi-ai răspunde. Râsul ei mi-a trimis buza de jos între dinţi, m-am aşezat pe pat şi mi-am înfipt mana în păr. *În orice caz, voiam să îţi*

spun că sâmbătă este piesa de teatru şi am foarte mari emoţii, parcă nimic nu a mai ieşit bine de când ai plecat tu. Derek este supărat pentru că nu am acceptat să îţi ia altcineva locul la sunet şi o s-o fac eu, probabil o s-o dau în bară, dar… a urmat un oftat puternic şi o pauză de câteva secunde. *Ar fi trebuit să fiu mai atentă când mi-ai arătat aparaturile alea, ai făcut să pară totul atât de simplu şi nu e deloc… oricum, o să fie OK. Sper că eşti bine şi… mai mult decât orice pe lume.*

Mesajul s-a oprit imediat după asta, dar eu am rămas blocat pentru atât de mult timp, încât era posibil să mă prindă dimineaţa în acel loc. Nu îmi spusese niciodată asta în celelalte mesaje. Acum o simţisem mai relaxată şi, totuşi, foarte agitată. Oare Stephen îi spusese că mă interesasem de ea? Tot ce era posibil. I-am format numărul şi am închis de cel puţin douăzeci de ori până când am renunţat şi mi-am dat seama că nu aveam habar ce să îi spun. Dacă mi-ar fi spus că mă iubeşte, i-aş fi răspuns eu cu partea pe care mi-a trimis-o ea, dar a scris-o astfel tocmai pentru că nu aştepta un răspuns, aşa cum îi lăsasem eu înainte să plec.

Sâmbătă. Mi-am spus în minte. Trebuia să aştept până sâmbătă şi să fac lucrurile cum trebuie, măcar o dată în viaţa mea.

Am adormit zâmbind ca un prost îndrăgostit. Nu doar că nu mă ura, dar încă mă iubea, iar asta mă şoca peste limita mea de înţelegere, însă eram recunoscător până la cer şi înapoi. Nu doar că nu mă înlocuise cu alt tip, dar nu permisese să fiu înlocuit nici măcar în piesa de teatru.

Uram că îmi luase atât de mult să îmi dau seama ce însemna Dakota în viaţa mea, dar cel puţin acum ştiam că nu va mai există niciodată vreo temere din partea mea.

Următoarea zi mi-am făcut rezervările pentru zboruri, de la prima oră. Norocul ţinea cu mine, pentru că am găsit un avion ce mă ducea din Anchorage direct în San Francisco, deci scurtam semnificativ din timp. Urma să plec vineri dimineaţa şi să ajung undeva pe la patru după-amiaza în San Francisco, dacă nu existau întârzieri.

Pentru că încă simţeam probleme nerezolvate aici, am mers la barul lui Jeremiah după ce am luat micul dejun cu Wolf. Furtuna se mai calmase puţin, dar încă ningea ca în iadul îngheţat şi era mai frig decât ieri. Mă obişnuisem cu temperaturile în comparaţie cu prima zi aici, dar abia aşteptam să mă ajung într-un oraş în care un simplu tricou nu însemna sinucidere.

Barul deja colcăia de clienţi atunci când am intrat eu, dar nu intenţionam să rămân foarte

mult. De data asta servea Ava, iar fraţii nu erau pe nicăieri.

Pentru prima dată de când o cunoşteam, nu s-a mai uitat la mine de parcă voia să îmi dea foc şi să mă ofere ofrandă diavolului. Lucrul ăsta m-a făcut automat să zâmbesc atunci când m-am aşezat pe scaun.

— Ce e, *kimmik*? Să nu îmi spui că suntem prieteni de acum încolo, pentru că nu vreau să îmi pierd cel mai distractiv duşman.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi mi-a întins un pahar de votcă, dar am clătinat din cap.

— Am venit pentru altceva, Ariah e pe aici?

— Da, e în magazie cu Jer. Încă nu mă cred suficient de stabilă să nu îi sucesc gâtul pentru ce a făcut. A dat ea pe gât paharul pe care mi-l întinsese mie, am zâmbit mecanic.

— Sincer, în momentul ăsta tu eşti persoana pe care o suport cel mai mult, iar asta spune multe.

Am râs de-a binelea, apoi m-am dezbrăcat de geacă.

— Asta spune periculos de multe, dar pe Ariah de ce eşti supărată?

A privit în jurul ei, apoi a mormăit în timp ce îşi făcea de lucru cu paharele.

— Pentru că e o aiurită şi am avertizat-o să stea în banca ei.

Mi-a stârnit curiozitatea şi m-am aplecat spre ea, m-a privit cu o sprânceană ridicată.

— Mi-am dat seama, în sfârşit, ce înseamnă tatuajul ăla.

Am închis ochii, neştiind cum să reacţionez în alt fel, Ava a continuat mormăind o înjurătură.

— Ţi-a spus ea?

— Nu, dar de ieri seară e încontinuu bosumflată şi se comportă ca un căţel abandonat de stăpân. I l-am văzut ieri când s-a schimbat şi, sincer, acum mi se pare aiurea că nu mi-am dat seama tot timpul ăsta.

Mie nu îmi luase mai mult de două minute, dar asta nu era o laudă personală. Am oftat şi i-am cerut un pahar de votcă, până la urmă.

— Să înţeleg că ţi-a spus tot.

— Sunt singura ei prietenă, Dwayne, normal că mi-a spus. Am avertizat-o de la început că nu e o idee bună, dar era sigură că nu o să se îndrăgostească de tine.

Am împietrit cu paharul în mână. Când am privit-o pe Ava, am înghiţit în sec, ea s-a încruntat la mine.

— Nu îmi spune că nu ştiai.

— Nu am primit niciodată o confirmare.

Am privit instinctiv spre tabloul de pe perete. Ştiam, nu puteam să mint că afirmaţia Avei mă şoca în totalitate, dar nu auzisem niciodată aprobarea la chestia asta şi mă minţeam singur că poate nu era adevărat.

— Ştiu care a fost înţelegerea voastră şi, chiar dacă aş vrea, nu te găsesc vinovat cu nimic, şi-a căutat-o cu lumânare şi ştiam că se va ajunge aici.

Imediat după asta, ochii ei au coborât pe tatuajul de pe gâtul meu, părea că ştia exact despre ce era.

— Jer mi-a spus de Dakota. Sunt fericită pentru tine, sincer.

Am zâmbit şocat, privind-o şi nerecunoscând-o.

— Tu sigur eşti Ava? Arăţi ca ea, dar nu vorbeşti deloc ca *kimmik* pe care o cunosc eu.

S-a întins spre mine şi m-a tras un pumn în umăr de mi-a vibrat carnea. Avea multă putere şi nu prea ştia ce însemna lovitura în joacă.

— Încerc şi eu să fiu drăguţă o dată cu tine şi mă iei la mişto. Încă vreau să te arunc în Arctic şi apoi să te bag în ghearele unui urs polar, aşa că nu te îngâmfa prea tare, *tuungak*.

Am rânjit şi i-am făcut cu ochiul, şi-a dat ochii peste cap şi mi-a întins alt pahar de votcă.

— Ai de gând să mi-o arăţi şi mie pe roşcata asta a ta?

Nu aveam de ce să nu o fac, am scos telefonul şi i-am arătat singura poză pe care o aveam, mulţumită lui Lucas.

Ava a analizat telefonul cu un zâmbet şocant, deloc aşa cum reacţionaseră ceilalţi.

— Ea? Nu te cred!

— Ce vrei să spui? am râs eu.

— E prea drăguţă pentru tine. Nu pot să înţeleg ce Dumnezeu faci de atragi toate fetele frumoase când tu eşti un drac umblător.

Mi-a venit imediat o replică în minte şi nu m-am putut abţine.

— Deci, având în vedere afirmaţia ta şi faptul că tu nu eşti atrasă de mine, înseamnă că…

Am lăsat-o să îşi tragă singură concluzia, mi-a articulat iar un pumn în umăr de era să mă arunce de pe scaun.

— Frumoase şi singure, adică vulnerabile, nemernicule. Du-te şi caut-o pe Ariah şi lasă-mă în pace, deja m-ai scos din sărite pe ziua asta.

Am continuat să râd până mi-au dat lacrimile. De asta îmi plăcea aşa mult Ava, era în stare să mă facă să râd de fiecare dată, indiferent de situaţie, uitasem complet de cearta pe care o avusesem când dispăruse Jeremiah.

— Mâine o să plec şi îţi va fi dor de mine, recunoaşte.

Mă aşteptam să îşi dea ochii peste cap şi să îmi dea o replică tipica ei, dar chipul i s-a întristat dintr-o dată.

— O să te mai întorci vreodată?

Mi-am îngustat ochii.

— De ce nu aş face-o?

— Nu ştiu toată povestea, dar ştiu câteva părţi importante.

M-am permis să mă gândesc la asta. Folosisem Barrow ca loc de evadare, ca vindecare pentru o boală asupra căreia nu aveam control. Boala dispăruse acum, tot ce conta pentru mine se afla în San Francisco, dar asta nu însemna că Barrow nu mai reprezenta nimic.

— Da, Ava, o să mă întorc. Nu ştiu când, dar o să mă întorc şi nu o să fiu singur.

Poate era îngâmfare, dar ştiam deja că nu mi-ar fi trebuit prea mult timp să o conving pe Dakota să vină în locul în care evadasem toți anii ăștia.

Ava a zâmbit.

— Eu abia aştept să o cunosc, dar acum vorbesc şi în calitate de prietenă a unei fete care, deşi nu îţi place să recunoşti, a fost importantă pentru tine în perioada în care nu exista Dakota. Trebuie să vorbeşti cu Ariah, fără ocolişuri de data asta.

De asta şi venisem aici, chiar dacă acum devenise mult mai greu, după ce auzisem confirmarea sentimentelor ei. Am plecat spre magazie înainte ca Ava să îmi tulbure minţile cu votcă. Trebuia să fac asta, indiferent cât de greu avea să fie. Lucrurile pe care le făcusem, persoanele pe care le atrăsesem în mizeria mea, nu puteau fi date acum aşa de simplu la o parte, doar pentru că eu îmi găsisem un motiv de a trăi.

Am găsit-o pe Ariah în magazie, desfăcând cutii alături de Jeremiah.

Amândoi m-au privit şocaţi.

— Ariah, putem să mergem undeva să vorbim?

S-a uitat lung la mine, apoi şi-a scuturat capul şi s-a întors la cutii.

— Nu avem nimic de vorbit, Dwayne.

— Ba da, cred că avem foarte multe.

S-a uitat la mine, apoi la Jeremiah. Probabil ar fi protestat mai mult, dar nu voia să discute cu el de faţă, iar asta a determinat-o să se dea bătută.

— Bine, mă duc să îmi iau geaca.

A trecut pe lângă mine şi a ieşit din magazie, Jer a rămas nemişcat şi nedumerit.

— Dwayne, nu înrăutăţi situaţia şi mai mult.

Grozav, deci şi el ştia că sora lui era îndrăgostită de mine. Mi-am băgat mâinile în buzunare şi am dat cu piciorul într-o cutie.

— Nu vreau să fac asta, Jeremiah, dar trebuie să avem discuţia asta.

El a înjurat în şoaptă.

— Doar ai grijă ce spui, bine? A suferit destul în ultima perioadă.

Mă durea sufletul să aud asta, să ştiu că eu îi făcusem rău, dar nu puteam să dau timpul înapoi.

— O să fac tot ce îmi stă în puteri. Vreo urmă de prietenii noştri?

A ştiut imediat la ce mă refeream şi a clătinat din cap.

— Poliţia anchetează incendiul de la abator, dar nu se chinuie prea tare, iar furtuna a acoperit deja totul. Momentan e linişte.

Am aprobat din cap şi, înainte să spun altceva, Ariah a apărut înapoi în magazie, cu o geacă groasă şi albă şi o căciulă pe cap.

Am ieşit pe uşa din spate şi am mers în linişte până la maşină. Ea nu a spus nimic, aşa că am pornit şi pur şi simplu am condus prin oraş, până când am ajuns la plajă. În depărtare se vedea monumentul din oase de balenă. Ningea des, dar liniştit.

— Îţi aminteşti când am venit prima dată aici împreună? am întrebat eu după ce am oprit motorul. Ariah şi-a strâns braţele la piept şi a privit în faţă.

— Da. Tu şi Jeremiah ne-aţi îmbătat pe amândouă. A doua zi am fost şi mahmură şi răcită.

Am zâmbit nostalgic.

Nu puteam să fiu omul ăla. Nu puteam să fiu nenorocitul ce dădea cu piciorul oamenilor din trecutul lui doar pentru că găsise alţii mai interesanţi. Nu puteam să o elimin pur și simplu pe Ariah doar pentru că acum eram îndrăgostit de altcineva. Într-o perioadă în care mi se sfărâma lumea la picioare, ea fusese singura distragere ce mă ţinuse departe de nebunie, oricât de toxic fusese totul.

— Ariah, vreau să fii sinceră cu mine şi să îmi spui totul.

S-a uitat urât la mine.

— Ce îţi pasă atât de mult? Ai decis deja ce vrei să faci cu viaţa ta şi pe cine alegi, nu înţeleg ce mai vrei acum de la mine.

Mi-am strâns buzele şi am încercat să rămân calm.

— Vreau să avem o discuţie deschisă, măcar o dată în viaţa noastră.

— Da, de parcă ar conta, a pufnit ea. M-am enervat imediat şi m-am întins spre ea, i-am prins bărbia şi am forţat-o să mă privească.

— Contează al dracului de mult, pentru că m-ai minţit! Ai spus că totul e doar sex.

— Şi dacă ţi-aş fi spus mai mult, ce ai fi făcut? m-a înfruntat cu aceeaşi nervozitate. Ce ai fi făcut dacă ţi-aş fi spus că mă îndrăgostesc de tine, Dwayne?

M-am tras înapoi, am lovit cu pumnul în volan şi am înjurat prea murdar pentru urechile ei.

— Asta ai vrut să auzi, nu? Să ai confirmarea! Ţi-am oferit-o! Acum vreau să fii şi tu sincer cu mine şi să îmi spui dacă te-ai fi oprit înainte, ştiind asta. Înainte să o cunoşti pe Dakota, m-ai fi respins doar pentru că mă îndrăgostesc de tine?

— Da, aş fi făcut-o!

Eram în totalitate sincer, dar ea nu a părut să mă creadă, m-a privit cu sictir, apoi a întors capul.

— Du-mă înapoi, discuţia asta nu are niciun rost.

Am înjurat iar în şoaptă şi mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să mă calmez.

— Bine, Ariah, am oftat, căutând modalitatea de a spune asta.

— Chiar dacă nu mă crezi, îţi spun adevărul. Te-aş fi respins, dar aş fi făcut-o tocmai pentru că ţin la tine. Nu erai o simplă distracţie de care să nu îmi pese, erai importantă pentru mine şi nu aş fi acceptat să ştiu că urmează să te rănesc. Am fost un prost şi te-am crezut, deşi ar fi trebuit să îmi dau seama. Te-am crezut, am vrut să te cred, pentru că, în toată perioada asta ai fost singura femeie alături de care am rămas până a doua zi. Te-ai prefăcut atât de bine sau eu m-am prefăcut că nu te văd îndrăgostindu-te de mine, dar urăsc ce se întâmplă şi nu pot suporta ideea că acum suferi din cauza mea.

Nu s-a uitat la mine, dar am văzut lacrimi formându-se în ochii ei, apoi a oftat şi le-a şters.

— Nici măcar nu ştiu de ce reacţionez aşa, nu e vina ta că am fost o proastă şi m-am îndrăgostit. Eu te-am păcălit să te culci cu mine şi întotdeauna te-am ignorat când m-ai atenţionat în privinţa sentimentelor. Adevărul este că aşteptam să te muţi aici, să pleci definitiv

din San Francisco şi să fii mereu al meu. Eram atât de sigură că îţi pot crăpa scutul în timp.

Am privit în faţă, fără să văd ceva.

— Poate ai fi reuşit. Nu eşti singura care s-a gândit la asta. Era o probabilitate mică, dar m-aş fi mutat complet în oraşul ăsta şi erai singura fată care îmi plăcea.

Ochii ei s-au umplut iar de lacrimi şi a întors capul.

— Dar acum nu o să te mai muţi niciodată definitiv aici.

— Îmi pare rău, Ariah.

A fost tot ce puteam să spun.

— Vreau doar să ştiu ce a făcut ea. Ai plecat acum două luni şi nici nu exista în viaţa ta, cum a reuşit atât de repede să te facă să o iubeşti?

Mi-am frecat fruntea cu vârful degetelor, nu voiam să discut despre Dakota, să o rănesc pe Ariah şi mai tare, nu de asta venisem aici.

— Nu aş putea să îţi spun concret, Ariah. Mi-aş dori şi eu să ştiu, a fost întotdeauna ce mă aşteptam mai puţin, ce aveam cu adevărat nevoie. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de ea, Dumnezeu mi-e martor că am luptat cu toate puterile mele împotriva ei, iar ce m-a atras cu adevărat, cred că a fost faptul că, atunci când am respins-o, mi-a acceptat respingerea, iar asta m-a intrigat şi m-a atras.

— Erai obişnuit să îţi cădem la picioare şi să te venerăm.

— Sună ca dracu', dar da. Iar Dakota mi-a oferit câteva palme serioase în privinţa asta. Însă chiar şi aşa, când mi-am dat seama că o iubesc, am fugit la capătul lumii şi am lăsat-o să mă urască ca să pun capăt relaţiei ăsteia.

— Ar trebui să îi mulţumeşti lui Jeremiah că te-a pus în faţa morţii şi astfel ţi-ai dat seama ce simţi.

Credeam că a spus-o în mod sarcastic, dar când am privit-o, zâmbea.

— Da, deşi nu a fost un mod prea plăcut de a-mi pune ordine în gânduri, însă nu e doar asta. Cedasem deja pe jumătate de dinainte să facă Jeremiah tâmpenia aia.

Din instinct, am prins în mână osul de balenă pe care mi-l oferise Wolf, amintindu-mi semnificaţia lui şi ce mă ajutase să înţeleg. Apoi îi ascultasem mesajele vocale şi deja mă mai ţinea doar un fir de aţă aici, frica de moarte fusese doar declanşatorul final ce îmi detonase iadul din cap şi lăsase lumina să pătrundă, după atâta timp.

— Nu te-am adus aici să discutăm despre cum m-am îndrăgostit eu de Dakota, ci despre noi.

— Nu există „noi", Dwayne.

— Tu ai sperat că va exista şi e doar vina mea. Tu m-ai păcălit prima dată, dar a doua oară nu mai eram beat. Tu erai vulnerabilă, speriată de oraşul ăsta, dornică să simţi afecţiune, mai

ales avându-i tot timpul prin preajma ta pe Jer şi Ava.

Ea a clătinat din cap şi şi-a şters iar lacrimile.

— Nu îmi mai căuta scuze, Dwayne. Nu o să schimbe cu nimic lucrurile dacă dai vina pe tine.

— Spune-mi ce să fac.

Am prins-o de mână şi am forţat-o să mă privească. Era dureros numai să o văd plângând, să ştiu că era aici din cauza mea, pentru că fusesem un nebun instabil şi avusesem nevoie de un trup cald.

A trecut atât de mult timp, încât am crezut că nu o să îmi mai răspundă.

— Nu e nimic din ce aş vrea să faci şi poţi să faci.

Am clătinat din cap, apoi am privit spre oceanul nenorocit, ce era ca o barieră indestructibilă în jurul acestui oraş, apoi mi-am dat seama. Am strâns-o iar de mână.

— Când ai venit prima dată la mine, mi-ai spus că nu există nimeni în oraşul ăsta alături de care să te vezi vreodată. Nu am fost niciodată eu, Ariah, a fost oraşul, el te-a împins în braţele mele.

S-a încruntat la mine, am oprit-o înainte să vorbească.

— Nu pot să dau timpul înapoi, să te opresc înainte să începi să simţi ceva, dar pot să te scot de aici.

— Dwayne, ce tot spui acolo? Nu pot să plec!

— Ba da! Poţi şi îţi jur că nu o să te las până când nu o faci. Doar pentru că Jeremiah se încăpăţânează să rămână, nu înseamnă că trebuie să stai şi tu legată de el, la dracu', acum mai mult ca oricând, după ce s-a întâmplat cu criminalii ăia. Înţeleg că e mama ta aici, dar Ava şi Jer se vor ocupa de ea, ei se au unul pe altul, şi sunt sigur că dacă mama ta ar fi suficient de lucidă să înţeleagă situaţia, te-ar trimite din oraşul ăsta în următoarea secundă.

Şi-a tras căciula ca să îşi treacă mâinile prin păr, apoi a clătinat din cap.

— Dwayne, eu nu sunt tu, nu pot călători oriunde am chef. Unde m-aş duce? Cu ce m-aş întreţine?

M-am întins spre ea şi i-am prins bărbia între degete.

— Doar pentru că fratele tău e prea orgolios să îmi accepte ajutorul, nu trebuie să faci şi tu la fel.

Şi-a muşcat buza, nu am lăsat-o să clatine din cap.

— Nu o să te las aici, Ariah. Nu îmi pasă dacă te iau pe sus şi te urc forţat în avion. Meriţi mult mai mult decât oraşul ăsta nenorocit ce îţi mănâncă fericirea şi tinereţea. Mi-ai spus că ţi-ai dori să faci facultatea de medicină veterinară, să locuieşti aproape de o plajă adevărată, cu nisip

şi apă caldă, să nu te mai simţi ca o ciudăţenie a oraşului. Am fost prea idiot şi distrus înainte să ascult toate astea, dar o fac acum, şi nu o să îţi dau voie să mă respingi atât timp cât te pot ajuta.

— Dwayne, încetează, te rog. Ar fi vorba de o grămadă de bani şi nu pot accepta asta, ar fi ca şi cum m-ai plăti pentru… Doamne!

Şi-a trecut iar mâinile prin păr, am înţeles-o, chiar dacă ştiam că ideea de a pleca din oraşul ăsta îi săpa în suflet de entuziasm, nu mă mai lăsam iar păcălit de ea.

— Bine, atunci, facem o înţelegere. Nu te plătesc pentru sex, aşa cum îţi trece prin capul ăla ce se gândeşte mereu numai la tâmpenii, ci îţi ofer un împrumut. Numeşte-l împrumut pe o perioadă nedeterminată. Când termini facultatea şi o să ai o slujbă stabilă, poţi începe să mi-i returnezi. Nu o să ţi-i cer niciodată înapoi, indiferent care va fi suma, mi-i vei da înapoi când şi dacă vei dori. Dar nu o să te las aici ştiind că pot să fac ceva în privinţa asta.

S-a uitat la mine pentru atât de mult timp, încât parcă intrase în transă. În capul ei erau acum o mie de gânduri, un entuziasm enorm şi o frică probabil la fel de mare, dar eram hotărât să insist indiferent cât ar dura.

— Dumnezeule, Dwayne, asta e prea mult, dintr-o dată. Am crezut că mă aduci aici să îmi

spui că pleci şi nu te mai întorci niciodată, iar acum îmi oferi bani să plec din Barrow.

— Îţi ofer viaţa pe care ţi-o doreşti. Motivul pentru care ai venit la mine de prima dată, dorindu-ţi ceva ce nu avea legătură cu Barrow. Poţi să fii liberă să mergi oriunde îţi doreşti, să faci ce vrei cu viaţa ta şi să găseşti pe cineva care să te trateze aşa cum meriţi, nu ca pe o distragere, să fie înnebunit după tine şi să te înnebunească şi pe tine.

Din senin, ea a început să râdă şi a privit în sus, îi simţeam deja cedarea când îşi dădea seama ce îi ofeream.

— Niciodată nu ai fost atât de profund.

— Eu mi-am găsit deja jumătatea care m-a înnebunit, probabil de asta.

Ea a râs din nou şi m-a privit cu o sclipire pe care nu o mai văzusem demult şi de care îmi era dor.

— Jeremiah nu o să reacţioneze prea bine.

— Cui dracu' îi pasă ce crede el? Nu îţi conduce viaţa şi având în vedere ce a făcut în ultimul timp, îi sparg falca dacă îndrăzneşte să comenteze împotriva plecării tale.

Ea a zâmbit amuzată şi apoi şi-a cuprins corpul cu braţele, ştiam că luase deja decizia şi m-a umplut cu fericire şi uşurare.

— Vino încoace. Am tras-o spre mine şi am cuprins-o în braţe.

— Deci, care e răspunsul oficial? Mă laşi să te iau de aici?

Am simţit-o zâmbind la pieptul meu.

— Dacă spun nu, ai să renunţi?

— Nicio şansă, o să ajungi legată de un scaun de avion. Aş coopera în locul tău.

A râs din nou.

— Nu o să îmi dai mai mult decât am nevoie. O să îţi înapoiez fiecare bănuţ, chiar dacă o să fiu nevoită să o fac în rate.

— Negociere dură, dar OK, aşa rămâne.

— Şi mai am o condiţie.

Am privit-o pe sub sprâncene, în semn că eu eram cel care oferea ajutor, aşa că eu puneam condiţii. Bineînţeles, era în mod ironic, aşa că am zâmbit şmechereşte.

— Vreau să îmi promiţi că te întorci în Barrow. Că ne vom întoarce amândoi, indiferent cât de rar, dar ştiu că Jer şi Ava nu vor pleca niciodată de aici şi el e prea fixat în credinţele lui ca să îţi accepte ajutorul. Şi nu vreau să o fereşti pe Dakota de mine, o admir pentru ce a reuşit să facă.

— Adică să pună diavolul în genunchi?

— Mă gândeam la diavol în patru labe, dar merge şi aşa. A strâmbat ea din nas, iar eu am început să râd.

— Când am vorbit despre asta, mi-ai spus că vrei să te întorci în New York. A rămas aceeaşi dorinţă?

A aprobat timidă din cap.

— Eu plec mâine, îţi promit că într-o săptămână îţi găsesc un loc în care să te muţi şi o să pregătesc tot ce ai nevoie, tu trebuie doar să îţi faci bagajele, să te urci în avion şi să nu te mai uiţi înapoi. Şi da, îţi accept condiţiile, deci avem o înţelegere?

Când a ridicat privirea spre mine, îi se formau iar lacrimi în ochi, deloc ceea ce aşteptam eu. I le-am şters imediat.

— Şi nu fac asta pentru că mă simt vinovat că te-ai îndrăgostit de mine şi eu nu îţi pot oferi acelaşi lucru. O fac pentru că ţin la tine, mi-aş fi dorit să gândesc destul de limpede şi să o fac acum trei ani, nu să te las să intri în patul meu. Deci?

Am insistat, iar ea şi-a muşcat buza, apoi a aprobat din cap, cu alte lacrimi în ochi.

— Da, Dwayne, avem o înţelegere.

14

RĂBUFNIREA CELOR TRĂDAȚI

Lumina se risipise aproape complet atunci când am dus-o pe Ariah înapoi la bar. Astăzi oricum fusese mai multă lumină decât în ultima săptămână, deci o luam ca pe un semn bun.

Ea fusese fericită după ce încheiasem înţelegerea, zâmbise tot drumul, dar acum se tensionase din nou, ştiind că urma să îi spună lui Jeremiah noile veşti. Ca să o încurajez şi să îi demonstrez că îi eram alături indiferent de ce se va întâmpla, mi-am aşezat mâna pe spatele ei când am intrat în bar. Am fost şocaţi să vedem că deja era gol. Ava mătura, iar Jeremiah făcea inventarul zilei, s-au uitat la noi de parcă nu se aşteptau să ne mai vadă în viaţă.

— Cum de a plecat toată lumea aşa de devreme? am început eu conversaţia, ajungând

în faţa barului. Lângă mine, Ariah îşi frângea tensionată degetele.

— Se apropie alta furtună puternică, i-am trimis acasă înainte să se folosească de scuza asta şi să îmi stea toată noaptea pe cap.

A explicat Jeremiah, dar privea sceptic spre sora lui.

— Deci voi aţi căzut la pace?

Ava a venit lângă noi şi s-a sprijinit de mătură, uitându-se de la unul la celălalt.

— Nu am fost niciodată în război, am răspuns eu, punându-mi mâinile în sân. Am privit-o pe Ariah, dacă ea nu vorbea curând, aveam să o fac eu.

— Ariah, eşti în regulă? a întrebat-o Jeremiah, ea a tras o gură mare de aer şi l-a privit.

— O să plec din Barrow.

Nu mă aşteptam să o spună aşa direct, dar presupun că era o modalitate mai rapidă şi eficientă. Jeremiah s-a încruntat nedumerit.

— Ce tot spui acolo?

— Dwayne o să îmi împrumute bani ca să mă pun pe picioare în New York. O să îi înapoiez după ce termin facultatea şi îmi găsesc o slujbă.

Am privit cum ferocitatea din privirea lui creştea în intensitate şi m-am încordat, aşteptându-i răbufnirea. Avea să facă o mare greşeală. Ariah s-a speriat şi ea de privirea lui,

dar a rămas hotărâtă pe loc, ceea ce m-a făcut mândru.

— Pe dracu'! a scuipat el, sărind peste bar ca să ajungă în faţa noastră.

— Acum te-ai dus cu pomana la ea? Nu m-ai convins pe mine şi acum o manipulezi pe ea, pentru că nu îţi poate spune nu.

— Măsoară-ţi cuvintele, Walker.

A fost tot ce am spus, calm, dar cu o expresie ce îi dădea de înţeles că nu aveam să îi înghit rahaturile. Ariah s-a pus între noi.

— Încetaţi! Jer, e doar un împrumut, nu m-a manipulat în niciun fel, eu sunt cea care i-a spus întotdeauna că vreau să plec de aici. El doar mă ajută.

— Încetează să mai fii aşa proastă când vine vorba de el, Ariah. Nu îţi dai seama că o face doar pentru că îi e milă de tine?

Ea a clătinat din cap, eu am prins-o pe Ariah de braţ şi am tras-o dintre noi, pentru că ştiam deja ce avea să urmeze.

— I-ai tras-o şi acum o plăteşti ca să îţi speli păcatele?

Nu m-am gândit de două ori înainte să îl lovesc cu pumnul în față suficient de tare să îl izbesc de bar.

Mi-am dorit să nu se ajungă aici când am intrat în bar, sperasem ca Jeremiah să îşi pună orgoliul deoparte şi să se gândească la binele surorii lui. Nu am putut să fac nimic când mă

refuza înainte, dar acum ajunsese să o jignească pe Ariah.

Amândouă au ţipat în acelaşi timp, Ava s-a repezit să îl ridice, dar el s-a îndreptat mai repede şi furia din ochii lui nu prevestea lucruri bune… pentru el.

A făcut un pas spre mine, dar Ava l-a prins de mână, un fir de sânge i se scurgea din gură.

— Potoleşte-te, Jer, l-am atenţionat, înainte ca lucrurile să o ia complet razna.

— Nenorocitule! Am tăcut tot timpul ăsta şi te-am lăsat să îţi baţi joc de sora mea, pentru că am crezut că o să îţi revii la un moment dat, că o să ajungi să o respecţi când o să te muţi aici.

— Am respectat-o întotdeauna, despre ce dracului vorbeşti?

— Ar fi trebuit să o vezi cum era când plecai, cum plângea zile întregi de dorul tău. Al dracului respect, Teller!

— Jeremiah, încetează! a strigat Ariah la el, plângând. Mi-am trecut mâna prin păr şi am înjurat în gând.

— Nu îţi ajunge ce ai făcut, acum vrei să o şi iei de lângă mine? Ce o să facă singură în oraşul ăla? Cine o s-o protejeze? Tu? Crezi că banii sunt tot ce are nevoie?

Ariah mi-a luat-o înainte, răbufnind.

— Nu mai sunt un copil, Jeremiah. Nu am avut niciodată nevoie de protecţia ta, te-am lăsat să crezi asta, pentru că ai avut întotdeauna

nevoie să te simţi puternic, să simţi că îngrijeşti pe toată lumea.

Jer s-a uitat trăsnit la ea, apoi a început să râdă şocat.

— Îţi baţi joc de mine? Ai idee cât de greu mi-a fost să am grijă de familia asta după ce a murit tata? Cine lua cele mai de rahat slujbe ca să aducă bani în casă? Cine a renunţat la liceu ca tu să îl poţi termina? Eu! Iar acum îmi spui că nu ai avut nevoie de mine.

Ariah a explodat lângă mine.

— M-am săturat până peste cap de martirizarea ta! Am muncit împreună! De multe ori trebuia să plec pe furiş şi să îmi găsesc de lucru, pentru că tu nu îmi dădeai voie să ies din casă. Am avut grijă de mama toţi anii ăştia, tot ce ai făcut tu a fost să te plângi câţi bani pierdem pe medicamentele ei. Am muncit cot la cot pentru barul ăsta, deşi l-ai considerat întotdeauna doar al tău şi nu îndrăzni să îmi spui că ai renunţat la liceu din cauza mea! A fost scuza pe care ai servit-o ca să te simţi mai bine, când ştim amândoi că ai făcut-o pentru că ai fost exmatriculat din cauza bătăilor în care te băgai!

Jeremiah a rămas nemişcat, nu şi-a mai găsit cuvintele, însă pe chipul lui s-a aşezat o mască de răutate.

— Nu pleci nicăieri cu el! Nu după tot ce ţi-a făcut.

Calmitatea din vocea lui era o jignire în toată regula, mi-am strâns pumnii ca să mă abţin şi să o las pe Ariah să rezolve asta singură.

— Nu este decizia ta. Nu mai este, abia a şoptit Ariah. Privirea veninoasă a lui Jer s-a mutat pe mine.

— Ăsta e un fel de a te răzbuna pe mine pentru că am pus-o pe Dakota în pericol? Îmi iei sora?

— Jeremiah, încearcă să gândeşti logic măcar o dată în viaţa ta.

— Cum dracu' ţi-a venit ideea asta tocmai acum? Tocmai după ce ai aflat că ea e îndrăgostită de tine. Ce coincidenţă!

— Nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat între noi.

— Atunci de ce nu ai făcut-o înainte? Timp de trei ani nu i-ai oferit niciodată ajutorul. De ce? Pentru că îţi plăcea să o ai aici. Acum o ai pe Dakota şi nu îţi mai trebuie perna caldă a surorii mele!

Nu mi-a mai dat drept la replică, a scăpat din strânsoarea Avei şi a venit direct spre mine. Mă aşteptasem la asta, simţeam că avea să răbufnească din nou, dar limitele mele erau întinse la maximum deja. Mă bătusem suficient ultima dată din cauza lui, încasasem pumni în gură să îmi ajungă şi un cuţit în coaste, se înşela dacă avea impresia că aveam să îl las să îşi verse prostia aşa.

M-am ferit de lovitura lui şi l-am prins de braţ, l-am întors cu spatele şi i-am sucit mâna la ceafă până a scâncit şi a fost nevoit să se potolească. A gemut de durere.

— Am vrut să vă ajut pe toţi, idiotule, doar nu credeai că îţi dau doar ţie banii ăia? Când făceam asta, ce păcate încercam să spăl? M-am săturat să mă rog de tine şi nu o s-o las pe Ariah să sufere din cauza prostiei tale.

S-a zbătut să scape, dar nu i-am acordat nicio şansă. Era înalt, dar musculatura lui era la pământ şi nu avea nicio idee de vreo tehnică de luptă, mă atacase ca un câine turbat şi fără logică. L-am strâns mai tare şi l-am aplecat pe bar.

— Potoleşte-te sau jur că îţi rup mâna!

— Dwayne, te rog! m-a implorat Ava, plângând, pentru ea am mai slăbit strânsoarea, dar nu i-am dat drumul.

— Nu o să aibă nicio şansă singură în oraşul ăla, o să se întoarcă aici.

— Ba nu o s-o fac! Tu încă mă vezi ca pe un copil, dar nu mai sunt, Jeremiah. A suspinat Ariah, îmi venea să îi sparg idiotului dinţii pentru că îi stricase fericirea. Nu ar fi trebuit să o aduc aici.

— Ţi se vede maturitatea din experienţa cu care îţi alegi bărbaţii, a scuipat el.

Până aici!

I-am strivit maxilarul de marginea blatului şi puţin mi-a păsat dacă îi sparg dinţii. I-am ignorat înjurăturile şi m-am aplecat spre el, ţinându-i bine mâinile imobilizate.

— Dacă ai fi murit acum două nopţi, cine o mai proteja, Jeremiah? Huh? am urlat la el, sătul de propria-i prostie. Da, am făcut ceva pentru Ariah ca să îmi spăl păcatele. Nu i-am oferit bani, ci i-am salvat dobitocul de frate. M-aş fi gândit de două ori înainte să mă bag într-o bandă de criminali pentru că tu eşti prea prost să deosebeşti prietenul de duşman, dar am făcut-o pentru Ariah, să nu îşi piardă şi fratele în oraşul ăsta. Nici Wolf nu ar fi făcut-o dacă nu aş fi fost eu, te asigur, ne-am riscat viaţa pentru tine, iar acum îmi spui că vreau să îţi iau sora?!

I-am dat drumul şi l-am împins de lângă mine. S-a împleticit şi s-a izbit de un scaun, apoi a început să tuşească.

— Nu vreau să încheiem prietenia asta, Jer, dar nu îmi dai de ales. Ariah vrea să plece de aici, nu o să te las să îi stai în cale.

— Jeremiah, te rog, l-a implorat Ariah, apropiindu-se de el. A ridicat mâinile în faţa ei, oprind-o.

— Dacă pleci, eşti ca şi moartă pentru mine.

Am închis ochii şi am încercat să îmi abţin altă răbufnire, eram la un pas de a-l călca în picioare. Nu am crezut că e atât de idiot. Ariah a izbucnit în plâns şi am tras-o în braţele mele.

— Ăsta nu a fost niciodată oraşul meu, Jer. Casa mea. Am fi putut să plecăm demult, dar tu ai vrut să rămâi ca să le dovedeşti oamenilor de aici că eşti cineva, că nu eşti ca tata. Mama sau banii nu au fost niciodată problema, cel puţin nu în ultimii ani. Încă nu îmi vine să cred că ai fost de acord să omori un om pentru bani, dar ştiu că nici după asta nu ai fi plecat, ai fi rămas aici şi ţi-ai fi construit imperiul, pentru că ăsta ţi-a fost mereu planul, recunoaşte. Ai demult banii să pleci, dar nu îţi doreşti asta. M-am săturat să stau aici şi să înghit obsesia şi orgoliul tău, mi s-a oferit o şansă şi nu o s-o ratez, indiferent ce crezi despre mine. Eu mă întorc *acasă*.

Şi ochii lui s-au umplut de lacrimi, însă a rămas încăpăţânat şi fixat în propriile principii, refuzând să accepte adevărul din vorbele surorii lui.

— Asta ai făcut toată viaţa: ţi-ai plâns de milă şi ai dat vina pe oraşul ăsta pentru toate eşecurile tale. Fă-o, du-te în New York şi trăieşte-ţi visul, dar să nu te întorci la mine când o să rămâi pe străzi. El încearcă doar să îşi repare rahaturile pe care le-a făcut în trecut, acum începe o nouă viaţă şi tu eşti doar un regret ce trebuie eliminat. Sunt curios ce o să spună Dakota când o să afle că îi dai bani fostei tale… ce o fi fost, şi o întreţii ca pe o prostituată.

— Jeremiah, ajunge! Ce dracului te-a apucat?

De data asta a fost Ava cea care a răbufnit. Tăcuse până acum, îi lăsase să îşi rezolve problemele, dar Jeremiah pierduse deja controlul şi nu mai exista logică în capul lui. A venit în faţa noastră şi a tras-o pe Ariah în braţele ei, oprindu-i hohotul de plâns. Nu am auzit ce i-a spus la ureche, dar Ariah a aprobat din cap şi s-au îmbrăţişat din nou strâns, apoi Ava m-a privit cu seriozitate pe mine.

— Ia-o de aici!

Nu aveam nevoie de mai mult, ar fi trebuit să o fac din prima secundă când am văzut că idiotul îşi pierdea controlul.

L-am privit din nou pe Jeremiah, sperând să îşi revină măcar în ultima secundă, dar s-a întors cu spatele la noi. Am prins-o pe Ariah de mijloc şi am luat-o cu mine, nu i-am dat voie să privească înapoi.

Vremea se schimbase drastic şi vijelia a doborât-o pe Ariah când am ieşit din bar. Aproape că am cărat-o în maşină şi a izbucnit din nou în plâns când am închis portiera în urma ei. Am accelerat şi am plecat de acolo până nu mă întorceam şi îi rupeam gâtul idiotului, aşa cum ar fi trebuit.

Aş fi vrut să o ajut să se calmeze, dar nu mă puteam calma nici pe mine, aşa că drumul a fost plin de tensiune, cu mine mocnind şi ea

plângând. Mă aşteptasem ca Jeremiah să reacţioneze urât, dar nu credeam că o s-o facă în felul ăsta. În altă ordine de idei, nemernicul mă păcălise şi pe mine. Chiar îl crezusem când spunea că voia să plece din oraşul ăsta, dar nu stătusem suficient cu el ca să îi ghicesc planurile. Acum, după ce o spusese Ariah, era clar ca lumina zilei. Nu îşi dorise niciodată să plece, întotdeauna îmi vorbise de dorinţa de a-i face pe toţi din oraşul ăsta să regrete pentru jignirile pe care i le adresaseră în copilărie, pentru bătaia de joc pe care o suferise după moartea tatălui său. Într-un fel, îl înţelegeam, dar îşi băgase şi sora în planul lui bolnav şi îi distrusese deja câţiva ani din viaţă, ţinând-o ospătăriţă printre beţivi.

De asta nu luase niciodată bani de la mine. Ştia că îi ofeream doar pentru plecare din oraş şi el nu îi voia deloc pentru asta, nu voia nici împrumuturi. Îi oferisem de atâtea ori ajutorul, ca un prost, iar el îmi servise motive inventate şi făcuse mereu pe sfântul ce muncea pentru fiecare bănuţ.

Am oprit în faţa casei şi am privit-o pe Ariah. Se mai potolise din plâns, dar încă suspina încet şi tremura din toate încheieturile. Am coborât din maşină şi am mers spre portiera ei, i-am deschis-o şi i-am oferit mâna, a luat-o fără să ezite şi am condus-o până în casă.

Wolf probabil se culcase deja, pentru că toate luminile erau stinse la parter.

— Aşează-te aici, o să îţi aduc un ceai cald ca să te mai linişteşti puţin.

A aprobat din cap şi s-a aşezat pe canapea.

În bucătărie, mi-am aruncat apă pe faţă ca să îmi elimin toţi nervii şi să mă concentrez pe ce conta cu adevărat. Ariah avea să plece din oraşul ăsta, iar eu mă întorceam acasă.

Am făcut două căni de ceai de fructe de pădure – reţeta mea, nu a lui Wolf – şi m-am întors în sufragerie. Ariah era ghemuită pe canapea, îşi dăduse geaca jos şi se învelise cu pătura. Luna era la picioarele ei, încercând să o liniştească aşa cum ştia ea mai bine. Îi crescuse semnificativ burtica în ultimele săptămâni şi începea să arate ca o minge de blană.

— Mulţumesc, a şoptit când i-am întins cana de ceai şi a strâns-o între palme. Am aruncat câteva lemne ca să înteţesc focul din şemineu şi m-am aşezat lângă ea. Echo probabil dormea cu Wolf.

— Nu pot să cred că a spus acele lucruri, a şoptit, privind pierdută ceva inexistent în podea. Se oprise din plâns şi din suspinat, ochii îi erau roşi şi faţa plină de lacrimi, uram să văd asta, chiar dacă nu eu i-o provocasem.

— Va regreta mai târziu.

Ariah m-a privit, arăta epuizată şi pierdută.

— Dar ce a spus ultima dată… dacă aşa va fi? Dacă Dakota se va supăra pentru că îmi oferi atâţia bani?

Am zâmbit blând şi m-am întins să o strâns uşor de genunchi.

— Când o s-o cunoşti, o să îţi dai seama că nici nu se va pune problema de asta. Ştie că am un trecut, ştie că au existat multe fete înaintea ei şi nu e genul care să o ia razna de gelozie, mai ales nefiind cazul. Ştie foarte bine ce înseamnă ea pentru mine.

În timp ce mă privea, părea să se mai liniştească şi a zâmbit în cele din urmă.

— Mă bucur, aş urî să ştiu că vă creez probleme.

— Stai liniştită, am creat eu destule probleme, am adăugat cu frustrare, înainte să iau o gură de ceai. Ariah a băut şi ea şi s-a întors la privitul în podea în timp ce o mângâia încet pe Luna.

— În plus, nu e ca şi cum fac vreun sacrificiu să te ajut, asta am încercat să îl conving şi pe Jeremiah în tot timpul ăsta. Nu vreau să te gândeşti că îţi ofer agoniseala mea să te ajut, pentru că nu e deloc aşa.

Ea a zâmbit timidă şi a aprobat din cap.

— Nu îmi pasă cât de bogat eşti, o să îţi returnez fiecare bănuţ. Dacă nu aş face-o, m-aş simţi exact aşa cum m-a descris fratele meu.

— Hei, nu te mai gândi la asta, am căzut deja de acord aşa că nu mai are rost să discutăm despre bani. Vrei să vii mine cu mâine? Sâmbătă trebuie să fiu în San Francisco pentru ceva important, dar apoi putem să mergem la New York să îţi cauţi un apartament. Poţi să stai la hotel până rezolvăm totul, nu trebuie să mai suporţi oraşul ăsta nicio zi dacă nu îţi doreşti.

Nu era o idee prea bună să mă întorc cu ea acasă, Dumnezeu ştia ce avea să creadă Dakota înainte să apucăm să vorbim, ar fi fost ca dracu' şi să o ascund pe Ariah de ea.

Mi-a alungat îngrijorările când a clătinat din cap.

— Nu o să plec aşa doar pentru că fratele meu e un nesimţit. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le pun la punct înainte, să o pregătesc în primul rând pe mama pentru asta. Du-te şi rezolvă-ţi propriile probleme, am aşteptat atâţia ani, aşa că o să mai rezist câteva săptămâni.

Mi-a zâmbit şi i-am răspuns în acelaşi fel.

— Sunt mândru de tine, de felul în care ai rezistat în seara asta şi nu te-ai lăsat influenţată de el. Să nu îndrăzneşti să cedezi după ce plec eu, pentru că o să vin după tine.

A râs uşor şi a clătinat din cap.

— Promit să nu cedez. Am luat deja o decizie şi nu o să mai las pe nimeni să mă influenţeze. Sper ca Jeremiah să îşi revină până atunci, aş urî să plec în asemenea condiţii.

M-am gândit puţin şi mi-am terminat ceaiul.

— A trecut prin multe în ultimul timp, sigur nu ţi-a spus nici jumătate din tâmpeniile în care s-a băgat. A crezut că va ajunge la puşcărie sau mort, încă îi e teamă că vor veni după el. Cred că noi am fost în seara asta picătura ce a umplut paharul. Nu pune la suflet rahaturile pe care le-a spus, te iubeşte foarte mult, are nevoie doar de timp să se calmeze. Din cauza asta nu i-am rupt maxilarul, aşa cum ar fi meritat.

Ariah şi-a tras nasul şi a aprobat din cap. M-am ridicat de pe canapea şi i-am luat cana goală din mână.

— Suficient pentru noaptea asta, trebuie să te odihneşti. Du-te în camera mea, fă un duş şi culcă-te, restul problemelor sunt pentru ziua de mâine.

Ea a clătinat repede din cap.

— Pot să rămân aici, oricum nu cred că voi dormi, iar tu trebuie să te odihneşti, pentru că te aşteaptă un zbor lung.

Aveam energia epuizată, aşa că am prins-o de mâini şi nu a avut decât să se ridice.

— Pe noptiera patului găseşti un flacon cu somnifere, o să te adoarmă ca pe un bebeluş. Dacă vrei să mă odihnesc, nu te mai contrazice cu mine şi mergi în camera aia. Poţi să dormi în unul dintre tricourile mele, alegi ce vrei.

A vrut să protesteze iar, dar apoi s-a răzgândit şi şi-a muşcat buza.

— Bine.

Am dat din cap, mulţumit că rezolvasem atât de repede. A vrut să plece, apoi s-a întors şi m-a surprins când m-a cuprins în braţe.

— Îţi mulţumesc, Dwayne.

Nu am putut să spun ceva, doar am aprobat din cap şi i-am răspuns la îmbrăţişare.

— O să scot tatuajul, probabil o să fac altceva peste el.

Am zâmbit în părul ei, mă bucura teribil de mult să aud asta.

A zâmbit și ea, apoi a urcat la etaj

Am oftat obosit.

În afară de baia din camera mea, mai era una pe hol, care era doar a lui Wolf, dar nu avea să se supere că am făcut şi eu un duş.

Când m-am întors la parter, am căzut lat pe canapea. Ziua asta fusese scurtă şi, în acelaşi timp, interminabilă. Când plecasem să vorbesc cu Ariah, nici prin cap nu îmi trecuse că se va ajunge aici, dar eram mulţumit de rezultat, chiar dacă era posibil să fi stricat o prietenie la care ţineam foarte mult. Speram doar ca Jer să fi fost prea beat şi să îşi revină în următoarele zile.

Am stins luminile şi am lăsat doar focul din şemineu să îmi ţină de urât, alături de Luna, bineînțeles, care rămăsese cu mine și dormea liniștită pe podea. M-am întins să o mângâi pe cap, apoi pe burtica rotundă unde minunile micuțe se mișcau tot mai mult.

Uitasem cum era să mă bucure lucrurile simple, mărunte. Acum eram din cale-afară de nerăbdător ca Luna să nască, să văd cățelușii, poate chiar aveam să iau unul cu mine în San Francisco.

Privind pe fereastră la furtuna dezlănţuită, m-am gândit la ziua în care am plecat de lângă Dakota şi am venit aici. Trecuseră doar trei săptămâni, dar parcă fuseseră ani. Mă simţeam un om complet schimbat, nu mă mai puteam regăsi în beţivul ce a vomitat într-un hotel ieftin din Seattle. Îmi regăsisem pofta de trăi, motivul, dorinţa de a fi fericit, iar acum eram pregătit să mă întorc acasă, să repar ce făcusem şi să încep o nouă viaţă.

Am adormit cu privirea la foc, iar singura mea dorinţă era ca mâine noapte să fiu acasă, în patul meu, cu Dakota în braţele mele, deşi ultima parte era puţin probabilă atât de repede.

15
ÎNTOARCEREA

Wolf m-a însoţit până la aeroport. Era o dimineaţă agitată, însă ninsoarea se potolise şi, în ciuda temperaturii extrem de scăzute, era o zi bună de plecare.

Mă întorceam acasă. Pentru prima dată după trei ani, San Francisco se simţea din nou ca „acasă".

— Sună-mă când ajungi, a spus Wolf, apoi m-a tras într-o îmbrăţişare puternică de care avea să îmi fie dor. Dacă aş fi putut, l-aş fi luat cu mine, dar era bătut în cuie în oraşul ăsta.

— Aşa o să fac.

A zâmbit şi m-a bătut pe spate.

— Te trimit acasă tare ca o stâncă, să nu te întorci iar ca o legumă.

Am râs uşor şi mi-am tras gluga pe cap, pregătindu-mă să ies pe uşa spre îmbarcare.

— Nu promit că stau departe de alcool, dar o să mă ţin de antrenamente.

El mi-a făcut cu ochiul. Am văzut oamenii ieşind.

— Wolf, te rog să fii cu ochii pe Jeremiah, măcar în următoarele zile.

El a aprobat serios din cap.

Încercasem să dau de el mai devreme, trecusem pe la bar, pentru că uram felul în care trebuia să plec, însă niciunul dintre ei nu era acolo. Jer avea nevoie de timp să îşi pună ordine în viaţă şi în cap, nu îl pierdusem ca prieten, însă era prima noastră ceartă şi probabil niciunul nu ştiam cum să o gestionăm. O lăsasem pe Ariah la mine, încă la fel de hotărâtă să plece, aşa că nu mă puteam simţi cu adevărat vinovat pentru cearta asta.

— Du-te acasă şi rezolvă problemele tale, pe noi tot aici ne găseşti.

Ne-am strâns încă o dată mâinile.

— Mulţumesc pentru tot, Wolf.

Am plecat lăsându-l cu mâinile în buzunare şi un zâmbet părintesc pe buze.

Băiatul care mă întâmpinase când am venit, era şi acum la uşă, îngheţat şi cu mâinile degerate pe tava cu pahare de ceai. În mod simbolic, am luat unul şi i-am îndesat băieţelului o sută de dolar în buzunarul din faţă al gecii. A zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a mulţumit cu o engleză perfectă, am băut o gură din ceaiul

ce acum îmi aducea amintiri plăcute – Dumnezeu ştia cum reuşea să îl ţină aşa fierbinte – apoi am privit din nou spre Wolf înainte să ies pe uşă.

Zâmbea amuzat de gestul meu. I-am făcut cu mâna şi am ieşit din aeroport, lăsându-l în urmă pe omul care mă ajutase cel mai mult într-o perioadă în care moartea era singurul lucru pe care mi-l doream. Îi datoram lui Wolf viaţa mea şi tot ce eram acum, fizic. Dacă nu ar fi fost el, probabil aş fi sfârşit un fumător beţiv şi drogat, ce nu ar fi fost capabil să ridice nici zece kilograme.

Am urcat în avion şi m-am aşezat la locul meu, savurându-mi ceaiul în timp ce am decolat.

De la înălţime, Barrow arăta ca un petec enorm de gheaţă, a dispărut repede printre fulgii de zăpadă şi am privit scaunul de lângă mine, ce rămăsese neocupat. Am zâmbit subtil, ştiind că data viitoare când o să văd oraşul ăsta, cineva o să stea lângă mine. Ea nu mă întrebase niciodată unde mă duc, dar ştim cât de curioasă era.

Aveam doar un rucsac cu mine în care îmi luasem câteva lucruri pe care doream să le duc acasă. După ce am urcat în avionul ce pleca de la Anchorage, mi-am pus căştile pe urechi şi am lăsat timpul să treacă până ajungeam acasă, gândindu-mă la toate şi, în acelaşi timp, la nimic.

Avionul a aterizat în San Francisco la cinci după-amiaza. Parcă am ajuns în deşertul Sahara. Îmi era greu cu acomodarea în Barrow, dar nici viceversa nu era mai uşor. Corpul se adaptase la temperaturile polare şi am transpirat instantaneu după ce am ieşit din aeroport. Era soare în San Francisco, posibil un semn bun.

Aveam un tricou pe dedesubt, aşa că m-am dezbrăcat de hanorac şi am respirat de parcă ieşisem din foc. Oamenii se uitau ciudat când treceau pe lângă mine, toţi aveau geci de toamnă, unii chiar şi căciuli. Şi eu avea o geacă pe care acum trebuia să o car în braţe. Am îndesat hanoracul în rucsac şi am făcut semn primului taxi pe care l-am văzut.

Nu eram sigur încotro s-o apuc, m-aş fi dus acasă, dar exista un grad de risc să treacă Dakota pe acolo, deoarece avea cheie. Nu aveam nici un chef să dorm la hotel şi să mă ascund de propria iubită, aşa că am dat adresa de acasă şi m-am delectat cu imaginea oraşului de care nu îmi fusese niciodată aşa de dor.

Era întotdeauna chin să mă întorc, să îmi aduc aminte de tot şi să retrăiesc fiecare amintire. Nu uitasem nimic, nu era ca şi cum familia mea mi se ştersese brusc din minte şi nu mă mai găseam vinovat pentru ceva. Totul era intact, însă o durere era mai uşor de suportat când exista şi o fericire alături.

Am ajuns în port şi sunetul cunoscut al vapoarelor mi-a zbârlit pielea de plăcere.

Acasă, totul era aşa cum îmi aminteam – parţial.

Am lăsat rucsacul să îmi cadă de pe umăr şi am privit patul gol. Ultima dată când fusesem aici, o lăsasem pe ea dormind liniştită, conştient că vor trece luni până voi îndrăzni măcar să mă gândesc la întoarcere. Nu avea cearşaf şi arăta atât de… rece.

Mi-am scuturat capul, nu voiam să cad iar în vreo depresie.

Eram obişnuit să mă întâmpine un ghemotoc uriaş de blană albă, însă mă bucura lipsa ei, pentru că avusese parte de cea mai bună îngrijire. Dacă îmi iubea câinele, încă mă iubea şi pe mine, nu?

Am făcut un duş, mi-am ras barba după trei săptămâni şi mi-a luat ceva să acomodez cu vechea imagine. M-a amuzat gândul că, probabil Dakota nici nu m-ar fi recunoscut dacă mă vedea aşa. Arătam ca un mafiot rus.

Mi-am comandat ceva de mâncare şi l-am sunat pe Wolf. Ariah încă era acolo, temându-se să plece acasă şi am încurajat-o să rămână oricât îşi dorea. La lăsarea întunericului am coborât şi m-am plimbat pe pontonul meu, încărcându-mă cu energia oceanului cunoscut, pregătit pentru o nouă fază din viaţa mea.

Nu îmi dădusem seama cât de dor îmi era de mixaj şi muzică. Canalul meu de Youtube era pe butuci, aveam mii de mesaje de la oameni care voiau muzică nouă, aşa că asta am făcut toată noaptea, am pregătit o melodie nouă şi am lucrat la cea a Dakotei.

Frate, era bine să fii acasă!

Ştiam că ea mă urmărea, aşa că nu am postat nimic. Chiar dacă asta nu îmi dădea neapărat de gol întoarcerea acasă, preferam să îi ţin mintea limpede pentru ziua de mâine. Am intrat pe site-ul liceului şi am fost şocat să văd cât de mediatizată era piesă de teatru. Se vânduseră toate biletele şi m-am trezit nevoit să apelez la director ca să îmi obţin şi eu un loc ascuns pe undeva. Probabil eram singurul elev de pe lume care dispărea trei săptămâni de la şcoală şi nu primea nici măcar o mustrare de la director, doar fericire că m-am întors, plus o atenţionare că va trebui să trag tare dacă voiam să termin anul. Nu mă exmatricula, dar asta nu însemna că situaţia mea era prea grozavă în privinţa notelor. Aveam mult de recuperat, dar nu era prima dată.

M-am trezit cu capul pe panoul de mixaj, cu muzica bubuindu-mi în căşti şi gâtul înţepenit. Habar nu aveam când am adormit şi pe la ce oră, dar tentativa mea de a evita patul ăla gol mă lăsase cu o durere în coloană.

Îmi lipsea zăpăceala Zorei mai mult decât aş fi crezut, nu îmi dădusem seama cât umplea casa asta cu viaţă şi energie. Ea nu m-ar fi lăsat să adorm pe scaun, m-ar fi tras de pantaloni până când m-aş fi trezit să mă târăsc în pat şi s-ar fi ghemuit lângă mine. Îmi era dor de ea, dar în acelaşi timp nu voiam să i-o iau Dakotei, pentru că sigur se ataşase foarte mult de ea în săptămânile astea. O problemă pentru mai târziu.

M-am îmbrăcat în trening şi am ieşit la alergare. Chiar dacă era puţin probabil să dau de ea astăzi pe aici, am evitat locurile prin care ştiam că alerga ea… sau aşa credeam, pentru că m-am trezit fix pe poteca unde s-a produs ultima dată colapsul. M-am oprit pe deasupra stâncii ca să îmi trag sufletul, amintindu-mi momentul în care am prins-o din urmă şi am sărutat-o înainte să îi dau voie să îşi revină din sperietură. Fusese ultimul moment în care îmi dădusem voie să fiu eu însumi, apoi realizasem, brusc şi înspăimântător, că m-am îndrăgostit de ea.

Că dorul ăla atât de puternic şi fericirea de a o avea din nou în braţe însemnau un singur lucru.

Mi-aş fi dorit să pot şterge perioada ce a urmat după asta, să nu mă depărtez niciodată de ea, însă tot răul a venit şi cu mult bine la sfârşit. A trebuit să trec prin tot iadul ca să pot trăi din nou ca un om normal.

Am alergat înapoi spre casă şi am pierdut timpul mixând până după-amiază. Piesa de teatru urma să înceapă la şapte, dar nu mai aveam răbdare, aşa că m-am îmbrăcat şi am plecat spre liceu. Până şi eu eram şocat că rezistasem până acum, dar nu voiam în niciun fel să o încurc tocmai astăzi, nu trebuia să fiu cu ea ca să ştiu că şi-a pus tot sufletul în piesa asta.

Era puţin trecut de ora şase când am parcat în apropierea liceului. Nu voiam să risc nimic, cineva sigur avea să îmi vadă maşina. Îi cumpărasem un buchet de trandafiri, ceva ce nu mai făcusem în viaţa mea, dar am decis să îl las în maşină şi să i-l dau când se va termina piesa şi o să fim singuri. Îmi va fi destul de greu să mă strecor şi fără un buchet de flori în mână.

Am coborât şi mi-am tras gluga pe cap, spre oroarea mea, curtea deja colcăia de lume, elevi şi nu doar atât. Părinţi şi câţiva tineri pe care nu îi văzusem niciodată prin liceu.

M-am simţit ca un infractor strecurându-mă în propriul liceu, erau o groază şi pe teren şi pe holuri. Câţiva m-au văzut oricât am încercat eu să îmi îndes capul între umeri, aşa că, riscând din nou, am intrat direct în sala de teatru. Uşa principală era închisă, dar ştiam pe unde să mă strecor pe uşa de serviciu şi mi-am găsit un loc întunecat în spatele sălii.

Stephen mi-a trimis mesaj să mă întrebe dacă am ajuns, i-am scris înapoi ca da şi să stea

acasă, o să îmi fie destul de greu să fac faţă serii ăsteia şi fără el prin preajmă. Surprinzător, dar m-a ascultat.

Îmi ronţăiam buzele privind spre scenă, îi văzusem aproape pe toţi ieşind sau trăgând cu ochiul pe după cortină, mai puţin pe ea.

Tărăboiul a început imediat ce s-au deschis uşile şi s-a permis intrarea mulţimii. M-am îndesat în locul meu şi am încercat să rămân calm şi să nu mormăi înjurături, dar am fost nevoit să mă ridic de pe scaun şi să mă lipesc de perete, altfel sigur le atrăgeam atenţia şi ce discuţie interesantă s-ar fi stârnit pe seama mea până la începerea scenetei.

S-a întors fugarul acasă.

Sala s-a umplut ochi în câteva minute, până şi scările s-au ocupat. Erau gălăgioşi şi agitaţi, în faţă erau profesorii şi directorul, alături probabil de familia lui Amy.

Un sunet puternic i-a făcut pe toţi să se zbârlească.

Am privit spre boxe, apoi spre spatele scenei, dar panoul de mixaj părea să nu mai fie acolo. Imediat s-a auzit din nou, sonor şi ascuţit ca un ac în timpan. Era microfonie şi orice se întâmpla, începea să enerveze lumea, apoi mi-am amintit ca Dakota îmi luase locul la sunet.

Avea probleme.

Planul meu de a o lăsa până la final s-a dus dracu', dar nici nu voiam să mă gândesc cât de

tensionată era acum şi ce speriată trebuia să fie dacă încurcase ceva la sunet. Cu greu – foarte greu şi câteva înjurături mormăite – am reuşit să îmi fac loc pe margine şi am ajuns în faţă. Am urmărit cablurile de la boxe şi mi-am dat seama că duc la platforma de sus, deci acolo urcaseră sistemul de sonorizare. M-am strecurat prin spate şi, cum toţi erau agitaţi şi plini de emoţii, nu m-a văzut nimeni când am trecut pe lângă ei, toţi îşi lungeau gâtul pe după cortină.

În partea asta a sălii era întuneric, nu cunoşteam atât de bine platforma, iar urcatul pe scări nu era prea sigur.

— Tot ce trebuia să faci era să dai play la nişte piese. Atât! I-am auzit ţipătul şi m-am blocat pe scări. Pentru mai multe secunde am crezut că la mine striga, aşa părea, dar nu avea cum să mă vadă, mai aveam vreo zece trepte până sus.

— Pleacă de aici!

Am auzit-o din nou. Mi-a ajuns toată fierea în gură şi am strâns bara metalică în mână.

— Nu, Dakota, pot să o rezolv, promit.

Orice mă blocase, la fel de repede mă pusese şi în mişcare când am auzit o altă voce, o voce masculină. Nu la mine ţipase. Uşurarea s-a combinat cu nervozitatea şi am urcat restul de trepte până am ajuns sus.

Era întuneric, dar am reuşit să îi văd fiecare părticică a corpului. Era aplecată spre laptop,

lumina acestuia îi scotea în evidente formele ce înnebuniseră până şi diavolii din mine.

Aplecată… pentru numele lui Dumnezeu. Direct aplecată, astfel că fundul ei a fost primul pe care l-am revăzut. Putea să fie şi mai rău, dar în acel moment am simţit cât de mult o doream şi cât de dor mi-a fost de ea. Mi-a luat foc tot sistemul nervos.

— Ai făcut destule! Pleacă de aici până nu îmi ies mai rău din fire.

Puştiul, care habar nu aveam cine dracu' era, s-a aplecat spre ea.

— Te rog, lasă-mă să...

— Ţi-a spus să pleci!

Am încercat să par cât mai calm, să nu am o reacţie sălbatică înainte să apuce măcar să mă vadă, dar dorinţa de a-l arunca pe idiotul ăsta de pe platformă îmi făcea mâinile să tremure.

El s-a întors imediat spre mine, apoi a înţepenit. Dakota nu a reacţionat la fel. Corpul ei a avut o reacţie asemănătoare cu dinamita în venele mele. Spatele i s-a curbat şi apoi s-a ridicat, dar nu s-a întors. I-am văzut mâinile strângând marginea mesei şi trupul ei a devenit electricitate pură, m-am mişcat spre ea fără să fiu cu adevărat conştient de asta.

Am întins mâna spre ea, apoi mi-am strâns pumnul în aer, pentru că nu găseam calmitatea să fac asta aşa cum ar fi trebuit. Dacă ajungeam

să o ating, îmi pierdeam controlul şi ideea mea cu „ia-o încet" se ducea dracului.

Am înghiţit în sec, ars până în temelii de prezenţa ei atât de aproape de mine. Nu se mişca deloc. Mi-am distras atenţia reparând problema, m-am îndreptat spre laptop şi am egalat cele două canale şi frecvenţele microfoanelor, timp în care Dakota mi-a urmărit fiecare mişcare, refuzând dintr-o dată să mai respire.

— O să mă ocup eu de acum încolo.

Am spus, ştiind că ea nu mai putea să o facă şi nici puştiul ăsta nu părea vreun priceput.

— Dar... a încercat să protesteze, instantaneu m-am întors spre el şi l-am privit destul de sugestiv să înţeleagă că nimic nu mă oprea să îl arunc de aici.

— Poţi să pleci, Charlie.

Am apelat iar la calmitate, pentru că, privindu-l, mi-am amintit cine era, venise la mine acum ceva timp şi îmi ceruse lecţii de mixaj.

Şi-a înghiţit cuvintele şi a aprobat din cap, apoi a plecat.

Am privit-o din nou pe Dakota, observând că strângea în continuare marginea biroului în palme şi se uita la un punct fix pe ecranul laptopului.

Nu mai rezistam să fiu atât de aproape de ea şi să nu îi văd ochii, să nu o ating.

— Iubito… am şoptit, rugându-mă la tot ce era sfânt sau nu, să am răbdarea necesară pentru ce avea să urmeze.

Ea şi-a strâns ochii.

— Dakota, uită-te la mine, te rog, am implorat-o. Mi se înmuiau picioarele şi simţeam ciudata nevoie de a cădea în genunchi în faţa ei.

Dumnezeule, cât de dor îmi fusese de ea.

Cât de mult o iubeam şi câtă nevoie aveam de ea, iar situaţia asta era tortura supremă, pedeapsa finală pentru ce făcusem.

Brusc, s-a întors spre mine. Nu eram pregătit pentru asta, nu pentru privirea ei, ce a părut furioasă pentru o secundă, apoi s-a înmuiat din nou şi am simţit-o cum îşi pierdea echilibrul exact ca mine. Probabil păream mare şi stabil în faţa ei, nu îşi dădea seama cât de uşor îi era să mă aducă în genunchi.

A închis din nou ochii, luptându-se cu propria-i persoană în timp ce eu nu ştiam ce să spun mai departe şi ce să fac.

— Nu eşti aici. Nu eşti cu adevărat aici, a şoptit, aducându-mă tot mai aproape de acea prăbuşire în genunchi. Cu greu mi-am abţinut oftatul şi mi-am muşcat buza, am profitat de faptul că nu mă vedea şi am îndrăznit să o ating.

Degetele mele abia i-au atins obrazul, calmitatea din mine se lupta cu nebunia şi fericirea supremă. M-a încurajat faptul că nu s-a retras.

— Sunt aici, iubito.

I-am şoptit şi m-am apropiat cu încă un pas, până când respiraţia ei agitată s-a izbit de mine, iar atunci s-a produs un declic: momentul în care a început să clatine din cap şi în colţul ochilor i s-au strâns lacrimi.

Am închis şi eu ochii şi i-am strâns, m-am înjurat în gând.

— Te rog, deschide ochii şi uită-te la mine.

Am implorat-o din nou, neştiind cum aveam să fac faţă dacă începea să plângă mai tare. Am revăzut-o în acea halucinaţie şi transpiraţia a început să mi se strângă pe şira spinării.

Nu mă aşteptam să mă asculte aşa de repede, dar a făcut-o. A deschis ochii şi m-a privit, suficient de aproape să văd până în sufletul ei, iar asta a avut impactul unei bombe atomice asupra mea.

Nu mi-am putut controla următorul instinct, am făcut ce m-a ghidat corpul, mintea şi orice altceva alegea pentru mine.

Am sărutat-o.

Era acel sentiment la care te gândeai obsesiv zile şi nopţi, însă imaginaţia nu se apropia câtuşi de puţin de realitate. Nu mai eram eu, nu mai era bolnavul care cerşise fiecare gură de aer, toate instinctele mi s-au trezit la viaţă şi corpul ce fusese un cadavru umblător, era din nou plin de viaţă şi de nevoie. Nevoia de femeia din braţele mele, care mi-a dat iar foc în momentul în care

şi-a pus braţele pe după gâtul meu şi s-a lipit de mine.

Drace, nu aveam cum să fac asta în mod delicat, nu era o singură celulă în mine care se mai putea controla. Am strâns-o în braţe până când mi-am reamintit fiecare curbură a corpului ei şi modul nebunesc în care se potrivea lipită de mine, era făcută pentru mine.

Era a mea.

Logica şi etica pierduseră demult bătălia cu mine, rămăsese doar animalul, însă Dakota s-a desprins brusc şi s-a dat un pas înapoi.

M-a privit cu ochii hăituiţi şi respiraţia agitată, nu am fost în stare să spun ceva, tot ce puteam să fac era să rămân pe loc şi să nu o trag din nou spre mine.

— Trebuie să plec, abia am auzit-o când a şoptit, apoi s-a întors brusc şi a plecat.

Am înjurat tot sfinţii ăia la care mă rugasem mai devreme şi mi-am trecut mâinile prin păr. Tocurile ei se auzeau pe treptele metalice, fugea. Fără să mă mai gândesc, m-am luat după ea, pentru că nu puteam să las situaţia asta să se încheie aşa. O credeam în stare să fugă de la propria ei piesă de teatru.

A ieşit prin spatele scenei şi a intrat pe hol, nu mi-a fost greu să o prind, mai ales că purta tocuri. Aici lumina era intensă şi, la dracu', m-a izbit cu puterea unui camion.

Am prins-o de mână şi am tras-o spre mine, privirea ei era electricitate pură, mi s-a scurs pe sub piele şi a aprins pericolul. Se uita la mine ca la un monstru şi ca la cea mai mare dorinţă, combinaţia din privirea ei era ameţitoare şi mi-a făcut corpul să se încordeze până în tâmple.

Nu îmi mai păsa de nicio piesă de teatru, de nimic, voiam să o iau de aici şi să plec cu ea.

— Dwayne, dă-mi drumul.

Calmitatea din vocea ei era înşelătoare, nu mă păcălea. Voia să fie puternică, însă o simţeam tremurându-mi în braţe. Am încercat să rămân calm, am închis ochii şi m-am aplecat spre ea, lipindu-mi fruntea de a ei. Am vrut să îi spun cât de rău îmi părea pentru că am plecat, să o implor să mă ierte, dar nu am reuşit să fac vorbele să îmi iasă printre buze. A rămas nemişcată în braţele mele, nu voia sub nicio formă să mă mai atingă, aşa că am eliberat-o.

— Dumnezeule, cât de superbă eşti! Am expirat atunci când am putut să o văd cu adevărat, chipul ei atât de aproape de mine m-a atras ca un magnet. I-am atins iar obrazul cu vârful degetelor, complet drogat de tot ce o reprezenta.

Cum reuşisem să plec de lângă ea? Cum avusesem atât de multă forţă atunci?

— O să suport toate consecinţele, dar te rog, lasă-mă să te sărut acum, iar după asta poţi să mă arunci în Iad dacă vrei.

Cuvintele îmi ieşeau fără să la gândesc înainte, erau două părţi care se duelau în capul meu: logica şi dorinţa. Dorinţa câştiga după fiecare secundă, până în momentul în care Dakota şi-a pus palmele pe pieptul meu şi m-a ţinut la distanţă. Gestul ei delicat a avut un impact mai nimicitor decât orice pumn primisem vreodată.

— Dwayne, nu...

Mi-am aşezat palma peste a ei, nu puteam, nu concepeam ideea respingerii.

— Ştiu, mă urăşti! Ai tot dreptul să o faci.

Ochii ei au luat foc dintr-o dată, a devenit brusc mai puternică în faţa mea.

— Oh, serios? Chiar ştii?

Am înghiţit în sec, pentru că nu aveam ce altceva să zic sau să fac, o meritam cu vârf şi îndesat. A deschis gura să mă pună iar la punct, am aşteptat avalanşa de reproşuri, dar apoi s-a oprit brusc, iar privirea i-a coborât pe gâtul meu.

Ştiam exact la ce se uita, iar expresia ei mi-a dat de înţeles că a priceput imediat ce semnifica tatuajul meu.

A inspirat dintr-o dată, redevenind moale. Mi-a atins gâtul cu vârful degetelor şi a fost nevoie de mult efort să nu mă mişc, să nu o trag în braţele mele.

I-am zâmbit, încercând să o liniştesc, speram că micuţa insectă să vorbească pentru mine şi să

îi arate că nu a existat nicio secundă în care să nu o iubesc, chiar dacă am plecat de lângă ea.

— De ce ţi-ai făcut asta? a şoptit.

Am strâns-o din nou în braţe, pentru că nu exista altă modalitate de a sta lângă ea, şi nu m-a mai respins.

— Tu eşti licuriciul meu. Îţi aminteşti?

Ochii i s-au umplut iar de lacrimi şi am vrut să mi se rupă pământul sub picioare şi să mă înghită. Ne aşteptau multe scene de genul ăsta, pur şi simplu nu ştiam cum şi ce să fac atunci când începea să plângă.

Şi-a scuturat capul, a şters lacrimile şi m-a împins din nou în spate.

— Nu pot să fac asta acum! E prea mult, nu... Zilele astea au fost prea mult chiar şi pentru mine, Dwayne. Am acceptat încă de la început o posibilă plecare a ta, am ştiut că se va întâmpla, dar nu am crezut că vei fi atât de crud încât să pleci…

S-a oprit şi a tras o gură de aer, a fost rândul meu să nu mai pot respira. A tresărit dintr-o dată şi a apăsat pe casca din ureche, am auzit un bâzâit şi vag vocea unui bărbat.

— Vin imediat! a răspuns înainte să am timp de reacţie, apoi m-a privit. M-a privit cu adevărat, de parcă încerca să îşi dea seama dacă mai exista vreun motiv să îmi vorbească vreodată.

— Trebuie să mă întorc, a spus după ce a clătinat din nou din cap, luptându-se cu propriul sine la fel ca mine.

A plecat şi de data asta am lăsat-o.

Am lovit cu pumnul în perete şi mi-am aplecat capul pe braţ. Ce dracu' făceam? Doar nu mă aşteptam să mă primească înapoi atât de repede, să uite tot ce am făcut şi cât de tare am rănit-o. Eram convins că pot să îi acord timpul de care avea nevoie, dar lucrurile se complicaseră şi ajunsesem în faţa ei mai repede decât planificasem şi, bineînţeles, îmi pierdusem minţile şi o luasem cu asalt.

Am mai rămas acolo câteva momente, adunându-mi nenorocita de concentrare şi impunându-mi să fac ce era bine pentru ea, nu ce voiam eu. Nu mai puteam să plec, pentru că îmi luasem angajamentul să mă ocup de sunet, dar oricum nu aş fi plecat.

Gata cu fuga.

M-am întors în culise, cu gândul să o liniştesc şi să îi spun că o să mă ocup de sunet, fără măcar să o mai ating, dar scena peste care am dat m-a luat prin surprindere. Toţi erau agitaţi, însă eu am văzut-o doar pe ea. Dakota era cu spatele la mine, dar părea aproape de un atac de panică.

Am împins corpurile din calea mea şi am ajuns imediat la ea, palmele mele s-au aşezat pe şoldurile ei şi am tras-o uşor spre mine, am ştiut

că m-a recunoscut fără să mă privească. O ştiam de atât de puţin timp, însă ajunsesem să îi învăţ fiecare mişcare şi reacţie a corpului.

Când mi-am dat seama că ea era bine şi altcineva avea acel atac de panică, mi-am permis să mă liniştesc.

Dakota a întors capul spre mine, privirea ei cerea ajutor. Rose era pe un scaun şi respira frenetic, se roşise la faţă şi tremura toată.

— Lasă-mă pe mine. I-am şoptit Dakotei, aşezându-mi palma pe obrazul ei în speranţa că va avea încredere în mine.

Nu a spus nimic, doar a aprobat din cap, aşa că m-am aplecat spre Rose.

— Rose, ascultă-mi vocea şi concentrează-te doar la mine. Uită-te la mâna mea şi la nimic altceva.

Dacă nici eu nu ştiam să fac asta, atunci nimeni nu ştia. Trecusem prin suficiente atacuri de panică să scriu o carte despre asta. Rose avea doar trac, frică de scenă, nimic altceva, era uşor de controlat atât timp cât reuşeam să îi fixez concentrarea pe ceva. Am ridicat mâna în faţa ei şi privirea ei s-a agăţat de mine.

— Numără fiecare deget, inspiră, apoi numără din nou şi expiră. Fă asta cu mine, da?

Rose a aprobat din cap, hiperventilând în continuare, dar aveam atenţia ei, aşa că se va linişti. Eu am numărat cu voce tare, ea în gând,

strângând degetele pe rând şi luând-o de la capăt până când respiraţia i s-a reglat.

A închis ochii şi următoarea gura de aer a ieşit normal.

— Continuaţi să îi masaţi încheieturile şi o să fie OK, m-am ridicat şi doi dintre colegii ei s-au grăbit să facă ce le-am spus.

Neintenţionat am ajuns din nou faţă în faţă cu Dakota, iar sentimentul de uşurare m-a cuprins atunci când am văzut un strop de căldură în privirea ei. Nu mi-a sărit în braţe, însă era un progres pe care îl primeam recunoscător. Se juca cu propriile mâini, dar când m-am uitat la ele, am văzut altceva.

Îşi învârtea inelul pe deget, aşa cum o învăţasem eu. Inelul de la mine.

Mi s-a răsucit nenorocita de inimă în piept şi nu am avut decât să accept agonia pe care o provocasem cu mâinile mele.

— Mulţumesc, Dwayne. Derek mi-a distras atenţia, aşezându-şi mâna pe umărul meu. Nu puteam să spun că îi eram recunoscător pentru asta, dar oricum mai bine decât să fac altă tâmpenie cu Dakota.

Am aprobat din cap, sperând să nu înceapă să îmi pună întrebări în legătură cu întoarcerea, îmi era de ajuns că toţi se holbau la mine de parcă înviasem din morţi.

Cam aşa era, dar nimeni nu avea de unde să ştie.

Derek s-a concentrat asupra lui Rose, asigurându-se că era capabilă să mai urce pe scenă. Părea în regulă, doar transpirată şi roşie la faţă.

— Deja am întârziat cu cinci minute! Paul, Charlie, sunteţi gata? A vorbit în casca aia cu care o chemase şi pe Dakota mai devreme şi îmi distrusese mie singura şansă să fiu aproape de ea pentru următoarele zile.

Charlie nu avea să mai răspundă.

— Mă ocup eu. Am spus simplu, Derek doar m-a privit, apoi a aprobat din cap.

— Toată lumea pe scenă! Derek a bătut din palme şi toţi s-au pus în mişcare, trecând pe lângă mine ca muştele ameţite, Rose s-a oprit în faţa mea şi m-a privit direct în ochi, probabil pentru prima dată de când o cunoşteam.

— Îţi mulţumesc din suflet.

Am aprobat din cap, dar atenţia mea era asupra Dakotei, care încă era în acelaşi loc şi părea tulburată.

— Eşti bine? am făcut un pas spre ea, atent ca în jurul unei bombe ce putea să îmi explodeze în faţă.

A aprobat din cap, masându-şi tâmplele şi apoi ceafa, iar mişcarea a făcut materialul să i se întindă pe sâni. Purta o nenorocire de rochie ce acoperea totul, însă se mula în cel mai distrugător mod pentru mine.

Nu îmi permisesem să mă mai uit la corpul ei, în afară de momentul în care o văzusem cu spatele, însă acum nu mai aveam încotro să o apuc. Înainte să am vreo şansă, mintea mi-a luat-o pe calea murdară, mi-am imaginat zece feluri prin care puteam doar să scot rochia asta de pe ea şi alte mii de feluri în care să… am înghiţit ca un câine, pentru că exact aşa mă simţeam. Ca un câine în lanţ.

Ia-o încet, Dwayne!

Pe dracu'!

Singurul lucru ce mă oprea să nu o trag în braţele mele erau oamenii din jur şi, bineînţeles, privirea ei. Când ochii mei au catadicsit să se mute de pe şoldurile ei, am văzut că se încrunta la mine, semn că ştia foarte bine la ce mă gândeam.

A ridicat un deget spre mine.

— Nici să nu îndrăzneşti să faci asta acum! După ce se termină seara asta, tu şi cu mine vom avea o discuţie serioasă şi nu va fi despre ce se află sub rochia asta, îţi garantez.

Oh, la dracu'! Oare nu era conştientă ce spunea? De parcă nu mă gândeam eu suficient ce era sub rochia aia, mai trebuia să o aud şi din gura ei. Mi s-a întunecat privirea şi a început iar să îmi clocotească pielea, dar nu era nici locul şi în nici un caz momentul, expresia ei îmi dădea foarte clar de înţeles.

— Bine, iubito, am spus ca un robot programat, deşi ochii îmi erau pe buzele ei. Nu le mai văzusem niciodată roşii şi ăsta sigur nu era momentul pentru asta, doar un strat în plus la tortură.

Nu a mai spus nimic, nici eu nu mai ştiam ce şi habar nu aveam cât puteam să mă stau aşa locului, aşa că am trecut pe lângă ea şi am urcat înapoi pe platformă.

Când am ajuns într-un loc sigur şi nu m-am mai simţit sugrumat de prezenţa ei, mi-am permis să respir. M-am aplecat pe birou şi am închis ochii.

Avea să fie mai greu decât m-am gândit eu. Mult, mult mai greu.

Nu doar că era aceeaşi Dakota de care m-am îndrăgostit ca un nebun, dar dorul de ea şi tot ce se întâmplase în perioada asta mă terminau în faţa ei.

A ieşit pe scenă alături de Derek şi oamenii au început imediat să aplaude. Eu am rămas nemişcat, dar a început să mi se încălzească ceva în piept, să îmi bată inima ca unui personaje siropos din cărţile ei.

Nu era la fel cum o lăsasem, arăta mai puternică, mai hotărâtă. Asta era Dakota Welron. O răneai şi se hrănea cu durere, devenea o versiune mai bună a ei de fiecare dată când ceva sau cineva o dobora la pământ.

Rochia aia neagră i se potrivea perfect, o reprezenta, iar părul era prins într-o coadă, însă nu îi diminua cu nimic focul din privire. Nu lungimea lui era ce o făcea pe Dakota atât de specială, ci culoarea în sine.

Am încercat să îmi menţin calmul şi gelozia la locul lor atunci când l-am văzut pe Derek punându-şi mâna pe spatele ei. Dacă nenorocitul ăsta făcuse chiar şi un pas greşit în preajma ei cât am fost plecat, aveam să îi rup capul de pe umeri, deloc metaforic.

Mi-am amintit de ce eram aici şi am încercat să mă concentrez. Am găsit o cască pe birou şi mi-am pus-o, apoi m-am conectat la frecvenţa lor.

— Aveţi microfoanele activate.

Le-am transmis şi am putut să o observ pe Dakota cum tresare uşor, auzindu-mi glasul. Nu mi-am putut abţine zâmbetul. Nu era o tresărire de frică, o cunoşteam foarte bine.

Derek a început să bălmăjească ceva, nu eram atent la el, ci la ea, care părea tot mai speriată şi mi-am dat repede seama că dacă va încerca să vorbească, nu va fi în stare să o facă. Privea fix ceva, sau pe cineva, în public, dar nu reuşeam să îmi dau seama pe cine.

Aşa cum mă aşteptam, Derek i-a dat ei cuvântul şi toată suflarea din sala s-a oprit. Nu îşi făcuse un discurs. Sau dacă îl făcuse, îl

uitase. Paralizase în acel loc şi am văzut-o cum strângea microfonul în pumni.

I-am deconectat imediat pe ceilalţi şi am lăsat doar casca ei.

— Iubito, eşti perfectă. Nu lasă nicio emoţie să te doboare tocmai acum.

Tresărirea ei mi-a dat de înţeles că mă auzea, că avea nevoie de vocea mea ca să se agaţe de ceva.

— Doar tu mă poţi auzi acum, dacă vrei să te ajut, du-ţi mâna la piept.

Automat, mâna ei s-a aşezat în dreptul inimii.

Am respirat încet şi mi-am frecat tâmplele, nu eram în faţa mulţimii, ca şi ea, dar asta nu însemna că aveam mai multă idee ce să spun în situaţia asta.

O cunoşteam pe ea şi ştiam ce simţea, chiar dacă nu înţelesesem niciodată ce o ataşase atât de mult de fata aceea. Nu o cunoscuse niciodată pe Amy Marrow, dar se ataşase de povestea ei, se dedicase în totalitate scenetei, dar asta nu însemna că îi fusese uşor.

— Nu cred că aş putea vreodată descrie ce am simţit scriind această piesă de teatru.

Am început, Dakota a tras o altă gură mare de aer şi a dus microfonul în dreptul gurii. Vocea ei a repetat cuvintele mele, suna delicat, inocentă, în ciuda puterii pe care ştiam că o deţinea.

— A fost extrem de greu, însă am făcut-o pentru fiecare persoană care se află acum în sala aceasta, ştiind că veţi veni cu dorinţa de a vă aminti de ea şi în alt fel.

A repetat după mine fiecare cuvânt, era şocant cum reuşea să reţină totul, mai ales având asemenea emoţii, dar ştiam că dacă aş fi făcut pauze dese, ea ar fi sunat ca un robot.

— Exact asta mi-am propus cu această piesă. Să v-o arăt pe Amy cea reală, cu toţii să avem şansa să cunoaştem minunăţia ei. Am vorbit cu oamenii care au cunoscut-o, cu prieteni şi colegi, scena a fost creată de ei şi pusă pe hârtie de mine.

Şi-a luat mâna de pe piept, părea capabilă să continue singură, aşa că am lăsat-o.

— Majoritatea mă cunoaşteţi. Eu am fost fata pe moarte. Poate uneori v-aţi amintit de mine şi v-aţi întrebat dacă mai trăiesc. Şi eu m-am întrebat asta de multe ori. Au fost ani în care mi-am aşteptat moartea, zi de zi, însă nu mi-a fost o secundă frică de ideea plecării, ci de ceea ce voi lăsa în urmă. Ce îşi vor aminti despre mine, cei care m-au cunoscut. Nu îmi doream să mă plângă, îmi doream să povestească despre mine, să râdă la amintiri amuzante şi să li se umple sufletul de bucurie la cele frumoase. Amy a lăsat o moştenire remarcabilă în urma ei, multe amintiri, prieteni şi zâmbete.

A luat o pauză şi a privit sala. Inima mea atârna în piept ca un plumb.

— În seara asta, nu vreau să o plângem pe Amy, ci să o celebrăm.

Ropotul de aplauze a rupt tăcerea, oamenii s-au ridicat în picioare, iar eu am început să aplaud alături de ei fără să îmi dau seama. Şi tot fără să îmi dau seama, mi-au dat şi lacrimile. Fata asta m-a făcut să plâng în ultima lună mai mult decât oricine altcineva în toată viaţa mea.

Luminile s-au stins după ce oamenii şi-au reluat locurile, am pus prima melodie din Playlist şi nu m-am putut abţine să nu îi vorbesc din nou.

— Ai fost minunată, iubito.

A activat microfonul, dar nu s-a auzit nimic, doar respiraţia. Şi asta era suficient să mă excite până în ficaţi. Trei săptămâni fusesem plecat, dusesem lipsa sexului, clar nu mă călugărisem între timp, dar în momentul ăsta eram capabil să…

— Îţi mulţumesc. Nu aş fi reuşit fără ajutorul tău.

Slavă Domnului pentru asta, iubito, măcar unul dintre noi încă mai are capul pe umeri.

Nu mai aveam încredere în mine că nu o să spun vreo tâmpenie, aşa că am preferat să tac. Am profitat de ridicarea cortinei şi m-am concentrat doar pe ce aveam de făcut, deşi nu era deloc uşor, îmi stătea gândul doar la rujul de

pe buzele ei. O vedeam deseori trăgând cu ochiul pe după cortină, emoţionată şi veselă că totul mergea bine. Chiar mergea, făcuse o treabă minunată, mi-aş fi dorit să nu fiu un nenorocit şi să mă concentrez şi eu la piesă, dar concentrarea mea stătea în pantaloni şi la durerea ce apăruse brusc acolo.

Propria bărbăţie mă lovea între picioare, era de parcă îmi trăgeam singur un şut acolo unde durea mai tare, mi-o făceam cu mâna mea tot uitându-mă încontinuu după Dakota.

Era o minune cum reuşeam să pun melodiile atunci când trebuia şi nu o dădusem în bară până acum.

Spusese că vrea să vorbim diseară. Dumnezeu să mă ajute. Pe mine şi concentrarea mea de a vorbi diseară cu ea şi să reuşesc să nu mă ating de hainele ei.

A urmat scena lui Rose, o ştiam deja foarte bine, o repetaseră de multe ori înainte să plec, însă acum a avut alt impact, pentru că era îmbrăcată ca o mireasă, iar şmecheria cu sfera de sânge chiar a ieşit exemplar.

Am zărit căpşorul roşu al Dakotei pe după cortină, mă aşteptam să o ronţăie de stres, dar privirea ei era fixă undeva în faţă, deloc asupra lui Rose.

La cine Dumnezeu se tot uita?

I-am urmărit privirea şi am văzut o blondă care s-a ridicat brusc şi a plecat din sală. Am

recunoscut-o pe Danica, dar ce m-a şocat până în măduva oaselor, a fost tipul de lângă care s-a ridicat.

S-a rupt platforma cu mine şi mi-a căzut tavanul în cap în acelaşi timp. Toată tensiunea mea sexuală şi calmitatea s-au risipit precum apăruseră şi furia mi-a făcut capul să bubuie.

Cade!

Ce căuta nenorocitul ăsta aici?

Şi mai important decât asta: De ce se uita Dakota la el?

Nu mi-a luat mult să pun piesele cap la cap şi mi-am dat seama că ştia. Fir-ar să fie, ştia! Uitându-mă din nou la Rose, am înţeles altfel scena cu sângele şi replicile ei. Dakota ştiuse încă de la început că cei care o uciseseră pe Amy, vor fi în sală.

Mi s-au înmuiat picioarele instantaneu şi am căutat ceva de care să mă susţin, asta complica situaţia atât de mult, încât nu mai puteam să gândesc logic.

Nenorocitul îi dăduse târcoale şi la începutul anului, crezusem că rezolvasem problema aia. Crezusem că cel mai grav era faptul că îi spusese lui Isac despre ea, dar acum era aici, lângă Danica. Dax era lângă o altă tipă. A început să îmi pulseze capul. Câte dracului s-au întâmplat cât am fost plecat?

Dacă nenorocitul de Cade era acum lângă Danica, însemna că o avea din nou cu ceva la

mână. Nimic nu l-ar fi oprit să intre în casa ei, în casa Dakotei.

Am strâns marginea biroului în pumni ca să nu mă duc la el fix în momentul ăla şi să îi smulg căpăţâna de pe umeri.

Luminile s-au stins brusc şi am clipit năucit, corpul mi s-a încordat şi am simţit din nou starea aia cunoscută ce semnifica nevoia de a face bucăţi orice mişca pe lângă mine. Orice îi punea ei viaţa în pericol.

Derek mă tot striga în cască.

— Sunt aici! am mârâit, cu ochii pe nenorocit.

— Melodiile din pauză.

Am mormăit alte înjurături şi am pus melodiile. Dakota nu se mai vedeam, era în spate cu ceilalţi actori. Se pregăteau de scena finală. Încă puţin şi se termina, trebuia să o iau cât mai repede de aici şi să aflu ce ştia şi cât de bine a ajuns să îl cunoască pe Cade.

A mai rămas doar o mică lumină pe scenă, nu reuşeam să mai văd publicul şi asta mă scotea din sărite.

Fierbeam pe loc şi eram pe punctul să cobor la ea, când vocea lui Derek s-a auzit în cască.

— Dakota, avem nevoie de tine.

Mi-a îngheţat transpiraţia pe şira spinării.

— Nu e acolo? am întrebat repede.

— Nu, a ieşit după Rose acum câteva minute. E OK, are nevoie de o gură de…

Am întrerupt pălăvrăgeala tâmpită a lui Derek şi am activat casca Dakotei.

— Iubito, unde eşti? Dakota!

Nu s-a auzit nimic din casca ei, probabil era prea departe pentru conexiune. Apoi, dintr-o dată, s-a întrerupt. Am pierdut conexiunea cu ea şi cu realitatea în acelaşi timp.

— Pune luminile pe public.

— Ce? Nu…

— Pune dracu' luminile pe public! Acum! am urlat spre dobitocul care se ocupa de asta, nici nu îmi amintea cum îl chema.

M-a ignorat pur şi simplu, până în punctul în care am crezut că o să mă duc peste el şi o să îl rup în două. L-am înjurat cât să îi ajungă toată viaţa.

— Dwayne, ce se întâmplă? a întrebat Derek.

Explodam pe loc.

— Spune-i idiotului ăluia să pună luminile pe public acum! Cade e aici.

Era suficient de deştept. – speram să fie – şi să nu pună mai multe întrebat.

— Fă, ce spune, Paul!

S-a aprins un neon asupra mulţimii, singurul lucru pe care l-am văzut a fost scaunul gol al lui Cade.

M-am mişcat înainte să îmi dau seama de asta. Am alergat mai repede decât oricând în viaţa mea pe holurile pustii din liceului ăsta

blestemat. Am ajuns afară în câteva secunde, am privit înnebunit în toate părţile, neştiind încotro să o apuc. Parcarea era plină de maşini, pustie.

Mi-am înfipt mâinile în păr şi am inspirat cu forţă, apoi am început să îmi caut înnebunit telefonul.

O fantomă a apărut lângă mine. Aşa am văzut-o, m-am speriat de ea pentru o secundă. Danica arăta de parcă toţi dracii din Iad o alergaseră până aici, era palidă, avea cearcăne ce sigur nu le făcuse în ultimele două ore şi ochii plini de lacrimi.

Mi s-a blocat aerul în trahee, iar ea suspinat singurele cuvinte pe care nu voiam să le aud în viaţa asta:

— A luat-o!

16

PRINDEREA UNUI ÎNGER CĂZUT

Câteva momente, prea lungi, nu am fost în stare de nimic. Doar m-am holbat la ea, mi-am înghiţit fierea din gât şi mi-am dat seama ce însemnau cuvintele ei, apoi am explodat.

— Ce ai făcut?

Am prins-o de umeri şi am început să o zgudui, asta a făcut-o să plângă şi mai tare şi să mă enerveze până în punctul în care putea să îmi bubuie capul.

— Danica, dacă ai dat-o…

— Nu! Dwayne, îţi jur că nu am făcut nimic.

Nu puteam să o cred, nu ştiind câte mai făcuse. Răpise două fete şi una era acum moartă, dar a treia oară făcuse o greşeală fatală.

— O să te omor!

Nu am spus-o deloc la figurat, mă simţeam în stare, eram atât de turbat încât voiam să o strâng de gât.

— Ştii că nu am făcut aşa ceva! Dakota a aflat, ştia ceva, ne-a urmărit în ultimele săptămâni şi Cade şi-a dat seama. Îţi jur, Dwayne, am încercat să îl ţin departe de ea, dar…

— Dar ce? am urlat, zguduind-o în continuare. Putea să plângă de durere în momentul ăsta, puţin îmi păsa.

— O vrea.

A suspinat cele două cuvinte, mie mi s-a întunecat privirea şi am înnebunit fix în locul ăla. Nu mai erau diavoli în capul meu, devenisem eu unul.

— Eu eram în cealaltă parte a parcării, nu i-am văzut decât atunci când au trecut cu maşina.

— Dakota era în maşină?

A aprobat din cap, am înjurat tot ce exista pe lumea asta şi în afara ei.

— Ai spus că o vrea, ce…

Nu eram în stare să continui fraza asta, nu eram omeneşte capabil să mă gândesc la aşa ceva, darămite să rostesc.

Danica şi-a şters nasul şi a suspinat din nou, încercând să se oprească din plâns.

— E nebun, Dwayne, îl cunoşti. Nu îmi dau seama din ce motiv, dar are o obsesie asupra Dakotei. Îţi jur că am încercat să îl ţin departe de

ea, nu s-a discutat niciodată să i-o dau pe ea, Dumnezeule!

Nu reuşea să mă facă să o cred, însă nu era acum momentul să o fac să plătească. Am auzit strigăte în spatele nostru şi am eliberat-o până când nu îi striveam umerii.

— Ce se întâmplă?

Primul a apărut Derek, apoi Dax în urma lui.

Mi se rupea lumea la picioare, voiam să mă pun în genunchi şi să urlu, doar să urlu. Erau atât de multe gânduri în capul meu, dar nu aveam timp pentru niciunul, trebuia să acţionez balistic şi atât.

Să elimin orice era uman în mine şi să o salvez pe fata pe care o iubeam. Dacă mă crezusem un monstru înainte, nici nu puteam descrie de ce eram capabil acum.

Derek vorbise cu mine, pusese întrebări, dar nu am auzit niciuna. Când m-am uitat la el, a părut să se sperie de privirea mea.

— Cade a luat-o pe Dakota. Nu pune întrebări acum, vreau doar să ştiu dacă vii cu mine.

A făcut ochii mari, a privit-o pe Danica, ce încă suspina.

— Cum adică a luat-o pe Dakota? a întrebat Dax, bulversat. Nu ştia nimic din toate astea şi nu pierdeam timpul să îi explic lui tocmai acum.

Derek nu a răspuns, doar a aprobat din cap. Îl urâsem atât de mult în ultimele luni, încât uitasem cât de bun prieten îmi fusese odată.

— Unde a dus-o? a întrebat.

— Cel mai probabil la Grotă, a răspuns Danica. Amândoi am înjurat printre dinţi.

— De ce ar duce-o în singurul loc de care ştim noi? a întrebat Derek, dar mi-am dat seama imediat de răspuns.

— Pentru că are impresia că nu putem intra acolo.

Avea să primească surpriza vieţii lui, pentru că o să arunc în aer nenorocitul ăla de club cu el înăuntru. Dacă avea impresia că cinci paznici mă puteau ţine departe de Dakota, se înşela amarnic.

— Trebuie să trecem pe acasă să luăm arme. Haide!

Am început să alerg spre maşină şi el s-a luat după mine. De fapt, nu doar el, toţi. M-am încruntat la Danica.

— Tu rămâi aici! Ai făcut destule.

— Pot să ajut.

I-am blocat uşa atunci când a încercat să intre, nu aveam timp să mă cert cu ea, dar mi-am dat seama abia după ce am accelerat că Dax se urcase în maşină.

— Dwayne, ce dracu' se întâmplă? De ce a luat-o Cade pe Dakota?

— Ce ştii de nenorocitul ăla? i-am adresat altă întrebare, dacă tot era aici, măcar să fie util. Conduceam ca un nebun, nu mai existau reguli de circulaţie sau semafoare, nici în capul meu nu mai exista logică.

Derek era în dreapta mea, tăcut şi cu acea privire criminală pe care nu o mai văzusem demult. Profesorul de teatru dispăruse şi apăruse ucigaşul de care aveam nevoie. Niciodată nu am crezut că o să fiu recunoscător că a cunoscut-o pe Dakota.

— Este noul... iubit al Danicăi.

— Este pe dracu'! A venit vreodată la voi acasă?

— Practic locuieşte acolo de vreo două săptămâni.

Am înjurat şi am lovit cu pumnul în volan. Nenorocitul aşteptase să dispar.

— Cum se comporta cu Dakota?

Când Dax nu a răspuns, l-am privit încruntat prin oglinda retrovizoare.

— Omule, zi-mi ce dracu' se întâmplă şi cine e nebunul ăsta?

— Dax, cum se comporta cu Dakota? am repetat, strângând din dinţi.

— Nu ştiu dacă a vorbit vreodată cu ea, dar se uita la ea într-un mod ciudat… bolnav. Mai ales în ultimele zile.

Am început să tremur şi eram pe punctul să pierd controlul maşinii. Derek şi-a pus mâna pe braţul meu şi a strâns.

— Concentrează-te! Important e să o scoatem de acolo, apoi vedem ce facem cu el.

Oh, câte aveam să fac cu el. Cu toate membrele, cu pielea de pe el, aveam să îi îndes capul în stomac.

— Derek, tu ai stat mult timp cu Dakota în ultimele săptămâni. Ţi s-a părut ceva ciudat la ea? Era speriată?

Îmi tremura glasul şi nu îl puteam controla, nu îmi puteam controla nici corpul cuprins de spasme de furie. Dax nu mai punea întrebări, probabil speriat de felul în care conduceam. Se lipise de scaun şi îşi trăsese centura de siguranţă.

— Nu! Era concentrată pe piesă. Tot ce pot să spun este că suferea de dorul tău, nu a adus vreodată vorba de Cade, deşi au fost câteva momente în care a fugit brusc de la repetiţii, fără să dea detalii.

Mi-am amintit ziua în care a scos-o pe majoreta aia la prânz. Fusese cu o zi înainte să se ducă dracului toată relaţia noastră. Asta făcuse atunci, iar eu fusesem atât de prost să nu îmi dau seama.

Am bufnit dându-mi seama ce făcuse.

— Asta a fost toată intenţia piesei de teatru. Nu ca să o comemoreze pe Amy, ci să afle lucruri despre ea, să ajungă la răpitor. Aşa a

putut să pună întrebări în stânga şi în dreapta fără să o suspecteze cineva. Din ziua în care a abordat-o Greg la liceu, a început să suspecteze ceva. După răpirea lui Amy a pus lucrurile cap la cap şi a ajuns la Danica.

Derek şi-a trecut până prin păr şi a oftat.

— Nu pot să cred cum m-a dus de nas.

— Ne-a dus pe toţi.

— Cum adică a ajuns la Danica? Dwayne, ce legătură are Danica cu moartea lui Amy?

Dax se trezise la viaţă şi nu părea prea încântat.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun aşa, frate, dar iubita ta e manipulată de un traficant de carne vie. Ea a răpit-o pe Amy, iar acum nu pot să bag mâna în foc că nu a făcut acelaşi lucru cu Dakota. Povestea din spate e lungă şi nu am timp să ţi-o detaliez, vreau doar să ştiu dacă eşti alături de mine să o salvăm pe Dakota sau rămâi pe dinafară.

Am intrat în port. Avea cinci secunde să răspundă, dar l-am înţeles că nu a putut să o facă, nu era o veste tocmai uşor de digerat.

Am oprit în faţa casei şi am coborât din maşină. I-am făcut semn lui Derek să îi explice mai multe iar eu am fugit înăuntru. Dax nu avea nicio legătură cu lumea asta şi era foarte posibil să se termine urât, dar nu avem să pierd un ajutor în plus. Luam orice, pentru că era vorba de Dakota.

Am ajuns sus şi am deschis seiful în care ţineam armele. După ce ajunsesem îngropat până în gât în afacerile lui Cade, începusem să strâng una câte una, ştiind că ceva se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Nici un scenariu pe care mi-l făcusem nu era atât de rău precum realitatea pe care o trăiam. Am îndesat pistoalele încărcate într-un rucsac, multe gloanţe, blestemând că nu am cumpărat şi o mitralieră când am avut ocazia. Aveam patru semiautomate Glock 17, bune pentru ce mă aştepta, dar nu suficiente să facă faţă Grotei Diavolului. De vesta antiglonţ nici nu se punea problema. Fusesem preventiv, dar nu suficient.

Am coborât la maşină şi am sărit la volan, aruncând rucsacul în poala lui Derek şi derapând spre Grota aia nenorocită. Deja pierdusem o groază de timp.

— E cu noi.

A spus Derek, întinzând un pistol spre Dax. Nu eram prea sigur de treaba asta, momentul în care l-a luat şi felul în care s-a uitat la el mi-a adus aminte de Jer şi tentativa lui jalnică de a face pe mafiotul.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. Doar că o să vină cu noi şi o să îşi salveze sora vitregă.

Derek a scos încărcătorul, apoi l-a împins înapoi. Profesorul amuzant dispăruse, iar persoana de acum era de ajuns să îl înspăimânte

pe Dax, deşi nu eram sigur cât ajutor avea să ne aducă.

— Dax, ai ţinut vreodată o armă?

— Tu ce crezi?

Mi-am strâns buzele.

— Nu faci nimic necugetat. Dacă situaţia scapă de sub control, cauţi loc în care să te fereşti şi atât.

Părea nervos, avea o mie de întrebări şi probabil voia să urle la amândoi. Îl înţelegeam.

— De ce nu chemăm poliţia? a întrebat el, uitându-se ciudat la pistolul pe care îl ţinea.

— Pentru că ar omorî-o pe Dakota înainte să avem vreo şansă să ajungem la ea.

Am strâns volanul în pumni, Derek îşi dăduse seama ce spusese şi şi-a aşezat mâna pe umărul meu. Cade nu o luase pe Dakota ca să o ucidă, nu puteam să concep nici măcar ideea că o va atinge fără să explodez ca o bombă nucleară. Cândva existase un Dwayne care nu ar fi ucis un om nici dacă propria-i viaţă era în pericol, acum nu voiam doar să ucid, ci să chinui şi să smulg capete.

Eram furios şi pe mine. Am fost atât de prost să cred că un psihopat precum Cade va renunţa atât de uşor odată ce şi-a propus ceva. Am crezut că vrea să o tragă în aceeaşi capcană în care a căzut şi Danica, dar el nu o voia pe post de distribuitor, o voia… pe ea.

— Opreşte aici, e mai bine să ne strecurăm. Mi-a sugerat Derek, dar nu l-am ascultat. Nu aveam timp să mă strecor, o să arunc acoperişul barăcii ăsteia în aer dacă trebuie.

Am frânat fix în faţa clubului, un tip era deja postat la uşă.

— La dracu', maşina Danicăi e aici! l-am auzit pe Dax din spate, nu m-a interesat maşina Danicăi, ci a lui Cade, care era parcată aici. Am simţit un amărât strop de uşurare, cel puţin era aici, nu o ascunsese de mine şi ştiam că, orice s-ar întâmpla, trebuia să o scot de aici.

Derek mi-a întins rucsacul, am băgat un pistol la spate şi pe celălalt l-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

I-am simţit lipsa lui Wolf mai mult ca oricând. Acum câteva zile fusesem în aceeaşi situaţie, într-un cuib de criminali, dar el făcuse situaţia mai uşoară. Acum eram singur şi în interior era captivă fata pe care o iubeam mai mult decât orice pe lume.

Îl judecasem pe Jeremiah că îşi pusese iubita în pericol. Karma s-a întors ca o scorpie nenorocită şi m-a lovit direct în gură.

Îl cunoşteam bine pe paznic, îmi deschisese uşa toată vara trecută, când luptasem în Grota asta pentru banii lui Cade.

Nu mai existau cunoştinţe acum.

— Dwayne…

A început, dar nu i-am dat timp să termine sau să reacţioneze în vreun fel. L-am împuşcat în picior şi m-am repezit la gâtul lui înainte să cadă la pământ.

— Deschide uşa! am mârâit, sugrumându-l. A început să tuşească, în timp ce tremura de durere.

— O să te omoare, a gâlgâit aerul, l-am strâns şi mai tare.

— Asta e problema mea! Deschide nenorocita asta de uşă până nu te arunc prin ea, cu un glonţ în cap.

— Nu pot, omule! Ştii asta, la dracu'!

Nu aveam timp de negociat cu el, i-am îndesat ţeava pistolului în tâmplă.

— Unde e Dakota acum?

— Dacă te referi la roşcată, e în buncăr. Nu fi prost, nu ai nicio şansă să ajungi la ea.

Mi-am strâns buzele şi l-am împuşcat încă o dată, în acelaşi picior. Strigătul lui s-a auzit ca un bubuit în liniştea nopţii.

— Următorul e în cap. Deschide nenorocita asta de uşă! am urlat la el şi de data asta a văzut ceva în privirea mea care l-a determinat să mă asculte. S-a târât până la panoul de pe perete şi l-am smucit în picioare când nu a reuşit să se ridice, a tastat codul şi clicul s-a auzit imediat. Măcar acum îl văzusem şi putea fi de ajutor mai târziu, dacă va trebui să ieşim repede de aici.

Am tras de uşă şi am făcut imediat un pas înapoi, pregătit să trag dacă se mai ivea vreunul.

— Teller, nu face vreo prostie!

S-a auzit o voce în întuneric. L-am recunoscut pe Marco. Nu se putea mai bine.

L-am prins pe Lewis de gât şi i-am înfipt iar pistolul în tâmplă.

— Lasă-mă să intru sau iubitul tău rămâne fără creier.

L-am strâns mai tare pe Lewis când a început să mă înjure, suficient de tare să îl audă şi Marco urlând. Proastă organizare de apărare şi-au făcut în seara asta.

Am văzut silueta lui Marco pe hol şi l-am împins pe Lewis înainte, ascunzându-mă după corpul lui. A şchiopătat într-un picior, iar eu le-am făcut semn lui Derek şi Dax să stea în spatele meu.

— Calmează-te, omule, nu înrăutăţi şi mai mult situaţia.

Marco avea mâinile ridicate, însă lângă el erau Blaze şi Sev. Ea a fugit imediat, probabil să îl anunţe pe Cade.

— Situaţia e deja foarte rea, Marco.

L-am împins în faţă pe Lewis, transpirase, sângera foarte rău şi tremura, avea să îşi piardă cunoştinţa în curând.

— Zi-le să lase armele jos, vreau doar să vorbesc cu Cade.

Marco a înjurat pe mormăite şi i-a făcut semn lui Sev să facă cum am spus.

— Nu are rost să ne omorâm între noi acum, OK? Fata ta e bine, noi habar nu avem de ce a adus-o aici.

— Am eu habar şi pentru voi. Am mârâit şi l-am împins mai în faţă pe Lewis, Derek nu i-a dat voie lui Marco să se apropie şi am mers aşa până am ajuns în club. Acolo am fost nevoit să îi dau drumul lui Lewis, pentru că nu mai era în stare să se susţină şi a căzut la picioarele mele.

Cel puţin zece arme s-au ridicat spre noi. Derek şi Dax erau în spatele meu, profesorul părea calm, dar nu şi Dax.

— Şi acum ce? a şuşotit el în urechea mea, îi tremura glasul.

Am încercat să îmi menţin calmul, lucru aproape imposibil într-un asemenea moment, şi am lăsat arma în jos.

Înainte să găsesc ceva de spus, am auzit vocea nenorocitului.

— Măi, mai, dacă nu e chiar fugarul preferat al oraşului.

Instinctele m-au condus înainte să le pot controla, m-am repezit spre el, dar Derek m-a prins de braţ şi m-a ţinut pe loc. Simţeam că fac spume la gură de furie, voiam să jupoi pielea de pe el.

— Unde e? abia am putut să articulez, în continuare luptându-mă cu Derek, deşi era bine

că reuşea să mă ţină pe loc, toate armele din încăpere erau îndreptate spre capul meu.

— Nu fi prost, Dwayne. Nu ai nicio şansă. Mi-a zâmbit nenorocitul, indicând spre oamenii lui.

— Acelaşi lucru l-a crezut şi Isac.

Nu m-am putut abţine, trebuia să scot cumva rânjetul ăla de pe moaca lui înainte să îmi explodeze capul. A avut efectul dorit.

— Ce vrei să spui?

M-am scuturat de mâna lui Derek atunci când ştiam că mă puteam controla.

— Ştii exact ce vreau să spun. L-ai instruit bine spunându-i că eu nu ucid, asta chiar mi-a făcut treaba uşoară înainte să îi înfig un cârlig pentru porci prin ţeastă.

După expresia lui, mi-am dat seama că Isac era mai mult decât o cunoştinţă, asta mă bucura cu atât mai mult. Şi-a revenit repede şi mi-a rânjit iar în sictir.

— Ei bine, asta chiar e o pierdere. Eram sigur că o să i-o vând pe Dakota pe o grămadă de bani.

Nici Derek nu a reuşit să mă mai prindă. M-am repezit la el cu toată furia pe care o adunasem zilele astea şi l-am prins de gât.

— Nu-l împuşcaţi! a apucat să strige înainte să îl izbesc de perete.

— Şefule! a vorbit Greg, cu ţeava pistolului înfiptă în ceafa mea. Cade a ridicat mâna.

— Am nevoie de el viu.

Asta m-a enervat şi mai tare, l-am strâns de gât până a gâfâit, dar apoi a început să râdă.

— Îţi jur pe Dumnezeu că dacă te-ai atins de ea…

— Ai fost plecat trei săptămâni, Dwayne, mi-ai dat mână liberă să mă ating cât vreau, când vreau.

Am urlat de nervi să nu îl împuşc în cap chiar în momentul ăla. Asta însemna să fiu şi eu împuşcat, iar Dakota să rămână aici. Era singurul lucru ce mă oprea, cu greu.

— De ce ea, nenorocitule?

Mi-a rânjit ca un diavol. Având în vedere că era despre Dakota, mă băga în sperieţi.

— E ditamai povestea care explică *de ce ea*, prietene. Ce ar fi să te calmezi şi să discutăm.

— Nu sunt prietenul tău, am mârâit, îndesându-l în perete. Du-mă imediat la ea.

A aprobat din cap, l-am strâns încă o dată, pentru că nu aveam încredere în nenorocit nici cât negru sub unghie, dar nu aveam de ales. L-am eliberat, dar nu înainte să îi trag un pumn în gură cât să îi sufle câţiva dinţi din maxilar. Nu avea decât să mă împuşte pentru asta.

— Nenorocitu' dracu'! m-a înjurat, încercând să îşi recapete echilibrul. Greg m-a prins de la spate şi mi-a îndesat un pumn în coaste, l-a nimerit fix în tăietura aia blestemată şi mi-a ieşit aerul din plămâni de durere, dar mi-

a adus şi furia înapoi. M-am întors spre el şi l-am azvârlit la pământ, i-am auzit coloana trosnind înainte să îmi îndrept pumnul spre falca lui.

— Potoleşte-te, Dwayne! a strigat Derek, eram deja pregătit să îi iau pe toţi pe rând şi să îi rup în bucăţi. Dacă nu ar fi avut arme, ah, Doamne, ce m-aş fi distrat cu ei.

Am respirat pe nări şi m-am îndreptat de spate, ignorând durerea ce îmi pulsa acum în coaste. Cade s-a ridicat şi şi-a şters sângele de la gură, uitându-se la mine suficient de urât cât să mă facă să îi întorc rânjetul de mai devreme.

— Urmează-mă şi nu mai face nimic necugetat, altfel nu o mai scoţi pe Dakota întreagă de aici.

Mixajul de groază şi furie era mai puternic ca niciodată. Nevoia de a dezlănţui infernul pe tot ce era în jur şi frica pentru viaţa ei. M-am străduit să menţin un balans şi să nu mă mai năpustesc asupra lui Cade în timp ce am coborât în buncărul lui. Bineînţeles că o dusese pe Dakota până în fundul iadului.

Momentan voiam doar să ajung la ea, să o am în braţele mele, apoi urma să văd cum Dumnezeu ieşeam împreună de aici, vii.

Mi-o imaginasem într-o mie de feluri în momentul ăsta: speriată, nervoasă, plângând, urlând… dar nu aşa cum am văzut-o când am intrat pe uşă:

Strânsă de gât.

Blaze era deasupra ei şi o sugruma, faţa Dakotei era roşie şi umflată, corpul îi tremura şi abia mai ţinea ochii deschişi.

Mi-a explodat o venă în tâmplă, m-am năpustit asupra nenorocitei şi am încercat să o iau de pe Dakota, dar o strângea atât de tare, încât s-a ridicat cu tot cu ea. Atunci i-am prins încheieturile şi am strâns-o până i-au trosnit articulaţiile, apoi i-am îndoit mâinile şi oasele au pârâit cu un sunet ce indica eliberarea Dakotei.

Blaze a urlat, moment în care am prins-o de mijloc şi am ridicat-o de pe Dakota, am azvârlit-o suficient de tare să se izbească de birou. I-aş fi rupt şi gâtul dacă aş mai fi avut timp, dar m-am aplecat imediat lângă Dakota.

Ceva nu era bine.

În loc să îşi revină, a început să tuşească, apoi să gâlgâie aerul. M-au apucat transpiraţiile de groază şi nu am ştiut ce să îi fac, mi-am aşezat mâinile pe obrajii ei şi am implorat în gând să îşi revină. Ştiam de problemele ei cu respiraţia, cu plămânii. M-am simţit înapoi în prima zi din parc, când am crezut că o să îmi moară în braţe, dar acum era de o mie de ori mai rău.

Dakota se lupta cu propriul corp, încerca să respire, dar părea să aibă ceva care îi astupa căile respiratorii.

— Iubito, te implor, respiră! Iubito!

Am strigat de disperare, neştiind ce să fac, cum să o ajut, eram mai neputincios decât am fost vreodată în viaţa mea.

Dumnezeule, nu, nu se putea întâmpla asta!

Mi-am dat lacrimile de neputinţă şi i-am strâns capul în palmele mele, aş fi făcut orice pe lume să o salvez.

— Chemaţi o ambulanţă!

Am urlat, dar când am ridicat capul spre Cade, mi-am dat seama că nu avea să facă asta. O va lăsa să moară aici. Mi s-au umplut iar ochii de lacrimi din cauza fricii şi a furiei, am vrut să o ridic în braţe şi să plec cu ea de aici, dar în următorul moment, trupul ei s-a cabrat, am simţit-o amorţind brusc şi nu s-a mai zbătut în braţele mele.

Ochii i se închideau uşor şi devenea moale.

Eram capabil să mor de durere chiar în locul ăla, în momentul ăla. Mi-am pus mâna pe inima ei şi abia i-am simţit bătăile.

Panica aproape că m-a aruncat şi pe mine în leşin, eram la un punct de colaps, dar nu îmi puteam permite asta acum.

— Dakota! am strigat-o cu o disperare smulsă din propriul meu iad, apoi am făcut primul lucru ce mi-a trecut prin minte şi am început o resuscitare cardio-pulmonară.

Învăţasem să fac asta tot datorită ei. Pentru ea. După ce se întâmplase în parc şi cât de

neputincios fusesem atunci, mă asigurasem că nu o să mai ajung în stadiul ăla. Mulţumeam sfinţilor acum pentru asta, dar speram să fie suficient.

I-am aplicat compresii toracice, apoi m-am aplecat spre ea şi i-am suflat aerul meu printre buze. Mă concentram doar pe asta şi pe rugăciunea pe care o spuneam în gând, implorând şi plângând ca asta să nu se întâmple.

Nu face asta, iubito, nu acum!

Am pierdut noţiunea timpului, care trecea parcă prea repede, iar Dakota nu se trezea. Ştiam că dacă nu avea să deschidă ochii, urma să mor acolo, lângă ea. Nu concepeam ca asta să se întâmple, să o pierd aşa, să o pierd acum.

Tremuratul ei s-a oprit complet.

Pentru o secundă ce a durat cât o eternitate, am crezut că s-a terminat. Nu i-am mai simţit viaţa din corp, a fost ca şi cum a rămas o carcasă lângă mine.

Am urlat cât m-au ţinut plămânii şi am început să îi apăs mai tare pe piept, m-am ridicat şi am apăsat cu toată puterea pe pieptul ei, rugându-mă să nu îi strivesc coastele, însă nu mai aveam altă soluţie. Nu aveam de unde să fac rost de un şoc electric, însă inima nu îi cedase complet, încă o simţeam zbătându-se în pieptul ei, asta era tot ce puteam să fac.

Am apăsat, suflat printre buzele ei, urlat şi plâns până când s-a scurs sufletul din mine.

Oricine mă asculta, dacă mă asculta cineva, l-am implorat să îmi ia mie viaţa, dar să i-o dea ei înapoi.

Am simţit o pulsaţie dinspre corpul ei şi m-am agăţat de ea cu o disperare turbată.

— Întoarce-te la mine! Nu mă părăsi tocmai acum, Dakota! am strigat-o, sperând că exista o mică şansă să mă audă şi să lupte cu moartea.

M-am aplecat şi i-am suflat din nou aerul printre buze, moment în care am simţit-o că îl acceptă, că se agaţă de mine.

— Hai, iubito, luptă! am implorat-o, apăsându-i din nou pe piept. În următorul moment viaţa s-a întors în amândoi, secunda în care a tras o gură mare de aer şi a deschis ochii.

Uşurarea mi-a golit mie aerul din plămâni şi am cedat. Fusesem tare până în punctul ăla, chinul de a o aduce înapoi mă ţinuse întreg şi puternic, însă atunci când am văzut viaţa înapoi în privirea ei, mi s-a rupt corpul în două de epuizare şi uşurare.

Am tras-o în braţele mele şi am strâns-o cu o teroare căreia nu aveam să îi găsesc vindecare prea curând. Încă tremuram, ea m-a simţit, pentru că a şoptit:

— Sunt bine.

Nu era bine, dar era vie şi asta conta.

— Am crezut că te-am pierdut. Dumnezeule! Când am fost sigur că o pot mişca, am ridicat-o în şezut şi m-am prăbuşit şi eu. Am tras-o în

poala mea şi mi-am îndesat-o din nou în suflet, nereuşind să îmi calmez spasmele provocate de groaza prin care trecusem. Fusesem speriat să îl văd pe tipul ăla împuşcat în faţa mea, mă speriase ideea propriei mele morţi, dar, Dumnezeule, nu exista comparaţie pe lângă ce simţisem în ultimele minute, având-o pe Dakota la un pas de moarte în faţa mea.

Fusese alt fel de Iad, unul care era capabil să mă înnebunească cu adevărat de data asta, după atâţia ani în care îmi păcălisem mintea să reziste, dacă aş fi pierdut-o pe Dakota în noapte asta, tot restul vieţii mele ar fi fost într-o cămaşă de forţă.

În momentul ăla mi-am jurat că nu o să mai plec niciodată de lângă ea. Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, nimic nu avea să mă mai rupă de ea. Momentul ăsta de teroare şi neputinţă avea să mă marcheze pentru tot restul vieţii.

Ea mi-a cuprins obrajii şi m-a privit în ochi.

— M-ai salvat. Sunt bine, iubitule.

Îmi zâmbea. Nu îmi venea să cred că era aici, vie, în braţele mele, zâmbindu-mi. Că nu se întâmplase o nenorocire şi nu o pierdusem.

O iubeam… era puţin spus.

Ce am simţit privind-o într-un asemenea moment m-a rupt în bucăţi, apoi m-a cusut la loc şi fericirea a explodat în mine.

Mi-am lipit buzele de ale ei şi am sărutat-o cu tot sufletul din mine, cu tot ce se adunase în ultimele zile, în ultimii ani.

Trăiam şi muream în fiecare zi cu Dakota.

— Iartă-mă, iubito. Îţi jur că nu o să te mai părăsesc niciodată. Îţi jur!

Nu avea să înţeleagă acum cât de sincer eram, cât de disperat de sincer. Poate nici nu mă credea, dar aveam să îi demonstrez în timp, abia aşteptam restul vieţii să îi demonstrez ce însemna pentru mine.

Am fost nevoit să mă întorc în prezent, la ce era în jurul nostru şi am observat că Dakota avea o rană la sprânceană. Nu era adâncă, iar în rest părea OK, aşa că m-am ridicat, încă susţinând-o în braţe. A ezitat când am aşezat-o pe pat şi s-a agăţat mai strâns de mine.

— Sunt aici, iubito! Totul o să fie bine, nu o să mai las pe nimeni să te atingă. I-am şoptit, dar ea m-a strâns şi mai tare, implorându-mă să nu îi dau drumul, aşa că nu am avut nicio şansă să o fac. M-am aşezat lângă ea şi am tras-o înapoi în braţele mele. Gâtul începea să i se învineţească şi asta mi-a adus aminte de Blaze şi de faptul că urma să o omor pentru ce făcuse.

Tocmai o căutam cu privirea când am văzut-o pe Danica cum o pocneşte în gură. Blaze s-a prăbuşit ca o cârpă la podea, iar Danica şi Dakota au făcut un schimb de priviri ce dădea de înţeles că fuseseră aliaţi în lupta

asta. Blonda avea ditamai gaura în picior şi sângera din abundenţă, Dax s-a repezit să o prindă înainte să se prăbuşească peste Blaze.

— Lucrurile au cam luat-o razna, a vorbit şobolanul din încăpere. Dakota a tresărit automat, am strâns-o încet să o asigur că era în siguranţă şi nimeni nu se va mai atinge de ea, doar ea mă ţinea pe loc să nu mă năpustesc din nou asupra lui şi să îi smulg capul de pe umeri.

Dakota mi-a distras din nou atenţia, începând să tuşească. Asta m-a readus în simţiri şi mi-am dat seama că nu scăpasem, nu se terminase. Îşi revenise momentan, dar inima sau plămânii ei puteau din nou să cedeze în orice moment.

Trebuia să o duc la spital. Repede.

— Vă dau douăzeci de minute să vă adunaţi, apoi avem de discutat.

M-am întors spre Cade şi am scrâşnit din dinţi ca să rămân pe loc.

— Nu te pune în calea mea în momentul ăsta, Cade. O s-o duc la spital chiar acum şi o să omor pe oricine încearcă să mă oprească.

Nu mai aveam energie să urlu, dar aveam energie să rup în două pe cine mi se punea în cale.

S-a uitat la Dakota, iar asta mi-a făcut o venă să pompeze în tâmplă.

— E decizia ei dacă te lasă să te pui în faţa gloanţelor.

Nenorocit ordinar! Nu îmi venea să cred că o manipula chiar şi în momentul ăsta. Dumnezeule, nu credeam că pot avea atâta putere să rămân calm într-un asemene moment.

— Las-o pe ea să plece, trimite-o cu cineva la spital. Mi-am strâns ochii înainte să rostesc următoarea replică, pentru că nu era ceva uşor de spus, dar ştiam că asta aştepta.

— O să rămân şi o să fac orice îţi doreşti.

S-a întors spre mine cu rânjet de diavol ce tocmai îşi rupsese în două cel mai mare duşman. Ăsta era adevărul.

— În sfârşit un răspuns pe care îl aşteptam. Oricât de tentant ar fi, va trebui să mai aştepte. Niciunul nu plecaţi de aici în noaptea asta, până când nu scoatem cărţile pe masă, dar sunteţi liberi să încercaţi.

A ieşit înainte să am timp să mai spun ceva sau să sar şi să îl strâng de gât. Despre ce vorbea, doar el ştia, însă eram convins că nu ne va lăsa să plecăm de aici fără o luptă sângeroasă. Nu o va lăsa pe ea să plece şi mă speria motivul pentru care o adusese cu adevărat aici. Începeam să cred că nu mai era doar din cauza faptului că îşi dăduse seama ce se întâmplase cu Amy.

Dakota mi-a strâns tricoul în pumni. În ciuda tremuratului ei, strângerea era puternică, echivalentul privirii ei speriate.

Ştia la ce mă gândeam.

— Sunt bine. Nu am nevoie să merg la spital acum, te implor, nu te pune în pericol din nou. Nu, nu pot să…

Suspinul i-a blocat cuvintele, vocea ei suna chinuită şi eram convins că o durea îngrozitor de tare gâtul.

— Iubito, ți s-a oprit inima. Nu pot să risc din nou, nu pot să te țin aici, când…

Mi-a oprit protestul, aşezându-şi degetul pe buzele mele, apoi mi-a luat palma ca să o aşeze pe pieptul ei.

— Nu se va mai opri din nou decât dacă trec prin aceeaşi situație, dar dacă tu te pui în calea gloanțelor în momentul acesta, nu sunt sigură că vei mai avea ce să salvezi din mine a doua oară.

Nu puteam să aud aşa ceva! Să concep aşa ceva! Mi-au tremurat până şi oasele numai vizualizând un asemenea coşmar. Am strâns-o mai tare ca să alung fiorul reinstalat.

— Doar promite-mi că îmi vei spune dacă începi să te simți rău.

Ea a aprobat din cap.

— Îți promit.

Am oftat amărăciunea pe care o simţeam în gură, în inimă, peste tot. Dacă ar fi fost vorba doar despre mine, aş fi ieşit acolo şi aş fi rupt în două tot ce mişca, nu mă interesa cu adevărat viaţa mea. Luptam până câştigam sau muream, dar acum nu mai eram singur. Nu mai era doar viaţa mea în joc, era şi a ei. Şi doar ea conta. Nu

puteam să risc s-o pun astfel în pericol, nici măcar să mor, pentru că astfel nu ar mai avea cine să o protejeze pe viitor.

Derek se uitase până acum la noi, tăcut şi probabil speriat de planurile mele.

— Mulţumesc pentru tot, ne descurcăm de aici.

— Eşti sigur? Crezi că vă va lăsa să plecaţi fără luptă?

Dakota se uita la el ca la o stafie, aflase ea câte ceva despre noi, dar încă mai avea multe de recuperat. Nici nu voiam să mă gândesc ce credea acum despre mine, cum mă asocia ea cu Cade şi traficanţii de carne vie.

Dax şi Danica s-au luat la harţă, atrăgându-mi atenţia.

— Cui dracu' îi pasă de nenorocitul ăla? O să îl omor dacă încearcă să mă oprească!

Dax îşi pierduse demult controlul şi răbdarea, îmi imaginam cât de greu era pentru el să vadă lucrurile astea pentru prima dată, să afle asemenea lucruri despre fata pe care o iubea. Danica s-a uitat implorator la mine, cerându-mi să o ajut. Nu merita asta, dar orice mişcare greşită a lor putea să o pună pe Dakota în pericol.

— Du-o la baie şi ajut-o să îşi bandajeze rana, Dax, nu putem pleca acum.

— Ce dracului ave...

Am ridicat mâna să îl opresc, încercând să rămân calm, deşi îmi era aproape imposibil. Nu aveam răbdare să fac faţă şi turbării lui, dacă făcea o mişcare greşită, îl lăsam lat înainte să facă vreun rahat şi să aducă o ploaie de gloanţe asupra noastră.

— Ştiu că nu înţelegi încă nimic, dar, te rog, ai încredere în mine. Suntem depășiți numeric. Nu te vor lasă să ieşi cu ea din clubul ăsta, doar o vei pune în pericol. Crezi că eu aş ține-o pe Dakota acum, după ce s-a întâmplat, dacă aş şti că există şi cea mai mică şansă să o scot de aici? Aş încasa oricâte gloanțe pentru ea, dar nici asta nu o s-o salveze, doar va rămâne singură aici.

Pumnii Dakotei s-au strâns din nou pe tricoul meu, m-am întors să o sărut pe frunte ca să o calmez. Încercam parcă să mi-o îndes în suflet, pentru că să o ţin aşa în braţe nu îi oferea protecţia pe care voiam să i-o ofer.

— Te rog, iubitule, i-a şoptit Danica. Deştept, Dax nu s-a mai opus, a înjurat, dar a ridicat-o în braţe şi a plecat cu ea spre baie. Fusese singurul ce nu intrase în lumea asta, acum era vârât la fel de adânc ca şi noi. Nici nu voiam să mă gândesc cât de adânc era Dakota.

Derek încă se uita la noi, parcă aşteptând să îi spun ce aveam de gând.

— E în regulă, Derek, vom fi bine.

S-a uitat de la unul la celălalt.

— Îţi apreciez optimismul, Dwayne, dar ştii despre cine vorbim. Dacă a luat-o, o vrea.

Dracu' să îl ia, altfel nu se putea exprima?! Am strâns-o mai tare pe Dakota, nici nu a scâncit, deşi sigur o durea.

— Nu e atât de prost! O să îi distrug pe toţi, chiar dacă ajung în puşcărie cu ei, înainte să mai aibă şansa să o atingă.

Şi exact astea aveam de gând să fac. Mă depăşeau numeric, dar dacă nu avea să se potolească, atunci Cade îşi alesese un adversar foarte nepotrivit. Luptasem ani de zile în Grota asta nenorocită, aflasem nume, locaţii, secrete, iar el ştia asta. Ştiam absolut tot ce făcea, câte fete răpise şi unele încă erau căutate de poliţie. Aveam să mă duc şi eu la fund, dar îl luam după mine.

— Pleacă, Derek. Abia ţi-ai câştigat libertatea, nu te afunda din nou, pentru noi.

— La fel şi tu, a expirat el exasperat. Asta urmăreşte şi o ştii, te va băga iar în nenorocirea asta şi va fi mai rău decât data trecută, pentru că ştie că vei face orice pentru Dakota.

Ştiam asta, poate şi din cauza asta o luase. Era o posibilă cauză, în afară de lucrurile pe care le aflase ea. Mă voia iar în ring, îmi dăduse de înţeles şi mai devreme, când ordonase să nu se tragă în mine.

— Dwayne, am auzit o şoaptă şi am întors capul spre minunea fragilă din braţele mele.

Abia a şoptit, speriată. Derek avea dreptate; voi face orice pentru Dakota. Cade şi-a dat şi el seama de asta, dacă nu înainte, mai devreme sigur i-a fost confirmat, când am urlat şi am plâns disperat să o aduc înapoi la viaţă. Am sărutat-o pe tâmplă ca să o liniştesc când a început iar să tremure.

— O să fiu afară. Dacă se împute treaba, dă-mi repede un apel.

Am dat din cap drept mulţumire şi el a ieşit. Eram singur cu Dakota şi tot ce voiam era să o strâng în braţe, să mă reobişnuiesc cu ideea că era vie şi respira, dar ea s-a ferit şi m-a privit insistent. Voia clarificări, era uşor de înţeles, dar încă nu aveam tăria să i le ofer. Mi-am concentrat atenţia asupra rănii de la sprânceana ei şi am decis că trebuia curăţată.

S-a agăţat de tricoul meu când am aşezat-o pe pat şi am vrut să mă ridic.

— Mă întorc imediat, am sărutat fruntea aceea dulce pe care o iubeam atât de mult.

Am reuşit să plec înainte să se agaţe din nou de mine şi am auzit-o suspinând uşor, în baie m-am grăbit să umezesc un prosop în chiuvetă şi am luat un bandaj din trusa de prim ajutor. Abia de am observat-o pe Danica tăvălită pe jos, m-am grăbit să ajung înapoi la Dakota, care arăta pe punctul de a ţâşni din pat să vină după mine.

M-am aşezat pe pat, lângă ea, îşi strânsese picioarele în poziţie turcească şi părea atât de

tulburată, încât nu aveam energie să o privesc în ochi, îmi era frică de ce aveam să văd acolo, aşa că i-am curăţat cu extrem de multă atenţie rana şi i-am evitat privirea, până a luat singură prosopul. Am desfăcut bandajul şi i l-am pus pe rană, a usturat-o, a icnit şi a vrut să şi-l smulgă imediat, dar i-am prins mâna.

— Va trece repede, iubito. Nu e o rană adâncă, dar trebuie dezinfectată.

Fără să vreau, am privit-o în ochi când am spus asta, iar odată prins acolo, nu am mai putut să mă uit altundeva. Era de parcă aş fi căzut într-un ocean, fără să ştiu să înot. Contrastul dintre părul ei şi ochii ăia albaştri era cea mai a dracului vrajă de pe lume. Dacă mai exista magie, se ascundea în ochii Dakotei.

— Te rog, spune-mi că nu eşti implicat în asta.

Aşteptasem momentul acesta, dar tot a fost greu de digerat. M-am apropiat de ea, rugându-mă să nu înceapă să se teamă de mine.

— Îţi jur că nu am răpit şi nu am abuzat niciodată vreo fată. Mai devreme, ca să te salvez pe tine, a fost prima dată când am rănit una.

O rănisem pentru că nu avusesem timp să o ucid, dar Blaze încă nu a scăpat pentru ce a făcut. Eram sigur că nu o pusese Cade să o strângă pe Dakota de gât, la cum arăta camera, probabil încercase să scape şi se stârnise măcelul. O cunoşteam pe nenorocita aia, părea

mică şi slăbănoagă, dar era finisată în muşchi, puternică şi foarte rapidă. Nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi venit la timp, dacă am mai fi întârziat chiar şi un minut.

Dakota se uita la mine în acel mod ce îmi săpa până în măduva oaselor, nu ştiam când şi cum, dar dintr-o dată a decis că mă credea, pentru că a expirat cu forţă şi s-a prins de gâtul meu. Eu eram mult mai uşurat decât ea.

Am tras-o înapoi în braţele mele, mi s-a aşezat pe genunchi şi s-a ghemuit la pieptul meu, căldura ei era cel mai dumnezeiesc lucru pe care îl simţisem vreodată. Până mi-am dat seama că începea să plângă, de acolo plăcerea s-a transformat repede în chin. M-a dus până în punctul în care a început nenorocirea din noaptea asta, când, stând acolo, pe platforma aia, pentru o secundă am avut impresia că am pierdut-o pentru totdeauna.

Asta m-a făcut să tremur alături de ea şi am încercat să ne liniştim unul pe altul.

— Dumnezeule, dacă te-ar fi dus altundeva şi nu te-aş fi găsit, dacă ajungeam prea târziu aici şi nenorocita aia reuşea…

A fost rândul ei să mă strângă în braţe ca să mă liniştească.

— La ce s-a referit Derek?

I-am tras o şuviţă de păr după ureche şi i-am mângâiat obrazul, avea părul desfăcut şi părea că nenorocita aia îi smulsese câteva şuviţe.

— Ai văzut ringul de box.

Era mai mult o afirmaţie, dar ea a aprobat din cap.

— Obişnuiam să vin aici să… îmi descarc furia. Simţeam nevoia teribilă să mă iau la bătaie cu toată lumea. Am avut asta întotdeauna, dar era greu să îmi găsesc adversarii, până am ajuns în Grota asta nenorocită. Pentru mine era doar eliberare, puteam să îmi folosesc ultimul strop de energie, până cădeam lat, de multe ori nici nu îmi păsa dacă pierdeam. Într-o noapte, am fost la un pas să îl omor pe cel cu care urcasem în ring. Mi-am pierdut controlul şi l-am lăsat inconştient. M-am speriat al dracului de rău şi cam asta mi-a fost cu boxul ilegal în Grota Diavolului.

Îi simţeam privirea pe mine, îmi era groaznic să îi spun asta, mai ales acum. Habar nu aveam cum urma să reacţioneze, dacă o să mă judece sau o să mă înţeleagă, dar se terminase perioada în care ţineam secrete de ea.

— Nu te-a lăsat să pleci, nu-i aşa? a întrebat, eu am aprobat din cap, privindu-i mâinile, pentru că nu aveam tăria să o privesc în ochi.

— Nu i-a plăcut deloc, câştiga o groază cu mine, eu nici nu voiam să primesc banii de pe urma pariurilor. Veneam aici doar ca o bestie

dornică să distrugă şi să fie distrusă. Atunci a apărut Danica în peisaj şi lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură.

Dakota părea că vrea să spună ceva, dar am tresărit amândoi când urletul celei menţionate mai devreme a venit dinspre baie. Dakota s-a mişcat, cu intenţia clară să se ducă la ea, nu am avut decât să o urmez, deşi încă nu mă convinsesem că fusese complet nevinovată în treaba asta. Ştiam că încercase să o ţină departe pe Dakota la început, avusesem conflicte în privinţa protecţiei ei, dar asta fusese înainte să şi-o… dorească Cade. Ce voia Cade, Danica executa.

Acum zăcea într-o baltă de sânge pe podeaua băii noului ei „iubit", cu un prosop îndesat în dinţi şi galbenă ca ceara. Dax era turbat şi neputincios.

— Dwayne, o duc la spital, nu îmi pasă pe cine trebuie să omor!

— Nu! a strigat ea, chinuindu-se să se ridice în fund şi agăţându-se de gulerul lui. Dakota s-a aplecat lângă ea când a început să transpire şi mai tare.

Am oftat încet, era de admirat dorinţa lui de a o proteja, dar parcă îl aveam în faţă pe Jeremiah. Aceeaşi atitudine curajoasă, aceeaşi lipsă de experienţă în orice însemna lumea asta. M-am abţinut să îi spun că nu avea să omoare pe nimeni, doar pe el însuşi.

— Mai rezist! Chemaţi-l pe nenorocitul ăla! Dax a ridicat-o din nou în braţele lui, iar Dakota i-a prins piciorul rănit. Au cărat-o în cameră şi au aşezat-o pe pat, mă simţeam inutil, dar nu aveam deloc chef să mă preocup de starea Danicăi, şi-o făcuse cu mâna ei încă de la început. Tipa asta mă băgase deja în mai multe belele decât puteam să suport şi enervant era că Dakota probabil încă mai suspecta că a fost ceva între noi. Abia m-am abţinut să nu o arunc pe Danica de la balcon după mizeria pe care a făcut-o sărutându-mă.

— De ce dracului stăm aici? Cine e nenorocitul acesta de fapt? a urlat Dax din nou, mi-am aşezat mâna pe umărul lui şi am încercat să îl calmez, Dakota a fugit iar la baie.

— E un proxenet, Dax.

S-a îngălbenit la faţă mai rău decât Danica, apoi s-a uitat la ea, încercând să înţeleagă cum ajunsese iubita lui „soră" să umble cu un asemenea om. Parcă abia aşteptam să o aud explicând.

Dracul în persoană a intrat în cameră şi ne-a analizat pe toţi, moment în care s-a întors şi Dakota din baie şi a înţepenit pe loc. Am vrut să merg la ea, dar s-a dus la Danica şi i-a dat să bea dintr-un pahar cu apă. Gâtul ei arăta tot mai rău, se învineţea şi se umfla, înghiţea deseori în sec şi eram sigur că avea dureri groaznice, chiar dacă le ascundea. Mi-am strâns pumnii şi l-am

privit pe nenorocitul ce ne forţa să rămânem aici.

— Oh, iubito, ar trebui să te vadă un medic, a făcut mişto de Danica, dar tot mi-a venit să îi înfig capul în perete.

— Du-te dracu', nenorocitule! l-a înjurat ea, pentru că doar asta putea să facă momentan. Cade a râs, aşa cum ştiam că avea să facă.

S-a aşezat în faţa biroului şi s-a rezemat de el, apoi şi-a aprins un trabuc, de parcă era la o întâlnire de afaceri. Nu era nicio aerisire în gaura asta de vierme, iar Dakota avea destule probleme cu gâtul, îmi venea îi îndes trabucul ăla pe trahee, dar astea avea doar să îl enerveze şi să aducă pe cineva care să mă ţină pe loc.

— Fără resentimente, dar nu prea m-ai satisfăcut. Blonde superbe găsesc peste tot, dar încep să am pofte pentru ceva mai… diferit.

S-a uitat la Dakota şi a rânjit.

Cam asta a fost cu ţinutul nervilor în frâu, am sărit spre el, gata să îl fac una cu pământul, dar Dakota s-a mişcat şi mai repede şi m-a prins de mână, moment în care am văzut cum Cade îndrepta arma spre mine.

Am încercat să o trag pe Dakota în spatele meu, dar s-a agăţat de braţul meu cu toată forţa, speriată să nu mai mişc.

— Nici ăla şi nicio armă din lume nu o să te protejeze de mine, dacă îndrăzneşti să o mai

atingi vreodată! îmi tremura carnea de nervi, el mi-a rânjit din nou.

— Eşti aşa de sigur? Hai să vedem dacă un glonţ în cap e suficient să te ţină pe loc.

Da, era în stare să mă ţină pe loc, dar nu suficient pentru siguranţa lui. Am scos pistolul pe care încă îl aveam la spate şi i-am ţintit capul înainte să apuce să clipească de două ori. M-am hrănit cu frica bruscă din ochii lui.

— Eu sunt pregătit să mor pentru ea. Tu eşti? Pentru că, te asigur, te iau după mine!

Nu mă îndoiam de astea, eram încordat şi pregătit de orice, singurul lucru ce mă speria era Dakota stând lipită de mine. Am continuat să ne uităm unul la celălalt, până când el a înţeles cât de serios eram şi probabil şi-a amintit de Isac. Vechiul Dwayne nu ucidea, dar vechiul Dwayne nu avea motiv să trăiască.

A ridicat mâna şi a îndreptat pistolul spre tavan.

— Nu, n-am chef să mor pentru ea, şi nici tu. O persoană a fost suficient.

M-am încruntat la el, îmi displăceau tot mai mult aceste remarci la adresa ei, mi se păreau prea personale, ca şi cum prezenţa Dakotei aici era mult mai mult decât lăsa să pară.

Mi-a demonstrat asta şi mai tare atunci când a privit-o. A privit-o aşa cum obişnuiam să mă privesc eu în oglindă; ca pe un monstru, un ucigaş.

Dakota a început să tremure tot mai tare şi mi-a eliberat braţul, dar am simţit-o ciudat de speriată dintr-o dată, apoi şi-a pus mâna pe piept.

Cade a rânjit în urma gestului ei, ca şi cum era bucuros că făcuse asta.

— Aşa e, prinţesă! Tu eşti vinovată pentru toată suferinţa pe care au trăit-o persoanele din camera asta, în ultimele luni.

17

DISPERAREA UNUI BLESTEMAT

— Despre ce dracului vorbeşti? am răbufnit, lăsând pistolul în jos, dar cu ochii pe nenorocit, deşi nu m-a mai băgat în seamă. Continua să se uite la Dakota într-un fel ce mă făcea să vreau să îi scot ochii din cap.

— Niciunul nu v-aţi gândit că există un motiv pentru că v-am ales pe voi. De fapt, tu m-ai întrebat disperată în fiecare zi, a arătat spre Danica.

— Termină dracului odată, Cade, şi spune ce ai de spus. A venit cu paşi lenţi spre noi, moment în care am devenit scut în faţa Dakotei şi am mârâit, dându-i de înţeles că îi smulgeam membrele dacă se mai apropia de ea.

— Calmează-te, Mesagerule, dacă voiam să o rănesc, aş fi făcut-o demult.

Mi-am înghiţit următoarea înjurătură, dar mai rău era faptul că avea dreptate. Nu puteam să mă mai gândesc acum la faptul că plecasem, trei săptămâni fusesem în fundul pământului şi îi dădusem nenorocitul acces total la ea. Am vrut să o trag în spate când s-a apropiat din nou, dar Dakota era înţepenită, iar Cade i-a atins gulerul. M-a oprit felul în care se uita la ea, nu mai era acea privire de dinainte, ci altceva. I-a scos colierul, fără să îi atingă pielea, fusesem atent la asta şi pregătit să îl arunc în perete dacă făcea o mişcare greşită, dar eram curios ce se întâmpla şi ce avea de gând psihopatul.

Şi-a tras mâna în următoarea secundă, de parcă îl fripsese ceva la degete. Nu fusesem eu, deşi mi-aş fi dorit să fiu.

— Ai cunoscut-o pe Sunny. A spus Dakota, iar eu am făcut repede legăturile şi mi-a rămas aerul în gât.

Sunny… fata de la care Dakota primise inima. La dracu'! LA DRACU'!

— Puţin spus, am cunoscut-o.

Când m-am uitat la el, am ştiut tot ce se întâmpla. Am înţeles totul cu o viteză atât de ameţitoare, încât am văzut negru în faţa ochilor.

O iubise.

O pierduse.

O considera pe Dakota vinovată pentru moartea ei.

Erau trei ipoteze simple şi teribile, dar privindu-l am înţeles exact ce simţea, era agonia înăbuşită a turbării, a pierderii persoanei iubite. Fusesem la un pas de asta mai devreme şi acum îmi era mai uşor să citesc semnele.

S-a întors cu spatele la noi şi a mers spre birou.

— Nu toţi orfanii au norocul vostru, a vorbit el, aşezându-se pe scaun şi ridicându-şi picioarele pe birou, apoi a tras iar din rahatul ăla de trabuc. Începeam să simt şi eu efectele fumului, nici nu voiam să mă gândesc cum era pentru Dakota.

— Eu, unul, habar nu am din ce dracului curvă sau aurolac am ieşit, nimeni nu mi-a spus vreodată. Am crescut la orfelinat până la cinci ani, apoi am fost înfiat, dar nu de nişte barosani plini de bani.

I-am citit intenţiile şi am prins-o imediat pe Dakota de mână, să îi atrag atenţia şi să nu cadă în capcana lui. Nu aveam să îl las să o facă pe ea vinovată de moartea lui Sunny.

— Părinţii mei adoptivi erau oameni amărâţi. Buni, dar amărâţi, disperaţi să aibă un copil ce nu voia să vină deloc. Aşa că şi-au luat unul deja ieşit din fabrică. A ridicat mâinile la baza umerilor, indicându-se parcă pe sine. Proastă alegere au făcut, voiam să completez,

dar m-am abţinut, pentru ca Dakota începea să tremure lângă mine şi îi absorbea cuvintele cu o groază ce începea să mă sperie şi pe mine.

— Cum e să vi se facă toate poftele, huh? Cum e ca mami şi tati să vă cumpere imediat maşina pe care puneţi ochii, să aveţi fiecare câte un etaj într-un hotel? I-a privit pe toţi trei în acelaşi timp, dar mai insistent pe Dakota.

— Trebuie să fie al dracului de mişto. Ce nu e mişto, e ca părinţii tăi adoptivi să te trateze ca pe o achiziţie greu de întreținut pe care regretă că au făcut-o. Nu m-au bătut, nu m-au abuzat, dar, după un an, tot ce voiam era să mă întorc la orfelinatul pe care îl crezusem un Iad până să ajung în casa aia. Însă au trecut trei ani şi miracolul s-a întâmplat. Mămica a rămas în sfârşit însărcinată.

Mi s-a blurat privirea. Povestea începea să o ia pe altă rută şi nu îmi plăcea deloc, absolut deloc. Deci iubita îi fusese şi soră vitregă. Coincidenţa dracului.

A râs de feţele noastre.

— Am urât-o din tot sufletul înainte să se nască, ştiam că urma să fiu tratat ca un microb şi mai mare, dar m-a luat pe sus cu totul. S-a ataşat de mine din primii ani, iar eu de ea. A devenit farul meu, nimic nu mai conta, decât zâmbetul lui Sunny, şi datorită ei totul s-a unit. Credeam că părinţii ei mă vor da afară din casă imediat după naşterea ei, dar nu au făcut-o, cumva au

fost capabili să mă primească în familie tocmai datorită ei. Sunny ne-a unit pe toţi, ea a fost raza de soare din casa aia. Conexiunea dintre noi a devenit mai puternică odată cu anii, până când a fost luată de lângă mine.

Nu mai ştiam cum să reacţionez, dar mi-am concentrat toată atenţia asupra Dakotei şi felului în care primea ea povestea asta. Eram îngrozit să nu îi fie din nou afectată respiraţia din cauza şocului.

— Ai iubit-o! Şi în niciun caz ca pe o soră.

A vorbit Danica dintr-o dată. Da, se presupunea că ea se pricepea destul de bine să citească asemenea semnale. Cade i-a confirmat îndreptând o privire turbată spre ea.

— Da, am iubit-o! Am iubit-o aşa cum voi, copii idioţi, nu o să fiţi niciodată capabili să înţelegeţi. Aşa cum, îţi garantez, nu vei avea niciodată norocul ca Dax să te iubească pe tine. Aş fi omorât cu mâinile goale pe oricine ar fi încercat să se apropie de ea, dar el m-a lăsat să intru în patul tău, fără să scâncească.

Îmi venea să îi strivesc capul de biroul ăla. Ştia el ce însemna dragostea, gunoi nenorocit. Puţin îmi păsa că fusese îndrăgostit de sora lui vitregă, că o pierduse şi acum era distrus din cauza asta. Mă interesa doar implicarea Dakotei în toată povestea asta şi cum o vedea el din cauza inimii pe care o avea în piept.

— Nu îl compara cu tine, nenorocitule! M-am despărţit de el din cauza ta, ca să îl protejez. El nu e un monstru, ca tine, mi-a respectat decizia. Nu eram posesia lui, aşa cum sunt sigură că era Sunny pentru tine. A răbufnit Danica, Cade s-a ridicat imediat.

— Să nu îndrăzneşti!

— Deci de asta o faci? Glasul Dakotei lângă mine m-a încordat imediat. Vrei să te răzbuni pentru că eu am primit inima lui Sunny? De ce nu ai venit după mine? De ce i-ai băgat şi pe ei în asta?

Am înjurat până în fundul Iadului şi am tras-o în braţele mele. Ştiam că asta urma să facă, să se ofere spre sacrificiu că să îi salveze pe ceilalţi, să se găsească vinovată pentru că primise inima unei moarte.

— Asta am plănuit, la început. Apoi ţi-am urmărit puţin familia şi am descoperit nişte lucruri foarte interesante.

— Relaţia noastră ţi-a amintit de tine şi Sunny, a concluzionat Dax, iar Cade a scos rânjetul ăla greţos pe care nu puteam să îl mai suport.

— Şi nu mi-am dorit nimic mai mult decât să o distrug.

— Eşti un dement! a concluzionat Danica, de parcă nu ştia asta deja.

— Probabil muriţi de curiozitate să aflaţi cum v-am mutat pe tabla de şah.

Privirea mea a rămas fixă pe el, pe fiecare mişcare şi fiecare gest, nu doar că era un nenorocit de criminal, dar acum îmi dădeam seama că era şi rănit. Rupt în două de o iubire pierdută. Iar asta… asta îl făcea cu adevărat periculos.

A ridicat degetul spre Dakota.

— Tu, roşcato, erai ultima pe listă, dar ţi-ai tot băgat nasul unde nu trebuia şi ai ajuns aici mai devreme. Aveam planuri foarte mari pentru tine şi încă mai am. Am început cu Danica, cea mai uşor de influenţat dintre toţi. Tot ce a trebuit să fac a fost să plantez o fată care să îi facă avansuri lui Dax, şi gelozia ei a sărit cât casa.

— Jena?! Tu ai fost cel care a adus-o acolo?

Danica era şocată, dar pe mine nu mă mai surprindea, întotdeauna mi se păruse că era ceva necurat la mijloc, că toate se aşezaseră prea bine, prea al dracului de perfect pentru el şi, ascultându-i explicaţia despre cum îi păcălise pe amândoi, am înţeles că avusesem dreptate.

— Ca să nu îi pierdem pe ceilalţi cu povestea, i-am abordat pe cei doi îndrăgostiţi într-un club din Sunnyvale, acolo unde obişnuiau să aibă multe escapade, asta tot din cauza mea. Jena, una dintre fetele mele, l-a îmbătat bine pe Dax, l-a şi drogat puţin, era numai bun pentru distracţie. Blonda, aici de faţă, şi-a pierdut minţile să vadă cum iubitul ei era gata să sară pe alta. Atunci am intervenit eu.

După câteva pahare bine alese, Danica era gata să o sfârtece pe nenorocită.

Am strâns-o uşor pe Dakota, era îngrozită. Eu eram îngrozit doar de ideea că avea să se considere vinovată pentru toate crimele lor.

— M-a drogat şi pe mine, mi-am ieşit din minţi de furie. Nici nu îmi păsa cine era când mi-a spus că mă ajută să scap de ea. Voiam să o iau de lângă tine şi să o fac să sufere. Am ieşit afară şi Cade mi-a adus-o câteva minute mai târziu, alături de alţi bărbaţi.

Danica s-a înecat cu propriile vorbe, Dakota îi sorbea fiecare cuvânt şi nu puteam să fac nimic ca să îi distrag atenţia.

— Nu te opri acum, iubire, abia devine interesant.

— Au violat-o! a răbufnit ea. În spatele clubului, lângă o ghenă de gunoi, doi dintre ei au violat-o, iar Cade a filmat totul. M-a filmat pe mine privind şi… încurajându-i să o facă să sufere.

Dakota şi-a pierdut controlul. S-a întors şi mi s-a prăbuşit în braţe, s-a întâmplat atât de repede, încât mi s-a oprit şi mie inima. M-a împins spre canapea şi m-am aşezat imediat, am tras-o în braţele mele şi m-am asigurat că era bine, că putea să respire. Continuau să vorbească, dar nu i-am mai ascultat pe niciunul, doar atunci când ea a şoptit, printre lacrimi.

— Eşti bolnav!

Am vrut să îl omor. În locul ăla, mintea mea căuta orice modalitate prin care puteam să îl omor, să opresc suferinţa pe care i-o provoca.

— Nu. Doar dornic de răzbunare.

Singurul lucru ce mă ţinea pe loc era nevoia pe care ştiam că o avea ea să îi fiu alături. Să o susţin, altfel aş fi sărit peste biroul ăla şi l-aş fi înfipt în tencuială, dar apoi am văzut ceva ciudat în privirea lui, felul în care se uita la noi.

M-a izbit până în fundul capului şi aproape că îmi venea să vomit. Mă uitam la el, dar parcă mă vedeam brusc pe mine, pe mine în ultimele săptămâni.

— A fost vina ta, nu-i aşa? l-am întrebat, nu mi-a răspuns, dar şi-a strâns pumnul şi a înghiţit în sec.

— Sunny a murit într-un accident, dar tu ai fost de vină. Am continuat, iar asta a reuşit să îi şteargă rânjetul dobitoc.

— Şi cum de ai făcut tu o asemenea presupunere?

A fost rândul meu să mă joc cu el şi cu sentimentele lui, pentru că ajunsese în teritoriul meu.

— Pentru că acum o văd. Înţeleg.

M-am uitat instinctiv la Dakota şi totul s-a aprins în mine ca un foc de artificii, eram nebun de fericire numai să o am în braţele mele şi mai devreme gustasem şi din suferinţa pierderii ei.

— În seara asta am fost la un pas să o pierd pe Dakota. Şi ar fi fost numai vina mea, pentru că am părăsit-o când avea nevoie de mine. Nu mi-aş fi putut-o ierta niciodată şi fi atacat pe oricine ar fi contribuit, vinovat sau nu, am recunoscut, ea s-a uitat surprinsă la mine, ca şi cum nu îi venea a creadă că spuneam aşa ceva, că o iubeam.

— Nu e nimeni nevinovat aici! a urlat Cade şi s-a ridicat de la masă, apoi a lovit cu pumnii în birou.

M-am uitat la el şi l-am înţeles în întregime. Pentru prima dată, personajul ăsta ce mereu mă intrigase, era acum deschis ca o carte. Mai devreme mă gândisem unde aş fi ajuns eu dacă aş fi pierdut-o pe Dakota, în ce stadiu de nebunie m-ar fi adus asta.

Cade era în acel stadiu de nebunie.

Voia sânge.

— Da, a fost vina mea. A fost noaptea în care a aflat cu ce mă ocup şi m-a găsit aici. A plecat nervoasă şi speriată, iar eu, ca un prost, am crezut că e mai bine să o las să se liniştească. Dar accidentul… nu era moartă. Am văzut-o înainte să o ducă la spital, era conştientă, m-a privit şi m-a strâns de mână. Nici măcar nu era atât de rănită! Două ore mai târziu mi s-a spus simplu că a murit, iar idioţii ei de părinţi au acceptat asta fără să scâncească măcar. I-au dat inima de parcă era o nenorocită de jucărie!

Nu am avut timp să îi răspund, Dakota începuse din nou să respire mai repede, i se confirma teoria despre moartea lui Sunny, iar eu intram iar în panică. I-am prins fața în palme.

— Iubito, calmează-te, te rog! Ştii că nu e adevărat ce spune. Nu-l lăsa să îţi intre în minte.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi s-a agăţat de mâna mea, atunci am simţit-o cum pierde iar controlul şi respiraţia i se dereglează. Nenorocită de neputinţă, nu puteam să îi fac nimic şi mă înnebunea asta.

— Da, Dakota! Aşa se simte o inimă ce nu îţi aparţine. Inima pe care ai furat-o!

— Taci dracu' din gură! am urlat, scos din minţi. Dakota s-a agăţat de mine înainte să mă năpustesc asupra lui.

— A avut hemoragie intracraniană, nu a ucis-o nimeni. Bună scuză să maschezi o crimă.

M-am mişcat spre el, dar Dakota s-a agăţat iar de mine şi m-a ţinut, tremura şi părea să îşi folosească toată puterea ca să mă ţină pe loc, dar spaima din ochii ei a fost cea care m-a potolit.

Am tras-o în poala mea şi mi-am lipit buzele de fruntea ei.

— Nu te lăsa afectată de nimic din ce spune. Exact asta urmăreşte. Am încercat să o liniştesc, dar nu părea să mă asculte. Când mi-am aşezat palma pe inima ei, am simţit-o bătând prea repede.

— Sunt bine, m-a minţit, dar ştiam atât de bine că nu era. Era rănită, speriată, distrusă de tot ce auzise, iar eu eram un dobitoc ce nu putea să facă nimic. M-am uitat la Cade şi, încă o dată am calculat care erau şansele să îl omor şi să ieşim cu bine de aici.

— Deci, după ce am prins-o bine pe Danica în plasă, următorul era Dax, dar mi s-au schimbat puţin planurile când Dwayne m-a călcat pe nervi, renunţând la lupte tocmai când începuse să câştige foarte bine. Aşa că am schimbat puţin direcţia. Vrei să îi spui tu povestea? Sunt sigur că a măcinat-o mult timp pe iubita ta, pentru că e pe urmele noastre de câteva săptămâni.

Mă avea la mâna lui şi ştia asta, nu puteam să fac nimic fără să o pun pe ea în pericol şi nenorocitul profita şi se distra de minune călcându-mă pe cap.

Dacă i-aş fi spus vreodată povestea asta ei, ar fi trebuit să fim doar noi, să o liniştesc înainte, nu să îi fac pe plac unei javre ce ne trata ca pe nişte clovni de circ.

— Mi-a spus că, dacă îl conving pe Dwayne să se întoarcă în ring, o s-o elibereze pe fata din Sunnyvale. Nu ne văzuse feţele şi nimeni nu se atinsese de ea, încă mai avea o şansă, atunci nu mi-am dat seama că totul era doar o scamatorie.

— Ne-a păcălit pe amândoi, am completat-o pe Danica. Ultimul lucru pe care mi-l doream,

era să mă întorc în ringul ăla, dar mi-a pus în cârcă soarta unei fete nevinovate ce avea să ajungă carne vie pe masa proxeneţilor.

— Înţelegerea a fost cât se poate de corectă, intri în ring până când strângi cincizeci de mii de dolari din lupte. Te-am lăsat foarte ieftin, dar îmi făceam doar încălzirea.

Eram în stare să îl tai bucăţi şi să hrănesc toţi câinii din San Francisco din carnea lui. Aş fi făcut asta cu o satisfacţie enormă, la fel părea să gândească şi Dakota. Se mai calmase şi se uita la Cade de parcă îl dezmembra pe componente în mintea ei.

— M-am distrat cu el o perioadă şi am lăsat-o pe Danica să respire, apoi, luna trecută am activat-o din nou. A fost destul de greu să o conving să o facă din nou, nu a mai mers cu filmarea, era pregătită să fie luată de poliţie. Aşa că am mai renunţat la un pion şi l-am folosit împotriva ei.

S-a uitat la Dax.

— Tot timpul ăsta ai dormit liniştit în patul tău, urându-ţi iubita pentru cât de nenorocita e, dar, în realitate, tot ce făcea era să te protejeze. Încercarea ei disperată de a te ţine departe de lumea în care intrase şi de a te salva atunci când am ameninţat-o că o să te ucid fără să stau pe gânduri, dacă nu îşi face treaba.

Dakota s-a mişcat atât de repede, încât m-a luat până şi pe mine prin surprindere. Într-o

secundă era în braţele mele, în cealaltă se avânta spre Cade. Am înjurat în barbă şi am sărit după ea.

— Nenorocitule! Cu ce te alegi, chinuind astfel oamenii?

Am prins-o fix înainte să se arunce asupra lui, chiar părea în stare de asta. S-a luptat în braţele mele, dar nu i-am dat voie să ajungă la el, pentru că scârba exact asta voia, îi rânjea.

— Crezi că asta ţi-o va aduce pe Sunny înapoi? Nu! Nimic şi nimeni nu o va aduce, şi sunt sigură că e fericită acum că a scăpat de tine. Şi eu aş fi uşurată să scap de un nenorocit ca tine!

Fix atunci mi-a explodat o bombă de mândrie în piept. Dacă am fi fost în altă situaţie, aş fi sărutat-o până de i s-ar fi topit picioarele. Nimeni nu ar fi putut să o spună mai bine. Asta era fata mea, chiar dacă se zbătea în continuare în braţele mele.

— Vrei inima ei? Ia-o! Scoate-o din pieptul meu şi bag-o într-un borcan! Fă ce vrei cu ea, dar ştii că asta nu va rezolva nimic. La sfârşitul zilei, tot o să fii vinovatul pentru moartea ei!

Anticipasem următoarea mişcare pentru că îl văzusem pierzându-şi controlul din cauza furiei, dar nu a avut nicio şansă să ajungă la ea atunci când s-a întins peste birou.

Încercase să o lovească.

Chiar încercase asta, iar turbarea mea a atins iar cote maxime. L-am prins de braţ şi l-am azvârlit peste biroul lui simandicos.

I-am prins ceafa şi i-am izbit capul de lemn, apoi ţeava pistolului meu s-a înfipt în tâmpla lui.

— Dă-mi un singur motiv să nu te omor chiar acum! Tot timpul ăsta am crezut că ai ceva cu mine, cu Danica… dar acum îmi spui că Dakota e motivul. Susţii că erai îndrăgostit şi ai fi făcut orice pentru ea, deci ştii ce te aşteaptă mai departe.

A râs. În poziţia în care era, el râdea. I-am izbit capul de birou.

— Da, ai dreptate. În ceea ce te priveşte, mi-ai dovedit că am un adversar pe măsură. Dar nu o să mă omori.

Făcea aceeaşi greşeală care îi adusese moartea şi lui Isac, mi-ar fi plăcut să îi aduc aminte de asta, dar chiar nu voiam ca Dakota să afle alte nenorociri în noaptea asta despre mine.

— Atunci chiar nu mă cunoşti deloc.

A tuşit din cauza sugrumării, dar încă râdea ca un psihopat. Era unul.

— Ba da, te cunosc. O iubeşti, dar ai nevoie de ea întreagă la cap. Cum crezi că s-ar simţi dacă ar ști că părinţii ei au murit din cauza ei? Că unchiul tău protector a murit din cauza ei? Pentru că am lăsat ordine clare, dacă eu nu ies din camera asta, cineva o să se ocupe de fiecare dintre ei.

A fost pentru a nu ştiu câta oară într-o noapte, când am blestemat şi înjurat tot ce îmi trecea prin cap. Era un psihopat, dar nu unul prost, cum fusese Isac. Eram în mijlocului unui plan diabolic pe care îl pusese la cale luni de zile, calculase toate variabilele, ne încolţise pe toate părţile şi ne băgase pe toţi într-o încâlceală în care trebuia să ne ţinem în viaţă unul pe altul. Cădea unul, cădeau toţi.

L-am strâns până am avut satisfacţia să îi aud un os pocnind, apoi l-am eliberat şi l-am azvârlit de pe birou.

S-a ridicat împleticindu-se, dar încă rânjea.

— Exact! După atât de mult timp, v-am adus pe toţi în punctul pe care mi-l doream. Tu, a arătat spre Danica. O să fii în continuare o fată ascultătoare, pentru că, aşa cum sunt, ţii la mami şi la tati şi ştii că nu o să îmi fie chiar atât de greu să îi fac să dispară. Călătoresc atât de mult împreună în acelaşi avion. Dax, tu o să fii ascultător tocmai pentru că o iubeşti şi nu cred că ar fi aşa plăcut ca iubita ta să ajungă după gratii. Ah, am uitat să menţionez că, dacă se întâmplă ceva cu mine, filmarea cu Danica ajunge fix la poliţie? Criminalul lui Jena nu a fost încă descoperit, ar fi o uşurare pentru ei. Să nu mai zic de Amy. Dwayne, preferatul meu. S-a uitat la mine cu o satisfacţie bolnavă, am aprobat din cap, dându-i de înţeles cât de mult

aveam să mă distrez când va veni timpul să îl omor.

— Tu ai mai făcut-o o dată pentru Danica. Pentru Dakota eşti gata să ucizi, nu-i aşa?

— Da! Şi o să încep cu tine!

Începusem cu Isac şi el ştia asta.

— Din păcate, nu, pentru că ţi-am explicat deja ce se întâmplă. În plus, îţi mai aminteşti de bărbatul pe care aproape l-ai omorât, în ring?

Mi s-a ridicat dintr-o dată părul la ceafă.

— Să nu îndrăzneşti… am mârâit, rânjetul lui mi-a demonstrat încă o dată cât de bolnav era.

— Să îţi pun moartea lui în cârcă?

— Nu l-am omorât eu! am explodat, nereuşind să mă abţin, deşi nu voiam ca Dakota să afle şi asta. Deja ne privea iar cu ochii mari şi cu respiraţia accelerată.

— Nu, dar se întâmplă să am filmarea exactă când îl laşi inconştient şi nu se mai ridică de pe saltea, e cărat inconştient afară şi după asta nimeni nu îl mai vede.

— Am mers la el după meci, era la vestiar şi îşi revenise. Tu l-ai ucis, nenorocitu' dracu'! Am sărit spre el, aveam să îl omor. Asta era! Nu îmi mai asumam nici un risc, nimic nu era mai rău decât diavolul ăsta în viaţă. S-a ferit de mine şi s-a tras înapoi.

— Aveam o presimţire că vrei să renunţi şi am acţionat fix la timp. Dacă te ajută cu ceva, nu

i-a mai trebuit mult după ce l-ai aranjat tu. Încă vreo trei pumni şi a fost bun de aruncat în canal. Hemoragie intracraniană, dacă tot e aşa la modă. S-a uitat iar la Dakota, am sărit la gâtul lui şi am urlat cu dinţii încleştaţi, simţeam că aveam spume la gură. Cineva m-a prins şi sigur nu mai era Dakota, pentru că a reuşit să mă ţină pe loc.

— Cu tine, presupun că nu trebuie să îmi fac griji. O să asculţi ca un căţeluş, pentru că nu vrei să moară cineva, sau iubitul să ajungă în puşcărie, nu?

A vorbit cu Dakota, Dax mi-a şuşotit în ureche să mă potolesc, m-am eliberat de strânsoarea lui şi l-am împins de lângă mine. Îmi bubuia capul, parcă aveam o grenadă în loc de creier şi tocmai sărise în aer.

— Te-ai gândit vreodată de ce te-a adus aici, în noaptea aia?

S-a uitat iar la mine, nici nu apucasem să îmi reglez respiraţia înainte să mă atace din nou.

Rânjetul ăla urma să fie primul pe care o să i-l distrug.

— A aflat că te-a abordat Greg şi voia să îmi arate că el e protectorul tău. Trebuie să recunosc că a fost o idee bună şi a funcţionat al dracului de bine cu oamenii mei, niciunul nu au mai vrut să îţi dea târcoale după ce te-au văzut agăţată de gâtul lui Teller, dar pentru mine a fost minunat să văd cât de implicat era deja şi să îmi dau seama câte va face pentru tine.

Nu am avut timp pentru el, am tras-o pe Dakota în braţele mele şi am încercat să o liniştesc. Ziua aia părea atât de departe acum, prima noastră discuţie şi momentul în care am găsit-o pe hol, îngrozită şi cu o vânătaie proaspătă pe braț.

— Am crezut că vrei să o ademenești și pe ea și să o bagi în rahatul în care e Danica. Am vrut să îți rup gâtul încă de atunci, acum îmi pare rău că nu am făcut-o.

Drace, cât de rău îmi părea. Avusesem de atâtea ori şansa să îl ucid fără să fiu suspectat, dar îl lăsasem să îşi facă jocurile meschine şi acum avea lanţul strâns în jurul gâturilor noastre.

— Oh, pentru ea aveam planuri mult mai mari, Mesagerule.

Dakota şi-a ascuns privirea la pieptul meu şi am strâns-o protector, deşi mă simţeam mai neputincios ca oricând.

— Dacă vreunul dintre voi îndrăzneşte să meargă la poliţie, vă asigur că am destule dovezi împotriva voastră să vă arunc după gratii înainte să fiu măcar suspectat de ceva. Spre deosebire de voi, eu sunt curat ca lacrima.

— Bine, ţi-ai făcut spectacolul cu noi, toţi suntem subjugaţi de dorinţa de a-l proteja pe celălalt, acum spune ce dracului vrei de la noi. A răbufnit Dax, Dakota s-a desprins de la pieptul meu, dar m-a ţinut în continuare de mână.

Cade s-a aplecat cu palmele pe birou, ne privea ca pe nişte vite pe care urma să le măcelărească.

— Toţi o să lucraţi pentru mine. O să fac familia aia blestemată să regrete ziua în care v-a înfiat şi ziua în care a decis să ia inima lui Sunny.

Eu, Dax şi Danica am avut nevoie de timp să procesăm asta, dar nu şi iubita mea, care părea să acţioneze deja în mod kamikaze şi să mă bage iar în sperieţi.

— O să implantez un glonţ în inima lui Sunny înainte să distrug viaţa unei fete nevinovate. Să nu crezi, nici măcar pentru o secundă, că nu o s-o fac.

M-a şocat atât de tare să o aud spunând asta, încât nici nu am putut reacţiona. Cea mai groaznică parte era ca o credeam în stare să facă aşa ceva.

— Mi-am dat seama în seara asta, când ai scăpat-o pe actriţa aia prostovană şi te-ai oferit pe tavă în locul ei, dar mi-am făcut deja scena cu adolescenţa răpitoare, nu mai am nevoie de voi pentru asta. E deja prea multă poliţie în jurul liceului vostru.

— Atunci ce dracului vrei de la noi?

Nu îmi aminteam să o mai fi auzit vreodată înjurând, cel puţin nu atât de furioasă.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai devreme, când am fost doar noi doi aici?

Instantaneu am prins-o de şolduri şi am tras-o înapoi lângă mine, m-a privit cu coada ochiului când mi-a ieşit un mârâit printre buze. Nici nu voiam să mă gândesc la faptul că fusese aici cu nenorocitul ăsta, singură.

— Nu o să condamni altă viaţă, Dakota, am înţeles, dar am mai înţeles că eşti destul de bună la făcut sacrificii pentru alţii.

Eu şi Dax am sărit spre el în acelaşi timp, dar prevăzuse asta şi se trăsese înapoi. Eram gata să ridic birul ăsta şi să i-l arunc direct în cap.

— Calm, calm! Ştiu că voi, masculi protectori, nu o să le lăsaţi aşa uşor trupurile frumoase în mâinile altora. Cel puţin Dwayne, de tine nu sunt prea sigur, am tăvălit-o zilele astea prin toate paturile din casă şi nu ai avut nimic de zis.

Dax a reacţionat înaintea mea şi a profitat de faptul ca nenorocitul avea ochii pe Danica. L-a prins de guler şi l-a tras pe birou, apoi a început să îi care pumni în gură.

— O să afli chiar acum tot ce aş fi avut de zis! a mârâit Dax, nici măcar nu am intervenit, era momentul lui şi o merita. Ştiam cât de mult o iubea pe Danica, prin ce chinuri trecuse probabil în ultimele săptămâni, văzând-o în braţele altuia. Am tras-o imediat pe Dakota în spatele meu atunci când Dax l-a scăpat şi Cade a apucat pistolul. A scuipat o gură de sânge şi a

tremurat cu arma aia îndreptată spre noi, am ţinut-o pe Dakota la locul ei când tot încerca să iasă în faţă. Nevoia ei de sacrificiu mă scotea din sărite.

— Cinci milioane de dolari! Fiecare! Câştigaţi în clubul ăsta. Voi doi boxând, iar voi două făcând ce dracului vreţi, dar cu cât vă dezbrăcaţi mai puţin, cu atât faceţi mai puţini bani. O să verific fiecare bănuţ pe care îl câştigaţi, nu o să mă puteţi păcăli cu bani aduşi de acasă, puştani bogaţi. O să munciţi pe brânci pentru fiecare dolar şi, când veţi intra aici, veţi fi săraci şi sclavi, exact aşa cum s-au simţit părinţii lui Sunny atunci când marele Madox Welron a apărut în faţa lor. Toţi banii vor ajunge la ei, nu o să opresc nimic pentru mine, dar vreau să vă văd târându-vă ca nişte viermi pentru fiecare dolar, până o să ajungeți să vă urâți între voi, să urâți ce vedeți în oglindă. Va trebui să fie cinci milioane de dolari de fiecare, nu veţi putea împărţi între voi. Când o să îmi puneţi pe masă douăzeci de milioane de dolari, sunteţi liberi.

A urmat tăcere din parte noastră, doar Dakota a îndrăznit să vorbească.

— Şi crezi că asta o va răzbuna pe Sunny?

— Pentru mine, da! Părinţii ei se aleg cu banii, eu cu chinul vostru.

— Lasă-i pe ei! a răbufnit, ieşind din spatele meu. Am prins-o de mână şi am fost pe punctul

să o prind şi să o arunc pe umăr, ca să se potolească.

— I-ai chinuit destul pe fiecare! Eu sunt cea pe care o urăşti, eu am inima lui Sunny. Răzbună-te pe mine, dar lasă-i pe ei în pace.

Am tras-o la pieptul meu înainte să mai scoată alte prostii pe gură şi să îi dea nenorocitului idei, avea să mă înnebunească cu nevoia ei de sacrificiu. Mă îngrozea viitorul, mintea Dakotei şi ce va face ca să ne scape pe noi, cum o să vadă ea toată situaţia asta. O cunoşteam totuşi destul de bine să ştiu că se considera deja vinovată pentru tot şi era în stare să i se ofere lui Cade pe tavă pentru a salva restul.

— Aşa e, nu am ceva special cu ei, dar îmi place simetria grupului ăsta. La început vă vedeam ca pe un triunghi, dar s-a alăturat Dwayne şi aţi căpătat altă formă.

A deschis sertarul biroului şi a scos o carte de joc, pe care a aruncat-o pe mijlocul biroului.

Asul de romb.

— Cartea asta reprezintă schimbare! Bani! Ceea ce vi se potriveşte perfect. În momentul ăsta, sunteţi cele patru laturi egale şi unite ale unui romb, dar să vedem dacă rămâneţi împreună până la sfârşit.

S-a uitat la Dakota cu aceeaşi privire bolnavă ce mă făcea să vreau să îi smulg ochii din cap şi să îi îndes în intestine.

— Nu vreau să te fac doar pe tine să suferi, ci şi pe părinţii tăi. Va fi o plăcere să le distrug, din umbră, copiii adoraţi. Chiar şi pe Dwayne, care ştiu exact ce reprezintă pentru Madox.

M-am încruntat în scârbă la el. Ştia tot, ne studiase pe toate părţile.

— Cum putem să ştim că vom scăpa de tine după ce strângem toţi banii? l-am întrebat mai mult sarcastic, pentru că nu mai aveam un strop de încredere în cuvintele lui.

A rânjit ca psihopatul ce era şi a aşezat pistolul peste cartea de joc, parcă demonstrând astfel că nu îi era deloc frică de noi.

— Va trebui să mă credeţi pe cuvânt. Începeţi de săptămâna viitoare şi veţi fi aici în fiecare seară, până vă terminaţi treaba.

A ieşit din încăpere, dar niciunul nu ne-am mişcat. Dakota a fost cea care a privit cartea, apoi am urmat şi eu.

Când s-a făcut în sfârşit linişte şi am reuşit să gândesc pentru o secundă logic, tot ce am putut să fac a fost să înjur cât de spurcat se putea.

Intrasem în multe rahaturi în viaţa asta, prea multe pentru optsprezece ani ai mei, dar asta era altceva. Tot ce puteam să fac era să o privesc pe Dakota şi expresia ei rece, goală, schimbarea ce se producea brusc cu ea şi nu aveam cum să o opresc, parcă îmi scăpa printre degete.

Se scurgea viaţa din ea şi se umplea cu întuneric şi disperare, cu groază şi furie. Nici măcar nu a clipit când Dax a scos-o pe Danica din cameră şi ea s-a plâns iar de durere. Se uita la cartea aia de parcă era propria ei gaură de iad.

Ştiam că după noaptea asta, iubita mea nu avea să mai fie aceeaşi persoană, indiferent ce va urma.

Nu am mai rezistat şi m-am întins spre ea.

— Iubito…

Am tras-o în braţele mele şi s-a întors uşor să mă privească, ochii el albăstri îşi pierduseră parcă şi nuanţa, nu mai schiţa nimic şi începea să mă sperie.

— Scoate-mă de aici, te rog. A şoptit, apoi a înghiţit în sec. Nu trebuia să îmi spună mai multe, am prins-o de şolduri şi am împins-o spre uşă. Nu părea prea stabilă, aşa că am vrut să o ridic în braţe, însă s-a opus şi a ieşit singură.

Cu un braţ în jurul mijlocului şi cealaltă mână pe pistol, am condus-o prin tunelurile nenorocite spre ieşire. Mă aşteptam să ne iasă cineva în cale, să ne atace sau să tragă. La câte se întâmplaseră în seara asta, nu mă mai mira nimic. Am încercat să o ţin pe Dakota în spatele meu când am ajuns înapoi în club, dar nu mai putea fi stăpânită, s-a împleticit spre ieşire cu o disperare ce îi lua şi respiraţia.

Dispăruseră toţi, ni se dădea voie să plecăm. Momentan.

Afară ne aştepta Derek, sprijinit de maşina mea.

— Dax a dus-o pe Danica la spital.

— De ce nu ai plecat cu ei?

— Voiam să mă asigur că şi voi ieşiţi teferi.

Am oftat şi am privit-o pe Dakota cum se îndrepta orbeşte spre ocean, părea ruptă de realitate.

— Ce s-a întâmplat, Dwayne?

Am clătinat din cap şi am scos cheile din buzunar, întinzându-le spre el.

— Este o poveste lungă, trebuie să mă ocup de Dakota acum. Mersi încă o dată pentru tot, omule.

Îi dădeam maşina mea, dar îi datoram măcar atât, pentru că îşi pusese viaţa în pericol pentru noi în noaptea asta.

A clătinat din cap.

— O să chem un taxi. Du-o pe Dakota acasă.

Mi-am strâns buzele, dar nu am mai protestat. Am dat mâna cu el şi l-am îmbrăţişat încă o dată recunoscător, apoi am fugit după Dakota, care trecuse de tufişuri şi acum se îndrepta spre plajă.

— Iubito, opreşte-te.

S-a descălţat şi nu a părut să mă audă. Mi-am trecut mâinile prin păr, neştiind cum să o calmez, ce aş putea să spun într-o asemenea situaţie, când toată lumea îi fusese dată peste cap.

Am lăsat-o până în momentul în care mi-am dat seama că nu se oprea, că se îndrepta inconştient fix spre apă, atunci am prins-o de braţ şi am tras-o înapoi.

— Iubito, linişteşte-te, te rog!

S-a dezlănţuit în braţele mele, a izbucnit instantaneu în plâns şi s-a luptat cu mine. Devenea tot mai rău, iar eu eram neputincios şi disperat, aşa cum fusesem toată noaptea.

— E vina mea! E doar vina mea.

Şi-a smuls rochia şi şi-a înfipt unghiile în cicatricea de pe piept, am prins-o de mâini şi am încercat să o opresc. Ajunsese până în punctul în care încerca să îşi scoată inima, iar ăsta era un steag roşu pentru mine.

— Iubito, uită-te la mine. Dakota!

— Scoate-o afară, te implor!

I-am prins mâinile şi i le-am tras de pe piept, nu puteam să o văd aşa, aş fi făcut orice pe lume să îi iau suferinţa asta, credeam că o puteam proteja de orice, dar se dovedise doar un vis de-al meu.

— Nu! E doar vina mea, înţelegi? Doar vina mea, pentru tot! Jena, fata din Sunnyvale, Amy…

S-a oprit cu un suspin ce a rupt-o în două şi s-a prăbuşit pe nisip, am căzut în genunchi lângă ea şi i-am prins obrajii în palme.

— Dakota!

Doar am privit-o. Am respirat calm, îndemnând-o şi pe ea să facă acelaşi lucru. S-a agăţat cu disperare de mine şi am simţit-o încercând să se ancoreze de calmul meu.

— Aşa, i-am şoptit, uşurat că încerca să mă asculte şi îşi lăsa inima în pace. Îmi era groaznic de greu să îi vorbesc, să mă concentrez pe lucrurile potrivite de spus într-o asemenea situaţie, însă trebuia să o trag din mlaştina mintală în care intrase.

— Nu e vina ta! Nu ai ucis pe nimeni, nu ai luat inima nimănui, şi nici părinţii tăi nu cred că au făcut-o. Sunny a murit din cauza accidentului, dar nenorocitul dă vina pe oricine pentru a se răzbuna, asta îl ajută să treacă peste fiecare zi. Chinul pe care îl provoacă îi dă un scop în viaţă, are impresia că aşa o răzbună pe Sunny şi, cu cât e mai conştient că e vina lui, cu atât devine mai maniac. Dakota, ascultă-mă bine.

A aprobat din cap, cu ochii în lacrimi. Lumina era slabă, dar eram capabil să îi văd trăsăturile chinuite ale feţei şi luciul lacrimilor blestemate.

— Dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică suspiciune că Sunny a fost ucisă de părinţii tăi, i-ar fi omorât până acum. Pe ei şi probabil şi pe tine, dar s-a agăţat de moartea ei şocantă ca să îşi găsească o explicaţie şi să arunce vina pe altcineva.

— Dar dacă e adevărat? Dacă au făcut asta? a suspinat, dar nu am lăsat-o să îşi mute privirea de pe mine, părea singura modalitate să îi păstrez luciditatea.

— Până nu aflăm asta de la o sursă sigură, nu mai tragem nicio concluzie bazată pe suspiciuni.

A închis ochii, iar disperarea m-a izbit din nou. Se depărta de mine, o simţeam alunecându-mi printre degete şi nu reuşeam să o prind, să o readuc la viaţa pe Dakota mea. Dakota mea dulce şi inocentă.

— O să trecem peste asta, iubito! Lucrurile nu vor rămâne aşa, nu vom deveni jucăriile nenorocitului ăla şi îţi jur că nimeni nu se va atinge de tine. O să ard blestematul ăsta de club cu toţi cei din interiorul lui. Dar ai cuvântul meu, Dakota. Am strâns-o de mână cu putere. Îţi jur că nimeni nu va mai suferi. Nu vom mai face rău nimănui, pentru el. Voi lupta, dacă asta îşi doreşte, am făcut-o şi când nu aveam un scop, am făcut-o şi pentru o necunoscută. Acum o fac pentru tine! Tu şi Danica veţi servi băuturi, atât! O să găsim o modalitate să strecurăm bani fără să îşi dea seama, nu poate fi non-stop cu ochii pe noi. O să scăpăm din asta, iubito, îţi promit, şi nimeni nu va mai suferi.

Nu aveam idee cum urma să facem asta, nu aveam niciun nenorocit de plan şi spuneam doar ce speram să o calmeze pe ea, deşi nu puteam să

suport ideea ca ea să calce din nou în clubul ăla. O să încerc să o opresc, dar despre Dakota era vorba, aşa că probabil va încerca ea să ne oprească pe noi. Mi se ridica părul de mine numai gândindu-mă că se va duce la Cade şi îi va cere să ne lase pe noi în pace şi să facă ce vrea cu ea.

— Dwayne, a distrus-o pe Danica doar ca să se distreze. Crezi că pe mine mă va lăsa să servesc băuturi la mese? Tot planul ăsta, tot masacrul, l-a creat ca să ajungă la mine.

Mi-am strâns ochii şi am înjurat în gând. Era dată peste cap, dar încă gândea logic. Asta mă îngrozea şi pe mine cu adevărat, dar, dracu' să mă ia dacă aveam să permit ca nenorocitul ăla să o transforme într-o dansatoare la bară. Nici peste cadavrul meu, pentru că o să mă asigur să cadă cu tot ce are dacă îndrăzneşte să mă ucidă.

Planul începea să mi se formeze în minte, se legau conexiuni, dar nimic ce avea să ne ofere o viaţă liniştită. Vreodată. Dorinţa mea de a mă întoarce acasă şi de a trăi liniştit după atât timp se dusese dracu' din prima zi, nu avusesem nici măcar o secundă de fericire alături de Dakota înainte să ne ia diavolul pe sus şi să dea cu noi de pământ.

Am tras-o spre mine şi am sărutat-o. Am sărutat-o cu disperare pentru care nu era probabil pregătită, dar trebuia să îmi curăţ minţile, să îmi iau gândul de la Cade şi să nu fac

ceva necugetat în noaptea asta, pentru că tot ce îmi doream era să mă duc peste el şi să îl spânzur cu propriile intestine.

S-a agăţat de mine cu aceeaşi disperare, iar sărutul ne-a luat răsuflarea amândurora. Habar nu aveam ce oră era, ce aveam să facem după asta, unde să ne ducem şi cum vom reuşi să ne retrăim vieţile aşa cum fuseseră până acum câteva ore.

Totul se schimbase, parcă fusesem înghiţiţi de o gaură neagră şi scuipaţi în altă galaxie, cel puţin aşa părea să se simtă Dakota, privind pierdută spre valuri şi ghemuindu-se în braţele mele.

Timpul a trecut pe lângă noi fără să rostim vreun cuvânt, doar străduindu-ne să învăţăm să trăim cu noua viaţă.

— Iartă-mă că te-am părăsit, iubito. Iartă-mă! am şoptit, deşi probabil nu era momentul pentru asta, însă simţeam nevoia disperată să i-o spun.

— Îţi jur că nu se va mai întâmpla niciodată.

Nu a spus nimic, nici măcar nu m-a privit pe mine, doar oceanul, iar atitudinea ei distantă era cel mai înfricoşător lucru din noaptea asta.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi ţine, a şoptit.

I-am prins bărbia şi am obligat-o să mă privească.

— Nu fac! Nu am făcut niciodată. Întotdeauna am ştiut că voi claca şi voi pleca de lângă tine, am ales cel mai nepotrivit moment dintre toate, deoarece ştiam ce se va întâmpla după asta.

Mi-am dat seama că începea să se lumineze atunci când am fost capabil să îi văd sprâncenele în încruntătură.

— Te-am părăsit în cel mai sensibil moment pentru tine, deoarece voiam să mă urăşti. Ştiam că doar atunci, lăsându-te singură după acea noapte, vei fi capabilă să treci peste promisiunile tale şi să mă urăşti. Să capeţi puterea de mă izgoni atunci când mă voi întoarce.

— Deci ăsta ţi-a fost planul? Mi-ai făcut inima bucăţi, m-ai abandonat ca pe o femeie uşoară, nu mi-ai răspuns la niciun mesaj timp de trei săptămâni, totul ca să te urăsc când te vei întoarce?

Mi-a tăiat tot. Glasul, respiraţia şi probabil inima pe jumătate. Fusesem conştient în fiecare secundă că făcusem asta, dar să o aud de la ea era mai rău decât un cuţit direct în piept.

— Mai exact, să nu mai existe nimic între noi. A concluzionat, apoi a încercat să se ridice, dar nu i-am dat voie.

— Am făcut-o pentru binele tău, Dakota.

— Da, te pricepi al dracului de bine să iei decizii pentru binele meu. Nu ştiu cum vezi tu

binele unei persoane, dar în săptămânile astea am suferit mai mult decât în toată viaţa mea. Dacă voiai să scapi de mine, puteai să îmi spui şi atât.

Îmi făcusem un plan pentru conversaţia asta, găsisem replicile care să explice ce făcusem, dar acum nu mai exista nimic în capul meu. Eram prins ca un gândac sub talpa unui bocanc.

— Nu am putut s-o fac. De asta te-am împins pe tine să o faci.

A bufnit furioasă.

— Atunci, ce cauţi acum aici? Vom face asta împreună, dar nu însemnă că trebuie să fiu atârnată de gâtul tău. Dacă vrei atât de mult să fii din nou liber de relaţia asta, ne vom întoarce la statutul de prieteni, sau parteneri la o nenorocire, cum vrei să îi spui.

A vrut să se ridice din nou, am tras-o spre mine cu probabil prea multă brutalitate, însă nu puteam să mai stau şi să o ascult spunând balivernele astea.

— Să plec de lângă tine a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea, Dakota. Să mă ridic de lângă tine și să te las singură, după ce se întâmplase între noi, m-a rupt în bucăți mai rău decât îți poți imagina, dar am făcut-o doar pentru tine. Era singura opțiune, am vrut să mă urăști, să scapi de mine. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, dar îmi era groază de durerea pe care ți-o puteam provoca pe parcurs.

M-a speriat felul în care am reacționat, cât de tare mi-am pierdut capul cu tine, deși îmi impusesem atât de mult să nu fac nimic cu tine în acea noapte. Nu am nicio șansă în fața ta, iubito, e suficient să mă privești și devin cel mai periculos monstru din viața ta.

— Ai crezut că trei săptămâni vor fi suficiente să mă determine să te urăsc?

— Nu. Am vrut să dispar mult mai mult, dar nu am mai rezistat. Pentru prima dată, să fiu plecat din orașul ăsta, a fost agonie pură, nu ușurare. După fiecare zi era tot mai rău.

Mi-am strâns buza între dinți, gândindu-mă dacă să îi spun despre Isac, despre omul pe care îl ucisese trăgând spre mine, dar nu era acum momentul să afle și asta, avusese suficiente lovituri pe noaptea asta.

— Am clacat când mi-am făcut curaj să deschid mesajele de la tine. Când le-am ascultat pe cele vocale, când ți-am auzit vocea, nu am mai putut rezista și am fost aici înainte să îmi dau seama.

Ea nu a spus nimic, dar cel puțin nu se mai lupta să se ridice din brațele mele, iar asta era suficient pentru moment.

— Când am realizat că ai dispărut, că el te-a luat, fiecare demon ce îmi bântuise prin minte până atunci a dispărut și a fost înlocuit de o singură teroare pe care nu ți-o pot explica. Am crezut că te-am pierdut, că mi te-a luat. Apoi

inima ta s-a oprit. Simțeam cum te pierd, cum îmi aluneci din brațe și…

Nu am reuşit să termin. Toate astea erau în mintea mea, îmi săpau în carne, dar era chiar mai dureros să fiu nevoit să le scot pe buze.

— Ar fi trebuit să fiu lângă tine, să te protejez, să nu îl las pe nenorocit să se apropie, în schimb, am fugit ca un laş.

Am oftat, pentru că ăsta era adevărul, nu voiam să o mint şi să o fac să creadă altceva despre mine. Meritam tot ce avea să urmeze.

— Îţi jur, iubito, nu voi mai pleca niciodată de lângă tine. Disperarea prin care am trecut în noaptea asta, groaza că nu o să te mai văd niciodată, că o să mori în brațele mele, a fost suficient de puternică să mă vindece. Nu mai simt nimic, trecutul meu a rămas trecut, încă mă doare, însă nu mai simt tortura aia agonizantă, nu mai simt nevoia să fug cât mai departe. Tot ce îmi doresc e să fiu lângă tine, pentru totdeauna.

Poate ar fi ajutat-o să simtă cât de sincer eram, dar mă privea cu scepticism. Fusesem convins de asta şi înainte de seara asta, dar după ce se întâmplase, ştiam că doar moartea mă va mai lua de lângă ea.

— Nu pot uita atât de uşor ce mi-ai făcut, mai ales aflând acum motivul. Îmi e teamă să o fac, ca apoi să te hotărăşti din nou că e mai bine

pentru mine să te urăsc. Presupun că timpul o să dovedească dacă e adevărat ceea ce îmi spui.

I-am sărutat mâna şi mi-am trecut degetele prin părul ei, nu puteam să îi cer mai mult acum, eram fericit că accepta să o ţin în braţe după tot ce făcusem.

— După ce am plecat de lângă tine, mi-am dat seama că cel mai chinuitor lucru din lume este să te rupi de singura persoană pentru care trăieşti. Totul a fost uşor. Până la tine.

Am îmbrăţişat-o şi nu m-a respins, dar bucăţile din ea se rupeau în continuare şi eu nu eram capabil să le prind destul de repede şi să le lipesc înapoi. Avea să urmeze o perioadă extrem de întunecată în viaţa noastră, dar cel puţin ştiam că vom fi împreună, că ea era totul pentru mine şi, pentru prima dată în trei ani, aveam un motiv să supravieţuiesc şi să lupt.

Puteam îndrăzni să fiu totul ei.

Razele de soare s-au strecurat printre nori, aducând cu ele prima zi din noua noastră viaţă. Dakota şi-a strâns medalionul în pumn şi am ştiut la ce se gândea, la cine, mai exact. Sunny fusese un demon în viaţa ei în ultimul timp, dar avea să se transforme într-un adevărat diavol după noaptea asta.

18

WHISKY ȘI KARMA

De fiecare dată când o priveam pe Dakota, îmi dădeam seama că nu eram atât de blestemat precum mă crezusem întotdeauna. Apariţia ei în viaţa mea era dovada clară că, poate, prostia aia cu soarta şi destinul era reală, poate cineva chiar veghea de undeva şi decidea dacă urma să sfârşeşti în ultimii ani ca un distrus fără scop, sau viaţa ta va lua o nouă întorsătură şi va căpăta sens.

Dakota era întorsătura aceea de 180 de grade din viaţa ea, sensul pe care nu crezusem mult timp ca o să îl mai găsesc.

Nu aveam să accept vreodată ideea de o pierde, de a-i permite să se schimbe din cauza oamenilor din jurul ei. Atât timp cât aveam o inimă ce bătea în piept, voi lupta pentru ea, chiar

dacă urma să îmi pun o întreagă reţea de proxeneţi în cap.

Exista planul B care se formase încă din momentul în care îmi dădusem seama ce voia Cade cu ea. Era groaznic, sacrifica totul, însă exista şi era asigurarea că orice va urma, Dakota va scăpa şi îşi va trăi viaţa fericită şi liniştită.

Speram din suflet să nu ajung vreodată la planul B, să nu fiu nevoit să apelez la el, dar, în acelaşi timp, mă liniştea că exista, pentru că atât timp ca planul ăsta era în funcţiune, Dakota nu era condamnată.

Am strâns-o în braţe şi i-am atras atenţia de la soare, se uita la el de parcă încerca să afle de ce toate astea se întâmplaseră.

— Vrei să plecăm de aici?

Şi-a muşcat buzele şi a privit în jos, spre degetele ei îngropate în nisip.

— Nu am nicio idee unde să mă duc. Nu pot da ochii cu părinţii mei acum.

M-am ridicat în picioare şi am tras-o după mine.

— O grijă pentru mai târziu, momentan hai doar să plecăm de aici.

Mă rodea limba să îi propun să vină la mine, dar după ce îmi spusese mai devreme, mă îndoiam că eram persoana în care era dispusă să îşi pună toată încrederea acum. I se citea în ochi şi era chinuitor, dar era adevărul: încă eram

iubitul ce plecase în cel mai nepotrivit moment şi se aştepta să fac asta din nou în curând.

În cele din urmă a aprobat din cap şi ne-am întors spre club. Lumina dimineţii mi se părea bizară şi nepotrivită, aşa cum noaptea asta mi se păruse aproape ireală. Stătusem foarte mult pe plajă, pierduţi în gânduri şi nenorocirea noastră, fără să ne dăm seama cum zburase timpul pe lângă noi. Mă simţeam epuizat, complet stors de energie şi flămând, aşa că am decis să iau nevoile pe rând şi să gândesc practic pentru ce urma să facem.

— Ţi-e foame? am întrebat-o când am urcat în maşină. După ce s-a încălţat din nou în sandale, a clătinat din cap.

— Când ai mâncat ultima oară?

Şi-a dat părul după ureche, concentrându-se obsesiv pe imaginea genunchilor ei.

— Nu mi-e foame, Dwayne, încerc doar să trec peste următoarele ore fără să îmi pierd minţile.

Am înţeles-o perfect, aşa că nu am mai insistat.

— Vrei să mergem la spital? Să ne asigurăm că totul este în regulă cu…

— Inima asta blestemată? m-a completat ea în sictir. Nu, ar fi o mare uşurare dacă ar plesni în momentul acesta.

Voiam să mai insist, să o contrazic, dar ştiam foarte bine că nu era momentul. Expresia

ei îmi dădea clar de înțeles asta, dar ce m-a convins era faptul ca respira din nou normal.

În oglinda retrovizoare am văzut buchetul de flori de pe bancheta din spate. Arăta groaznic, trandafirii se ofiliseră și cred că Dax se așezase cu fundul pe ei. Dakota m-a observat și a întors capul să vadă despre ce era vorba, apoi a ridicat o sprânceană spre mine.

Am oftat și m-am întins să le iau.

— Ar fi trebuit să ți le ofer după terminarea piesei. Nu arătau așa de jalnic aseară, îți promit.

Nu voiam să i le dau, erau oribile și în nici un caz primul buchet pe care trebuia să îl primească de la mine, dar mi le-a luat din mână și a privit trandafirii roșii de parcă era imposibil să primească așa ceva de la mine.

M-a surprins și mai tare când s-a întins spre mine și m-a sărutat pe obraz.

— Mulțumesc, sunt minunați. Au avut și ei o noapte grea, exact ca noi.

I-a aranjat cu atenție și mie mi-a bubuit inima de fericire. Voiam să mă întind înapoi spre ea, să o sărut pe buze, să o strâng în brațe, însă alegerea ei fusese un sărut scurt pe obraz și trebuia să învăț să îi acord spațiul necesar până va învăța să aibă din nou încredere în mine.

Am pornit maşina şi am accelerat din faţa clădirii blestemate ce părea abandonată, dar ştiam că toţi ne urmăreau acum pe camerele de supraveghere. Într-un gest complet imatur şi

stupid, îmi venea să le arăt degetul mijlociu, dar m-am abţinut, pentru că, de fapt, mă simţeam de parcă mi-l arătau ei mie, râzând în hohote.

Dakota a rămas tăcută restul drumului, privind pe fereastră, dar fără să vadă cu adevărat ceva şi fără să îi pese unde mergeam, aşa că am condus spre Jordie's, în ciuda afirmaţiilor ei despre mâncare.

M-a privit suspicios când am parcat în faţa restaurantului, dar nu a comentat şi a coborât din maşină. Ne-am aşezat la aceeaşi masă la care am stat prima dată, fericit că, momentan, nu era nimeni în restaurant, abia se schimbaseră turele şi noii ospătari încă erau adormiţi.

Nu ne-am grăbit să comandăm, Dakota a privit pe fereastră, părând să se încarce cu energie pozitivă dintr-un loc liniştit în care obişnuia să vină de plăcere. Acelaşi lucru îl simţeam şi eu.

M-am întins şi i-am prins mâinile între ale mele, transmiţându-i, fără cuvinte, că eram lângă ea şi aveam să rămân pentru totdeauna. Părea prea pierdută în gânduri ca să îşi dea seama de asta.

Chelneriţa a venit la masa noastră, ţinând carneţelul în dinţi în timp ce se chinuia şi îşi lege şorţul la spate. Clipea des ca să se trezească din somn.

— Uau, v-a lovit foamea după vreo petrecere sălbatică de sunteţi aici la ora asta?

M-a luat prin surprindere asta, am observat că se uita mai mult la Dakota, iar mai şocant a fost să o văd pe iubita mea zâmbindu-i obosită.

— Numai de ar fi aşa, Lory.

Se şi cunoşteau acum!

OK, am pierdut multe.

— Ce să fie în afară de două cafele tari?

Dakota i-a zâmbit din nou, eu încercam să mă uit cât mai mult la zâmbetul ăla pentru că nu se ştia când prindeam altul.

— Doar atât, momentan. Mersi.

După câteva secunde, Dakota s-a uitat la mine, apoi mi-am dat seama că fata – Lory – mă întrebase ce voiam. Fusesem prea ocupat să mă holbez la frumuseţea Dakotei când zâmbea, chiar dacă o făcea să nu dea ceva de bănuit chelneriţei.

Mi-am scuturat capul şi am bălmăjit că şi mie îmi era suficientă o cafea.

Dakota m-a privit cu o sprânceană ridicată după ce tipa a plecat, dar eu am fost primul care a vorbit.

— Să înţeleg că acum eşti fana mâncării de aici?

— De ce crezi asta?

Am făcut semn din cap spre direcţia în care plecase chelneriţa.

— Deja cunoşti numele personalului.

Şi-a trecut o şuviţă de păr după ureche şi a luat un pai din pahar.

— O cunosc de când veneam împreună aici, în prima săptămână. De când ai plecat nu am mai mâncat aici.

Am respirat pe nări, nu încercasem să ajung atât de repede înapoi la discuţia asta, dar probabil era inevitabil. Dakota a început să îndoaie paiul între degete, iar Lory s-a întors cu cele două cafele. Dakota a rupt două pliculeţe de zahăr în ea, dar eu am început să o beau direct aşa, deşi nu eram întotdeauna adeptul cafelei amare.

După ce a luat o gură şi a fost mulţumită de gust, şi-a ridicat privirea spre mine.

— Dwayne, spune-mi despre Greg şi ce s-a întâmplat în prima zi.

Ideea mea fusese să îi iau mintea de la toate astea măcar pentru câteva ore, dar nu părea interesată de asta şi o înţelegeam. Am oftat şi luat altă gură de cafea.

— După ce te-am găsit atunci pe hol, speriată şi cu vânătaia aia pe braţ, am fost sigur că s-a întâmplat ceva. Nu mi-aş fi dat seama cine fusese, dar cu o zi înainte Danica îmi spusese că nu va veni la şcoală, pentru că îi era teamă că o vor prinde acolo. Era o presupunere slabă, dar am ieşit afară şi am apucat să văd maşina lui Greg ieşind din parcare. Am fost sigur că el te atacase şi te speriase, aşa că am luat măsuri.

Ea s-a încruntat uşor, apoi a privit paiul pe care îl mototolea între degete.

— Să mă plasezi fix sub nasul lor crezi că a fost cea mai bună idee?

— În momentul ăla, da. Cum a spus şi el, să te vadă cu mine, să mă vadă pe mine atât de ataşat de tine, i-a speriat. Am oftat iar şi mi-am pus coatele pe masă, nu ştiam cum să spun asta fără să nu o bag iar în sperieţi.

— Am făcut destule lucruri care să îi determine să se gândească de două ori înainte să mă enerveze. La vremea aia credeam doar că vrea să te tragă în cursa în care picase şi Danica.

Dakota şi-a trecut degetele prin păr, iar eu mi-am pierdut concentrarea când razele soarelui au pătruns prin fereastră şi s-au aşezat direct pe minunea aia roşie. Părea că tot capul îi era înconjurat de foc, era mai vie decât orice pe lume chiar şi cu tristeţea de pe chipul ei.

Mi-am pierdut iar capul şi nu am auzit ce a întrebat.

— Scuze, ce?

S-a încruntat la mine.

— La ce te gândeai?

— Atunci sau acum două secunde?

— Ambele variante.

Am zâmbit şi am luat altă gură de cafea.

— Atunci, că o să fac orice să te protejez şi nu o să îi mai las să se apropie de tine. Acum mă gândeam cât de frumoasă eşti.

A zâmbit timid pentru o secundă, apoi s-a îmbujorat, ceea ce m-a lovit în toate părţile care îi duseseră dorul. De la inimă, creier, până la cele mai puţin sfinte.

Mi-am limpezit minţile cu nişte cafea amară şi am simţit disperată nevoie de o ţigară.

— Iubito, de ce nu mi-ai spus niciodată ce suspectai?

S-a uitat la mine cu ochii mari, apoi spre primul client care a intrat în local. L-a analizat pe el în timp ce a vorbit.

— Scuză-mă, nu îmi amintesc să fi fost prin preajmă în ultimul timp sau să îmi răspunzi măcar la un mesaj.

Nu am lăsat-o să profite de asta, m-am întins spre ea şi i-am prins bărbia, ca să se uite la mine.

— Suspectezi ceva încă din perioada în care eram aici, când *eram bine*. De asta ai scos-o atunci pe Madison la prânz, toată sceneta fost făcută ca tu să poţi pune întrebări în stânga şi în dreapta.

Nu părea fericită că îi ghicisem planurile, s-a tras în spate ca să se elibereze şi a strâns din buze.

— Atunci erau doar suspiciuni, nu avea rost să îţi spun până nu aveam ceva solid.

— Şi când au încetat să mai fie suspiciuni?

— După ce ai plecat tu, fii sigur.

Nu aveam de unde să ştiu dacă minţea sau nu, dar nu mai conta chiar atât de tare, nenorocitul şi-ar fi dus planul la bun sfârşit chiar dacă Dakota nu afla ce făcuse Danica.

M-am întins să îi prind mâna.

— Gata cu secretele, Dakota. De acum încolo, având în vedere ce ne aşteaptă, trebuie să avem încredere deplină unul în celălalt.

Privirea ei nu prevestea lucruri bune atunci când s-a întors spre mine. S-a încruntat şi s-a aplecat cu coatele pe masă.

— Bine, atunci hai să începem. Eu pun o întrebare, tu una. Fără ocolişuri sau respingeri.

Era ca şi cum acceptam să mă joc leapşa cu diavolul, dar am aprobat din cap.

— Unde ai fost? a început ea, ceea ce mi-a adus un zâmbet pe buze pe care nu l-am putut controla. Mă aşteptam la ceva foarte rău, dar asta era chiar o întrebare bună.

— În Barrow, Alaska. Este un oraş mic pe marginea Oceanului Îngheţat, un capăt de lume. Am o casă mică acolo şi un prieten, fost luptător în trupele speciale, care a format cam tot ce vezi acum în faţa ta.

A clipit zăpăcită. Probabil nu se aştepta nici măcar la un răspuns, darămite la atât de multe detalii. A ridicat o sprânceană în mod suspicios.

— Tocmai ai inventat asta?

Mi-am scos telefonul şi i-am arătat cele câteva poze pe care le aveam de acolo. Câteva

cu casa, cu oceanul şi cam multe cu BMW-ul, dar îi era suficient să îşi dea seama.

Nu a avut nimic de spus câteva secunde bune.

— Stephen a zis că nu te duci niciodată în acelaşi loc.

Am încercat să nu mă încrunt, să nu îmi aduc aminte de nemernic şi cum devenise el brusc mult prea ataşat de Dakota.

— Asta zice el, pentru că asta vreau eu să creadă. Aşa sunt sigur că nu încearcă să mă caute, pentru că migrez de colo-colo, dar în ultimii doi ani am fost doar în Barrow. E a doua mea casă, locul unde plănuiam să mă mut definitiv după ce terminam liceul.

A părut speriată pentru un moment când m-a privit.

— Plănuiai? S-a schimbat ceva între timp?

— Da, Dakota, s-a schimbat totul. Barrow o să rămână un loc drag pentru mine, dar acasă o să fie acolo unde eşti tu.

M-a privit pierdută, apoi şi-a scuturat brusc capul şi mi-a întins telefonul.

— Ţi-am spus, Dwayne, va trebui să îmi dovedeşti asta în timp. Acum mă aştept ca mâine să dispari din nou.

Am vrut să protestez, dar ea a ridicat mâna şi m-a oprit, aşa că am lăsat-o baltă.

— Rândul tău să pui o întrebare.

Mi-am molfăit buza şi am privit spre clienţii care umpleau restaurantul, majoritatea doar luau mâncarea la pachet şi se grăbeau spre muncă. Îmi era frică să aud răspunsul la întrebarea asta, dar trebuia să aflu.

— Mă urăşti pentru ce ţi-am făcut?

M-am uitat la ea după ce i-a luat foarte mult să răspundă, în cele din urmă a tras o gură mare de aer şi a clătinat din cap.

— Nu te urăsc, Dwayne. Nu aş putea vreodată să te urăsc, pentru că te iubesc, dar urăsc ce ai făcut. Urăsc că ai luat decizia de unul singur şi ales să îmi calci pe inimă de frică să… ce? Să nu îmi calci cândva pe inimă? A fost ca şi cum ai făcut fix lucrul de care îţi era cel mai frică.

Mi-am trecut mâinile prin păr, acum înţelegând-o atât de bine.

— Ştiu, iubito. Acum îmi dau seama de asta.

Era ca şi cum eram îngrozit de apă şi luasem decizia să mă arunc direct în Triunghiul Bermudelor, dar era prea târziu să mai dau timpul înapoi. Singura fericire, pe moment, era faptul că îmi spusese că mă iubeşte, deci nu era totul pierdut.

— Ce te-a determinat cu adevărat să te întorci? Pentru că, sincer, nu cred povestea cu mesajele.

Drace, era inteligentă! Adoram asta la ea, mai puţin atunci când mă băga pe mine în

belele. Am privit-o încă o dată să îmi dau seama dacă mai putea asimila o asemenea poveste, însă nu părea nici să renunţe prea uşor. Mi-am terminat cafeaua şi apoi m-am uitat direct în ochii ei.

— Frica de moarte, iubito. Asta m-a readus acasă.

M-a privit speriată, apoi s-a aplecat mai mult spre mine. Când şi-a dat părul peste umeri, i-am văzut din nou vânătăile de pe gât şi a început să îmi pompeze o venă în tâmplă. Rochia era cu guler şi asta acoperea cât de cât, măcar nu mai era umflat, doar vânăt, iar vocea ei a era aspră când vorbea mai tare.

— La figurat spui asta, sper.

Am zâmbit încet. Îi spusesem tot planul meu cu cicatricea şi cuţitul, aşa că era uşor de înţeles teama din ochii ei.

— Din păcate, sau fericire, nu. Cât se poate de propriu.

A făcut ochii cât cepele şi aproape că s-a întins pe toată masa ca să ajungă aproape de mine.

— Dwayne, vorbeşte!

— E rândul meu să pun întrebarea.

Mi-a dat un pumn în umăr de m-a zguduit cu totul, însă m-a făcut să râd. Am prins-o de umeri şi am împins-o înapoi la locul ei. Nu de alta, dar să îi am buzele aşa aproape deja începea să îmi întunece iar minţile.

— Aşteaptă-ţi rândul, eu am răspuns. Când ţi-ai dat seama că Danica a făcut totul? şoptisem privind atent în jur, ea a răspuns imediat, la foc automat:

— Am făcut conexiuni între Amy şi dispariţiile ei de vara trecută când s-a certat cu tata, apoi i-am pus un dispozitiv de urmărire în telefon. Acum zii la ce naibii te referi cu moartea la mod propriu?

Parcă mi-a tras repede trei pumni în gură, apoi m-a pus să merg în linie dreaptă.

Am clipit zăpăcit şi am vrut să iau altă gură de cafea, dar nu mai era, iar Lily, sau cum o chema, era ocupată cu o duzină de clienţi.

— Cam multe de digerat într-o singură frază, poţi să o chemi pe Lisa cu altă cafea înainte să mi se facă rău că ai pus un dispozitiv de urmărire pe telefonul unui proxenet?

— O cheamă Lory şi l-am pus în telefonul Danicăi, nu al lui Cade.

— Acelaşi lucru, controla tot ce făcea ea.

Dakota a oftat şi a ridicat mâna, chemând-o pe chelneriță, apoi a făcut semn spre cănile noastre.

— Revino la povestea despre moarte.

Nu aveam să scap de asta azi, îmi pusesem singur ştreangul de gât spunându-i, însă nu mă puteam concentra atât de repede, pentru că tocmai îmi dădeam seama cât de implicată fusese Dakota în nenorocirea asta, cât de

aproape de o bandă de traficanţi, iar eu o crezusem în siguranţă şi protejată.

— Mulţumim, Lory, a zâmbit Dakota după ce chelneriţa a venit repede să ne aducă alte cafele. De data asta am aruncat trei pliculeţe de zahăr în ea, pentru că îmi simţeam glicemia la pământ.

— Este o poveste lungă, iubito. Şi nu ceva ce putem discuta într-un loc public, am făcut semn spre grupul de adolescenţi ce s-au aşezat chiar la masa de lângă noi. Dakota şi-a muşcat buza de jos, deloc potrivit momentului, eu am muşcat-o instinctual pe a mea doar privind-o. A văzut asta şi s-a tras imediat înapoi, de parcă eram un pervers ce o urmăream pe ascuns.

— Încetează cu asta! a ridicat un deget spre mine, dar cel puţin părea să fie de acord în privinţa evitării subiectului periculos.

— Ce? am făcut eu pe prostul.

— Să mă priveşti cu ochii ăia şi să îţi muşti buza şi… şi-a muşcat iar buza, iar eu am zâmbit.

— Dacă vrei să nu mai fac asta, ar trebui să fii tu mai atentă la gesturile pe care le faci.

Şi-a îngustat ochii ăia superbi şi albaştri la mine.

— Deşi, în momentul ăsta, trebuie să recunosc că mă excită tot ce faci, pentru că mi-a fost al dracului de dor de tine.

I s-au roşit obrajii mai tare decât părul din cap, era adorabilă şi imposibil de atrăgătoare în

egală măsură şi mie iar îmi atârnă un plumb în pantaloni. A privit spre masa adolescenţilor de lângă noi, deşi vorbisem prea încet să fiu auzit, iar ei aveau o conversaţie aprinsă despre planul de a chiuli săptămâna viitoare pentru o excursie la munte.

I-am urât câteva momente că aveau o viață atât de ușoară, de liniştită, că aveau acces la fericire, pe când noi ajungeam să ne luptăm ca să trăim ziua de mâine.

Dakota s-a întins iar spre mine.

— Vreau să plecăm de aici şi să discutăm într-un loc privat.

Fir-ar, nu aveam niciun chef de discuţii serioase, voiam o afurisită de oră de linişte, relaxare şi discuţii amuzante şi erotice cu iubita mea. Ceream prea mult? Se părea că da, pentru iar s-a încruntat la mine.

— Nu vrei să mâncăm ceva înainte?

A clătinat din cap, dar nu o prea credeam pe cuvânt. Eram sigur că ieri fusese prea stresată să mănânce, aşa că i-am făcut semn să mă aştepte şi m-am ridicat de la masă.

Lory era căpiată de comenzi, dar părea că eram deja favoriţii locului – graţie Dakotei care se pricepea la reţinut nume – pentru că mi-a făcut subtil loc înaintea unor clienţi gălăgioşi şi i-am şuşotit repede să ne facă doi cheeseburgeri la pachet.

Dakota era agitată când m-am întors la ea.

— Nu am nimic la mine. Geanta, telefonul, toate sunt la şcoală! Dumnezeule, mă bucur enorm că părinţii mei nu au fost în oraş, dar sigur m-au sunat toată noaptea.

— Când plecăm de aici putem să trecem pe la liceul să le recuperezi, deşi e duminică şi sigur e închis totul.

S-a rezemat de spătarul canapelei şi a privit în gol.

— Habar nu am ce o să le spun, cum o să mai pot vreodată să îl privesc pe tatăl meu în ochi.

Disperarea se instala iar pe chipul ei, aşa că am luat-o de mână şi am strâns-o cu forţă, încercând să o trag înapoi spre mine.

— Va fi bine, iubito.

— Şi Derek, nu pot să cred că a fost acolo! Ştiam că are o legătură cu acel club, dar nu mă aşteptam să îl iei cu tine.

Iar m-a trăsnit în ceafă.

— Cum adică ştiai asta? Cum ai aflat?

— În primul rând, tu nu îl suportai, iar în prima noapte când am fost la Grotă, Derek era acolo. Apoi i-am studiat profilul de Facebook şi am văzut că viaţa lui s-a oprit brusc într-un punct, după primul an de Medicină.

Am clipit ca o maşinărie defectă. Am avut noroc cu Lory care ne-a adus comanda, pentru că oricum nu ştiam cum să reacţionez. Erau multe de digerat, de la legăturile pe care le

făcuse fără să îmi spună, până la faptul că verificase profilul de Facebook al lui Derek.

Am clătinat din cap şi am scos câteva bancnote din portofel. Nu le-am numărat, doar m-am asigurat că era mai mult decât consumasem, am luat punga cu mâncare şi am prins-o pe Dakota de mână.

Când am ieşit din restaurant, şi-a tras mâna dintr-a mea, lucru ce m-a făcut să mă opresc în loc, dar apoi a întins-o spre mine, cu palma întinsă.

— Dă-mi portofelul tău.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu ar trebui să mă cucereşti înainte să mă jupoi de bani?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu atât timp cât îi iau cu împrumut.

Am zâmbit în colţul gurii şi i-am întins portofelul, îngâmfat peste măsură că încă rămânea blocată atunci când o priveam într-un anume fel. Era iubita mea, avea acelaşi foc ce ardea în interior, dar trebuia să o conving să îl elibereze din nou şi pentru asta aveam nevoie de multă, multă răbdare.

— Ne vedem la maşină.

A spus şi a plecat înainte să am dreptul la un răspuns, am privit-o cum se îndrepta spre marketul benzinăriei de lângă restaurant. Înainte să decid să o urmez, mi-am înfrânat instinctele de protecţie şi am lăsat-o liberă. Trebuia să învăţ

să o protejez, dar fără să o sufoc, pentru că după ce s-a întâmplat, asta sigur urma să o depărteze şi mai mult.

M-am urcat în maşină şi am condus la o pompă de alimentare, în locul în care aveam cea mai bună viziune spre interiorul magazinului. M-au luat căldurile când am văzut-o că ia o sticlă de whisky. Am încercat să îi distrag atenţia, dar s-a prefăcut că nu mă vede.

La dracu'!

Cum plănuia să cumpere aia? A mai luat o sticlă de Coca Cola şi a mers la casă înainte să am eu timp să merg la ea.

Mi-am lungit capul să văd ce se întâmpla, dacă flirta cu casierul pentru o sticlă de whisky, aveam să o iau razna şi să fac ceva necugetat, dar am observat la timp că la casă era o femeie. Dakota a discutat ceva cu ea – Dumnezeu ştia ce – apoi a primit sticla într-o pungă de hârtie, a plătit şi a ieşit din magazin.

Am rămas iar trăsnit, pentru a mia oară doar în ultima oară. După ce am plătit alimentarea şi m-am întors în maşină, m-am uitat la sticla pe care o ţinea în mână.

— Cum Dumnezeu ai reuşit să cumperi aia fără să îţi ceară buletinul?

A rânjit drăceşte şi mi-a făcut semn să conduc.

— I-am spus că m-am certat cu iubitul meu şi am nevoie mare de aşa ceva. Nu m-am chinuit

deloc să o conving, a râs ea, şi dacă nu aş fi fost fermecat de râsul ei şi chipul ăsta afurisit, mi-aş fi permis să rămân şocat.

— Deci ai spus că te-ai certat cu mine în timp ce ai plătit cu banii mei.

— Hei, ea nu avea de unde să ştie asta.

Am clătinat din cap, am oftat, apoi am început să râd.

— Câteodată am impresia că nu te cunosc deloc.

— Nu mă cunoşti! Ai fost prin preajmă doar o săptămână, apoi ai fugit la urşii polari.

Mda, sub centură, ce puteam să mai zic? Mi-am molfăit buzele în timp ce conduceam spre casa mea.

— Creezi că alcoolul e o idee bună în momentul ăsta?

— Aş bea şi cianură dacă asta mi-ar lua gândul de la ce naibii se întâmplă în viaţa mea.

Dakota ameţită şi instabilă, la mine acasă, era o combinaţie a dracului de periculoasă. Oricât îmi doream să mă înec în alcool şi să uit de tot, la fel ca ea, trebuia să rămân lucid, pentru că Dumnezeu ştia de ce eram în stare în momentul ăsta, beţi.

Nu a avut nimic de comentat când şi-a dat seama că mergeam la mine acasă, presupun că nu îi mai păsa. A fost OK până am ajuns sus, a intrat pe uşă şi s-a oprit brusc, privind patul. Făcusem ordine, pusesem alt cearşaf, nici prin

cap nu îmi trecuse că o s-o aduc atât de repede aici, dar eram fericit că nu lăsasem dezastru complet.

— Când te-ai întors? a întrebat după ce am închis uşa în urma noastră.

— Ieri după-amiază.

S-a întors imediat spre mine, m-am scărpinat la ceafă.

— Nu ştiam cum urma să reacţionezi şi nu voiam să îţi distrag atenţia înainte de piesă.

— Şi ce bine ţi-a ieşit! s-a încruntat iar la mine, eu am zâmbit vinovat.

— Aflasem că tu te ocupi de sunet şi mi-am dat seama că ai probleme după ce s-au auzit zgomotele alea, altfel aş fi aşteptat finalul piesei.

Gândindu-mă acum, slavă Domnului pentru prostia lui Charlie, pentru că dacă nu aş fi fost conectat la casca Dakotei, probabil aş fi aflat mult mai târziu de dispariţia ei.

Dakota s-a strâmbat la lumina din cameră şi a mers să tragă draperia, apoi a aprins ledurile. Aveam impresia că începea să nu mai suporte lumina soarelui, iar ăsta era un prim semn ce demonstra cât de afectată era de fapt. Fără vreo ceremonie, a scos sticla din pungă şi a băut direct.

Am făcut un pas spre ea şi am încercat să o opresc, dar a ridicat mâna.

— Singurul motiv pentru care sunt aici, cu tine, este faptul că pot să mă îmbăt fără stres. Nu

ai idee cât de mare nevoie am de asta, aşa că nu îmi sta în cale.

Regulile erau clare, am cântărit posibilităţile şi am făcut încă doi paşi ce m-au adus în faţa ei. I-am luat sticla din mână, dar în mod calm, şi am luat o gură din ea, o gură adevărată, ce mi-a ars gâtul şi stomacul în senzaţia blestemat de plăcută.

— Dacă tot vrei să bei, fă-o cum trebuie.

Am luat altă gură, arătându-i cum se făcea, ochii ei s-au mărit şi mi-a luat sticla din mână. A copiat gestul, i-am văzut gura umplându-se, dar când a încercat să o înghită, aproape că a scuipat-o afară din cauza tusei.

Am început să râd, nereuşind să mă abţin, ea m-a lovit în braţ, încă tuşind.

— Nu e amuzant! Ai făcut-o intenţionat.

I-am făcut cu ochiul şi am luat altă gură din sticlă. Se schimbaseră regulile, în niciun caz nu o lăsam să bea singură sticla asta, la rezistenţa ei avea să intre în comă alcoolică.

Mi-a ghicit planul, s-a întins imediat după sticlă şi mi-a înşfăcat-o din mână, s-a încăpăţânat să ia altă gură şi a sfârşit iar tuşind, dar asta nu a oprit-o.

— E groaznic şi super în acelaşi timp.

A concluzionat ea, privind sticla de parcă era o creatură extraterestră, alcoolul îi arsese şi mai tare gâtul şi acum vocea ei era aspră, groasă… îngrozitor de sexy.

Am înghiţit în sec privind-o şi m-am întors cu spatele la ea înainte să fac iar ceva necugetat, cum ar fi să o sărut şi dau dracului tot.

— Bun, acum suntem singuri, spune-mi ce s-a întâmplat în Barrow.

Băga-mi-aş! Sperasem să uite de asta, să se îmbete suficient de repede cât să nu îi mai pese. M-am aşezat pe canapea, iar ea a venit imediat lângă mine şi m-a privit cu ochii ăia mari şi afurisiţi.

— Unul dintre prietenii mei de acolo a intrat în nişte probleme şi s-a lăsat cu focuri de armă. Pe scurt.

— Nu! m-a oprit, clătinând din mâini şi din cap. Gata cu „pe scurt". Am terminat cu asta. Îmi spui totul de la început, a fost ideea ta; fără ocolişuri şi secrete, aşa că respect-o.

Nu m-am simţit în viaţa mea prins aşa în propriile vorbe. De frustrare, i-am luat sticla din mână şi am luat altă gură.

— Bine. Jeremiah avea nevoie de bani, aşa că a căzut în capcana unor asasini ce fuseseră angajaţi să îl ucidă pe preşedintele unei companii petroliere de acolo.

Mi-am dat seama că deja atinsese maximul de suportabilitate, pentru că îi ieşeau ochii din orbite.

— Sfinte, este vreun loc în care te duci tu şi să nu existe criminali psihopaţi?

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar acum, analizând întrebarea ei, mi-am dat seama că avea dreptate. În ultimi ani atrăsesem în jurul meu toate canaliile pe care le puteam găsi.

— Scuze, nu am vrut să…

Când m-am uitat la ea, mi-am dat seama că era speriată şi mă privea de parcă aştepta să explodez.

— Sunt o idioată instabilă psihic la ora asta, nu am vrut să sune aşa.

Târziu mi-am dat seama că se gândea la Jake, dar ce m-a surprins a fost faptul că mie nici nu îmi trecuse asta prin cap. Am decis să ignor pus şi simplu situaţia.

— Cum spuneam, Jeremiah s-a băgat în porcăria aia, dar normal că totul s-a întors împotriva lui şi în seara în care trebuia să îl omoare pe tipul ăla, asasinii i-au cerut să îi omoare întreaga familie.

I-am auzit suspinul, dar nu m-am uitat la ea. Am luat sticla şi am băut încă o gură.

— Normal că nu era în stare să o facă şi situaţia a scăpat repede de sub control. Eu şi Wolf eram acolo.

— Cine e Wolf?

— Soldatul de care ţi-am zis.

După ce a aprobat din cap, am continuat.

— S-a lăsat cu focuri de armă şi cadavre.

Ea ştia deja ce însemna asta, mai ales după noaptea asta şi povestea cu ce se întâmplase în

ring. Mi-am dat seama că pricepuse când mă privea fără să respire.

— Unul dintre ei a venit după mine, a tras spre mine, dar l-a nimerit pe altul. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă, dar când l-am văzut pe tipul ăla plin de gloanţe la picioarele mele, mi-am dat seama cât de frică îmi era. Cât de mult voiam să trăiesc. Să trăiesc pentru un singur motiv.

M-am uitat la ea, încercând să povestesc în mod mecanic şi să nu mă întorc la senzaţiile orbile din noaptea aia, dar era aproape imposibil.

Expresia îi era îngrozită.

— Mi s-a făcut frică de moarte, pentru că asta însemna să nu te mai văd niciodată. După trei ani în care am încercat doar să îmi găsesc curajul să închei totul, ideea morţii m-a speriat până în măduva oaselor.

Am înghiţit uşor şi nu m-am putut abţine să nu mă întind spre ea şi să îi ating obrazul.

— M-am întors acasă pentru tine, iubito, de data asta pentru totdeauna. A fost al dracului de greu să îmi înfrâng demonii ce şi-au făcut atât timp cuib în capul meu, dar a fost nevoie să văd moartea cu ochii pentru asta.

Fără să conştientizez ce fac, hipnotizat de ea, m-am aplecat să o sărut, dar s-a tras repede înapoi şi s-a ridicat de pe canapea.

— Nu, Dwayne! Nu mai facem din nou asta! Mereu te-ai plâns că nu îmi poţi rezista. Ei bine, o să te fac eu să îmi rezişti de acum încolo.

Nu mă speriase în viaţa mea mai tare o ameninţare, dar am acceptat-o şi am înghiţit în sec, încercând să nu mă concentrez pe fiecare celulă ce voia doar să scoată rochia aia de pe ea.

— OK, iubito, deşi sunt slabe şansele să reuşeşti. Sunt aici să rămân, îmi doresc relaţia asta mai mult ca oricând şi nu mai dau înapoi de la nimic.

S-a încruntat la mine, apoi a luat altă gură de whisky.

— O să aştept cel puţin o lună ca să încep să te cred.

Mi-a ajuns fierea în gât. O lună! Iar eram în acele momente în care simţeam că propriile mele decizii se întorceau să mă lovească în gură.

— Ai omorât pe cineva?

Întrebare ei bruscă m-a făcut să tresar, mai ales că eram concentrat pe cu totul altceva.

— Da, pe tipul care a venit după mine. Wolf s-a ocupat de restul.

A clipit ca o păpuşă, dar nu a spus nimic, probabil încerca să îşi dau seama dacă într-adevăr eram atât de stabil sau doar mă prefăceam.

— Celălalt prieten al tău, ăh…

— Jeremiah.

— Aşa. Este OK?

Am aprobat din cap.

— Totul s-a rezolvat.

A luat altă gură de whisky, deja începuse să se priceapă şi să devină tot mai sexy făcând asta, de parcă nu mă chinuia deja destul.

Am oftat şi m-am ridicat în faţa ei. Nu voiam să îi spun asta. Drace, chiar nu îmi doream să fac asta, dar trebuia să o ştie de la mine, prin cuvintele mele, înainte ca nenorocitul ăla să o manipuleze şi cu asta.

— Iubito… i-am tras o şuviţă de păr după ureche, observând că deja începea să se balanseze.

— Nu ţi-aş spune asta acum dacă aş avea de ales, dar vreau să ştii de la mine, pentru că oricum îţi va spune Cade.

M-a privit cu acei ochi care cerşeau să nu i se mai ofere alte veşti groaznice. Mi s-a rupt inima, dar nu aveam de ales.

— Tipul pe care l-am omorât se numea Isac. Nu aş fi avut puterea să îl omor şi să fiu acum atât de stabil mintal, dacă aş fi avut altă posibilitate.

Ea a înghiţit în sec, am prins-o de umeri când am simţit-o că îşi pierdea echilibrul.

— În prima zi când am ajuns în Barrow, am avut o discuţie nu prea prietenoasă, ceea ce l-a făcut să se intereseze în legătură cu mine şi a aflat de unde vin. Acest Isac îl cunoştea foarte bine pe Cade.

A suspinat, trăgând aerul în piept, apoi nu l-a mai eliberat. I-am mângâiat obrazul, sperând ca asta să o liniştească în vreun fel, deşi eu eram mai îngrozit decât ea să dau voce ororilor ăstora. Ce putuse să se întâmple.

— A aflat de mine, a concluzionat Dakota singură, ajutându-mă prin asta.

Doar am aprobat din cap. Ea a căutat imediat canapeaua şi am ajutat-o să se aşeze.

— Oh, Doamne! Ai ucis un om din cauza mea.

Mi-a explodat capul, nu am ştiut cum să neg mai repede şi să o trag din gândurile astea ridicole.

— Ce? Iubito, nenorocitul ăla putea să ajungă la tine din cauza mea! Eu am fost cel care şi l-a făcut duşman şi asta l-a condus spre iubita mea. Crede-mă, nu am avut nicio reţinere să îl ucid atunci când mi-am dat seama că reprezenta o ameninţare pentru tine. Era un criminal.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a început să tremure, i-am prins obrajii în palme şi am încercat, cu disperare, să o calmez.

— Nu îndrăzni să iei şi asta asupra ta. A fost doar vina mea! Dakota, am scuturat-o când a părut să nu mă audă.

— O să te protejez de orice şi oricine, iubito. Îţi jur, orice va urma în clubul ăla nenorocit,

nimeni nu o să mai ajungă vreodată să îţi facă rău.

— Nu vreau asta dacă înseamnă ca tu să îţi distrugi sufletul.

I-am şters lacrima de pe obraz şi am zâmbit cu toată iubirea pe care o simţeam în mine. Dumnezeule, nu era puţină, simţeam cum îmi exploda pieptul doar uitându-mă în ochii ei.

— Am început să am din nou un suflet după ce te-am cunoscut pe tine, iubito. În ultimii ani m-am antrenat fără un scop anume, am învăţat atât de multe şi am luptat până la moarte cu atâţia oameni, acum e prima dată când nu regret ce am făcut, pentru că asta m-a făcut suficient de puternic să te pot proteja.

Când ea a tăcut, eu mi-am permis să analizez situaţia la scară largă. Tot ce mi s-a întâmplat m-a făcut omul care eram astăzi. Fără tragediile din viaţa mea, aş fi rămas un băiat normal, probabil vreun fotbalist fără niciun stres în viaţă. Aş fi cunoscut-o pe Dakota şi sigur m-aş fi îndrăgostit de ea în acelaşi fel, dar nu aş fi fost în stare să o protejez. Nu aş fi ajuns vreodată în cuşca lui Cade, iar după noaptea asta, ea mai mult ca sigur m-ar fi respins pentru totdeauna că să mă protejeze. Ar fi intrat singură în iad, victima unui psihopat criminal. Cum făcuse şi Danica cu Dax.

Nu puteam vreodată să mă bucur de moartea familiei mele, dar de un lucru eram sigur: dacă

aş fi fost „normal” după noaptea aş fi pierdut-o pe fata pe care o iubeam nebuneşte.

În schimb, viaţa mă călise suficient să intru în Iad şi să mă lupt cu diavolul pentru a o proteja pe ea.

Iar asta îmi oferea încă un motiv să îmi doresc cu adevărat să trăiesc.

Aş fi fost la fel de neputincios şi speriat cum fusese Dax în noaptea asta, şi ăsta era alt gând îngrijorător, pentru că voia sau nu, urma să intre în ring, iar Dax probabil nu avusese nicio bătaie serioasă în viaţa lui. Ştia să dea cu pumnul, era solid şi puternic, dar asta nu era suficient acolo unde urma să ajungă.

Cât timp eu am fost pierdut în propriile gânduri, Dakota a atacat sălbatic sticla aia şi deja mai rămăsese doar un sfert din alcool. I-am luat-o imediat din mână.

— Dakota, o comă alcoolică e tot ce îţi lipseşte acum.

— Sunt bine, dă-mi-o înapoi!

— Măcar mănâncă ceva înainte, i-am arătat spre punga de la Jordie’s, dar ea s-a strâmbat şi s-a întins furioasă spre sticlă. Încă nu se îmbătase, dar nici mult nu mai era. Am refuzat vehement de data asta, moment în care s-a bosumflat şi s-a ridicat de pe canapea.

Se credea mult mai stabilă decât era, pentru că i s-au înmuiat imediat picioarele. Eram pregătit pentru asta, aşa că m-am ridicat şi am

prins-o înainte să ajungă pe jos. A clipit de câteva ori şi s-a agăţat de braţele mele, privindumă cu o intensitate atât de puternică, încât am fost cât pe ce să îmi pierd minţile. Corpul ei era moale, delicat, în timp ce al meu se încorda de la o secundă la alta şi nu ştiam cât mai puteam să mă abţin.

Dakota s-a folosit de braţele mele ca să se repună pe picioare, apoi şi-a trecut mâinile prin păr.

— Scuze, abia a şoptit, de parcă îmi făcuse ceva rău.

Când s-a întors cu spatele la mine, am privit tavanul şi am blestemat şi implorat în acelaşi timp. Am respirat ca un dement şi am băut, din câteva guri, restul de whisky ce îi mai rămăsese Dakotei. Nu era nici pe departe suficient să mă calmeze sau să mă îmbete, iar restul sticlelor pe care le avem aici trebuia să le ţin cât mai departe de ea.

Un sunet puternic a făcut totul din cameră să vibreze de parcă toată clădirea sărise în aer. Dakota a pornit sistemul audio şi nu a fost deloc delicată cu volumul, l-a dat cât de tare s-a putut şi apoi s-a întors spre mine cu o privire ce prevestea toate belele din lume.

Mi-am oftat durerea afară şi m-am prăbuşit pe canapea în momentul în care corpul ei s-a mişcat după ritmul muzicii, şoldurile i s-au

unduit, iar mie mi-a luat foc tot ce aveam pe sub piele.

Ziua asta nu se va termina cu bine.

Am privit spre fereastră, lăsând-o să îşi facă de cap în momentul în care mi-am dat seama că nu o interesa dacă o priveam sau nu. Dansa pentru ea, ceea ce era o uşurare, oarecum, dar nu am rezistat mai mult de trei secunde înainte să mi se întoarcă robotic capul înapoi spre ea.

Pierdusem comenzile, îmi atârnă un bolovan în pantaloni şi mă dureau terminaţiile nervoase până în urechi. Asta era tortură în toată regula.

A fugit pe hol şi am putut să respir uşurat pentru moment, m-am ridicat să dau muzica mai încet ca să îmi aud măcar propriile gânduri, adică proprii hormoni ce salivau, urlau şi făceau ca toţi dracii în momentul ăsta.

— Uite ce am găsit!

A revenit în camera ţipând şi dansând, cu o altă sticlă de whisky în mână.

— Hei, de ce ai dat muzica mai încet?

M-a certat cu o mână în şold, ceva ce nu era deloc tipic ei, deci băutura îşi făcea serios efectul.

Cu mult, mult calm, am mers spre ea.

— Iubito, e suficient cât ai băut. Hai să ne calmăm un moment.

S-a uitat la mine de parcă eram un boşorog de nouăzeci de ani care îi spunea să nu mai poarte fuste scurte.

— Tocmai am făcut un pariu cu diavolul şi urmează să lucrăm pentru el probabil pentru totdeauna, tu ai ucis pe cineva din cauza mea, iar eu am în piept inima unei fete ce probabil a fost ucisă ca eu să trăiesc. O să beau până când uit toate astea şi o să ascult muzică suficient de tare să nu îmi mai aud propriile gânduri. M-am făcut înţeleasă?

Cu nişte sughiţuri pe ici, pe colo şi vocea mult mai aspră decât de obicei, dar da, se făcuse suficient de înţeleasă.

A trecut pe lângă mine şi a dat iar volumul la maxim, apoi a venit spre mine şi m-a tras de mână. Nu era suficient ca dansa în faţa mea, acum voia să danseze şi cu mine.

I-am luat sticla din mână şi am băut până am rămas fără suflare. În primul rând, pentru că îmi era teamă pentru sănătatea ei şi, în al doilea rând, pentru că nu aveam cum să fac faţă situaţiei ăsteia treaz.

A spus ceva, dar nu aveam cum să o aud, până când mi-a arătat.

Mi-a arătat începând să îşi desfacă fermoarul rochiei.

Spusese: Mi-e cald.

M-am prăbuşit pe canapea şi puteam să jur că mi-a explodat treaba în pantaloni, urmărind ce se întâmpla în faţa mea.

Dakota nu era una din acele fete care se prefăcea sau nu era capabilă să îşi desfacă

singură fermoarul. Nu avea nevoie de ajutorul meu – deşi mi-ar fi plăcut al naibii să ajut – m-a lăsat doar să privesc şi să mor în chinuri.

După ce a tras fermoarul până jos, şi-a scos rochia pe cap şi a rămas în lenjerie intimă în faţa mea.

O nenorocire din dantelă neagră, care nu a mai lăsat nimic întreg în capul meu.

Asta era prea mult pentru mine! Prea mult pentru orice capacitate de stăpânire credeam eu că aveam. M-a făcut praf doar rămânând aşa în faţa mea şi trecându-şi mâinile prin părul ăla.

A venit spre mine doar ca să îmi ia sticla din mână, apoi a urmat probabil cea mai mare tortură din viaţa mea. Să o privesc pe Dakota dansând în lenjerie intimă, de parcă nu îi păsa de nimic pe lume, cu sticla aia în mână şi cu whisky scurgându-se pe pieptul ei.

Mi s-a uscat gura.

Vibrau pereţii, canapeaua, creierul meu, pe melodia „Gimme" a lui Banks. Mi-am desfăcut fermoarul de la blugi, pentru că nu se mai putea altfel, iar atunci când Dakota a văzut în ce stare mă adusese, a rânjit lasciv şi am ştiut că urma să intru în probleme şi mai mari.

Mi-a făcut semn cu degetul să vin spre ea, dar am înghiţit în sec şi am rămas înţepenit acolo, pentru că dacă mă mişcam, dracu' ştia ce urma să îi fac.

Atunci s-a hotărât să mă chinuie cu adevărat, pentru că dansul a devenit mai provocator, şoldurile s-au unduit seducător şi picioarele alea lungi şi sexy m-au hipnotizat cu totul. Mi-am izbit ceafa de canapea, scrâşnind din dinţi până mi-a plesnit smalțul.

Carnea ce pulsa în pantalonii mei îmi distrugea toată concentrarea, tot ce voiam era să o prind de șoldurile alea și să mă înfig…

Dracu' să mă ia! am înjurat în gând și m-am strâns singur în pumn, dar nu avea să mă ajute asta, pentru că era un singur mod de a elibera tensiunea asta și totul avea legătură cu ce se afla în fața mea.

Ăsta era raiul şi iadul în aceeaşi cameră. Să o urmăresc pe iubita mea dansând în lenjerie intimă, dar în acelaşi timp ştiind că era beată şi mai târziu avea să regrete toate astea.

Cel puţin era fericită acum, nu îi mai păsa de nimic şi chipul i se limpezise, era Dakota pe care o cunoscusem în prima zi, cea care nu avea un criminal psihopat pe urmele ei.

Văzusem corpul ăla gol de multe ori, îl sărutasem din cap în picioare şi făcusem câteva lucruri murdare cu el, dar acum parcă o vedeam pentru prima dată. Începeam să devin conştient de lipsa sexului din ultimele săptămâni, de cât de mult mi-o doream pe ea şi ce îmi trecea prin cap în momentul ăsta probabil ar face-o să fugă de aici mâncând pământul.

Şi-a îndoit gâtul când a băut cu poftă, iar lichidul i-a ieşit prin colţurile gurii şi i-a ajuns pe sâni. S-a învârtit în jurul unui fotoliu, executând nişte mişcări de care nu o credeam capabilă.

Dumnezeule, era superbă!

Totul la ea era superb, ieşit din tipare, ireal. De la păr până la forma şoldurilor, ce erau rotunde şi apetisante în ciuda taliei ei subţiri. Încă se ţinea de programul de alergare, îi vedeam clar fiecare muşchi reliefându-se după mişcările ei, mai ales pe picioare… mai ales pe fund.

O zână în mărime umană, spusese Ariah.

Asta era impresia pe care o oferea la prima vedere, părea ruptă din basme, delicată şi prea fragilă.

În momentul ăsta dansa lasciv în faţa mea, în lenjerie intimă sexy şi cu o sticlă de whisky în mână. Semănă cu o creatură mitologică, dar în niciun caz o zână.

Şi-a amintit de mine şi s-a apropiat. Parcă mi-a spălat creierul când s-a aplecat şi mi-a oferit sticla. Am băut, pentru că nu aveam de ales, nu mai gândeam logic. S-a uitat la erecţia mea şi a rânjit iar, apoi s-a aplecat până când respiraţia ei s-a izbit de buzele mele.

Sperasem să am măcar un gram de rezistenţă, dar nu. Am clacat ca un animal turbat şi i-am prins ceafa ca să o trag spre mine.

Sărutul nu avea nimic dulce sau inocent, nu aveam chef de asta după cât mă chinuise, aşa că i-am strivit buzele şi i-am prins coapsele ca să o trag mai aproape. Şi-a desfăcut picioarele sexy în jurul meu şi m-a încălecat cu totul, iar de acolo nu mai exista strop de stăpânire în mine, doar sălbăticie pură ce îmi făcea sângele să clocotească în vene.

I-am strâns fundul în palme, până când nu îmi mai ajungea doar sărutul, voiam să muşc din ea, să o gust şi să mă îmbăt cu fiecare parte a corpului ei. I-am prins pielea de pe umăr între dinţi şi i-am simţit geamătul puternic, degetele ei mă trăgeau de păr şi a început să se mişte singură în poala mea. Atunci am ridicat-o şi am aruncat-o pe canapea, era atât de mică sub mine şi adoram asta în cel mai primitiv mod posibil. Am gemut cu dinţii încleştaţi în timp ce unghiile ei mi s-au înfipt în spate, săpând trasee dureroase ce doar îmi întunecau minţile şi mai tare.

Mi-a prins tricoul şi mi l-a tras imediat peste cap, sălbăticia mea era rivalizată de a ei, de setea de pe buzele ei şi din privire. Am prins-o de şolduri şi am tras-o mai jos, sub mine, până când m-am împins în locul ăla fierbinte al feminităţii ei. Îmi pulsa tot corpul de nevoie şi disperare, voiam să fiu în ea, să uit tot ce exista în jurul meu şi să o las să mă nenorocească aşa cum a făcut de fiecare dată.

Mi-a găsit bandajul de la coaste şi asta i-a atras atenţia pentru câteva momente, dar suficient să îmi dau seama ce făceam eu.

Am privit-o în ochi, încercând cu disperare să înlătur ceaţa excitării, iar ochii ei roşii şi obosiţi mi-au adus aminte ce făcusem şi care era situaţia dintre noi, de fapt.

M-am aplecat pe gâtul ei şi am urlat. Am urlat cât am putut, acoperit de sunetul muzicii, apoi m-am ridicat de pe ea şi m-am împleticit până la sistemul audio ca să dau muzica mai încet.

M-am sprijinit cu palmele de birou şi am respirat ca un taur turbat, mi-am prins erecţia în pumn şi am strâns până am înlocuit nevoia cu durere, doar aşa eram capabil să îmi limpezesc minţile.

Am tresărit când i-am simţit atingerea pe umărul meu şi m-am întors imediat spre ea. Nu ştiam cum arăta faţa mea, dar sigur nu foarte calm, privirea ei îmi spunea asta.

— De ce te-ai oprit?

Acum eram capabil să îi aud vocea, respiraţia, să îmi aud dinţii scrâşnind şi tensiunea bubuindu-mi în timpane.

— Pentru că te-ai îmbătat şi mâine o să mă urăşti. Chiar nu am nevoie de şi mai multe motive să mă urăşti.

Am închis ochii şi mi-am înfipt mâinile în păr, am vrut să trec pe lângă ea şi să merg la

bucătărie ca să îmi bag capul în congelator, dar m-a prins de mână.

— Brusc îţi pasă ce simt eu?

M-am încruntat la ea şi am făcut un pas în faţă, asta a adus-o lipită de perete.

— Tot ce am făcut, a fost pentru că îmi pasă de tine.

Şi-a ridicat bărbia, înfruntându-mă.

— Oh, îmi cer scuze, mi-a fost puţin greu să îmi dau seama din cauza plânsului şi ruşinii că m-ai lăsat ca pe o paraşută ieftină.

A strigat ultima parte şi m-a împins cu palmele în umeri, dar nu m-am mişcat.

— Naiba să te ia, Dwayne Teller! Trebuia să fii tu! Dintre toţi băieţii de pe lume, a trebuit să mă îndrăgostesc fix de tine! Fix de cel mai complicat om pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Am lăsat-o să mă lovească, să îşi verse furia, apoi şi-a înfipt unghiile în tatuajul meu de pe gât.

— Să înţeleg că asta a fost cu „nu mă pot controla în preajma ta, Dakota".

Mi-a maimuţărit vocea, ceea ce m-a enervat şi mai tare. Am lovit cu pumnul în perete, lângă capul ei.

— Nu îţi dai seama că o fac pentru tine? Crezi că eu nu te vreau? Că nu vreau să… mi-am strâns ochii, înjurând.

— Ce mai contează acum? Mi-ai tras-o deja! Nu mai ai ce proteja.

Am rămas perplex. Deci Dakota şi whisky făceau o echipă foarte periculoasă. Nu o mai auzisem niciodată vorbind aşa, nu am ştiut cum să reacţionez.

A ajuns iar prea aproape de mine şi mi-a şoptit pe buze:

— Îţi aminteşti când te amuzai pe seama mea? Că nu sunt în stare să spun ce îmi doresc. Şi-a pus mâinile după gâtul meu şi am simţit de parcă m-a luat diavolul în braţe.

— Te vreau în mine! Tare şi brutal, până când nu o să mai existe nimic de care să îmi pese. În momentul ăsta nu mă interesează sentimentele şi protecţia ta. Ai fost în stare să mă rupi în două plecând, eşti în stare să mă rupi în două şi în pat?

Mi s-a încordat fiecare muşchi şi puteam să jur că începeam să văd roşu. Am expirat pe nări şi m-am aplecat spre ea.

— Vorbeşte alcoolul din tine, iubito. Oricât de mult mi-aş dori să fie real, nu este. Mâine o să regreţi totul.

A început să îmi râdă în faţă şi am făcut doi paşi înapoi ca să nu îi mai simt respiraţia.

— Asta este ultima ta şansă să mă ai, Dwayne. Orice ai face, de mâine oricum nu o să mă mai atingi. Doar nu crezi că te-am iertat deja?

Mi-am încordat maxilarul şi am privit în altă parte.

— Potoleşte-te, Dakota!

De ce dracu' o lăsasem să bea? Din toate felurile în care ne puteam petrece ziua asta, eu fugind de sex era ultimul la care mă gândisem.

— Sau ce? m-a stârnit din nou, coborându-şi breteaua de la sutien. Am înjurat printre dinţi.

— Am trecut prin destule în ultimele ore, Dwayne! Ne aşteaptă Iadul de acum încolo, asta e probabil ultima noastră şansă să uităm de tot.

Când m-am uitat la ea, s-a rupt tot în mine.

Am strâns din dinţi până au scrâşnit, dar ea a câştigat. Ca de fiecare dată.

— Dacă vrei să îmi arăţi că mă iubeşti, oferă-mi ce îţi cer, nu ce ai tu impresia că e bine pentru mine. Aceeaşi greşeală ai făcut-o şi ultima dată.

Cu asta m-a atacat fix acolo unde mă durea mai tare. M-am luptat cu mine, dar corpul meu i-a dat dreptate înaintea mea.

La dracu'! Întotdeauna făcusem ce crezusem că era mai bine pentru ea, fără să o ascult. Dacă asta voia acum, dacă ea credea că asta era ce ne trebuia acum, beată sau nu, atunci avea să primească.

I-am acordat alte trei secunde să se răzgândească, să se îndepărteze şi să îşi retragă cuvintele.

Nu a făcut-o!

I-am prins şoldurile şi am lipit-o de perete. Gurile noastre s-au izbit de ne-au clănţănit dinţii şi am ridicat-o imediat în jurul meu, am gemut, mârâit şi înjurat printre buzele ei, eliberând toată sălbăticia de care încercasem să o protejez până acum.

Eram conştient ce făceam. Pentru prima dată, eram cu adevărat conştient şi nu îmi păsa. Voiam să fac sex cu iubita mea şi să nu mă mai gândesc la nimic altceva, nici măcar la faptul că era posibil să mă urască mâine.

Nu se schimba nimic dacă o respingeam acum, avea dreptate. Măcar să ne pierdem capul unul cu altul cât mai eram cu adevărat liberi.

Dakota s-a înfipt direct în pantalonii mei, i-a împins în jos şi nu a ezitat nicio secundă înainte să îmi prindă membrul în mână şi să înnebunească toţi dracii din mine. Am gemut pe buzele ei şi i-am smuls sutienul, habar nu aveam cum, dar i-am eliberat sânii şi am cuprins imediat unul în gură. Am stors dulceaţa de pe pielea ei, gustul ce mă făcuse dependent din prima secundă şi mă transformase în sclavul ei.

Mi-a strâns părul în pumni, iar sunetele de satisfacţie pe care le scotea nu mai erau deloc delicate, ca prima dată. Îşi gemea plăcerea şi se mişca în braţele mele, nerăbdătoare să primească mai mult, aşa că i-am dat ce îmi cerea.

Nu am mai avut răbdare să ajung cu ea în pat sau oriunde altundeva, nici măcar să îi dau chiloţii jos, doar i-am tras partea de jos, apoi am pătruns în ea cu o ferocitate pentru care nu era pregătită, dar avea să suporte consecinţele cuvintelor pe care le spusese mai devreme.

Ţipătul ei a fost puternic şi aspru, sălbatic. Şi-a înfipt unghiile în carnea mea până când am simţit că a străpuns-o, dar nu m-a oprit.

— Cum ai spus, iubito? Să te rup în două?

I-am şoptit la ureche şi m-am împins din nou în ea, izbind-o de perete, iar după asta nu m-am mai oprit. S-a ancorat pe corpul meu, îmi auzeam doar presiunea sângelui în urechi şi felul în care o simţeam. Nu mai era virgină, dar, dracu' să mă ia, era la fel de strâmtă. S-a strâns în jurul meu ca un pumn de catifea fierbinte şi i-am muşcat gâtul când senzaţiile au devenit prea puternice să le fac faţă.

Chiar eram în stare să o rup în două, deloc metaforic.

Transpiraţia mi-a ieşit prin piele, a început să îmi ardă iar carnea şi oasele, i-am strâns coapsele în pumni şi am luat tot ce aveam nevoie din singura femeie pe care mi-o doream.

Femeie. Pentru că nu mai era o fată, în niciun caz acum, agăţată de mine, gemând numele meu şi mârâind din cauza plăcerii ce o făcea să tremure. Era moale, fierbinte, nu puteam să iau suficient din ea chiar dacă îmi

înfigeam dinţii în sânii ei. Am fi putut să facem mai multe în pat, pe canapea, dar nu eram în stare să mă opresc pentru asta, am ţinut-o lipită de peretele ăla, m-am împins în trupul ei până i-am auzit şi oasele trosnind, iar respiraţia i-a devenit agitată, epuizată, s-a înmuiat dintr-o dată şi aproape că a leşinat în braţele mele.

Am rânjit pe buzele ei când am simţit că şi-a dat drumul, abia atunci mi-am dat seama că nu aveam un prezervativ.

Am înjurat printre dinţi şi am strâns-o în braţe atunci când şi-a lăsat toată greutatea pe mine. Nu ştiam cum, dar am reuşit să ies din ea. Capul i-a căzut pe umărul meu şi a mormăit ceva, satisfăcută.

— Nu, iubito, încă nu am terminat.

S-a ţinut de mine cât timp mi-am aruncat pantalonii ce îmi atârnaseră pe picioare şi am luat-o iar în braţe. I-am dat drumul în pat, iar ea s-a târât ca o pisică în mijlocul lui şi a închis ochii.

Am rânjit diabolic de satisfăcut pentru ce aveam să îi fac în continuare. Am rupt ambalajul prezervativului cu dinţii şi mi l-am pus, îmi pulsa şi plesnea carnea, aşa că nu mai aveam timp să o iau încet. Am prins-o de gleznă şi am tras-o spre mine, apoi i-am scos în sfârşit chiloţii. A icnit speriată şi m-a privit derutată, am prins-o de şolduri şi am întors-o pe burtă, apoi am forţat-o să se ridice în genunchi.

— Dwayne, ce… oh, Doamne!

Urletul ei mi-a încordat fiecare muşchi, corpul i s-a arcuit şi a început iar să tremure atunci când am pătruns-o pe la spate. I-am strâns fundul în pumni şi nu i-am dat voie să se mişte, şi-a depărtat singură picioarele şi mi-a ţipat numele de cel puţin cinci ori într-un singur minut.

Plăcerea ei era nebunie pentru mine, regretam doar că nu făcusem asta mai devreme şi pierdusem atât de mult timp pe contraziceri. Merita orice pentru asta, pentru corpul ei, pielea ei, gemetele ei. I-am prins părul în pumn şi mi l-am înfăşurat în jurul încheieturii, forţând-o astfel să îşi dea capul pe spate şi să îşi arcuiască spatele. A strâns cearşaful în pumni şi a întors capul să mă privească, i-am citit satisfacţia în ochi şi m-am aplecat să îi sărut spatele. Pielea ei ardea sub buzele mele, îmi doream să o muşc ca un descreierat, pentru că oricât luam din ea, nu îmi era de ajuns.

Tare, brutal, exact aşa cum îmi ceruse, am intrat şi ieşit din trupul ei, până mi-au luat foc plămânii şi abstinența din ultimul timp mi-a venit de hac, pentru că mi-am dat drumul mai repede decât plănuisem.

Am gemut cu dinţii încleştaţi, iar Dakota s-a prăbuşit pe pat imediat ce i-am eliberat părul.

Nu am mai fost în stare de nimic, m-am prăbuşit lângă ea şi am încercat doar să îmi

controlez spasmele şi respiraţia. Dakota s-a întors pe spate şi m-a privit, a înghiţit în sec şi mi-a dezlipit părul de transpiraţia de pe frunte.

Câteva secunde nu am spus nimic, apoi am râs amândoi, epuizaţi.

— Nu ar fi fost mai bine dacă nu pierdeam timpul rugându-mă de tine? a spus printre gurile de aer, am râs din nou şi am tras-o în braţele mele.

— Eşti sexy când ceri sex, aşa că a meritat.

Ea şi-a dat ochii peste cap şi am sărutat-o înainte ca gura aia inteligentă să spună altceva. Când m-am simţit capabil, m-am ridicat din pat şi am tras-o în braţele mele.

— Unde mergem?

— La duş.

— Nu! Îmi e somn, s-a plâns şi s-a întins spre pat, moment în care am prins-o de şolduri şi am ridicat-o pe umărul meu. A icnit şocată şi a încercat să scape, iar eu abia aşteptasem motiv să îmi înfig dinţii în fesele ei şi să o fac iar să ţipe.

Am pornit apa fierbinte şi am intrat împreună în duş, Dakota a părut să se trezească brusc şi s-a agăţat de gâtul meu, nu am apucat nici măcar să îmi pun gel de duş în palmă înainte să o lipesc iar de peretele duşului şi să pătrund din nou în feminitatea ce avea să fie moartea mea în lumea asta.

EPILOG

PACT CU DIAVOLUL

Fără telefoane, fără alte griji şi complet ignoranţi la ce se întâmpla în viaţa noastră în acel moment, ne-am îmbătat unul cu altul până când nu am mai fost capabili de nimic. Am cărat-o pe Dakota înapoi în pat, înfăşurată într-un prosop şi torcând ca o pisică satisfăcută.

Am tras-o în braţele mele şi am dat muzica mai tare, să acopere sunetele vapoarelor de afară. Tot mă gândeam că era noapte, dar era plină zi.

Clipind cu ultimele puteri înainte să o răpună somnul, degetele ei s-au agăţat de colierul meu şi l-a analizat.

— Un colţ de rechin?

A presupus, pentru că aşa îl făcuse Wolf să arate. Am zâmbit şi am sărutat-o pe frunte. Cât de dor îmi era să fac asta.

— Os de balenă.

M-a privit surprinsă, am început să îi mângâi spatele ca să o ajut să adoarmă. Era o poveste pentru altădată, dar mi-am amintit ce reprezenta colierul ăsta şi ce îmi spusese Wolf.

Am strâns-o în braţe şi mi-am lipit iar buzele de fruntea ei.

— Te iubesc, Dakota. I-am şoptit, ea nu mi-a răspuns, dar nu m-a deranjat. Aveam restul vieţii să o conving din nou de asta.

După câteva minute, respiraţia i s-a reglat şi a adormit, am strâns-o în braţe şi am tras cearşaful peste noi. Somnul m-a răpus şi pe mine imediat, pentru că nu mai exista niciun diavol care să mă izgonească din braţele ei.

În ultima noapte în Barrow mi-am imaginat exact momentul ăsta. Nu era perfect, Dakota încă nu mă iertase, mă acceptase din cauza alcoolului şi a disperării, însă eram singurul bărbat pe care şi-l dorea şi asta mă interesa pentru moment.

Un sunet enervant, mai puternic decât al muzicii, m-a tras din probabil cel mai liniştit somn pe care l-am avut vreodată. Am mormăit cu faţa în pernă şi am încercat să găsesc chestia aia enervantă şi să o opresc. Era soneria telefonului şi l-am înjurat pe cel care insista atât.

Plimbându-mi mâna prin pat şi negăsind nimic, mi s-a aprins un bec roşu în cap şi am deschis imediat ochii.

Am analizat locul gol de lângă mine, fără să schiţez nimic câteva momente, apoi doar am înghiţit în sec.

M-am ridicat în şezut şi am privit prin camera întunecată.

— Iubito? am strigat-o, dar ştiam deja că nu aveam să primesc niciun răspuns. Rochia ei nu mai era acolo unde o aruncase, nici sandalele.

Am oftat din rărunchi şi mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să fac faţă săgeţii ce îmi trecea fix prin inimă, pentru că o meritam.

O meritam cu adevărat.

M-am ridicat din pat şi mi-am târşit picioarele până la fereastră, înjurând în gând că nu o auzisem plecând. Nu fusesem în gardă din cauza asta, mă gândisem că epuizarea şi alcoolul o s-o ţină adormită ore bune, dar mă păcălise.

Ce am găsit pe pervazul ferestrei a făcut diavolul din piept să se agite şi mai tare. Am luat inelul şi a trebuit să îmi muşc buza până la sânge ca să nu dau voie lacrimilor să iasă.

Îmi lăsase inelul pe care i-l dădusem.

Îl purtase chiar şi când fusesem plecat, dar acum îl lăsase aici, semn că ce făcusem nu fusese rău, ci foarte al dracului de rău.

M-am rezemat de pervaz şi am închis ochii, încercând să fac faţă valului de durere de care

nu îmi era deloc dor, gândindu-mă că eu o rănisem de zece ori mai tare când plecasem.

Era deja aproape beznă şi se apropia furtuna, mi-am privit reflexia în geam şi am putut să simt durerea pe care o provocasem cu mâna mea.

M-am întors şi am izbit un teanc de cărţi atunci când telefonul a început să sune din nou. L-am găsit în blugii aruncaţi pe jos şi mi-a explodat iar capul când am văzut numele lui Cade.

Fix ce îmi trebuia.

— Ce dracu' mai vrei, jigodie?

Râsul lui m-a făcut să strâng telefonul în pumn până a început să plesnească.

— Voiam să te anunţ că Dakota a ajuns cu bine acasă. A plecat aşa răvăşită şi dezorientată de la tine, încât mă gândeam că poate te interesează să ştii.

Nu găseam înjurătură suficient de bună pentru ce am simţit în momentul ăla, am sfârşit doar strângând din dinţi până au început serios să mă doară. M-am întors şi m-am uitat pe fereastră, căutând spionii pe care îi trimisese după noi, dar nu am văzut nimic.

— Îţi e frică că o să plec iar din oraş?

— Nu prea îmi pasă ce faci tu, atât timp cât nu mi-o iei pe Dakota.

Am strâns iar telefonul în pumn şi a început să îmi bubuie creierul.

M-am rezemat de pervaz, pentru că voiam să distrug totul în jur.

— Îţi jur pe mormântul familiei mele că o să te fac să plăteşti pentru asta, nenorocitule.

Glasul meu a fost suficient să îi oprească râsul de data asta.

— Poţi să mă omori pe mine, dar îţi garantez că nu vei fi capabil să o protejezi de toţi cei pe care îi las în urma mea.

M-a oprit înainte să am posibilitatea să îl înjur din nou.

— În schimb, îţi fac o propunere. Spui că ai face orice să o protejezi? Să o ţii departe de ce o aşteaptă în clubul meu?

Niciodată nu am simţit diavolul aşa încolăcit în jurul meu, ştiam deja că nu avea să fie vreun ajutor, dar ce puteam să fac altceva?

— Da. O să fac orice.

A urmat un moment de tăcere în care mi s-a părut că îl aud râzând, dar nu mai era în sictir sau sarcastic.

Apoi a spus simplu:

— Ucide-l pe Madox Welron.

Va urma!